„Un thriller psihologic abordat dintr-o perspectivă modernă."
Daily Telegraph

T.R. Richmond

virtual-project.eu

CE-A LĂSAT ÎN URMĂ

T.R. RICHMOND

CE-A LĂSAT ÎN URMĂ

Original: *What She Left* (2015)

Traducere din engleză de:
MARIA ACIOBĂNIȚEI

virtual-project.eu

2016

PROLOG

Articol în revista *Arts Council,* 2001

Ce e un nume? E întrebarea la care i-am rugat pe adolescenți să răspundă în mai puțin de o mie de cuvinte pentru concursul de Noi Talente din acest an. Iată răspunsul câștigător, dat de Alice Salmon, de cincisprezece ani.

Mă numesc Alice.

Aș putea să mă opresc aici. Știu ce vreau să spun cu asta. Sunt eu însămi, Alice Salmon. Sunt înaltă, am o înfățișare obișnuită, picioare mari, un păr care se ondulează numai cât vine vorba de apă și îmi fac griji cam din orice. Îmi place foarte mult muzica, sunt șoarece de bibliotecă, îmi place să stau în natură, deși mor de frică dacă văd un păianjen.

Cei mai mulți oameni îmi spun Alice, deși uneori sunt Al, Aly sau Lissa, dintre care ultimul îmi displace total. Când eram mică, aveam milioane de porecle, ca Ali Baba sau Ice și preferata mea, mai ales când așa mă striga tata, Ace.

Unchiul meu îmi spune Celia, ca anagramă de la Alice, deși mie mi se pare că anagramă se confundă cu anacronism. „Asta sunt eu", zice tata mereu când spune cineva anacronism, deși cuvântul e, de fapt, un palindrom[1]. Ieri am aflat asta.

Îmi place să știu lucrurile astea, chiar dacă prietena mea cea mai bună, Megan, spune că mă face să par ca și cum aș fi înghițit un dicționar. Nu-mi place să mă laud, dar trebuie să o faci dacă ai de gând să studiezi engleza. Dacă ar fi să am note mari, mi-ar plăcea să merg la Exeter sau la Liverpool, atât timp cât e departe de Corby nu mă deranjează, cu toate că oriunde mergi găsești oameni care vor să scape de *acolo.* Sinceră să fiu, abia aștept să mă mut, mama își bagă mereu nasul în treburile mele. Ea crede că e din cauză că-i pasă, dar nu e corect, eu sufăr fiindcă ea e paranoică. Evident că am scris ultima propoziție după ce a citit ea și nu o s-o vadă niciodată, pentru că oricum nu o să câștig.

Poate că în numele meu se află muzica ce-mi place (am ascultat *Dancing in the Moonlight* de vreo patru sute de ori azi), emisiunile la care mă uit la televizor (sunt cel mai mare fan *Dawson*[2] din lume) sau prietenii și jurnalul pe care îl țin? Poate sunt frânturi din lucrurile pe care mi le amintesc, ceea ce nu înseamnă prea mult, pentru că am o memorie execrabilă.

Poate e familia mea? Mama, tata și fratele meu îmi spuneau „lice"[3], sau „mice"[4], ori „Malice"[5], ca și cum ar fi cea mai tare poantă din istoria lumii. Poate vor fi copiii mei, nu că aș avea de gând să fac, nu, mersi, toate chestiile acelea dezgustătoare, atâta caca și

atâta vomă. Nici măcar n-am un iubit, deși, dacă domnul DiCaprio citește rândurile astea, sunt liberă vineri…

„O să te răzgândești”, îmi zice mama despre copii, dar tot așa a zis și despre sparanghel și nu m-am răzgândit.

Poate sunt lucrurile pe care vreau să le fac, cum ar fi să călătoresc, sau cel mai frumos lucru pe care l-am făcut, care e, de departe, atunci când m-am dus ca voluntar la centrul pentru surzi (vedeți cum îmi strălucește nimbul?), sau cel mai rău lucru (despre asta sigur nu dau din casă!).

V-aș putea povesti despre cea mai frumoasă zi din viața mea. Aici e mai greu; poate a fost atunci când eu și Megan ne-am dus să-l vedem pe Enrique Iglesias sau când am cunoscut-o pe JK Rowling, ori când m-a dus bunicul la un picnic-surpriză de ziua mea. Dar, dacă pui problema așa, nu ajungi decât până în prezent, iar mâine poate să fie mai bine, așa că ar fi mai bine să spun „de până acum”, nu „din viața mea”.

Pe de altă parte, uneori poți să explici ce anume este un obiect spunând ce *nu* este (tocmai am căutat pe Google, se cheamă „preterițiune”), așa că în numele meu pot fi lucrurile pe care le-aș putea face dacă n-aș face asta, cum ar fi să-mi fac tema la mate sau să-l plimb pe domnul Ham.

Înainte, îmi doream să fie mai mulți oameni celebri cu numele Alice. Adică nu *super* celebri, fiindcă, în cazul acela, de câte ori ar spune cineva numele respectiv, toți s-ar gândi la celebritatea respectivă – de exemplu, dacă te cheamă Britney sau Cherie –, ci doar semicelebri. Există Alice Cooper, dar el e bărbat și nici măcar nu e numele lui adevărat. Este și *Alice în Țara Minunilor,* din care îmi tot dădea lumea citate, de exemplu „curios și curios”, deși pasajul meu preferat a fost întotdeauna acela despre cum e când nu poți să te exprimi cum trebuie pentru că nu te vezi pe tine însuți, chiar dacă nu l-am înțeles niciodată.

Presupun că sunt și ceea ce scriu aici, adică niște prostii. Am rugat-o pe mama să citească – doar ca să verifice ortografia – și a zis că e grozav, cu toate că primele și ultimele rânduri mă fac să par alcoolică, dar i-am spus că e doar interpretarea ei.

Mama a zis că mai sunt pasaje pe care trebuie să le reexaminez, dar nu are sens să trimit nimic dacă sunt minciuni, chiar dacă am fost de acord să scot multe înjurături și cuvinte din limbajul de stradă care apăreau în prima variantă (asta e a șaptea!) Folosesc prea multe paranteze și semne de exclamare, dar le las în text, altfel n-aș mai fi eu.

„Uneori mă sperii de cât de mult semănăm”, a zis mama după ce l-a citit. Ei bine, nu e singura. Câteodată, chiar dacă se străduiește să o ascundă, umblă abătută prin casă de parcă se sfârșește lumea (da, fraza asta am scris-o după ce a scos-o ea, parcă e de la poliția gândirii!).

Tata crede că probabil am fost scăpată în cap când eram mică, pentru că noi doi nu avem mai nimic în comun, deși amândurora ne place somonul, ceea ce e amuzant, fiindcă ne face să părem canibali.[6]

Mă numesc Alice Salmon. Sunt patru cuvinte din cele o mie. Sper că sunt de cel puțin două sute de ori mai multe decât acestea. Poate nu acum, dar sper să fiu, într-o zi.

Acum o să termin de scris, o să mă ridic în picioare și o să mă întreb cine sunt eu. Fac asta de multe ori. O să mă uit în oglindă. Mă încurajez, mă sperii, mă plac, mă urăsc.

Mă numesc Alice Salmon.

PARTEA ÎNTÂI

Ceva surprins în trecere

Forum online, Southampton StudentNet, duminică 5 februarie 2012

Subiect: Accident

Știe cineva ce se întâmplă jos, la râu? Sunt ambulanțe și mașini de poliție peste tot.

Postat de Simon A, 08.07

E adevărat. E plin de polițiști. Johnny R a ieșit la vâslit și spune că tot malul e restricționat.

Postat de Ash, 08.41

Sper că nu a fost vreun accident, barajul acela a fost mereu o capcană fatală. Cei de la universitate ar fi trebuit să-l izoleze de ani buni. Luna trecută s-a înecat acolo un câine.

Postat de Clare Bear, 08.48

O fi capcană, dar trebuie să-ți faci de cap pe acolo sau să fii foarte ghinionist ca să cazi în apă peste balustradele acelea.

Postat de Woodsy, 09.20

Se pare că e un vagabond.

Postat de Rebecca, 09.54

Pe Twitter scrie că a fost un tip de la o petrecere de burlaci, care s-a urcat pe pod pentru un pariu. S-a lovit la cap în cădere, așa că era inconștient. Eu pescuiam în partea aia a râului… e foarte rece acolo iarna. Câteva secunde acolo și faci hipotermie, fără îndoială. Curenții sunt puternici, te trag la apă adâncă dacă nu ești un înotător super puternic.

Postat de Graeme, 10.14

Înainte, acolo mergeau toți sinucigașii. Pe bune.

Postat de 1992, 10.20

Ar trebui să vă țineți gura, morbizilor, și să vă plângeți mai departe de cât de lefteri sunteți – imaginați-vă cum s-ar simți familia omului aceluia dacă ar citi toate porcăriile astea.

Postat de Jacko, 10.40

Familia n-o să intre pe pagina asta, nu? Doar sadici ca mine și ca tine, Jacko, care n-avem o viață adevărată!

Postat de Mazda Man, 10.51

Fratele meu e pompier și crede că e vorba de o fostă studentă, pe nume Alice Samson.

Postat de Șmecherul, 10.58

A fost o fată Alice *Salmon* în generație cu fratele meu. Fată foarte bună, din câte se spune.

Postat de Harriet Stevens, 11.15

Sunt multe Alice Salmon pe Facebook. Se pare că numai una a fost aici la universitate. Nu e nimic nou pe cronologia ei de ieri după-amiază, când a scris: „De-abia aștept să ies diseară în Flames". Înseamnă că încă locuia în Southampton?

Postat de Katie Perryfan, 12.01

OMG. Tocmai am aflat de Alice Salmon. Nici n-am cunoscut-o și sunt devastată. Nu avea copii, nu? Vă rog, spuneți-mi că NU E adevărat.

Postat de Annie Orfana, 12.49

Deja roiesc polițiștii pe acolo. De ce sunt așa de mulți? Nu a fost un accident?

Postat de Simon A, 13.05

Bună ziua, tuturor. Eu am fost în an cu ea, dacă e *acea* Alice Salmon. A stat în Portswood, pe urmă în Polygon în ultimul an. Lucrează în media, la Londra, deși nu mi s-a părut niciodată genul „midie".

Postat de Gareth1, 13.23

Peștele Alice, așa îi spuneam noi! Nu-mi vine să cred că e adevărat. Ce ziceți dacă facem o pagină-tribut pe Facebook?

Postat de Eddie, 13.52

Peștii n-ar trebui să știe să înoate?

Postat de Smithy, 13.57

Du-te-n în m..a, Smithy, nu e momentul. Bo..e.

Postat de The Bear; *13.58*

Nu se întâlnea cu un tip de la Soton? Era fata pistruiată, nu? Care purta multe pălării?

Postat de jane-nu-așa-de-știarsă, 14.09

Universitatea va da în curând o declarație oficială pe tema asta; până atunci, nu se cuvine ca pe acest site să apară orice fel de comentarii, așa că suspend discuția din acest moment.

Postat de Administratorul Forumurilor StudentNet, 14.26

Scrisoare trimisă de profesorul Jeremy Cooke,
8 februarie 2012

Dragă Larry,

Mi-au ajuns veștile la urechi. *Mi-au ajuns,* dacă poți să crezi, tocmai la catedră. Mai auzi că unul dintre colegi și-a lovit ușor mașina nouă sau că Tesco deschide un supermagazin pe șoseaua de centură, ori că prim-ministrul și-a pierdut funcția în alegerile suplimentare, dar nu despre moartea cuiva.

Era într-o luni dimineață și îmi vedeam de treabă, rezolvam rebusul din *The Times.*

— Nume creștin pentru cod, nouă litere, am mormăit eu. Șapte litere.

Nu mi-a răspuns nimeni. Mă aștepta purgatoriul, cu trei ore de curs cu studenții de anul întâi. În jurul meu, lumea discuta ca mai înainte.

— Ce părere aveți de fosta studentă care a murit? a întrebat Harris. Tăcere, toți așteptau următorul lui anunț. Micul parvenit a știut întotdeauna cum să câștige publicul. A fost peste tot la televizor în weekend, s-a înecat în râu.

Știrea asta trecuse pe lângă mine. Dar mie îmi vine greu de multe ori să mă uit la știri; sunt atât de multe prostii care dezinformează în căutarea senzaționalului și sunt deprimant de previzibile. Credeam că evoluția trebuie să ne facă *mai* civilizați. Și-apoi, fusesem ocupat să sap grădina.

— În *Points South* scrie că știa bine să înoate, a intervenit cineva.

— Da, dar în *Points South* scrie și că nu există încălzire globală! a răspuns altcineva.

Doar moartea cuiva poate aprinde conversația din catedră. Mă întrebam dacă ar reacționa la fel când mi-ar veni mie vremea.

— I-am fost profesor, a spus unul de la departamentul de engleză. Era fata aceea, Salmon.

Am simțit că-mi slăbește mâna pe ziar. O, Doamne! Nu Alice. Nu, nu Alice, Te rog, oricine, dar nu Alice a mea.

— Îi plăcea foarte mult Plath – previzibil, a adăugat. Drăguță fată. Deșteaptă.

Alte voci. A văzut-o unul care plimba câinii, a crezut la început că era un coș de gunoi. Câștiga teren o teorie cum că era într-un weekend cu fetele și câteva dintre ele și-au făcut de cap cu o barcă.

— Alice Salmon care a plecat în 2007? am întrebat cât de nonșalant am putut.

— Chiar ea, a spus Harris.

— Alice, Alice, cine dracu-i Alice[17]? a râs unul dintre doctoranzi, vrând să glumească.

Asta nu e treaba ta, Jeremy, mi-am zis. Nu mai e. Concentrează-te pe rebus. Du-te și predă-i turmei de boboci bovini despre diversitatea culturală în relațiile de rudenie. Du-te la programarea de la spital, apoi du-te acasă și gătește bibanul. Problema era, Larry, că imaginea lui Alice mi se fixase în creier. Am încercat să mi-o imaginez liniștită și împăcată, ca Ofelia în pictura lui Millais, plutind cu fața în sus, cu rochia dansând în vârtejuri. Numai că râul Dane nu e pârâul liniștit din imaginația lui John Everett Millais; e murdar și parșiv, plin de gunoaie și șobolani. Cât am stat fără să rezolv alte trei indicii la rebus – înainte îl terminam cât beam o ceașcă de cafea, dar se pare că în ultima vreme pierd informații – a devenit altă persoană decât cea pe care mi-o aminteam: acum juca tenis la club, era temperamentală și vorbea franceza ca o nativă. Nimic din toate astea nu era adevărat, după părerea mea.

— Din câte se spune, era frumușică, a spus unul dintre băieții noi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am izbucnit, vă auziți ce spuneți? Sunteți ca vulturii.

— Să nu faci vreun atac, bătrâne, a glumit el.

Cineva a adus vorba de povestea aia, cum că părul și unghiile continuă să crească după ce mori, dar telefoanele încetează, ceea ce a trimis conversația în alte direcții: serviciile medicale și Leveson, ultimele runde de negocieri, situația din Siria. Mi-am amintit de ziua când a absolvit. Nu s-a mirat nimeni că m-am dus. De ce s-o fi făcut? Eram un membru respectat al personalului facultății. Făceam parte din instituție; eram ca accesoriile și reglajele. M-am dus pur și simplu ca să le urez drum bun celor din promoția 2007; să îi trimit în siguranță în lumea mare. Am stat tăcut în spate – epitaful meu, cel mai potrivit posibil – și m-am uitat la Alice, care crescuse mare și pleca. Arăta minunat, cu roba și pălăria pătrată pe cap. Mi-ar fi plăcut să o văd acolo și pe mama ei, dar fie n-am văzut-o eu, fie m-a evitat. Elizabeth. *Biata* femeie! Oare ea cum a primit vestea? Probabil de la poliție; cu siguranță, au mers la ea acasă, nu au sunat-o. Dumnezeu știe cum a suportat, era un suflet atât de fragil chiar și în cele mai bune zile. Îmi aminteam cum arăta când plângea. Acum vorbesc de mama ei, Larry, nu de Alice. Strania mașinărie a durerii: felul în care fața ei își schimba forma, la fel ca tot trupul. Am scăpat ziarul. Am simțit că sunt pe cale să plâng și cred că nu mai făcusem asta de douăzeci și cinci de ani.

— Endeavour[8], a strigat Harris din partea opusă a camerei. Numele creștin pentru cod. *Endeavour* – era prenumele Inspectorului Morse.

Avea dreptate. Istețul avea dreptate.

Îmi cer scuze că mi-am descărcat sufletul în fața ta, Larry, dar tu ești singurul în fața căruia pot fi sincer. Simplul fapt că scot stiloul (o scrisoare scrisă de mână, ce dinozauri grozavi suntem) și încep cu salutul standard îmi aduce o mare mângâiere. Nu e nevoie de formalități, nu *ascund* nimic, pot fi eu însumi. Apreciez faptul că nu e nevoie să îți spun să nu discuți cu nimeni despre asta, dar vor fi repercusiuni în cele din urmă.

Nu merita să moară, Larry.

Al tău, ca întotdeauna.
Jeremy

Biografia de pe Twitter a lui Alice Salmon.
8 noiembrie 2011

Pălăvrăgesc ocazional, fac cumpărături frecvent. Părerile sunt (de cele mai multe ori) ale mele. Umblați cu grijă. Dacă mă găsiți, returnați-mă expeditorului. Între timp, eu vreau un *latte* degresat cu spumă…

* * *

Fragment din jurnalul lui Alice Salmon, 6 august 2004
Vârsta: 18 ani

Mi-aș dori să am părinți normali.

Mama a intrat mai devreme în cameră și s-a trântit pe pat ca să se ia de mine.

— Cum te simți? m-a întrebat.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era o prelegere. Simțeam că se clatină camera.

— Nu mai încerca să controlezi tu totul, i-am spus.

— Sunt doar îngrijorată.

O iubesc foarte mult, dar dacă m-ar iubi și ea atât cât pretinde, atunci mi-ar da pace. Pur și simplu nu suportă să vadă că mă distrez.

— Se întâmplă lucruri rele când ești atât de beat, a zis ea, mângâindu-mă pe frunte.

Așa face mereu, presupune că viața e o serie de dezastre care sunt pe punctul de a se întâmpla, poate așa o fi fost pentru ea, dar nu și pentru mine.

— Se întâmplă lucruri rele și când ești treaz, i-am răspuns eu enigmatic.

— Măcar o dată, ascultă-mă, Alice!

Și asta era o minciună, pentru că îmi petreceam viața făcând exact asta, nu aveam încotro.

— Abia aștept să mă mut, am spus eu.

Număr zilele care au rămas. După sfârșitul lui septembrie, plec la Southampton. Mama s-a împotrivit să merg acolo, a dondănit că trebuie să merg la Oxford, a zis că sunt nebună să refuz un loc acolo. Tipic pentru mama – dă repede sfaturi, numai să nu aibă vreun impact asupra ei. Atâta vreme cât devin imaginea pe care o are ea în minte despre mine: studenta silitoare care are numai note de zece, un soț bun și vreo doi copii și jumătate sau care devine un fel de călugăriță. În niciun caz nu aveam de gând să merg la Oxford cu o gașcă de filfizoni. Acum insistă să ajung acasă vinerea viitoare înainte de miezul nopții, iar ieri, din senin, m-a anunțat că nu e sigură în privința lui V.

— Poate *tu* ar trebui să bei, ai fi mai puțin plictisitoare, i-am spus.

A început să-mi strângă hainele de pe jos, aplecată ca o bunicuță, aruncându-le nervoasă în coșul de rufe. Era într-o dispoziție foarte proastă.

— Fir-ar să fie, lasă-mi lucrurile în pace! Tot timpul te iei de mine.

A făcut chestia aia când își mușcă buza și e dezumflată ca un balon la sfârșitul petrecerii.

— Îmi pare rău că-mi fac griji pentru bunăstarea fetei mele, îmi pare rău că te iubesc!

— Nu asta am vrut să zic, voiam să…

— Ce anume ai *vrut* să spui?

— Ești așa de ipocrită, i-am spus, folosind actualul cuvânt preferat.

Când eram mică, foloseam un cuvânt nou de fiecare dată când scriam în jurnal, în mod ideal cu multe silabe sau erudit (sau care fusese erudit cândva), elogii complicate care ar fi impresionat pe oricine dădea peste scrierile mele, nu că aș fi lăsat pe cineva să se apropie la un kilometru de ele. Toate jurnalele vechi au dispărut – le-am ars –, iar aceasta, dragă cititorule, e ediția de 18-plus! Aici sunt laturile mele pe care nu le vede nimeni. Cum e cutia neagră din avion. Aș putea să scriu toate lucrurile astea pentru că nu e nimeni pe aici care să mă asculte, de parcă sunt invizibilă.

Mama spune că o să-i fie cumplit de dor de mine după ce o să părăsesc cuibul și mă face să-mi imaginez că sunt un pui de pasăre, o pasăre mare și urâtă, cum ar fi un struț sau o barză, nu una grațioasă și elegantă, și să-mi amintesc că era în dormitorul meu și voiam să dau înapoi ultimele minute.

— Tu de ce *nu* bei? am întrebat-o.

— E o poveste lungă, a zis ea. E complicat.

Dar chiar și asta m-a enervat. Eu eram cea cu viața complicată. Tot ce trebuia să facă ea era să se ducă la serviciul ei stupid la firma de construcții, cu legitimația „Elizabeth Salmon, Consultant pentru ipoteci", fie dând bani oamenilor care nu își permiteau să împrumute, fie refuzând să le dea celor care puteau. Nu vorbește niciodată de cariera ei academică, dar trebuie să fi fost de milioane de ori mai interesantă decât să lucrezi pe o stradă principală de rahat. M-am gândit din nou la V, la mesajele de la Meg, la pozele cu Pink și Kings of Leon pe scenă, printre brațele întinse în soare și am simțit că mă înfurii.

— Ești invidioasă, i-am zis.

— De ce să fiu?

— Pentru că eu am o viață. Aici e ca la cimitir.

Am adormit buștean în secunda în care a ieșit din cameră.

•

Ceva mai târziu am coborât la bucătărie, iar mama umplea mașina de spălat vase. Am pus pâine la prăjit.

— Cum te simți acum? m-a întrebat. Tu ești ca mine. Am putea merge la o plimbare mai târziu, dacă vrei. Aerul proaspăt te ajută.

Eu mestecam pâinea prăjită. Nu avea niciun gust, dar mă făcea să mă simt rău.

— Lucrurile acelea pe care le-ai spus, Alice, nu crezi că e chiar așa, nu?

În clipa aia nu-mi aminteam ce *anume* spusesem. În mine se întorcea un motor, lucrul acela care mă făcea să spun lucruri pe care nu trebuia să le spun, să fac lucruri pe care nu trebuia să le fac și acum mă simțeam îngrozitor – mahmură, dar și rău de tot, de-a dreptul nasol. Am pus mâna pe mâneca de la capotul ei roz, șters, cumpărat de tata de ziua ei – eu l-am ajutat să-l aleagă, bine, de fapt, l-am ales eu *pentru* el – și mi s-a făcut rușine. Mi-a dat prin cap că pur și simplu nu era fericită. Am îmbrățișat-o și am plâns puțin, iar ea m-a strâns mai departe.

— Gata, gata, scumpo, a zis ea, mângâindu-mă pe spate. Scoate tot afară. Nu e nicio problemă. Părinții trebuie să lase copiii să crească, dar și să-i lase să plece. O să înțelegi și tu într-o zi.

M-am strâmbat.

— Dar asta în viitor, a spus ea. Mai ai multe de făcut până atunci. Pentru început, trebuie să mergi la universitate. Gândește-te numai, amândoi copiii mei plecați la facultate.

Nu prea îl mai vedem pe Robbie, acum că e la Durham. În vara asta a fost în Australia, prostul norocos; primesc poze de

pe plajă și mesaje de genul „Ce mai e în Corby, fraiero?”

— Îmi pare rău pentru ce-a fost mai devreme, i-am spus. Sunt așa de proastă!

— Se vede că ești fata mamei tale.

Pe urmă am intrat amândouă pe internet, am citit pe NUS și pe alte site-uri ale universității ca să vedem ce cursuri trebuia să urmez (lista crește în fiecare zi!) uitându-ne la poze cu fete care jucau hochei sau se plimbau câte două sau câte trei printre clădirile de cărămidă, cu cărți sub braț și aruncându-și chipiul de absolvire în aer, toate astea păreau ireale. În curând o să mă mut.

— O să fie bine, iubito, a zis mama, de parcă îmi citise gândurile. O să fie foarte bine.

Poate că asta e nostalgia, mi-am zis eu, stând la masa din bucătărie – în zgomotul mașinii de spălat vase și clicurile boilerului – poate asta voi ajunge să țin minte, de asta o să-mi fie dor. Domnul Ham a venit la mine și s-a cocoțat la mine în brațe. Parcă ar ști că plec.

— Cum te simți când bei? m-a întrebat mama.

Era cât pe ce să spun că groaznic, dar mi-am amintit noaptea trecută. Cântau The Peppers și unul dintre băieți dansa pe o masă, iar eu am tras o dușcă mare de punci cu gust de ananas, apoi mi-am dat seama că viața ar fi minunată dacă ar putea să rămână exact așa pentru totdeauna.

— Cred că mă face să mă simt mai bună, i-am zis. Nu așa cum sunt, nu ca Alice.

— Iubita mea, a spus ea. E o iluzie. Felul în care te simți când ești îmbătată de gin nu e real.

— Urăsc ginul, am spus.

— Mi-aș dori să-l urăsc și eu, a zis ea, zâmbind cu jumătate de gură. *Astea* sunt adevărate. Dimineața de după, regretul, rușinea, certurile noastre, acelea sunt cele mai rele – deși o să îndreptăm lucrurile, întotdeauna o să le îndreptăm, tu și eu. Îmi trecea cu degetele prin păr așa cum făcea când eram mică. Uite ce frumoasă ești, a zis ea.

— Nu-mi place să mă cert cu tine, i-am spus.

— Nici mie.

— Ești cea mai bună mamă pe care am avut-o până acum! i-am spus, râzând, ștergându-mă la nas.

— Și tu ești cea mai bună fiică pe care am avut-o până acum.

* * *

Scrisoare trimisă de profesorul Jeremy Cooke,
10 februarie 2012

Larry,

Două scrisori în două zile, trebuie să fie recordul meu – cel puțin în privința corespondenței noastre recente.

E îngrozitor cum moartea cuiva scoate afară tot ce e mai urât din oameni. Studenții se *hrănesc* pur și simplu cu povestea lui Alice, deși niciunul din generația nouă nu o cunoștea. După cum poți să-ți imaginezi, bursa zvonurilor din campus a intrat în priză – vremea din Arctica nu mai este subiectul principal de discuție. Studenții fac schimb de teorii pe telefoane, laptopuri și iPad-uri. Clatină din cap sau încuviințează entuziasmați la cantină sau în sălile de curs și stau pe unde apucă, scuturându-și picioarele de zăpadă, bârfind în grupuri înfrigurate în holișorul din fața biroului meu. Iată, bătrânul meu prieten, că iar îi spun *holișor:* obiceiul acela snob de pe vremea când aveam pretenții de Oxford; de fapt e un spațiu de beton prin care studenții aleargă „fără direcție", probabil cea mai bună metaforă pentru viitorul lor.

Am revenit în biroul de la catedră luni, evitând cursurile pe care le aveam pe motiv că eram bolnav (ce ironie) și am căutat-o pe Alice pe internet. Am găsit multe fete cu numele Alice Salmon, dar în curând am descoperit-o pe cea potrivită. Site-urile de socializare erau pline de informații; cine zice că un cal bătrân nu se mai învață cu hamul? Așa funcționează știrile în ziua de azi, un joc uriaș și grotesc de telefon fără fir. Frânturi de bârfe, capete de discuții, bucăți de informații reciclate auzite între patru vertical și nouăsprezece orizontal. Dar câte prostii; nu era o blondă sociabilă, nu era o feministă inveterată, nu era cea mai la modă pe strada Fleet. Toate astea erau al naibii de reductive. Am văzut-o descrisă drept lipsită de griji, perfectă, iresponsabilă, ghinionistă, proastă, în formă, grasă, superbă, una la un milion.

— Nu, m-am trezit mormăind. *Opriți-vă.*

Oare așa jelesc tinerii în ziua de azi? Psihologul aceea la care am mers o scurtă perioadă acum mulți ani (probabil la scurt timp după ce am cunoscut-o pe mama lui Alice, după cum poate îți amintești) spunea că durerea trebuie să ajungă undeva.

Am citit tot ce am găsit scris despre ea și de ea. „Iești cu îngerii", scrisese cineva pe pagina ei de Facebook și m-am întristat. Măcar scrie corect ortografic! Am copiat totul pe desktop și am avut un sentiment rar de satisfacție, de liniște. Gata. *Aveam* o mică parte din ea. Mi-am dat seama că, dacă descoperisem atât de multe în doar câteva minute, cine știe câte puteam să aflu dacă săpam mai adânc. Mi-ar plăcea să cred că suntem mai mult decât suma părților noastre. Chiar și

eu. Un profesor de șaizeci și patru de ani, care nu a avut niciodată impresia că și-a găsit *locul* în lume.

Tocmai am recitit scrisoarea; am citit-o cu voce tare, pentru că îmi place să fac proba cadenței. Totuși, cred că există ceva groaznic în sunetul propriilor fraze; e ca și cum auzi pe altcineva. Vocale obosite, moi, ca la școala de stat; nici urmă de Edinburgh. E ciudat că sunt eu, că e vocea mea. *Bătrânul Cookie.* Asta au fost nevoiți studenții mei să audă în toți acești ani, bieții de ei. Am tot încercat să-mi amintesc vocea lui Alice. Avea un accent greu de localizat. Părinți mobili din punct de vedere social. Inflexiuni de școală pregătitoare. Presărată cu râsete. Unde s-a dus vocea care mi-a spus cândva; *„De ce* vă purtați cu mine de parcă aș fi specială?”

Nu prea am cum să iau legătura cu Elizabeth, dar aș putea vorbi cu prietenii și colegii ei. Aș putea vorbi cu fratele ei. L-am găsit repede pe site-ul firmei lui, împreună cu o biografie sumară și o fotografie alb-negru. Robert. Nu prea semăna cu sora și cu mama lui. Nu mi-a fost greu nici să-i găsesc pe prietenii ei. Lucrau în marketing, imobiliare și finanțe; câțiva aveau familii abia făcute, aveau fetițe pe nume Sophie și băieți cu numele de George. Copii pe care Alice nu îi va mai avea. I-am contactat unul câte unul. „Nu ne cunoaștem, începeau discursurile mele, dar avem ceva în comun…”

Să cerceteze, să înregistreze, să adune – da, acesta e rolul antropologului. Larry – oare nu ar aduce puțină consolare familiei ei, poate chiar fericire, dacă aș reuși să adun câteva astfel de informații? Să îi insuflu puțină viață? Să o fac să mai danseze o dată, pentru că întotdeauna i-a plăcut să danseze. Cred că o moștenise pe mama ei: iubea dansul.

Ar fi minunat dacă aș afla părerea ta despre asta. În ciuda recomandărilor tale, mereu ai fost mai cu picioarele pe pământ decât mine, întotdeauna ai fost considerat – groaznică expresie, recunosc – un om popular, deși eu te-am văzut ca exclusiv *al meu.* Ai fost singurul om la care am putut să apelez. „Inspirație” e un cuvânt folosit prea des, dar asta ai fost tu pentru mine. Nu m-ai judecat niciodată. Nu voi putea niciodată să te răsplătesc, deși săptămâna asta i-am trecut pe copiii tăi în testament.

Ah, răsfățul delicios de a scrie o scrisoare obișnuită. Când eram copil, îmi făceam griji că scrisul meu de mână își tot schimba forma: mă temeam că nu puteam deveni adult până nu avea să rămână constant. Atunci aveam să fiu eu, cel *format.* Cum își dezvoltă azi oamenii simțul sinelui când nu scriu decât pe tastaturi? Sunt hotărât să continui să corespondez cu tine în felul acesta. E una dintre tradițiile noastre, unul dintre secretele noastre. Unul dintre multele.

Nu te va mira faptul că vestea asta despre Alice m-a lovit foarte tare. Nu mă voi preface că nu e așa; de ce aș face-o? Indiferent pe cine am amăgit, *niciodată* nu ne-am mințit. Acesta era pactul nostru: fără minciuni. Într-o lume în care secretele erau peste tot, sinceritatea noastră a fost una dintre constante. Tu ești ca o busolă pentru mine.

„Complici", cum ai glumit tu cândva.

Am pus toate informațiile într-un folder, „Salvați-o pe Alice". M-a făcut să râd denumirea asta; să pun nume unei lucrări a fost mereu o preferință de-a mea. Primul răspuns din partea unei prietene a lui Alice a venit după zece minute.

Dă-o-ncolo de Ofelia, o voi picta pe Alice Salmon.

* * *

Postare pe blogul lui Megan Parker, 6 februarie 2012, 22.01

Am luat un cartonaș, dar ce poți să scrii? Cum poate așa ceva să ofere o fărâmă de consolare? Alice e moartă. Prietena mea cea mai bună, Alice, e moartă. Nu știu nicio persoană de vârsta mea care să fi murit. Atât de nedrept, atât de necinstit, atât de ireal – ca și cum mi-ai spune că e o girafă în grădină. Nu mă pot opri din plâns. Cum poți să nu mai fi? Cum poți să mori când alți oameni continuă să trăiască? Respiră, mănâncă și merg, ucigași, violatori și alți asemenea nenorociți. Nu e drept când cineva atât de minunat ca tine moare. Nu ai plecat o zi, o săptămână, o lună sau chiar o vară întreagă, ca atunci când ai lucrat la Centre Parcs, ci pentru totdeauna. Nu-mi permit să mă gândesc prea mult la cum mă simt sau cât o să dureze.

N-am putut să stau singură, așa că m-am întors acasă la mama și la tata. Tata crede că trebuie să se facă o autopsie, pentru că așa se întâmplă când cineva moare pe neașteptate. „Biata fată, trebuie să mai treacă și prin asta", a zis el.

Unde ești, unde te-au dus? Știu câteva locuri în care nu ești – nu ești pe vârful dealului de lângă Lacuri, cu mine, Chloe și Lauren în timp ce punem mâna pe borna geodezică. Nu ești în restaurantul acela thailandez unde mergeam pe strada Clapham High (un restaurant*, fii atentă la noi,* Alice, ce mari ne-am făcut!). Nu ești în turneul clubului de hochei, cântând în cor *Amarillo.* Acum o să fie multe locuri în care nu ești tu. Uite-o iar, girafa din grădină, faptul că *nu* ești. Dar când mă uit pe geam nu văd nimic, doar leagănul ruginit unde ne jucam noi două, împărtășind secrete și făcând planuri pentru când aveam să creștem, iar tu n-ai apucat să îndeplinești decât câteva, tocmai când începeai să te prinzi cum e cu viața, ți s-a închis în nas. Nu-i cinstit, dar când îți spuneam ție asta, ziceai că lumea nu-i cinstită, că e plină de nedreptate și că oamenii ar vedea asta dacă ar deschide ochii.

Am trimis cartonașul pe adresa părinților tăi. Un cartonaș stupid, cu o floare roz în față și cu „Sincere condoleanțe" dedesubt. Mi se pare ireal faptul că *din cauza ta* se spun lucrurile astea. O să le fie foarte dor de tine. Și lui Robbie. Aș vrea să știu ce ți-ai dori să fac cu Luke, dacă să-l urăsc sau nu, pentru că o mică parte din mine e sigură că v-ați fi împăcat.

Am fost prietene de când aveam cinci ani. Am fost aproape la bine și la rău… glumeai mereu, spunând că tu ești grasă și eu slabă… vorbeam de școală, de iubiți de rahat și am mers și la universitate împreună, nu pentru că ne-ar fi fost frică, ci pentru că Southampton e un loc grozav și era fabulos să fii și tu acolo, deși tu erai mult mai apropiată de gașca celor populari decât am fost eu vreodată!

Cine o să mă mai țină din scurt și să-mi spună că sunt ciudată fiindcă îmi plac bărbații în vârstă?! Glumeai, spunând că suntem două cazuri pierdute, tu aveai necazuri cu Luke, iar eu mă păstram pentru George Clooney, deși eram gata să-i cedez lui Harrison Ford la nevoie.

„Orice om important moare la douăzeci și șapte de ani", ai spus tu după ce Amy Winehouse a murit după o supradoză, dar ai spus-o doar ca să stârnești o discuție, făceai deseori treaba asta, iar tu nici n-ai apucat douăzeci și șapte de ani. Moarte – ce cuvânt urât, groaznic. Circulă tot felul de ipoteze, dar de ce erai, de fapt, acolo? Nu-ți plăcea apa.

Alice, draga mea, sper că nu te superi că pun lucrurile astea pe blog. Probabil și tu ai fi făcut la fel. „Scoate totul afară, spuneai. Scuipă-ți durerea. Arunc-o înapoi în lume".

Am vorbit cu Chloe și Lauren mai devreme. Nu prea mult, pur și simplu am plâns. I-am sunat și pe ai tăi, dar mi-a răspuns căsuța vocală. Acum toți trebuie să fim puternici pentru ei: tatăl tău drag, cu puloverele alea smintite și felul în care îți zicea Al-ice, făcând pauză între „Al" și „ice", de parcă punea o întrebare; mama ta superbă, persoana aceea plină de energie, cu care semeni leit și după care te iei în atât de multe feluri. Dar nu o să mai semeni cu nimeni. S-a oprit, tu te-ai oprit, s-a tras o linie sub tine, ultima pagină din carte și a rămas un gol mare acolo unde ar trebui să fii tu, râsul tău, gustul PROST în materie de muzică și colanții aceia TURBAȚI.

Tocmai am sunat pe mobilul tău pentru că voiam să-ți aud vocea. „Nu sunt aici. Evident. Dar aș vrea să vorbim, așa că te rooog lasă-mi un mesaj drăguț și o să pălăvrăgim cât de curând…"

A intrat mama și a zis că trebuie să ne amintim vremurile bune, pentru că așa merge lumea mai departe. M-am uitat peste umărul ei la leagănul ruginit. „E o girafă în grădină", i-am spus.

O fi crezut că sunt nebună.

S-a stins o lumină. Te iubesc, Alice Palace…

* * *

Articol din *Antropologia la modă,* iulie 2013

„De ce am dezgropat trecutul"

Profesorul Jeremy Cooke a devenit o celebritate dintr-un profesor necunoscut în doar douăsprezece luni. În acest articol personal, explică cu sinceritate cum descoperirea cadavrului a stârnit „cercetarea" și i-a schimbat viața pentru totdeauna.

Nu a fost tocmai un moment *Evrica,* deși e posibil să fie cel mai asemănător cu unul din câte voi avea în viață.

Eram în bibliotecă și văzusem un student scriindu-și inițialele în condensul de pe geam. *RP.* Robert Pearce, cred că așa îl chema și, după ce a plecat, m-am trezit scriind un „I" între litere. O bibliotecară mi-a zâmbit ciudat. „Bătrânul Cookie, și-o fi zis ea, e tare ciudat". M-am așezat pe scaunul cald pe care stătuse studentul. A rămas ore întregi pe geam, acel RIP[9], așa că am rămas și eu. Cred că am ațipit și, când m-am trezit, nu mai era. RP – RIP – fusese acolo, apoi dispăruse. Atunci mi-am dat seama. Că toți facem asta, în fiecare zi: lăsăm o urmă, o amprentă, un semn. Semnul *nostru.* Oare o fi posibil, mă întrebam, să reconstruiești o viață din asemenea fragmente? Să reasamblezi o persoană, să pui totul cap la cap din asemenea frânturi solubile? Pentru că eu aveam ocazia perfectă. O viață – de fapt, o *moarte* – pe pragul casei mele. Acolo, chiar sub nasul meu. Alice Salmon.

A fost cu siguranță, ca să folosesc limbajul modern, un „moment". Să-l văd pe geograful acela scriindu-și cu degetul inițialele pe geamul aburit (într-o epocă în care fumatul de marijuana se consideră o infracțiune minoră, nu era să-l cert tocmai pentru așa ceva, nu?) și să simt bucuria iute, neobișnuită și surprinzătoare a unei idei noi. Cu câteva zile mai devreme, Alice, după cum spuneau la știri printr-un eufemism, „a intrat în apă". Pe 5 februarie 2012, la ora 2 a.m., după cum avea să concluzioneze legistul mai târziu. Ea venise aici pentru prima dată cu opt ani înainte. Bineînțeles, pentru toți ceilalți – și pentru mine, la început – era doar o boboacă, una dintre miile pe care le-am văzut de-a lungul a câtorva zeci de ani. Îmi amintesc că am remarcat-o de câteva ori la începutul acelui semestru: înăltuță, cu părul lung, frapantă.

S-au spus multe în ultima vreme despre „legătura" noastră, dar era perfectă pentru scopul meu din mai multe puncte de vedere. Nu numai din cauza felului în care a murit, ci din cauza perioadei *când* a trăit. Felul în care comunicăm s-a schimbat mai mult în ultimii douăzeci și cinci de ani – o viață de om – decât în cei o mie dinainte. Internetul a rescris regulile jocului. Generația ei a văzut schimbarea, *a fost* schimbarea.

Evident, nu știam unde aveam să ajung, dar nu am lăsat loc pentru legea consecințelor nedorite. În ceea ce mă privea, avea să fie o lucrare directă și, speram eu, edificatoare. Ce-i drept, avea să necesite și puțină sensibilitate. Nu era neapărat vorba de a încerca să demonstrez o teorie, am vrut doar să schițez planul unei vieți. A ei. Da, din cauza „legăturii" noastre, dar mai mult fiindcă era ca noi toți: complicată, fascinantă, unică, umană.

— Nu e puțin cam *nesofisticat?* m-au întrebat vreo doi colegi.

Dar i-am dat naibii. Odată mi-am ascultat și eu inima. Am vrut să văd cât a lăsat în urmă fata aceea dragă, fiindcă nu demult – merită să

ne amintim că, măcar din punct de vedere evolutiv, totul este de dată relativ recentă – viața și moartea nu îți erau înregistrate decât dacă erai un nobil sau un membru al casei regale. Rămâneai *neobservat,* în afară de familia apropiată și poate un grup mic de colegi. Și-ar fi amintit de tine în trecere cei care ți-ar fi supraviețuit, în rest – *nimic.*

Nu m-am apucat de „cercetare", în sensul clasic. E o descriere prea grandioasă și face aluzie la o abordare mai metodică decât ce am putut eu să fac – sau am fost dispus să fac – ca să se aplice. „Obsesie" era un cuvânt pe care alții se grăbeau să-l folosească și poate exista puțin adevăr în asta. Ca să citez mottoul mișcării cercetașilor, am făcut cum am putut mai bine.

„Descoperirile" mele se regăsesc în carte. A fost necesară puțină muncă de editare ca să evit ambiguitatea, dar sunt încrezător că a rămas ceva reprezentativ, dacă nu cu totul comprehensiv. Sper să îi facă puțină dreptate și, într-o manieră mai critică, să îi *aducă* dreptate. Pentru că asta e speranța mea sinceră: conținutul să fie tratat ca dovadă.

Avea douăzeci și cinci de ani – biata, draga de ea! – când a intrat în apă.

Cât de pervers e felul în care lumea se interesează de tine numai după ce nu mai ești, dar așa s-a întâmplat întotdeauna.

E ironic că așa am ajuns eu o mică celebritate. Toată munca mea în domeniul etnolingvisticii și limbilor sami[10] a trecut neobservată, remarcată doar de un grup mic de profesori. Brusc, am devenit căutat. Canalul SKY trimitea mașini la mine acasă la ore nepotrivite ca să mă ia pe sus la studiouri, unde femei blonde îmi acopereau obrajii cu machiaj ca să mă „iubească" niște camere de luat vederi. Întrebările lor făceau deseori referire la o „călătorie": a ei, a mea, a lor, se pare că toată lumea se afla într-o călătorie în ziua de azi. Antropolog. Toți se agățau de cuvântul acesta. De parcă le dădea autoritate, autenticitate. „Avem un antropolog: unul adevărat, în carne și oase, aici în studio". În curând, am devenit căutat nu numai pe baza domeniului meu de expertiză, ca să îmi exprim părerea de specialist; m-am trezit chemat să discut despre tot felul de chestiuni actuale. Afganistan. Avort. Noul iPhone. Ba chiar o dată, la Canalul 5, despre obsesia noastră cu emisiunile TV din timpul zilei – o ironie pe care, evident, producătorul nu a sesizat-o.

Dată fiind această valoare nouă, angajatorii mei erau nehotărâți: aduceam laude pentru instituția lor, dar povestea cu Alice era o binecuvântare îndoielnică, pentru că reporterii veneau pe capul profesorilor din catedră, așa cum veneau la mine acasă.

Așa sunt prezentat acum. Antropologul lui Alice Salmon. Cel care a descoperit adevărul despre fata din râul Dane. Dumnezeu să ne ajute, cercetătorul a ajuns detectiv. Eu și Alice am devenit un corolar unul pentru celălalt. O notă de subsol în biografia celuilalt. Deși cred că oricum asta am fi devenit până la urmă.

O primă variantă a cărții e pe biroul meu. Alice mă privește de pe copertă. Dacă alegeți să o citiți, până să ajungeți la ultima pagină veți afla adevărul despre Alice Salmon. Am obosit să spun că fiecare cuvânt e adevărat, pentru că aceia ale căror vieți le-a atins sunt din fire subiectivi: cu nuanțe de iubire sau, în unele cazuri, după cum aveam să descopăr, de ură.

Per ansamblu, oamenii au fost remarcabil de serviabili, chiar și atunci când le explicam că informațiile oferite de ei aveau să devină publice. Am fost clar de la bun început: nu avea să fie nicio șlefuire. Avea să fie pus totul la un loc, oricât de rușinos sau de șocant, o metodă pe care am aplicat-o cu seriozitate și cu mine însumi.

Dat fiind teritoriul pe care mă aflam, era inevitabil să mă confrunt și cu o oarecare opoziție, dar nu aveam cum să anticipez reacția unor grupuri: faptul că aveau să încerce să-mi saboteze munca, să-mi păteze reputația, să facă din soția mea o țintă. Au spus că sunt un profanator, m-au numit pervers, m-au acuzat că dezgrop morții. Dar noi, Homo Sapiens, avem datoria să facem acest lucru. Dacă nu ar fi așa, nu am fi aflat despre Tutankhamon sau despre Machu Pichu. Fără curiozitatea scrutătoare, fără să privim fără încetare peste umăr, nu am ști despre picturile din peșterile de la Lascaux, nu am putea sta acolo, să vedem taurii aceia magnifici din Paleolitic care aleargă, nu ne-am putea mira de *minunea* prin care prind viață în fața noastră, acum, ca și în urmă cu 17.000 de ani. Sper să mai am timp să-i mai văd o dată. Aștept cu nerăbdare următorul capitol din viața mea, chiar dacă va fi unul scurt.

Nu vreau să revin în pielea profesorului, dar ceea ce numim azi „comunicare” – vorbirea – a apărut, de fapt, acum 100.000 de ani. Mijloacele non-verbale au evoluat în cele verbale. Scrierea a fost un pas seismic: ne-a dat posibilitatea de a înregistra, de a ne aminti. A grăbit răspândirea cunoștințelor. A fost o evoluție și o accelerare a evoluției. Asta distinge omenirea, definește felul în care trăim și ceea ce suntem. Alice știa foarte bine să comunice. Eram hotărât să o las să vorbească pentru ea însăși. Așa cum a spus unul dintre colegii mei, cu o perspicacitate care nu-i stătea în fire: „Las-o să fie propria ei poveste”.

Îmi place să cred, de asemenea, că sunt un om mai bun decât eram înainte ca toate acestea să înceapă. Cu siguranță sunt mai puțin arogant, deși faptul că presupui că ești așa e apogeul aroganței.

Când dau cu degetul peste coperta cărții, rezist înclinației firești de a trage concluzia că și coperta, ca orice carte, e inadecvată – paginile, cerneala pusă în forme, albul se transformă în galben, hârtia se învechește și se dezintegrează: are o durată de viață proprie. Îmi reamintesc de potențialul pe care îl avea, de puterea ei. De faptul că urmează dreptatea. Trebuie să urmeze.

Îmi mai amintesc și că oameni pe care nu i-am cunoscut niciodată – pe care nici măcar nu-i pot vizualiza – vor ține în mână această ofrandă măruntă (nu sunt tehnofob, dar mi-o imaginez ca pe un obiect

real, palpabil, nu ca pe o carte în format electronic). Că voi fi auzit, că voi vorbi unor străini, că vorbele mele vor construi punți între noi, ca un țesut viguros. Poate caut mântuire. Ispășire. Iertare. Desigur, va rămâne o singură persoană în toată această poveste pe care nu o voi ierta niciodată.

La urma urmei, poate a fost ceva adevăr în comentariile acelea. Despre motivul pentru care am ales-o pe fata asta; de ce am vrut, de ce am avut nevoie să o construiesc la loc. Să o fac să trăiască. Pentru că după asta tânjim toți, nu? Să simțim că suntem importanți, că suntem doriți, că am fost luați în seamă. Că am produs o schimbare. Că ni se duce dorul. Că fiecare dintre noi este ținut minte. Să ne simțim, cum spuneau colegii mei din fostul departament, *binecuvântați* pe pământ.

Dar mai mult decât atât. Mai mult și mai puțin decât atât.

Pur și simplu, că suntem *iubiți.*

Alice Salmon, RIP.

Cartea *Ce-a lăsat în urmă* de profesorul Jeremy Cooke va fi publicată săptămâna viitoare de Prion Press, la prețul de 9.99 de lire. Cititorii revistei *Antropologia la modă* pot primi o reducere dacă fac comandă prin numărul de telefon de la pagina 76.

* * *

„Citatele preferate” ale lui Alice Salmon, pe profilul de Facebook, 3 noiembrie 2011

„Gramatica face diferența dintre a te face și a fi de rahat”.

Anon

„Fii eroina vieții tale, nu victima”.

Nora Ephron

„Adevărul doare o vreme, dar minciunile dor pentru totdeauna”.

Anon

„Există o teorie care spune că, dacă dai mașini de scris unui milion de maimuțe și le pui la treabă, ajung până la urmă să scrie operele complete ale lui Shakespeare. Datorită internetului, acum știm că nu este adevărat”.

Robert Wilenski

„Tinerețea e un vis, o formă de nebunie chimică”.

F. Scott Fitzgerald

* * *

Transcrierea însemnărilor făcute de Luke Addison pe laptop, 8 februarie 2012

N-ai știut niciodată că voiam să te cer de soție, nu-i așa? Ei bine, adaugă și asta pe lista lucrurilor pe care nu ți le-am spus. În seara în care ne-am certat despre Praga – în seara în care ai spus că trebuia să luăm o pauză de la relația noastră – aveam inelul în buzunar. O plănuiam de săptămâni întregi. Aveam de gând să-ți spun a doua zi dimineață să împachetezi o geantă pentru o noapte, urma să mergem la gară, să ajungem la Gatwick, apoi la Roma. Totul era rezervat.

— Luke, o să te întreb ceva și vreau să răspunzi sincer, ai spus tu înainte să apuc să fac gestul. Poți să-mi promiți că faci asta?

— Desigur, ți-am răspuns.

Îmi imaginam fața ta: cum aveai să arăți când îți explicam că vorbisem cu șeful tău, că totul era aranjat. Era grozav: să știu că acele optsprezece luni în care fuseserăm împreună erau doar începutul. Da, eram puțin cam tineri – nimeni nu se mai căsătorește până spre treizeci de ani în ziua de azi –, dar de ce să așteptăm? Nu erai singura care putea fi impulsivă.

— În weekendul în care ai fost la Praga cu echipa de rugby – te-ai culcat cu cineva?

Camera a rămas fără aer. M-am așezat pe marginea patului tău și am pipăit cutia de bijuterii din buzunar, o greutate rigidă, pătrată. Nu puteam să te mint, nu pe tine.

— Al, nu a însemnat nimic.

— Cine era? ai întrebat tu, pe un ton liniar, resemnat.

Se întâmplase la șapte săptămâni după ce ne cunoscuserăm. Știam exact cât timp trecuse pentru că hotărâsem că, dacă era mai puțin de două luni, aveam să tac din gură; dacă era mai mult, aveam să spun adevărul.

— Nu contează cine era.

— Pentru mine contează, ai spus tu. Crede-mă, în clipa asta contează pentru amândoi.

— Era o fată venită într-un weekend de burlăcițe. Eram beat.

— De ce nu mi-ai spus?

Am auzit un ton nou în vocea ta: dur, neîndurător.

— Mi-era frică să nu mă părăsești.

Am pus degetul pe inelul din buzunar. M-am gândit: oare s-o fac pur și simplu? Să nu mai aștept până la restaurantul Campo di Fiori – îl alesesem pentru că era celebru pentru scoici și erau preferatele tale; masa era rezervată, îi dădusem un bacșiș și șefului de sală. Să o fac, pur și simplu. Să dovedesc cât de mult te iubeam, mai mult decât o fată pe care nici nu-mi aminteam cum o cheamă, dintr-un weekend pe care nici nu-l mai țineam bine minte. Dar ai început să plângi și, când am întins mâna spre tine, m-ai dat la o parte și te-ai trântit

pe pat, așa că stăteam la capete opuse. Începusem să-mi amintesc frânturi din excursia la Praga: barul irlandez, ea și prietenii ei la o masă de lângă noi, o stradă pietruită slab luminată – era aproape patru dimineața – am făcut stânga spre hotel, ea a venit după mine, fata aceea de la Dartrord sau de la Dartmouth – nu, nu Jen, *Gill.* Totul mi se păruse atât de departe de viața mea.

— Nu a însemnat nimic, am repetat, răsucindu-mă și luându-te de mână.

M-am uitat la tine cum plângeai, iar brăduțul de Crăciun lumina pe comoda din spatele tău. Îmi aminteam și mai multe lucruri din excursia de ia Praga: mirosul pavajului ud, pancartele cu cartofi din vitrinele brutăriilor, cum mi se păruse că e sfârșitul unei ere. Știam că tu ești aleasa, Al, chiar și după șapte săptămâni de când te cunoscusem, dar știam și că reprezentai sfârșitul celui care eram obișnuit să fiu, sfârșitul excursiilor în străinătate cu băieții, al beților terminate la patru dimineața, al întâlnirilor întâmplătoare din baruri. Nu-mi părea rău, avea să-mi fie dor, dar acum te aveam pe tine și totul avea să fie mai bine. Te iubeam încă de pe atunci, Alice, dar a fost ca și cum trebuia să-mi iau adio de la vechiul meu fel de a fi, să-l trimit la plimbare cu surle și trâmbițe. O ultimă și uriașă explozie.

— Cred că ar trebui să pleci acum, ai spus tu.

Vedeam cu ochii minții avionul nostru decolând spre Roma cu două locuri goale, al tău era la fereastră pentru că știam că-ți plăcea priveliștea.

— Nu poți să împaci și capra, și varza, Luke. Viața nu merge așa.

— Al dracului Adam, am spus eu. Idiotul.

— Secretele rareori rămân ascunse.

Ți-ai șters lacrimile de la ochi. Ai spus că ți-au plăcut ultimele optsprezece luni. Dar aveam deja douăzeci și cinci de ani și relațiile erau prea importante ca să riști sau să le distrugi.

— Trebuie să ne dăm seama ce simțim unul pentru altul.

— Eu știu ce simt, i-am spus. Te iubesc.

Nu aveam de gând să las să se întâmple așa ceva, nu din nou, nu cu tine. Să spun: *Uite?* Dar era deja greșit, stricasem tot. Iar tu erai hotărâtă.

— Eu nu, ai zis tu. În clipa asta nu știu dacă te iubesc. Sau te iubesc, dar nu știu dacă te iubesc *destul.*

— Sunt același om ca întotdeauna, am spus.

— Nu, nu ești.

Era cât pe ce să-ți pierzi cumpătul; mai văzusem asta o singură dată, când ai surprins bărbatul acela din autobuz plesnind un băiețel.

— N-am pretins niciodată că aș fi vreun înger.

— Nu îndrăzni să spui că e vina mea, Luke!

— A fost la șapte săptămâni după ce te-am cunoscut, pentru numele lui Dumnezeu! Nici măcar nu spuneam că suntem iubiți.

— Du-te, te rog, pur și simplu du-te! Nu pot să stau cu tine o vreme.

— Nu ne despărțim, nu? Nu.

— Vreau să luăm o pauză. Fără mesaje, fără e-mailuri, fără nimica.

În alte situații, ți-aș fi atras atenția – aș fi râs și aș fi spus că nu e corect să spui *nimica,* dar deja îți curgeau lacrimile pe obraji. Mai erau două săptămâni până la Crăciun.

— Niciun contact timp de două luni, ai zis tu.

Mi s-a părut o perioadă ciudat de lungă, dar mi-am dat seama că era mai bine așa decât cealaltă alternativă – nimic altceva *decât* weekenduri la Praga pentru tot restul vieții.

— Acum ieși din apartamentul meu.

Îi criticai foarte dur pe cei cu vieți amoroase complicate. „E foarte simplu, ziceai, ori iubești pe cineva, ori nu". Dar eu te-am transformat într-unul din oamenii aceia. Acela a fost cadoul meu pentru tine și acum ai murit. Ai murit de trei zile și e imposibil, Al. Să dorm. Să mă trezesc, să mănânc, să fac duș, să mă bărbieresc, să merg cu metroul, să răspund la telefon. Nu are niciun sens. Mi-ai spus odată că ai avut o premoniție când erai adolescentă și n-am înțeles niciodată, dar acum înțeleg în sfârșit, în sfârșit, acum e prea târziu; înțeleg cum trebuie să fi fost pentru tine să fii Alice Louise Salmon, fata pe care am cunoscut-o într-o vineri, pe 7 mai 2010 (vezi, *chiar ții* minte aniversarea noastră), în Covent Garden. Ai venit și te-ai așezat lângă mine – din cauza puterii mele de atracție fizică, am glumit eu mai târziu. Te-au servit înaintea mea și eu am zis: „Uite o femeie impunătoare", iar tu ai spus: „Uite un bărbat care pare că vrea să se bage în față".

Nu puteam să trăiesc cu tine în viață și noi despărțiți, iar acum nu pot să trăiesc când tu ai murit și suntem despărțiți.

Nu mi-a plăcut niciodată să pun lucrurile pe hârtie, dar tu spuneai că, dacă nu ar face-o nimeni, nu am putea să împărtășim lucrurile, să învățăm și să devenim mai buni, așa că scriu ce simt, așa cum făceai tu – cum spuneau ei, poate ceva s-ar schimba, totuși.

Vrei să fiu sincer, Al? Bine, uite că sunt sincer. M-am certat cu cineva – de *două* ori. N-ai aflat de a doua ceartă, pentru că a fost sâmbăta trecută, a doua zi după ce ai murit, dar despre prima știai, pentru că a fost cu tine.

* * *

E-mail trimis de Elizabeth Salmon, 3 martie 2012

De la: Elizabeth_salmon101@hotmail.com
Către: jfhcooke@gmail.com
Subiect: Lasă-mă în pace

Jeremy,

Nu-mi vine să cred că iau legătura cu tine după atâția ani. Am jurat că nu o să mai am nimic de-a face cu tine – se pare că persoana aceea care ne hotărăște soarta avea alte planuri. Hai să trecem peste formalități. Ce naiba se întâmplă? Am auzit că aduni informații despre Alice. Dumnezeu știe de ce, mi s-a spus că e pentru un proiect de cercetare, sincer, nu-mi pasă, orice ai avea nevoie – trebuie să renunți acum, auzi?

Fiul meu, care lucrează la o firmă de avocatură, a redactat o scrisoare pentru tine. I-am spus că am pus-o la poștă, dar am aruncat-o la gunoi. Era plină de limbaj juridic, subliniind că am aprecia să avem parte de intimitate, cerându-ți să încetezi astfel de lucruri de îndată și incluzând o aluzie subtilă la o posibilă acționare în judecată. Dar eu te cunosc mai bine. Te avertizez.

Se spune că faci un fel de album de amintiri. Pune și asta în albumul tău. *Sunt mândră de fiica mea.* Nu-mi pasă ce spune lumea, mă bucur că a luat viața de frâie și a trăit-o. Indiferent unde sunt, uneori mă trezesc strigând: *Alice Salmon era fiica mea.* Intru în camera ei și vorbesc cu hainele, cu CD-urile și cu pușculița în formă de purceluș roz cu buline. Le spun noapte bună și bună dimineața și că o iubesc, că a fost prostuță, dar că nu suntem supărați pe ea, sigur că nu suntem, nu facem decât să ne fie dor de ea, pentru că nimeni nu-și poate stabili destinul și eu nu sunt tocmai în măsură să dau lecții.

Întotdeauna ai avut tendința de a interpreta greșit lucrurile, așa că să-ți fie clar, singurul motiv pentru care trimit acest e-mail e ca să-ți spun să încetezi exercițiul ăsta bizar și macabru pe care l-ai început. Nici măcar nu o să discut despre e-mailul pe care mi l-ai trimis înainte să moară. Sentimental, inoportun și ofensator.

Se spune că există un Dumnezeu al beților și al copiilor. Dacă e așa, unde era Dumnezeu pe 5 februarie, Jem? Dacă ești așa deștept, dă-mi un răspuns. De fapt, nu, nu-mi da – nici măcar nu-mi răspunde, doar lasă-ne în pace, pe mine și ce a mai rămas din familia mea. Fă asta pentru mine sau, dacă nu pentru mine, atunci pentru Alice.

Cu drag,
Elizabeth Salmon

Fragment din jurnalul lui Alice Salmon, 26 noiembrie 2005
Vârsta: 19 ani

— Bună, domnișoara Perspectivă, a zis tipul de la cursul de marketing când am ieșit din sală.

Eram impresionată că ținuse minte cuvintele mele.

— Eu sunt Ben, a spus el, întinzând mâna. Ai chef să bem ceva? Am ezitat, nu pentru că nu-mi plăcea de el, ci pentru că nu eram invitată prea des la așa ceva.

— Ce zici? a spus el. Cum ar fi să fim *noi* surprinși în trecere? Erau vorbele care îmi ieșiseră pe gură în discuția de mai devreme, când ne-au întrebat cum ar trebui să arate o fotografie reușită.

— Foarte amuzant, am zis eu, dându-mi seama că mă purtam de parcă aș fi crezut că râde de mine, când, de fapt, nu aveam în cap decât faptul că voiam mult, mult, mult de tot să beau ceva cu el. Chiar aveam chef: mă purtasem ca o călugăriță în primul an.

— Hai, a zis el, fac eu cinste. De fapt, face cinste banca numită „părinți", dar e același lucru.

Am ieșit în parcare, apoi am scurtat drumul pe alee, de-a lungul râului, către strada principală. El era în anul al treilea, unul dintre cei din găștile de șmecheri pe care îi vedeai plimbându-se prin oraș îmbrăcați fistichiu, jucându-se cu conurile de trafic sau sărind unul în spatele celuilalt. Când am ajuns la bar, a cumpărat câte o halbă de cidru pentru fiecare, iar el și-a luat și o votcă cu Red Bull.

— Cam tare combinația, nu? am spus eu.

M-a ignorat și a zis:

— Discuția aia a fost o porcărie. L-am căutat pe Google și nu e tocmai Henri Cartier-Bresson[1], se ocupă mai mult de nunți și botezuri.

— Nu e nicio problemă dacă faci poze la evenimente fericite. Ce, tu faci poze numai în zone de război?

Eram încă aprinsă după seminar. De aceea venisem la universitate, să jonglez cu termeni precum perspectivă și personalitate. Pentru asta, dar și ca să cunosc oameni noi. Simțeam și cidrul în organism, mă simțeam bine și îmi era cald.

— Nici de-al dracului, nu risc eu să mă împuște careva.

„Poate că, mi-am zis eu, luând o dușcă și uitându-mă la el cum făcea același lucru, ceva din încrederea lui în sine o să mi se transmită și mie".

— Asta vrei să faci după ce termini? m-a întrebat. Să fii fotograf?

— Aș vrea, dar nu mă pricep deloc la detaliile tehnice. Până să mă dumiresc eu ce e cu ISO, s-a dus imaginea. Aș fi un paparazzo de tot râsul!

— Aș prefera să fiu gunoier, decât paparazzi. De fapt, nu – gunoierii trebuie să se trezească devreme. Mai bine aș fi traficant de droguri, măcar ei contribuie cu ceva la societate!

— Și *ce* o să faci? l-am întrebat. Era în anul al treilea și mulți din anul lui depuneau deja CV-uri pentru slujbe.

— Dumnezeu știe, sunt praf la majoritatea lucrurilor. Avea un aer copilăresc. Dar tu?

— Aș vrea să fac jurnalism. La fel ca toată lumea.

— Zi-mi că nu o să lucrezi pentru *heat.* Zi-mi măcar atâta lucru!

— Doamne, nu, o să lucrez pentru ceva mai tare. La *TLS,* cel puțin!

Am luat amândoi încă o înghițitură. Parcă intra prea bine.

— Întotdeauna am fost de părere că media ar trebui să distrugă stereotipurile, dar nu face decât să le întărească, a zis el.

— Foarte profund, i-am spus, deși mă gândeam: „Chiar așa e".

— Te-ai uitat vreodată la un canal numai pentru știri? a continuat el. Adică să stai și să *te uiți.* Eu o fac des pentru că sunt leneș din naștere și e o porcărie totală. Până și prezentatorii sunt dezinteresați.

— Neinteresați.

— Poftim?

— Vrei să spui neinteresați, nu dezinteresați. Sunt două lucruri diferite. Ei trebuie să fie dezinteresați, asta înseamnă să fie imparțiali, dar tu insinuezi că nu le pasă nici cât negru sub unghie.

— Corect, a zis el.

— Și atunci *ce* o să faci?

— Probabil, o să ajung să lucrez pentru tata.

Felul în care a spus „tata" – încet, disprețuitor – m-a făcut să trag concluzia că nu ar fi prima lui alegere, ci, probabil, singura lui opțiune. Mi-am dat seama că era posibil să nu-mi placă tipul dacă ajungeam să-l cunosc, dar mi-am amintit că nu era necesar.

— Și cu ce se ocupă tatăl tău?

— Cu asigurări.

— Lucrează într-un call center, nu?

— Foarte amuzant. De fapt, face asigurări pentru ambarcațiuni.

— Ar trebui să fiu impresionată?

— Poți să fii cum vrei. Ar trebui să sărbătorim.

— Ce să sărbătorim?

— Ce vrei tu – eu pot să beau în cinstea căsătoriei lui Charles cu Camilla, dacă ai nevoie de un motiv.

— Eu sunt republicană.

— Ce surpriză! Ce-ar fi să bem pentru că am negociat cu profesorul să-mi prelungească data limită pentru tema cu

Brevetarea și Proprietatea Intelectuală? Pentru că am supraviețuit unei discuții cu un om care se crede Robert Capa? Pentru că suntem aici, în Southampton? Pentru că ne-am cunoscut, da, acesta e cel mai bun motiv dintre toate.

Îmi plăcea felul în care stătea, întors pe jumătate spre mine, cu un picior sub el, cu brațul stâng pe marginea canapelei, în spatele meu. Și felul în care mișca mâinile; mie îmi era tot timpul teamă că nu mă mișcam mai mult.

— Sunt distrus, n-am mâncat nimic azi. Apropo, nu sugerez s-o facem, a zis el, apoi, după o pauză: Adică *să mâncăm,* nu să *o* facem. Deși, știi tu…

— N-ai tu norocul ăsta, am zis eu.

Remarca lui mutase conversația pe alt plan, unul care putea duce la alt rezultat. Ai putea să te culci cu el, Alice. Ideea a trecut pe lângă mine, iar tipul s-a dus înapoi la bar.

— Și eu care credeam că o să mă duci la o cină romantică, am spus eu când a pus două halbe de cidru și două pahare de tărie pe masă.

— Mâncarea e fudulie, a zis el. Am mai luat un rând, niște ginuri mari. Știi când am zis că sunt praf la majoritatea lucrurilor? E și un lucru la care nu sunt, a zis el și a dispărut la toaletă. Când s-a întors, zâmbea. Uite, acesta e un lucru pe care pot să-l fac bine.

— Ce, pipi?

— Nu, ce am făcut *după* asta. Și-a pus degetul pe vârful nasului. Ce zici de un pupic? S-a aplecat spre mine și ne-am sărutat. „Nu e genul tău”, mi-am zis, văzându-i brațul vânos, pistruiat. Mi-am dat seama că încă nu știam care era genul meu.

— Am vorbit destul despre mine, tatăl *tău* cu ce se ocupă? a întrebat el.

— Are o firmă de consultanță, am zis eu, apoi mi-am zis: „La naiba cu toate, n-am nevoie de aprobarea băiatului ăsta”. Sau a avut, dar a dat faliment. Tata e inginer de instalații de încălzire.

— Îmi pare rău, a zis el.

— De ce, că s-a dus afacerea pe copcă sau că e inginer de instalații de încălzire?

Ceva mă făcea să-l înțep: îmi provoca un amestec de dispreț și atracție pe care nu-l mai simțisem până atunci. După încă vreo două pahare, aveam să fac și eu ca el: să spun orice și să scap basma curată. „Hai să ne îmbătăm pe banii magnatului flotei comerciale!”

S-a dus la bar. Era înalt, cu vreo șapte centimetri mai înalt ca mine, iar eu am 1,79 m; se vedea că făcea și sport. S-a întors cu șampania.

— Încă nu sunt impresionată.

— Înseamnă că nu vrei să bei! a zis el, turnând în două pahare.

Viața te lua uneori prin surprindere, într-o marți după-amiază, amețindu-te într-un bar în care nu e aproape nimeni și cu băiatul ăsta nou, Ben – întotdeauna îmi plăcuse numele ăsta – și cu ochii lui uimitori. Am privit bulele și mi-a apărut în gând cuvântul „decadent".

— Mi-a plăcut ce-ai spus mai devreme despre poze, a zis el. Ceea ce bodogănea acel tip, că treaba lui e să înregistreze istoria, nu s-o influențeze, astea erau prostii arogante, dar ce ai zis tu era adevărat.

— Serios, *ce* o să faci după ce pleci de la Southampton? l-am întrebat, brusc intimidată de iminența celor ce urmau să se întâmple.

— Cât de puțin posibil. Poate să lucrez într-un bar. Ne-am sărutat din nou. Tu… ești… minunată.

— Pariez că așa le spui tuturor fetelor.

— Sigur că da, dar cu ele nu vorbesc serios. Cu tine vorbesc serios, domnișoara Ceva Surprins în Trecere. Nu te mișca de aici, mă întorc cât ai zice pește, a zis el și a dispărut iar la toaletă.

Am simțit un val de amețeală și am decis că trebuia să plec, că eram aproape de punctul de unde nu mai exista întoarcere, nu un punct de la care *nu mă mai puteam* întoarce, ci mai degrabă ceea ce făceam nu mai depindea de mine. Făceam asta la intervale regulate: parcă mă uitam la mine cum depășeam limita.

— Vrei puțin? m-a întrebat el când s-a întors.

— Nu.

— Hai, trăiește și tu puțin, mai descrețește-ți fruntea.

Mi-a mângâiat părul și m-am întrebat cum era să iei cocaină, cum m-ar fi făcut să mă simt, cum m-ar fi făcut să *fiu* – să fiu eu într-o măsură mai mare sau să fiu altcineva? A început piesa *Holiday* de la Green Day și mi-am dat seama că nu mă descurcasem prea rău. M-am simțit bucuroasă pentru faptul că eram eu. Am simțit bule în nas și am simțit chiar că-mi era dragă fata aceea cu uniformă cu galben și gri care striga: „Urăsc totul" prin ușa ei de la dormitor, pe care se afla un poster cu Boyzone.

— Dintotdeauna mi-a plăcut mult de tine, a zis Ben.

— Cum adică, *dintotdeauna?* Nu mă cunoști dintotdeauna.

— Te cunosc de cel puțin o oră. E destul timp.

— Destul timp pentru ce?

Mi-a pus mâna pe picior și i-am atins-o: fierbinte, cărnoasă, osoasă. Ne-am sărutat din nou, el m-a tras mai aproape și m-

am lipit de el, iar greutatea lui mă apăsa pe canapea.

— Îmi pare bine să te cunosc, domnișoară Ceva Surprins în Trecere, a zis el.

Tipul de la seminar ne întrebase ce *era,* de fapt, o fotografie și, când a văzut că nu răspunde nimeni, m-a întrebat pe mine – domnișoara din față, cu eșarfa violet –, iar eu m-am înroșit și am spus ceva, că ar fi ca și când ai îngheța timpul; el a zis că e foarte poetic și că ar vrea să elaborez puțin și atunci am zis că e ca și când ai surprinde ceva aflat în trecere.

— Vrei să mergem la mine? m-a întrebat Ben.

— Ca să bem o cafea?

— Și pentru asta.

Pentru o secundă am vrut să plec, dar simțeam efectele șampaniei și nu aveam de gând să mă întorc la mine acasă. Locuiau șase oameni acolo și era aiurea. Mai ales că fusesem mai devreme în camera *mea* și se întorsese. *LUCRUL.*

Ben mi-a pus mâna pe coapsă. „Alice, tu nu ești deloc așa", mi-am zis eu. *Niciodată* nu mă culc cu bărbați de la prima întâlnire. Am văzut imaginea noastră reflectată pe oglinda mare, împleticiți pe canapeaua maro, cu paharele goale pe masa joasă.

— Vrei să mergem?

— Da, i-am răspuns, cât de nonșalant puteam, dar a sunat ca și cum vorbeam eu, cea veche, prea conștientă de sine, dar el nu mă cunoștea pe mine cea veche și mi-am dat seama că, dacă luam puțină cocaină, *nu* aveam să fiu eu.

— Vreau să fac dragoste cu tine, mi-a șoptit în ureche când ne-am ridicat. Simțeam că sunt la milioane de kilometri distanță de fata din Corby care se întreba cum avea să atingă un bărbat și cum avea să se simtă după aceea, dacă avea să arate sau să fie altfel, chiar dacă ar fi fost vizibil doar pentru cei care o cunoșteau cel mai bine, mama și tata (nu Robbie, prostul acela n-ar fi observat nici dacă i-ar fi crescut încă un picior!). Mai am destulă băutură acasă. Mai am destule alte lucruri, a zis el, atingându-și nasul.

— Sunt o fată cuminte, am spus eu, râzând.

•

Casa lui era o cocină friguroasă, am băut vin alb, apoi votcă și am ascultat Eminem, iar atunci când vecinii i-au bătut în perete, a bătut și el drept răspuns. Mai târziu a presărat cocaină pe măsuța de cafea, tăind-o și aranjând-o cu o carte de credit. Apoi a rulat o bancnotă și a tras aer pe nas, iar eu m-am uitat cum praful alb se ridică spre nările lui.

— E rândul tău, a zis el.

— Nu prea mult, am spus, simțindu-mă deodată mai trează, apoi beția m-a copleșit din nou.

— O să-ți placă, pot să-mi dau seama.

— Mi-e frică, am bălmăjit eu.

Mi-a spus să nu mă port ca un copil, să nu-mi fac griji, era în regulă, totul era în regulă, iar felul în care a spus-o lăsa aceeași impresie de lentoare, doar că acum toate lăsau impresia asta: felul în care mișca mâinile, umbrele lăsate pe perete de frunzele din copacul de afară, parcă și muzica se auzea ciudat.

M-am aplecat în față și mi-am spus: „Acum devii o persoană nouă, Alice”. Dar nu puteam fi prea legată de vechea mea persoană, pentru că asta nu m-a oprit. Am simțit fiorul curat, șocant când am tras praful – l-am tras așa cum văzusem în filme și m-am simțit imediat mai bine, toate păreau mai bune.

— E bine? a întrebat el.

— E bine.

Unul din noi a zis ceva despre magneți cu vapoare și magneți de frigider, am râs și am turnat vin roșu în pahare, eu nu știam că beam vin roșu și mi-am zis că trebuia să am grijă ca să nu ajung să-mi placă prea mult.

Apoi azi-dimineață, când stăteam întinși în patul lui, a zis:

— Acum aș vrea să îngheț timpul.

Afară ninsese și la el nu mergea încălzirea. Îmi apăreau în gând frânturi din seara trecută: cum îmi ronțăia urechea, cum îmi șoptea că sunt frumoasă, omoplații lui – niște umflături osoase. A făcut ceai și am citit ziarele, apoi a spus că urma să plece acasă în weekend – înapoi în Bucks sau Berks, n-am reținut cum se numea, pentru majoratul fratelui său. O petrecere cu cort.

— O să fie o noapte monstruoasă, a spus el.

— Și aseară ce a fost?

— A fost doar un preludiu.

„Dar tu nu te culci cu nimeni de la prima întâlnire, Alice”, mi-am zis eu.

Aseară s-a terminat cu niciodată.

„Nu iei niciodată cocaină”.

S-a zis și cu asta.

Nu eram sigură dacă trebuia să plec sau să rămân și să încerc să salvez ceva, să găsesc în el măcar un lucru în plus care să-mi placă în afară de cât de în formă era. Toată lumea are calitatea asta.

— Serios, mulțumesc că mi-ai ținut companie aseară, a zis el.

Poftim, poate chiar asta era, comentariul acesta pe care îl făcuse cu sinceritate. Remarcasem că foarte des își începea propozițiile cu „serios”. Mi-am zis: „În câțiva ani o să fii la costum într-un birou elegant și nu vom mai fi studenți”; am

simțit melancolia aceea pe care o simțeam frecvent. Am încercat să păstrez în memorie camera în care mă aflam. Sticla de vin cu o lumânare înăuntru, planta cu păianjenul mort, roata de bicicletă prinsă între dulap și perete. Știam că era posibil să nu-l mai văd niciodată sau că nu aveam să-l mai văd, dar poate nu în felul *acela.* Avea să devină tipul cu care mă culcasem după discuția despre fotografie, un bărbat pentru care aveau să mă tachineze fetele, domnul Marketing sau domnul Ceva Surprins în Trecere.

— Atunci asta o să fim? Prieteni care și-o trag?

Am râs când am auzit expresia asta într-un episod vechi din *Sex and the City;* dar acum mi se părea brutală și că exprima mai puțin decât fusese de fapt. A băgat mâna sub pat și a scos altă tăviță cu cocaină.

— E momentul pentru un stimulent, a spus.

Am început să-mi adun hainele și să mă îmbrac. Oare chiar crezusem în urmă cu doar câțiva ani că era mare scofală să te culci cu cineva? Simțeam o umbră de durere pentru mine, cea de atunci. Mi-ar fi plăcut măcar să-mi amintesc dacă îmi scosesem singură hainele sau dacă le scosese el pentru mine.

— Serios, nu pleca. O să fiu singur dacă pleci.

A tras o liniuță, apoi a pregătit încă una și mi-a zâmbit.

„E totul în regulă?" mă întrebase mama în dimineața de după ce mă culcasem prima dată cu Josh. Știa că urma să rămână peste noapte; ea și tata îl plăceau. Mama credea că e mai bine cu răul știut. Tata credea că toți sunt răi. În cele câteva luni în care am fost împreună, el și tata își dădeau mâna când se întâlneau – cei doi bărbați din viața mea. Se întrebau unul pe altul: „Cum e la școală? Cum e la serviciu? Ai văzut meciul cu Manchester United?" „Bărbații sunt atât de asemănători și totuși atât de diferiți", mă gândeam eu, privind într-o zi în bucătărie siluetele lor incompatibile: Josh era slab, dar într-un fel frumos, iar tata era rotund. „Nu lăsa pe nimeni să te convingă că ești altceva decât prețioasă", îmi spusese tata, făcându-mă să mă simt execrabil, pentru că mă avertiza astfel că existau băieți cărora le plăcea să facă asta, iar Ben era unul dintre ei, cu after-shave-ul lui prea dulce și pielea înroșită în locurile unde se bărbierea.

M-am așezat pe marginea patului. Îmi bubuia capul. Mi-am amintit de tema care trebuia predată deja de trei zile și pe care trebuia să o termin azi: liniștea spațioasă, strălucitoare a bibliotecii. M-am uitat la cocaină, la Ben, apoi iar la cocaină; poate eram încă puțin amețită. M-am gândit: „Mama și tata ar fi îngroziți, dar nu e mare lucru și am făcut-o deja o dată, aseară am depășit limita, acum aș face-o pur și simplu *din*

nou”. Mi-am dat seama care avea să fie noul cuvânt când voi scrie din nou în jurnal, era simplu: coca.

— Asta e fata mea, a zis Ben când am aplecat capul.

Mă simțeam atât de bine, că aș fi putut plânge.

PARTEA A DOUA

Nu există cuvinte pentru ceea ce suntem

Scrisoare trimisă de profesorul Jeremy Cooke,
17 februarie 2012

Înainte credeam că voi ajunge la bătrânețe. Eram convins că voi fi unul dintre bătrânii aceia care se plimbă pe strada principală cu pălărie și haină, indiferent de vreme. Care pierde noțiunea timpului și se uită, speriindu-se subit, la ceas și mormăie. Care, atunci când încearcă să grăbească pasul, seamănă cu un obiect mecanic prost asamblat. Care nu observă că îi curg mucii, că are salivă pe barbă; care are o umezeală absentă în ochi și care se sprijină de mese și de scaune, ca și cum s-ar împotrivi unei lumi care se învârte tot mai repede și devine tot mai greu de înțeles. Dar nu, evident. Există o umflătură pe prostata mea, o umflătură dură, canceroasă. Eu și medicul am făcut schimb de scenarii bune și rele și, când l-am auzit pronunțând cuvinte care nu-mi erau cunoscute sau pe care nu le asociasem niciodată cu persoana mea – „biopsie", „metastaze" și „finasteride" – m-am hotărât să cumpăr flori pentru Fliss în drum spre casă, un buchet uriaș de irișI, de ochiul-boului și floarea miresei. Poate să pregătesc o friptură: de porc, asta a fost mereu preferata ei. Știe, desigur, dar tu ești singurul care află în afară de ea. Ultimele vizite la doctor m-au făcut să-mi dau seama cât de norocos am fost să o am lângă mine în toți acești ani.

Am vrut să-mi ocup anii de pensie cu olăritul, Larry. Să fac oale în grădină, cu cleștii roșii, să merg pe la magazinele de antichități din Winchester, să umblu prin casă cu cana de cafea în mână, pe care scrie: *Cel mai morocănos din lume.* Mi-am închipuit mereu că voi ajunge să-mi cumpăr o mașină sport și să mestesc pe sub capotă. Voiam să-mi iau o salopetă – nu cred că am avut vreodată salopetă – și să las urme de ulei pe ibric. Chiar dacă, Doamne ferește, aș fi ajuns într-un azil, aliniat la perete cu ceilalți deținuți ca și cum am fi fost în fața plutonului de execuție sau am fi stat în cerc, jucând cărți pe covoare special alese ca să nu se vadă „accidentele" – chiar și o asemenea stare redusă, copilăroasă, jenant de încărcată de ambiții sexuale, ar fi fost mai bună decât ceea ce am în față: nimicul.

Presupun că nu ar trebui să mă plâng: tot voi trăi de două ori mai mult ca Alice. E mai ceva ca în romane, nu-i așa, Larry? Credeam că moartea li se întâmplă numai *altora,* precum certurile în public sau falimentul. Am evoluat în milioane de

ani și n-am reușit să rezolvăm iminența acestui defect anume al naturii umane, nu?

— Se pare că aici se produce o înlocuire, mi-a spus Fliss încet când am informat-o de planul meu de a „cataloga o fostă studentă decedată”.

Într-adevăr, se dovedește a fi o diversiune, umple goluri în care s-ar strecura altfel frica. De fapt, parcă năvălește – trecutul lui Alice, așa cum apare din poze, e-mailuri, mesaje, postări pe Twitter, anecdote, chiar și niște teorii fanteziste, dintre care una susține că ar fi fost consumatoare de heroină. Când te gândești că înainte nu eram decât câteva înregistrări formale, obiective și subțirele: un certificat de naștere, un permis de conducere, un certificat de căsătorie, un certificat de deces. Acum apărem în o mie de locuri: separat, dar complet; efemer, dar permanent; digital, dar real. Există *undeva acolo* un depozit uriaș de informații. Doamne, e imposibil să mai păstrezi un secret. Un lucru e sigur, bătrâne, n-am fi reușit niciodată să zburăm pe sub radar dacă ne-am fi născut cu patruzeci de ani mai târziu.

Unii au venit în persoană, căutând prin amintirile recente sau prin buzunarele goale, făcându-mă să pun instinctiv mâna pe caiet sau pe dictafon. A devenit o obsesie să surprind aceste detalii.

— Dumneata ești tipul cu Alice? m-a întrebat în dimineața asta o domnișoară, dându-mi o poreclă care nu mi-a displăcut. Mi-a întins rugătoare telefonul mobil. E doar un mesaj, dar e ultimul pe care l-am schimbat.

Frunzărind ce adunasem mai devreme, m-am întrebat: Ce *este* asta? Această fotografie cu o prietenă a lui Alice de la școală, lângă un cort pentru premiul Ducelui de Edinburgh. O fotografie cu ea în excursie la casa memorială Brontë – „bieții locuitori din Haworth nici nu și-au dat seama ce-a dat peste ei”, scria în e-mail. Un bilet de la un cuplu vecin cu ea, de când era mică și o vedeau „peste gard, sărind în sus și în jos pe trambulină”.

— Sună puțin ca un necrolog întârziat, mi-a spus Fliss atunci.

— Așa și este, i-am răspuns eu, imaginându-mi cât de mic ar fi fost al meu: câteva paragrafe în ziarul universității, câțiva centimetri așezați în coloană pe o foaie mare.

Mor, Larry. Gata, am spus-o. Mi-a luat ceva timp, dar acum pot să o spun. Nu cum ar spune-o un doctorand în filosofie – „cu toții murim” ci *literal.* Nu e nimic de o iminență imediată. Apuc Crăciunul viitor, cel de după, poate și cel de după acela. Așa fac eu mereu, nu-i așa? Nici măcar nu pot să mor într-un fel dramatic.

Mă întreb cum e, de fapt, momentul morții. Unde se va întâmpla? Cum mă voi simți? Cu soția lângă pat, cu mâinile împreunate – sau asta o fi doar versiunea înfrumusețată la televizor. Poate nici nu o să-mi dau seama că s-a întâmplat. Sau, mai rău, poate o să-mi dau seama – dar va fi un moment ambiguu și confuz: o tranziție complicată către… unde? Iată încă un lucru pe care noi, așa-zișii oameni de știință, nu am reușit încă să-l învățăm. Nu am de gând să dispar ușor în noaptea blândă, Larry. E momentul să fiu sincer, să pun cărțile pe masă. Despre Alice, despre mine, despre *tot.*

Nu știu cum ar fi fost cei de la universitatea ta, dar o parte dintre profesorii de aici sunt cam cu nasul pe sus. „Cum merge *proiectul Salmon?"* m-a întrebat unul de dimineață, abia ascunzându-și disprețul. Dar la naiba cu toți, toată viața mea am căutat aprobarea colegilor mei, deși ei nu fac decât să îți susțină ideile ca să le fure sau să se bucure de neajunsurile tale. Doamne, oare cum am putut să mă bucur de compania unor astfel de oameni, sunt ca niște vulpoi care își miros fundul unul altuia.

Mă îndoiesc că știrile de aici, oricât de grave, sunt prea răspândite în colțul tău de lume, dar nu e imposibil să fi auzit frânturi ale poveștii din diferite surse. Mijloacele media de la noi se hrănesc cu asta și nu știu nici jumătate din ce a fost. Cel puțin deocamdată. Iartă-mă dacă omit vreun lucru în povestirea mea, dar voi face tot posibilul să fiu echitabil și să mă fac înțeles. Crede povestea, nu povestitorul, asta spunea Lawrence – ei bine, va trebui să ai răbdare cu mine, pentru că atenția mea la detalii nu mai e ce-a fost. Nu te-am mințit niciodată, nu intenționat, dar presupun că voi fi tentat să o fac în următoarele săptămâni și luni. Mă voi împotrivi: chiar și părților mai puțin avantajoase și surprizelor, căci sunt destule. Neadevăruri, infidelități, obsesii, subterfugii – de unde să încep?

Va trebui să am grijă, având în vedere când am văzut-o ultima dată pe Alice, dar trebuie s-o fac. Iar în ceea ce privește cântecele de lebădă, ar putea fi unul și mai rău de atât.

Apoi azi-dimineață a apărut fata asta în biroul meu, ținând telefonul în mână de parcă era un artefact istoric. O chema Megan.

— Am iubit-o, a zis ea.

Nu mă puteam gândi decât la cum ar fi fost să simt mâinile ei – cu unghiile roșii – pe mine, pe pielea mea albă și subțiată.

— Acum nu o mai iubești? am întrebat-o. Nu o mai iubești încă? E ciudat cum ne luptăm cu timpurile verbale. Am iubit. Iubesc. Știu, am știut. Am vrut, vreau. Niște prieteni de-ai noștri – le spun „prieteni", dar nu mai ținem de mult legătura

cu ei – și-au pierdut băiatul pe când era doar un adolescent. Una din întrebările cărora le-au făcut cel mai greu față apoi – poate încă le mai e greu – era una dintre cele mai simple: Câți copii aveți?

— O iubesc, a zis ea.

— Știu, draga mea, i-am spus, întinzând mâna.

Ea s-a tras înapoi, ca și cum nu e nimic mai respingător pe lume decât un om bătrân.

— Cum? De unde știți?

— Pentru că și eu simt la fel.

* * *

Articol pe website-ul Nationalgazette.co.uk, 6 februarie 2012, 18.25

„O fată tristă moare în apropierea podului pe care s-a luptat să îl închidă”.

O femeie tânără a murit în apropierea unui pod pentru închiderea căruia a militat.

Se spune că trupul jurnalistei Alice Salmon, în vârstă de douăzeci și cinci de ani, a fost descoperit într-un canal din Southampton ieri-dimineață (duminică).

Sursele menționează că biata Salmon, care studiase în Hampshire, deși se mutase de curând în Londra, venise într-o vizită de weekend.

Poliția nu spune prea multe, dar teoria care apare la nivel local este că participanta la festival s-a despărțit de prietenii ei și se îndrepta către pod după o zi lungă de petrecere.

Ca într-un joc crud al sorții, pentru prima ei slujbă la un ziar local dintr-o stațiune de pe coasta de sud, a militat pentru siguranță în același loc de unde se spune că ar fi sărit în apa rece ca gheața.

Într-un articol, fata numise podul, aflat la șapte metri deasupra apei și un loc preferat de plimbare, „un accident iminent” și ceruse autorităților să pună garduri mai înalte de-a lungul lui. „Problema nu ar trebui să fie cât costă – ci care ar fi prețul dacă *nu* se rezolvă”, a scris extravertita Salmon în *The Southampton Messenger.*

Foștii ei colegi și-o vor aminti ca pe o combatantă neînfricată împotriva infracționalității – o pasiune căpătată în orașul de pe coasta de sud odată cu campania „Să-l prindem pe prădătorul nopții”, care a dus direct la condamnarea bărbatului ce atacase violent o bătrânică de optzeci și doi de ani.

Website-urile de socializare s-au umplut repede de teorii.

Un utilizator Twitter a spus că podul era „locul ideal de unde lumea făcea vara scufundări la beție”. Altul, care se presupune că o cunoștea pe victimă, a declarat că avea „o viață amoroasă complicată”.

Părinții ei nu au dorit să comenteze când au fost contactați de *The National Gazette,* dar un vecin ar fi mărturisit că „sunt distruși”.

Alte articole de citit:

• Un băiețaș se îndreaptă spre debut în fotbalul englezesc
• Revoltă cauzată de schimbarea bugetară
• Criza de la fabrica de mașini stârnește teama de șomaj

Transcrierea însemnărilor făcute de Luke Addison pe laptop, 9 februarie 2012

Când am spus că m-am certat cu cineva, Al, nu era adevărat și trebuie să fiu sincer. Nu m-am certat, am început o ceartă. Săracul băiat nu făcuse nimic rău, dar eu l-am lovit și am început să ne rostogolim pe jos, iar el era masiv – de asta l-am ales – și stătea deasupra mea, lovindu-mă cu pumnul în față. „Lovește-mă din nou, nenorocitule”, strigam eu, simțind fiecare pumn ca pe un val strălucitor de durere, înlăturându-mi din minte pentru moment ultimele douăzeci și patru de ore. De îndată ce s-a oprit, ai apărut tu în golul lăsat. Fața mea era distrusă, în timp ce el a plecat fără o zgârietură, nu că aș fi încercat să-l rănesc, e destulă durere în lume fără tâmpiți ca mine care dau cu pumnul de parcă împrăștie confetti la o nuntă.

S-a întâmplat într-un bar de rahat lângă Waterloo. Tocmai venisem de la Southampton. Aveam gândurile împrăștiate. Îmi luasem o halbă de bere și stăteam pe terasă când m-a sunat fratele tău. „Unde ești?”, m-a întrebat.

Nu i-am spus, evident că nu i-am spus. Ce era să-i spun? Tocmai m-am întors la Londra, după ce am urmărit-o pe sora ta până la Southampton. Abia i-am răspuns, cât de nonșalant am putut: „În oraș”.

Știa că luăm o pauză. Nu îi plăcuse niciodată de mine, deși nu a spus-o vreodată, dar era evident. „Am niște vești proaste”, a spus el și nu părea să o spună pentru prima dată. De-abia îl auzeam, terasa era plină. Dar am auzit când a spus că era imposibil de acceptat, că detaliile precise încă nu erau clare, că seara trecută fusese ireală și că părinții tăi erau distruși… Eu am rămas pe loc, trăgând în plămâni fumul albicios dintr-o țigară cu hașiș cât puteam de adânc, simțindu-mă amețit, în timp ce o gașcă de adolescenți sălbatici stăteau în jurul meu. Dar nu-și dădeau deloc seama că le era imposibil să-mi facă vreun rău, nici ei și nici amicii lor dinăuntru. Eu însumi eram mort. „Tai-o de-aici, altfel îți dau cu sticla asta peste ochi”, mi-a spus unul dintre ei. Aveam un sentiment nebunesc, zguduitor: berea Stella, iarba, nevoia interioară care creștea tot mai mult de a stinge o durere cu alta.

Mai târziu am primit un mesaj de la mama ta: „Vino pe la noi”. Pe urmă, ceva mai târziu, când mă sufocam din cauza vinovăției, l-am văzut pe acel tip masiv la bar și m-am gândit: „E bun și ăsta”.

În cele două luni în care am fost despărțiți, Al, am făcut exact ce convenisem, mi-am pus ordine în gânduri și mi-am dat seama ce voiam. Nu că ar fi fost nevoie, știam – *tu* erai. Am muncit mult, am economisit niște parale, ba chiar am căutat un apartament pentru noi. Eu nu am ieșit cu nimeni, dar tu? Cine dracu’ e Ben ăsta cu care făceai schimb de mesaje pe Twitter? Era clar că îmi ascundeai ceva când ne-am certat weekendul trecut. Era valabil pentru amândoi, Alice. Era viitorul nostru, nu doar al tău, al *nostru.* Și acum ai murit și, oricine ar fi, nu te mai vezi cu el, nu-i așa, cum nu te mai vezi nici cu mine și așa te afectează gelozia, asta se întâmplă când ești îndrăgostit, iar eu eram îndrăgostit de tine, Al. Ce a fost la Praga nu a fost nimic – a fost o fată dintr-un loc care începea cu D, o fată al cărei nume nici nu mi-l mai aminteam, într-o cameră obscură de hotel. Abia dacă am schimbat câteva cuvinte și ea deja își strângea lucrurile și spunea:

— Ești îndrăgostit, nu?

— De ce spui asta? o întrebasem eu.

— Pentru că eu nu sunt și, când nu ești îndrăgostit, îi observi pe oamenii care sunt.

Aproape că mă așteptam să îmi dea vreun citat – tu *chiar* așa ai fi făcut într-o astfel de situație – să-mi explice exact la ce se referea, dar femeia care nu erai tu și-a șters pur și simplu o lacrimă sau rimelul din colțul ochiului și a ieșit din cameră.

Dar toate acestea nu sunt din cauza ei, ci din cauza *mea.* Trebuie să scriu asta.

— Dacă nimeni nu ar scrie nimic, nu am avea-o pe Jane Austen și imaginează-ți cum ar fi viața fără ea, ai spus tu la primele noastre întâlniri.

Eu rămăsesem fără replică și am tăcut mâlc, pentru că nu voiam să par filistin, deși m-ai ghicit repede!

Viețile sunt ca încercarea aceea de a bate recordul cu piesele de domino, pe care am văzut-o la televizor când eram copil: un lucru nelalocul lui schimbă tot ce vine după. Dacă nu ar fi fost Praga, poate nu ai fi fost în Southampton sau, chiar dacă te-ai fi dus, poate nu ai fi fost atât de beată și nu te-ai fi dus la râu, iar eu cu siguranță nu aș fi fost acolo cu tine. Sau poate mi-ai fi trimis mesaj în cursul serii și mi-aș fi dat seama că erai praf din cauza punctuației greșite, mi s-ar fi aprins beculețul și ți-aș fi răspuns – iubito, ai grijă sau du-te înapoi la prietenii tăi – de obicei, când erai supărată, nu reușeam să comunic cu tine, uneori era ca și cum stătea în spatele unui perete de sticlă.

Spuneai că sunt amuzant când sunt băut: un beţiv nostim, dar distrus, speriat şi am faţa stâlcită, dar de ce să nu vadă şi alţii ce mi-am făcut cu mâna mea, ce mi-ai făcut tu, ce ne-ai făcut nouă? Îmi imaginam cum aveau să arate copiii noştri, dacă urmau să aibă nasul meu şi pistruii tăi, bărbia mea şi părul tău, urechile mele şi gropiţele tale – construiam în minte imaginea asta a viitorului nostru dar tu ai distrus totul, deşi ce a fost la Praga s-a întâmplat după doar şapte săptămâni amărâte, nici măcar nu aveam o nenorocită de relaţie.

Era ciudat că prima dată în două luni când m-am simţit cât de cât uman a fost când am primit un pumn în faţă. De când ai spus: „Vreau să luăm o pauză". De când ai spus: „Fără nimic".

E ciudat şi că poliţia nu pune mai multe întrebări, că nu e mai suspicioasă. Nu fac decât să cheme martori, mai ales pe cei care erau cu tine sâmbătă seara. Probabil că nu e aşa de neobişnuit când moare o fată beată. Cineva moare în fiecare minut, în fiecare zi.

— Înţeleg că eraţi despărţiţi, m-a întrebat o poliţistă. Cred că vă era greu. Te-ai certat cu Alice?

M-a pufnit râsul, am râs în hohote în nasul ei isteţ, dispreţuitor şi curios.

* * *

Fragment din jurnalul lui Alice Salmon, 2 decembrie 2006

Vârsta: 20 de ani

Paris, sunt doar la Paris!

Nu mai vorbisem cu Ben de câteva săptămâni, dar m-a sunat miercuri şi m-a întrebat dacă aveam chef să plecăm într-un weekend împreună, pe cheltuiala lui.

— Sunt ocupată, i-am spus. Lucrez la dizertaţie.

— Dar dacă ţi-aş spune că ai nevoie de paşaport?

Nu există un cuvânt pentru ce suntem noi. Nu ieşim la întâlniri, dar facem alte lucruri împreună. Nu suntem iubiţi, deşi din când în când ne prefacem că suntem. Oarecum. Aşa stăteau lucrurile de când îl cunoscusem la seminarul despre fotografie. Şi iată-ne la Paris.

— E cam mic, a zis el despre *Mona Lisa.*

— Aşa e, dar uită-te la ochii aceia. Nu puteai să te pui cu ea!

A trebuit să-i explic că *Venus din Millo* era Afrodita, dar singurul lui comentariu a fost că era păcat că nu se deranjaseră să o termine. Apoi, când eu am pufnit în râs, a spus:

— Vezi, ţi-am zis eu că ţi-ar prinde bine o pauză de la dizertaţie. Cum merge cu *rahatul* acela?

— Groaznic. Am senzația că mă înec. De ce, te oferi să mă ajuți?

— Aș prefera să-mi trag una în testicule!

Am urcat în Turnul Eiffel, unde Ben m-a anunțat bucuros că, dacă dai drumul unui măr de sus, ar putea ucide un om aflat jos, apoi am vizitat podul cu lacăte, Pont des Arts (Vedeți, știam eu că atestatul de limbă franceză o să-mi prindă bine!).

— Cuplurile pun lacătele aici, apoi aruncă cheile în apă ca să-și demonstreze devotamentul unul față de altul, am zis eu. Se spune că, dacă îndrăgostiții se sărută aici, vor fi împreună toată viața.

Ben părea neliniștit.

— Să nu-ți vină idei ciudate, Față de Pește.

Iar am simțit o împunsătură, o senzație nesatisfăcătoare dată de ceea ce eram eu și bărbatul ăsta. „Amici de pat", așa ne descrisese el odată. Dar eu o să împlinesc curând douăzeci și unu de ani, el i-a împlinit deja. Era în regulă acum un an, când abia ne cunoscuserăm, dar nu mai am de gând să mă las dusă cu preșul.

— Am putea să facem mai des chestia asta, am zis eu. Adică să fim un cuplu adevărat.

— Mie îmi convine situația așa cum e.

Meg crede că e complet tâmpit, dar ea – pregătiți-vă găleata pentru vomat – nu vede latura pe care o văd eu în el. Ca atunci când apare la ușă cu flori sau când mă prezintă celorlalți drept domnișoara Ceva Surprins în Trecere.

— N-ar fi chiar așa de groaznic, nu, să ne întâlnim ca oamenii normali?

— Credeam că nu-ți place să fii normală.

— Nu spun să ne stabilim la casa noastră și să ne cumpărăm o rulotă. Pur și simplu sugerez că am putea să ne vedem mai des. Ar putea să fie distractiv.

— Tu mă știi, Pește, nu caut ceva serios. Se uita lung la apă. Eu trăiesc momentul.

Avusesem o zi grozavă și acum mă rodea conversația asta. Chiar dacă schimbam subiectul – evident că urma să-l schimbăm –, avea să rămână în aer.

— Ai voie să te schimbi, am spus eu, forțându-mă să zâmbesc.

— Nu strica weekendul, a zis el.

— Atunci nu mă obliga.

Du-te naibii, Ben! Merit mai mult decât un simplu moment. Am dat cu degetele peste lacăte și mi-am dat seama că poate aici – pe Podul Iubiților, cu lumina Turnului Eiffel strălucind în depărtare, în cel mai romantic oraș din Europa – avea să se termine relația noastră.

Pe de altă parte, așa crezusem și altă dată.

•

N-ar fi trebuit să vin la Paris.

A fost una dintre cele mai mari tâmpenii pe care le-am făcut vreodată. Ar fi trebuit să stau acasă și să lucrez la dizertație (nu încape nicio îndoială care o să fie cuvântul de azi din jurnal – dizertație!). Profesorul Edwards, îndrumătorul meu, spune că mă îndrept spre o reușită, crede că – citez – abordez extrem de matur opera lui Austen. „Ești o cititoare sensibilă, Alice, mi-a zis el. Se pare că ai o slăbiciune pentru eroinele damnate!”

Dar încurajările lui nu mă ajută să nu mă stresez. N-ar fi așa de rău dacă dizertația ar dispărea după ce o predau, dar apoi urmează să caut un loc de muncă (pentru Ben e în regulă, n-ai nevoie de slujbă dacă te întreții mămica și tăticul). Uneori mă simt ca și cum pur și simplu nu fac față. Dacă eram un aparat electrocasnic, un iPod sau o mașină de spălat, m-ar fi trimis înapoi în fabrică, aș fi fost preluată și reparată, dar nu poți să faci asta cu oamenii, pentru că nu suntem creați în fabrici și, dacă te uiți la cine m-a făcut – evident, mama –, e la fel de rea, deși tace mâlc când o întreb cum era la vârsta mea. Mi-a zis odată că nu e vorba de felul în care aștepți să treacă furtuna, ci despre felul în care înveți să dansezi în ploaie.

Înainte eram convinsă că jurnalul acesta e un fel de supapă de presiune, dar nu mă ajută, așa cum nu te ajută dacă îți îmbogățești vocabularul, pentru că poți să vorbești ca Stephen Fry și nu înseamnă decât că știi alte moduri (o veritabilă abundență de moduri!) prin care să exprimi cât de nasol te simți. Niciunul dintre cuvintele pe care le recită despre *CHI*[12] nu poate face *TOTUL* să dispară, n-ar face decât să-i dea o nouă formă, o nouă dimensiune, un nou sunet. Poate că pur și simplu nu sunt destul de deșteaptă ca să înțeleg sensul vieții. Adică, poate reușesc eu să răspund la zece din unsprezece întrebări la *Mastermind*[13], dar la *University Challenge*[14] n-aș reuși să răspund decât la patru sau cinci.

Desigur, există o metodă prin care îndepărtez stresul. Mă uit la baia din camera de hotel și îmi amintesc altă baie, de acum câțiva ani, unde am deschis încet dulăpiorul cu medicamente și am scos tot afară – plasturii, picăturile pentru ochi, forfecuțele de unghii, Paracetamolul – și le-am pus pe marginea căzii, aliniate de parcă erau piese din jocul de Monopoly (eu eram mereu cățelul Scottie). Tremur. Iau telefonul. Ben a zis că se duce după țigări, dar cred că e în vreun bar. „Vino înapoi”, îi scriu în mesaj. Seara trecută a fost la fel ca toate celelalte după discuția avută pe pod. N-am rezolvat nimic. Nu s-a schimbat nimic. L-am sunat înnebunită.

— *Alice,* a răspuns el surprins.

L-am văzut cu ochii minții sprijinit de marginea podului, dând capul pe spate, scoțând fumul afară și gândindu-se la mine și m-am simțit puțin ca un personaj dintr-o carte, dar nu mă puteam decide ce aș fi: imperfectă și tragică sau curajoasă și înfiptă.

— Unde ești?

— Cumpăr mere!

— Vorbesc serios. Unde ești?

— Pe-afară.

Bălmăjea cuvintele. M-am hotărât că nu mai puteam continua așa. Se terminase.

— De fapt, ți-am cumpărat un cadou, a zis el.

Îl uram puțin pentru că-mi dădeam seama că eu aveam să sfârșesc în lacrimi.

— Ți-am făcut o surpriză, a spus.

După o jumătate de oră, alt mesaj. „Cadoul acela de care ți-am zis, trebuie să defilezi cu el când mă întorc".

Am simțit un fior sau poate un strop de rușine.

— Tu ești Afrodita mea? m-a întrebat mai târziu, în timp ce beam șampania pe care o comandase la room-service.

E adevărat: chiar am o slăbiciune pentru eroina damnată.

•

Încercam să lucrez la dizertație, dar mă uitam la peisajul rural care-mi trecea prin fața ochilor.

Când aveam doisprezece, cincisprezece sau șaptesprezece ani, nu credeam că așa o să fiu la douăzeci – în trenul Eurostar, după un weekend petrecut la Paris cu un bărbat care nu se putea hotărî să pronunțe cuvântul „iubită".

Ben dormea dus. Atât de încrezător, de vulnerabil, cu smocul de păr blond și dinții albi, perfecți. Probabil nu avea să se miște până la Waterloo, apoi avea să se trezească speriat, să se întindă, să ia rucsacul, după care urma să mergem împreună la Southampton, iar el avea să dispară câteva zile și să-mi trimită după aceea un mesaj, vreo prostie despre weekendul acesta – despre Nina Simone în braseria aceea sau despre *Venus din Millo* și mere. Da, o să-i placă, asta o să-și amintească: faptul că poți să omori pe cineva dacă îi arunci în cap un măr din vârful Turnului Eiffel.

Dar nu o să primească niciun răspuns.

— Trebuie să rămânem împreună, a zis el odată, panicat din cauză că țipam la el. Oricum, a adăugat, cuprins din nou de vechea lui încredere în sine, nu poți să mă părăsești pentru că nu suntem un cuplu adevărat!

După schimbul acela de replici, urmase o pauză mai lungă decât de obicei: luni în loc de săptămâni. Dar tot am lăsat să se întâmple din nou, la sfârșitul unei seri, în momentul acela când

formația termină de cântat sau când stai foarte aproape lângă cineva ori în clipa aceea de la o petrecere la cineva acasă când ați rămas doar voi doi în bucătărie – o iminență greoaie, eu și el. Așa fac eu mereu, fac niște lucruri chiar dacă toată ființa mea strigă (poate ființa să strige?) *nu o face.* Fac datorii. Îi spun proprietarului de apartament că e un parazit. Mă îmbăt la petrecerea de Crăciun a Catedrei de Antropologie din primul an. O parte din mine se bucură că nu-mi amintesc mai multe de la evenimentul acela, dar o parte mai mare din mine *are nevoie* să-și amintească. Nu reține decât frânturi. Gustările cu macrou. Discuțiile despre o descoperire din Indonezia, o chestie legată de hobiți. Vinul rece (nu era îngrozitor, după cum spusese profesorul Cooke, deși ar fi preferat unul roșu, recitând denumiri și varietăți de struguri care pentru mine ar fi putut la fel de bine să fie într-o limbă străină). Mai târziu am încercat să citesc o plăcuță de pe perete, dar literele îmi dansau prin fața ochilor. Am început să râd și Bătrânul Cookie a zis: „E momentul să te ducem de-aici, domnișoară”.

Ben s-a răsucit în scaun și a întrebat somnoros:

— Unde suntem?

Mă întrista faptul că nu ne puteam aminti împreună de weekendul acesta. Aveam să ne aducem aminte același lucru, dar din perspective diferite.

Profesorul Edwards vorbește întruna despre perspectivă. „Prin ochii cui privești? întreabă el. Cine e naratorul poveștii? Cine e eroul poveștii?”

Ben și-a revenit, a căscat, s-a frecat la ochi, iar eu am ezitat o clipă.

„Prea târziu”, mi-am spus.

— Toți suntem eroi în povestea noastră, a spus cândva profesorul Edwards.

— Sau eroine, am răspuns eu. Nu uitați eroinele. La urma urmei, în mare parte din istorie, anonima era o femeie.

— Foarte adevărat. Cred că citezi din Woolf.

Mi se aprinsese beculețul. În povestea mea, eu eram eroina, întotdeauna, eu.

— Am putea să luăm chifle, a zis Ben și mi-am spus: „Idiotule, am fi *putut* lua chifle, dar ai stricat tot. Nu primești a doua șansă. Sau, mai bine zis, ai avut a doua șansă de vreo șase ori. Nu o mai primești și a șaptea oară.

Habar nu avea ce-l așteptă. Aproape că-mi era milă de el.

* * *

E-mail de la profesorul Jeremy Cooke, 4 martie 2012

De la: jfhcooke@gmail.com

Către: Elizabeth_salmon101@hotmail.com
Subiect: Re: Lasă-mă în pace

Dragă Elizabeth,

Îmi pare foarte rău de Alice. Nu are nicio însemnătate că îți spun asta, dar chiar îmi pare rău. Vorbim mereu despre puterea cuvintelor, dar par dureros de inadecvate în astfel de momente. M-am gândit să îți trimit condoleanțe într-un bilet, dar am decis că ar fi mai sigur să nu o fac, mai ales după e-mailul anterior prost gândit. Îmi cer iertare dacă am fost insensibil.

Înțeleg de ce ești atât de protectoare în privința lui Alice, orice părinte ar fi, dar poate ar trebui să-ți explic exact în ce constă „cercetarea" mea. O văd mai mult ca pe un tribut decât ca pe un necrolog; cu siguranță, nu vreau să-i dezvălui metehnele pentru că, la naiba, toți avem așa ceva. Tu mă știi, Liz: mă interesează oamenii, oamenii cu toate detaliile lor colorate și extraordinare. Și nimeni nu e mai colorat și mai extraordinar decât Alice.

Strădaniile semi-academice sunt ca o viață. Sunt greu de judecat la jumătatea drumului; trebuie să vezi rezultatele finale, dar nu poți primi asigurări din faptul că atât de mulți prieteni și colegi ai lui Alice vin să mă ajute? Mai ai și cuvântul meu că nu aș trata-o niciodată cu altceva decât cu respect.

Ar trebui să insist pe faptul că e un proiect personal, nu e condus de universitate. Sincer, sunt sătul de lumea academică: e plină de snobi și de oameni înguști la minte. Adevărat, eu spun că mă feresc de cuvântul „cercetare", dar nu pot să nu fiu profesor, așa cum tu nu poți să nu lucrezi într-o societate de construcții sau cum soțul tău nu poate să nu fie inginer de instalații de încălzire și fiul tău nu poate să nu fie avocat. Înțelegi ce spun despre urmele noastre, o scurtă incursiune pe internet a dezvăluit câteva dintre urmele *tale.*

Văd că fiul tău are doi copii (Doamne, Liz – tu, bunică) și e partener într-o firmă respectabilă, ceea ce e o realizare colosală pentru un bărbat de vârsta lui. Poate nu ar trebui să-l numesc „tânăr", dar ajungi la o vârstă când toți din jur îți par așa – cu excepția colegilor, desigur, care încep să decadă cu o râvnă deosebită. Înmormântările sunt singurele ocazii în care mă mai întâlnesc cu contemporanii mei. Am fost deja la două afurisite de evenimente de acest fel și suntem abia în martie. Am devenit un adevărat expert: mersul, strânsul mâinilor, primele replici stânjenite, chiar și îmbrățișările, deși știi că nu mă prea pricep la asta. Știu nenorocitul de *Abide by Me*[15] pe de rost.

Putem să ne vedem la o cafea sau la ceva mai tare? Am putea să ne întâlnim pe un teren „neutru" dacă în locul acesta sunt prea multe fantome pentru tine. Aș putea să-ți arăt câteva dintre – din nou, iartă-mi lipsa de sensibilitate – „descoperirile" mele.

Dacă vrei să știi părerea mea, Alice, adevărata Alice, cea pe care am ajuns s-o cunosc bine în ultimele săptămâni, era foarte diferită de ce vedeau în ea cei mai mulți oameni. Mai profundă, mai complexă. Îți seamănă incredibil de mult.

Tu ce mai faci, Liz? Înțeleg că ai rămas în Corby. Fără îndoială că viața în Southampton ți se pare acum foarte îndepărtată. Eu n-am evadat; ba chiar am rămas în același nenorocit de birou. În curând vine ziua mea, cea mare: șaizeci și cinci de ani. Cred că asta înseamnă că tu ai cincizeci și patru. Nu o duc prea bine cu

sănătatea, dar Fliss mă scoate în oraș la cină: un hotel de țară din New Forest. Au niște vinuri roșii italiene foarte bune, iar vânatul e spectaculos. Mergem acolo în fiecare an, stăm la aceeași masă. Îmi plac tradițiile.

Nimeni nu-mi mai spune Jem acum.

Al tău.

Jem

* * *

Postare pe blogul lui Megan Parker, 8 februarie 2012, 21.30

E posibil să fac o mare greșeală, dar uneori trebuie să-ți urmezi inima. Publică, și la naiba cu toate, așa spunea Alice.

A fost una dintre jurnalistele decente, care a încercat să facă o schimbare. Nu a scris despre familia Kardashian sau despre cățelul nou al lui Katy Perry, nu a publicat fotografii cu celebrități cu pete de transpirație la subraț sau ieșind pe trei cărări din cluburi și era la fel de șocată de spargerea telefoanelor ca noi toți. Dar putea să umble săptămâni întregi după cineva care amăgise o bătrână și îi furase economiile sau după un constructor necinstit care făcuse o construcție doar până la jumătate, lăsând o familie la ananghie. Așa că o să-i urmez exemplul. Oricum, nu e ca și cum situația se poate înrăutăți și mai tare.

„Uneori primești un răspuns fără să știi care a fost întrebarea, a zis Alice odată. Pur și simplu trebuie să pui lucrurile pe tapet".

Am găsit-o într-o cutie cu lucruri pe care mi le-a dat mama ei și prin care nu se îndura să umble. Erau tot felul de chestii – numere vechi din *Cosmopolitan,* o droaie de chitanțe de la H&M, o pagină printată din campania JustGiving, cu maratonul sponsorizat pe care îl plănuia Alice, un cartonaș cu „reține data" pentru o nuntă în toamnă și alte lucruri de la serviciu –, dar, îngropată sub toate astea, se afla o foaie de hârtie A4, cu un bilețel lipit deasupra, pe care se vedea scrisul lui Alice: „Primit pe 21 decembrie 2011".

Stau aici de două ore și mă întreb dacă să fac postarea asta publică.

Publică, și la naiba cu toate.

MĂ MAI ȚII MINTE, DOMNIȘOARĂ HAI SĂ PRINDEM INFRACTORII? TE-AI SIMȚIT BINE NU-I AȘA SĂ PĂSTREZI STRĂZILE SIGURE CA SĂ PUTEM DORMI CU TOȚII ÎN SIGURANȚĂ. UMBLI PESTE TOT ȘI LE SPUI OAMENILOR CĂ SUNT MONȘTRI. EI BINE, AR TREBUI SĂ AI GRIJĂ, ALTFEL O SĂ OBȚII PROPRIUL TĂU MONSTRU. ȚI-AR PLĂCEA? UN MONSTRU DE CRĂCIUN? TE TEMI DE MONȘTRI? CINE TE CREZI, TÂRFĂ ÎNCREZUTĂ. TU ȘI CAMPANIA TA?! NU ȘTII NIMIC DESPRE MINE. NU MĂ SPERII TU PE MINE. TU TE

SPERII DE MINE? CUM DORMI? PREA MULT TIMP ACORDAT PENTRU COMPORTAMENT BUN. PREFER FEMEILE MAI ÎN VÂRSTĂ, DAR O SĂ MĂ MULȚUMESC CU TINE. DIN PARTEA UNUI OM LIBER.

Comentariu lăsat pentru postarea de mai sus:

Ești o TÂRFĂ ca și prietena ta. TU cum dormi noaptea, Megan Parker?

UN OM LIBER

Interviu cu Alice Salmon în numărul din toamna anului 2005 al revistei studențești *Voice* de la Universitatea Southampton

Î: Cum ți-ai ales cursul?

R: Un profesor mi-a spus odată că școala ne poate face să ne îndrăgostim de un autor, dar universitatea ne ajută să înțelegem *de ce* suntem într-o relație cu el. Am vrut să aflu cum o adevărată sihastră precum Emily Brontë a avut atât de multe de spus când era atât de tânără. Doar nu a călătorit mult și nu a avut internet. Toată înțelepciunea aceea cultivată într-un colțișor bătut de vânturi din Yorkshire Moor. Cred că trebuie să rețin fraza asta, îmi place cum sună: *cultivată într-un colțișor bătut de vânturi din Yorkshire Moor!*

Î: Ai un iubit?

R: Nu, dar sunt dispusă să primesc oferte. Nu că aș avea timp pentru bărbați!

Î: Privești jumătatea plină a paharului sau jumătatea goală?

R: Cu siguranță, jumătatea plină. Dar voi mai bea unul, dacă faceți cinste. Un Mojito, vă rog.

Î: Care e locul preferat?

R: Southampton. Mai ales Flames, în serile de miercuri. În rest, orice loc în care am nevoie de bocanci de munte.

Î: Ce anume te inspiră?

R: Oamenii din New Orleans care reconstruiesc orașul după uraganul Katrina. Am văzut un filmuleț cu o bătrână scoasă pe sus din casa inundată și nevoită să-și abandoneze câinele – i-a lăsat mâncare în vas, deși știa că bietul animal va muri. Bine, nu e vorba de o persoană, dar tot am plâns cu sughițuri.

Î: Păreri despre politică?

R: Destule, dar sunt în mare parte inconstante și contradictorii. Dar împrumuturile pentru studenți sunt nasoale!

Î: Ce vrei să faci când o să fii mare?

R: Nu voi fi mare niciodată, așa că nu pot să răspund! Serios, aș vrea să spun că voi asigura pacea în lume, că voi eradica sărăcia și voi găsi leacul pentru cancer, dar probabil voi ajunge șomeră sau stagiară pe vecie. Asta presupunând că obțin diploma, acum deja am depășit termenul de predare al unei teme.

Î: Fă-ți o descriere în trei cuvinte.

R: Întârzii, sunt loială și muncesc mult (știu că la „muncesc mult" am folosit două cuvinte, dar se pune tot ca unul).

Î: Ce-ai schimba la tine dacă ai avea o baghetă magică?

R: Labele picioarelor, părul, umerii… Cât timp aveți la dispoziție?

Î: Ce te înfurie?

R: Lucrurile obișnuite. Nedreptatea. Violența. Egoismul. Eu însămi. Și cafeaua rece. Nu *tolerez* cafeaua rece.

Î: Care e cel mai de preț obiect pe care îl ai?

R: IPod-ul, familia și prietenii mei. Nu neapărat în ordinea asta…

Î: Care e cel mai bun sfat pe care l-ai primit?

R: Norocul înseamnă să crezi că ești norocos. A spus-o o persoană celebră, nu-mi mai amintesc cine.

Î: Dacă ai câștiga un milion la loterie, pe ce l-ai cheltui?

R: Profesorii primesc mite?

Î: Care e cea mai mare realizare?

R: Am câștigat o competiție de scrieri literare la cincisprezece ani.

Î: Care e cel mai mare regret?

R: *Je ne regrette rien.*[16] De fapt, regret ceva, dar dacă v-aș spune, ar trebui să vă ucid…

Î: La sfârșit, spune-ne un secret despre tine.

R: Când eram mică, mă prefăceam că eram o persoană cu totul diferită, inventam nume noi și îmi plăsmuiam un trecut și o identitate nouă.

Vreți să publicați în această secțiune? Nu primiți bani, dar vă veți putea vedea propriile cuvinte în cea mai interesantă revistă din Southampton și veți beneficia de cele cincisprezece minute (în fine, cincisprezece întrebări) de glorie!

* * *

E-mail de la Elizabeth Salmon, 8 martie 2012

De la: Elizabeth_salmon101@hotmail.com
Către: jfhcooke@gmail.com
Subiect: Re: Lasă-mă în pace

Ești același Jem, nu te-ai schimbat deloc, nu-i așa? Munca *ta,* ziua *ta,* vinul *tău* – aici nu e vorba de *tine.* Nu mă trata ca pe una dintre studentele tale. Ar trebui să fiu impresionată că ne-ai căutat pe internet? Nu e tocmai o revelație că suntem toți aici, inclusiv tu. Unele lucruri nu s-au schimbat. E clar că studenții încă te consideră detașat și încrezut. Evident că ți-a scăpat marea descoperire din cercetarea ta despre fonologie. La fel și OIB-ul[17], de care vorbeai cândva. Nu-i frumos să-ți vezi neajunsurile scrise negru pe alb, nu? Mie mi se pare că viața ta are nevoie de o reconstrucție, nu cea a lui Alice. Chiar și când e vorba de cineva ca tine, despre care se presupune că s-a realizat, bănuiesc că ești într-o dispoziție melancolică pe măsură ce te apropii de finalul carierei. Ești fericit? Cum îți merge în căsnicie? Te bântuie faptul că nu ai copii? Vezi, nu e plăcut să-ți vezi viața analizată la microscop, nu-i așa? În mod normal nici n-aș visa să-ți pun asemenea întrebări, dar asta faci tu cu Alice, tu ne-ai pus în situația asta. Toți avem laturi pe care am prefera să le păstrăm pentru noi. Un post-mortem nu-i de-ajuns? Pariez că nu ți-a bătut nimeni vreodată la ușă să te roage să vorbești despre o rudă decedată, așa-i? Eu și David am trecut prin asta. Ziariștii îl numesc ciocănitul morții. Înainte veneau după poze, dar acum le fură de pe internet și caută doar citate. La câteva săptămâni după ce a început noul serviciu, au trimis-o pe Alice cu ciocănitul morții la mama unui băiat care murise într-un accident de la care șoferul fugise. A refuzat. Poți să-ți imaginezi așa ceva – abia ieșită de pe băncile facultății, nici nu învățase bine unde e ceainicul și l-a înfruntat pe editor? I-a spus că nu de asta s-a apucat de jurnalism. Nu a amărât-o în privința carierei pe care și-o alesese, dar nici nu a mers vreodată acasă la oameni cu ciocănitul morții.

M-am săturat să citesc porcării despre fiica mea. E în pericol să fie strivită de greutatea lor. Cunoaștem bine faptele. Avea două sute zece miligrame de alcool în sânge. Care parte din cuvântul „accident" nu o înțeleg vampirii ăștia?

Uite o ironie pentru tine. Alice a fost cât pe ce să nu meargă la Southampton, i s-a oferit un loc la Oxford. La Merton. Dar a preferat un loc „adevărat". Mă bucur că am scăpat de orașul tău. Viața academică e oribilă, tribală. E și o lume mică, iar eu am fost infectată.

Alice nu e un fel de exercițiu de genul unește-punctele, Jem, nu e un artefact arheologic prăfuit pe care să-l cureți tu și să-l expui. Nu e a ta. Destui oameni i-au răscolit viața. Vânează pe altcineva și las-o pe Alice în pace! Nu face cum ai făcut mereu – să te lași furat de idee, să confunzi faptele cu ficțiunea, să modifici lumea ca să se potrivească realității *tale.* Nu, cu siguranță nu o să merg cu tine să bem ceva – m-am lăsat în urmă cu mult timp și nu cred că soțul meu ar fi tocmai încântat să socializăm. E un om sensibil, așa că nu i-am spus că am discutat prin e-mail; te rog să ai decența de a păstra secretul acestui lucru.

Nu te deranja să răspunzi – asta dacă nu ai descoperit cum să aduci morții înapoi la viață și bănuiesc că un antropolog stimat ca tine nu a reușit încă așa ceva.

Te mai rog frumos o dată. Oprește-te din orice ai face! Te implor, dacă trebuie. Mi-e tare dor de fetița mea, Jem!

A ta.
Liz

* * *

Declarație făcută la ora 10 a.m. pe 6 februarie 2012, de avocatul care le reprezenta pe Sarah Hoskings, Holly Dickens și Lauren Nugent

Alice Salmon era o persoană bună, generoasă și minunat de caldă și e de neînțeles faptul că a fost luată de lângă noi.

Era inteligentă, frumoasă și populară și ne vom considera mereu norocoase că ne-am numărat printre prietenii ei.

Ne apasă o durere imensă, dar tristețea și pierderea noastră nu se compară cu cea a familiei ei. Nu putem înțelege nici pe departe durerea pe care o trăiesc ei. Le suntem alături în acest moment.

Așa cum s-a comentat îndelung, noi trei am petrecut o bună parte din seara de sâmbătă, 4 februarie, cu Alice în centrul orașului Southampton. Bineînțeles că am cooperat și vom continua să cooperăm cu autoritățile în orice fel posibil. Avem încredere – și speranță – că vor reconstrui în curând firul evenimentelor tragice care s-au produs înaintea morții lui Alice. Acest lucru nu o va aduce înapoi, dar poate va oferi un dram de consolare familiei ei. Din nefericire, noi nu putem spune unde a fost și ce a făcut Alice după ora 10 p.m.

E îngrozitor să te gândești unde ar fi putut merge sau ce ar fi putut face prietena noastră în cele câteva ore cuprinse în acel interval. Vom regreta toată viața că nu am avut mai multă grijă de ea și că nu am putut opri ce s-a întâmplat după aceea. Ne pare sincer rău de acest lucru.

Considerăm că îi putem arăta respectul cuvenit dacă nu alimentăm și mai mult speculațiile. Din acest motiv, am ales să nu vorbim în public despre ea. E adevărat că poliția ne-a recomandat să adoptăm această atitudine. Între timp, îndemnăm pe toată lumea să respecte dreptul la intimitate al familiei Salmon.

Ne va lipsi prietena noastră deosebită din toată inima. O lumină s-a stins și nu putem face decât să ne reamintim că, deși a ars pentru scurt timp, a strălucit cu putere.

* * *

Scrisoare trimisă de profesorul Jeremy Cooke, 30 mai 2012

Am suferit un șoc, Larry.

Un derbedeu rufos a dat buzna în biroul meu azi-dimineață și mi-a spus:

— Dumneata ești tipul care o readuce la viață pe fata moartă, nu?

— N-aș folosi tocmai cuvintele astea, am răspuns.

A trântit un rucsac pe biroul meu, a scos un CD, o pereche de adidași, o cană și un cercel.

— Ce naiba…

— Îți aduc cadouri, a zis el. Sunt ale lui Alice.

— Ai furat lucrurile astea?

— Se pare că cineva își simte conștiința încărcată – dar se poate spune și așa. Nu că ar fi dat ea doi bani pe mine, dar eram nebun după ea și, pentru că mi-am dat seama că nu aveam șanse să rămânem împreună, m-am hotărât să șterpelesc câteva suvenire!

— Dacă e adevărat, ar trebui să-i dai lucrurile lui Liz. Lui Elizabeth Salmon, mama ei.

— E chiar adevărat.

— Cine ești, cum te cheamă?

— Asta nu are importanță.

— Are importanță – ca să am cercetările complete.

— Trece-mă acolo ca o persoană interesată, a zis el. Da, una foarte interesată. Le cunoșteam pe toate, a spus. Pe ea și pe gașca ei – eram în mijlocul lor.

— Erai și tu student?

— Da, am fost și colegi în aceeași casă. Am împărțit același loc în anul al doilea. Am fost membrul clubului, amice.

— Deci voi doi erați apropiați?

— Destul de apropiați. A ridicat mâna și și-a încrucișat degetele. Așa eram cu ea, cu gașca ei, cu băieții ei, cu toți. Îți povestesc pe îndelete, dacă plătești!

A scos un tricou alb din rucsac și l-a despăturit: pe față scria *Dacă nu au ciocolată în rai, eu nu mă duc.* L-a dus la nas, a inhalat adânc, înnebunit.

— Am de toate. E ca o comoară.

— Cum de n-a observat că lipseau?

— Era o casă mare, stăteam șase oameni acolo. Lucrurile se tot pierdeau. Se puneau aiurea. Din păcate, a zis el, zâmbind vulgar, a fost una dintre domnișoarele cu care n-am pus-o! A fost destul de ușor, mereu pierdea lucruri când ieșea în oraș și se îmbăta. Nici nu sunt prost, am luat puțin câte puțin. Ar trebui să ai grijă ce faci – e ca și cum te-ai juca cu o placă Ouija[18].

— Nu e chiar deloc așa.

— O să primească o plăcuță?

— Universitățile nu se grăbesc să facă reclamă foștilor studenți care mor în circumstanțe dubioase.

— Înseamnă că nu le convine deloc ce faci tu, omule, o transformi într-o celebritate. A privit în gol, dus pe gânduri. Era super în formă.

Înainte mă durea sufletul să mă gândesc la bărbații din viața ei. În primele luni când era aici, mă enervam de câte ori vedeam vreun boboc – la ideea că ei, cu rucsacul lor, cu insignele și zâmbetele lor largi puteau pune *mâna* pe ea. Cu siguranță îți amintești scrisorile mele de atunci, Larry! Într-o zi am văzut-o ieșind din cămine. De fapt, îl întrebasem pe paznic unde stătea – în D3, Căminul Bates – și o așteptam. Aproape că m-am dus la ea. Ar fi fost un lucru atât de îngrozitor? Să întind mâna și să-i ating umărul în timp ce mergeam în pas cu ea sau să-i ating partea de jos a spatelui. Poate să o fi luat de mână.

— Vrei să vezi obiectul meu preferat din colecție? m-a întrebat el.

A scos o pereche de chiloți violet.

— Ești un nemernic bolnav.

— Haide, haide, nu-i nevoie să fii așa. N-ar trebui să-mi dai cu tifla, avem multe în comun. Oricum, i i-aș da înapoi, dar acolo unde s-a dus nu mai are nevoie de chiloți, nu?

Nici tu n-ai rămas rece la farmecele fetelor tinere, nu-i așa, Larry? Mirosul parfumului lor, mi-ai spus cândva cu sensibilitatea ta poetică, era precum cea mai bună muzică de Handel. Uneori amețeai, după cum mi-ai mărturisit, urmărind studentele de la fereastra biroului *tău,* chiar dacă făceai astfel de observații cu o obiectivitate științifică. Îmi plăcea să cred despre noi că eram esteți. Dacă petreci suficient timp în campus, până și cei mai urâți și mai inepți bărbați din punct de vedere social (evident că mă refer la mine însumi, tu nu ești niciuna, nici alta) se trezesc confruntați cu anumite „ocazii”.

— Ce ai de gând să faci cu toate lucrurile astea pe care le colecționezi? m-a întrebat băiatul. S-a uitat în jur de parcă se aștepta să vadă o cutie pe care scria Alice Salmon. Pare să fie un puzzle uriaș – te întrebi cum o să arate la sfârșit? Eu cred că s-a sinucis. Cred că ți-a trecut și ție prin cap vechea manevră harachiri.

Îmi amintesc mirosul puternic, steril din biroul medicului meu.

— Nu-ți dau atâția bani pentru presupuneri, m-am răstit. Am rămas amândoi tăcuți câteva clipe, apoi, enervat de atitudinea lui, i-am zis: Știi măcar ce înseamnă expresia asta?

— Da, sigur – să-ți faci felu’.

— Nu, cum se traduce *literal*?

Se uita la mine cu o privire goală.

— E în japoneză, înseamnă „stomac tăiat”.

Băiatul din biroul meu nu a răspuns. Ce groaznic trebuie să fie să nu știi să te exprimi, mi-am zis eu. Să nu fii auzit. Poate de aceea scriem? De aceea ținea Alice un jurnal? A spus-o foarte frumos cândva, că nu însemna să te ridici și să strigi: „Uită-te la mine”, ci să stai în mijlocul unei mulțimi și să strigi cu ceilalți: „Ascultați-ne”.

— Seppuku e cuvântul mai formal, am spus. E forma scrisă, dar harachiri e folosit mai frecvent în limba vorbită.

— Mă rog. Eu am întrebat dacă mica ta *anchetă* cercetează și lucrul ăsta.

— Nu, am spus, deși ideea îmi trecuse deseori prin gând. Cei disperați și care nu-și găseau locul fuseseră mereu atrași de partea aceea a râului – uneori stăteam și eu acolo –, dar poliția era lămurită: era beată, a alunecat, s-a înecat.

— De ce toată lumea vorbește frumos de oameni după ce mor? Era cam dusă cu pluta când era în viață.

Am mângâiat un prespapier de piatră de pe masă. Era cadou de la Elizabeth, singurul meu suvenir. Nicio poză, nicio scrisoare (nu îndrăznisem niciodată), doar acest obiect prețios, greu, cenușiu, mai mic decât un cap de bebeluș, mai mic decât pumnul. Toată perioada aceea din viața mea redusă la atât: o bucată de opal de pe plaja din Chesil și amintirile noastre, vestigiile reacțiilor chimice din bucata de un kilogram și jumătate de materie cenușie pe care îl numim creier.

Băiatul s-a ridicat, s-a plimbat prin biroul meu, a dat cu degetul pe cotorul câtorva cărți. *Man to Man*[19] al profesorului John Winter, *Where the Body Becomes The Brain*[20] de Margaret Monahan, *Painting the Past*[21] de Guy Turner.

— Nu pune mâna, m-am răstit.

— Cine scrie porcăriile astea?

— Eu, printre alții. Cel puțin, am *contribuit* la o parte.

— Sortit să fii mereu cavalerul de onoare, nu? a zis el, surprinzător de perspicace.

Un profesor se îndrăgostește de o studentă, e un clișeu colosal, nu-i așa, Larry? Dar în ziua în care o urmăream, inima îmi bătea mai tare, dinții îmi erau încleștați, țineam pumnii strânși. Parcă eram și eu iarăși student. Părea neliniștită, ca o boboacă, dar râdea mult și cei care râd ușor sunt întotdeauna de treabă. Mi-aș dori să râd și eu mai mult. Ți-l amintești pe statisticianul acela care avea o înclinație pentru ginul roz și pentru băieți, despre care îți spuneam că avea camera lângă a mea? M-a acuzat cândva că sunt un „bătrân plictisitor”. L-am luat drept un compliment: îmi luasem aerul de „sunt prea inteligent să mi se pară amuzant ce li se pare tuturor amuzant” și îl consideram un atribut necesar raționamentului inițial pe

care intenționam să-l aplic. Am devenit al naibii de priceput; păcat că nu a fost valabil și pentru raționamentul inițial.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ia-i de aici, am spus, făcând semn spre chiloți. Indiferent ai cui sunt.

— Sunt chiar ai lui Alice. Poți să-i păstrezi, a zis el. Ia-l drept un semn de bunăvoință, un cadou, deși brânza e întotdeauna pe bani, nu-i așa, profule? S-a lăsat pe spate în scaun și a pus lenjeria pe veioza de pe masa de lângă el. Iubirea neîmpărtășită e un lucru groaznic, nu?

Pe perete e fotografia soției mele. Una cu Milly, labradorul pe care îl aveam prin anii ’90. O fotografie alb-negru cu mine și cu mama. Ce știa el, cel din poză, despre lucrurile pe care avea să le facă, despre ce avea să devină? Zâmbea larg, dar chiar și atunci avea un zâmbet neliniștit. Pariez că nu i-a trecut niciodată prin cap că viața lui ar putea să ajungă la un sfârșit, acest lucru care îl trezea dimineața, care îl făcea să pună flori de câmp între paginile fragile din Biblia bunicului său, care îl făcea să caște ochii la atlase și în microscoape. Cum și-ar fi putut imagina momentul în care avea să apară prima viziune a caracterului muritor, cuvintele doctorului: testele au dat niște rezultate pe care trebuie să ne concentrăm.

A împins cu degetul un teanc de cărți pe care aterizaseră chiloții.

— Uau, astea sunt demențiale.

Nu sunt sigur dacă a ajuns și la tine expresia asta, Larry, dar cred că înseamnă „bine”. La fel cum nu sunt sigur dacă mai apuc să vizitez țara ta minunată. Oamenii în stare mea nu ar trebui să zboare; mă îndoiesc că e bine pentru ei să fie departe de casă și de doctori, de pastile și de tratamente. Încep să învăț că așa funcționează boala: îți răpește toate părțile constitutive, una câte una. Capacitatea de a călători, libidoul, scopul pe care îl ai în viață. E ca și cum ar scoate la întâmplare cifrele dintr-o ecuație sau ar desface un model molecular, până rămâi doar cu părțile care nu merg și care nici nu mai seamănă cu tine.

— Cărțile astea, biroul ăsta, parcă ești dintr-un film. Ești grozav.

— O voi lua ca pe un compliment.

— Ia-o cum vrei, dar trebuie să vorbim despre scrisoare.

— Ce scrisoare?

I-am observat antebrațele: acoperite complet de tatuaje, roșii și verzi, albastre și galbene.

— Bănuiesc că ești conștient de faptul că nu ai făcut nimic original aici, i-am spus captivat. Oamenii își marchează trupurile de mii de ani. Și Ötzi era tatuat.

— Cine?

— Omul Gheţarilor. Cadavrul din Epoca de Piatră pe care noi l-am descoperit în 1991. Avea peste *5.000* de ani.

— Fir-aș al naibii, a zis el.

Nu a fost vorba de „noi” în descoperirea aceea, mi-am zis. Încă o dată fusesem doar un spectator.

— Avea ochi căprui, grupa de sânge O, avea patruzeci și șase de ani când a murit – când a fost ucis; ba chiar am stabilit ce a consumat la ultima masă: carne de capră. Se bănuiește că tatuajele reprezentau o metodă de calmare a durerilor: bietul om avea artrită.

— Și tu ești la fel, a zis el.

— La fel cum?

— Ai spus că *oamenii* își marchează trupurile, dar e ciudat să o spui așa. Ar trebui să spui *noi,* pentru că și tu ești la fel, ești un om. Dar destul am vorbit de mizeria asta, ce facem cu scrisoarea, Omul Gheţarilor?

— Care scrisoare?

— N-o face pe nevinovatul. Ești o celebritate locală, omule, imaginează-ți ce panaramă iese dacă se întoarce mass-media împotriva ta. Te-ar sfârteca, pe tine și pe soția ta.

A scotocit în rucsac, a scos o foaie de hârtie frumos împăturită și a pus-o pe birou, ținând mâna deasupra. Mi-am recunoscut scrisul și am simțit că-mi stă inima. „Micuță Alice”, așa începea.

— Ieși afară sau te dau eu afară, am spus, cuprins de furie.

Îmi amintea de vremurile când aveam vreo cincizeci sau patruzeci de ani. Chiar *simțeam* ceva. Am mângâiat prespapierul și cea mai stranie întrebare mi-a apărut în gând: Cum ar fi dacă l-aș lovi cu asta în cap? Să-l fac să dispară, să tacă, să știe cum e să fii muritor, să ai un termen limită. Mi-am frecat fața cu mâna și m-am adunat puțin.

— Ea îi făcea pe ceilalți să se simtă altfel în pielea lor, am spus. Reușea să-i atingă.

— Pe mine nu m-a atins. Poate te-a atins pe tine? Poate tu pe ea? Ce-ai pățit, arăți de parcă ai văzut o fantomă!

Larry, totul e așa de complicat! Știm că e complicat, dar e și *mai* complicat decât ar fi putut fi. Teoria asta mojică despre sinucidere e greșită, la fel ca toate celelalte. Sarcina mea e să adun informații din nebunia asta, să creez o formă din haos. E o chemare în care m-am adâncit destul de mult; prin urmare, s-a ajuns la pauza asta rușinos de lungă între scrisorile mele. Dar tu mă vei înțelege, nu-i așa, pentru că mă voi strădui să evidențiez modelele, deși abilitățile mele cognitive nu mai sunt ce au fost. În fiecare zi îmi apar în gând noi detalii, îmi atrag atenția frânturi din trecut scoase la lumină de mecanismul când neclar, când de încredere al aducerii-aminte. Dar mă voi

strădui să fiu fidel faptelor, oricât de urâte și de lascive. Totul e acolo, ascuns în mintea și în inima câtorva oameni, gata de scos afară. Treaba mea e să intru în detalii, să verific, să autentific, să separ faptele de legende: minciunile, iubirea, ura, adulterul, trădarea, crima.

Stăteam acolo, trăgând aer în piept. Încercând să aduc la viață încă un cadavru.

Iisuse, ce am făcut?

Al tău, ca întotdeauna.
Jeremy

* * *

Articol pe website-ul *Southern Eye,* 7 decembrie 2012

Polițistul ajuns la locul unde a murit Salmon demisionează după ce a primit telefoane de pe „lumea cealaltă”.

Polițistul care a ajuns primul la locul unde a murit Alice Salmon a vorbit pentru prima dată despre experiența lui terifiantă.

Mike Barclay, tată a trei copii, a declarat că episodul „înfiorător”, care și după un an de zile ține prima pagină a ziarelor, a contribuit la decizia lui de a demisiona din poliție după aproape treizeci de ani de activitate.

Barclay a fost puternic traumatizat când a auzit telefonul lui Salmon sunând, după ce fusese trimis la râul Dane în urma apelului primit la 999 de la o persoană aflată acolo.

„Era strivit, căzut în noroiul de lângă râu, dar suna și a trebuit să-l las acolo, iar cel care suna habar nu avea de vestea pe care urma să o primească”, a spus el.

„După treizeci de ani în meseria asta devii insensibil, dar fiica mea cea mică are douăzeci de ani, așa că m-a afectat foarte tare”.

Fostul polițist a spus că prima lui reacție a fost să creadă că incidentul avea o „motivație sexuală” pentru că „bluza îi era ruptă și ridicată, așa că i se vedeau talia și spatele”.

Domnul Barclay a declarat: „Mi-am dat seama imediat că e un cadavru pentru că întotdeauna plutesc cu fața în jos și cu brațele departe de corp, așa că nu am scos-o din apă, treaba mea era să chem întăririle, apoi ori să asigur perimetrul, ori să merg pe lângă ea în timp ce plutea la vale, dar se încâlcise în buruieni. Tipul care ne sunase stătea pe jos, șocat. Bolborosea întruna: «Așa am găsit-o, jur, așa am găsit-o.»

A venit colegul meu și a preluat controlul, avea și câinele cu el – cei de la CID[22], CSI[23] și SST[24] cu echipamentul de scufundare, tot tacâmul. Era esențial să izolăm locul – cărările, treptele, podul,

prioritatea era să securizăm zona, să oprim spectatorii să distrugă indiciile”.

Autopsia a confirmat că a murit înecată, iar legistul a declarat ulterior că Salmon avea urme de alcool și cocaină în sânge. Concluzia a fost „neclară”, pentru că a afirmat și că fata avea „zgârieturi și tăieturi pe față, pe genunchi și o vânătaie mare pe umărul drept”.

„Fata asta a fost bătută bine, a adăugat Barclay, era ca și cum fusese lovită cu pumnul”.

Fostul polițist a recunoscut, șocat, că încă îi mai apar imaginile în gând, declanșate de o anumită sonerie de telefon. „Era soneria aceea cu rața, a spus el. Sunetul acela mă va urmări și în mormânt”.

La final a spus: „A doua zi a fost ziua de naștere a nepoatei mele și, când a stins lumânările de pe tort, mi-am pus și eu o dorință”.

* * *

Recenzie făcută de Alice Salmon în revista muzicală *Stunt* din Southampton, 2005

The Dynamite Men e o formație care trebuie urmărită.

Au intrat pe scenă la The Pump House, plini de stil și vervă, și au cântat timp de o oră numai piese foarte antrenante pentru publicul format din studenți.

Fiind un loc foarte căutat, nu erau locuri decât în picioare, cei două sute de spectatori veniseră să vadă trioul local.

Mai întâi trebuie să fac o mărturisire, recenzorul vostru are un interes legitim. L-am întâlnit cândva pe vocalistul trupei într-un bar pe strada East și am rămas impresionată ca un fan de paisprezece ani. Numele lui adevărat, pe care STUNT îl poate dezvălui, este Jack Symonds, are nouăsprezece ani și este din Hampton, e un Lord Byron al timpurilor noastre, nepieptănat și atrăgător, cu șuvițele cârlionțate și brune, cu blugii mulați și prezența scenică intensă.

Lumea și-a încetinit mersul timp de o oră. Grijile financiare, stresul examenelor, proprietarii fasciști – toate s-au estompat și nu a mai rămas decât muzica umplând spațiul din încăpere și din inimile noastre. Au cântat despre relații în nostalgicul și profundul *Morning, Morning,* în care se tânguiesc după ce „mă trezesc lângă o femeie necunoscută, mă întorc pe cealaltă parte și îi văd fața. Nu zâmbea”. Apoi a urmat melancolicul *Away,* care vorbea despre momentul trist al plecării de acasă – clipa aceea când „ceea ce lăsăm în urmă pare mai mic, iar noi părem mai mari, așa că ridicăm umerii cu mândrie și mergem mai departe”. Dar versurile nu sunt lipsite de umor. Vorbeau despre cum e să fii lefter în piesa amuzantă și evident autobiografică *67 p.* O altă favorită de-a mea a fost *You Kill Me,* un imn

dedicat primei iubiri nenumite (norocoasă fată!), cineva care „mi-a frânt inima și nici măcar n-a clipit”.

Se vedeau multe influențe în muzica lor. The Libertines, Oasis, poate și puțin de la Amy. Dar ei au amestecat toate aceste influențe și au creat un sunet unic. Sunetul trupei The Dynamite Men.

Piesa mea preferată a fost *Hit,* o analiză pătrunzătoare a dependenței, cântată de Jack, singur și trist pe scenă, descriind pe o tonalitate perfectă senzația edificatoare, mângâietoare și îndrăzneață pe care ți-o dau drogurile. „E rândul meu la toaletă, e rândul meu pentru o tabletă, respir polenul sau înghit peștele strălucitor…”

Bineînțeles, nu era complet singur – erau și colegii lui, Callum Jones (nouăsprezece ani) și Eddy Cocs (douăzeci). Sunt prieteni din școală, așa a spus la un moment dat, uniți de puterea muzicii de a schimba lumea. „Am crezut că avem ceva de spus”, a strigat el.

Te ascultăm, Jack. Te ascultăm cu multă atenție.

Sursele mele din lumea muzicii îmi spun că în meseria asta îți trebuie mult noroc și acesta e singurul lucru care îi desparte pe The Dynamite Men de succes. Un tip de nouăsprezece ani, student la matematică, i-a descris ca pe cea mai bună trupă pe care a văzut-o în ultima vreme și, cu toate că nu aș fi întru totul de acord – în opinia mea, spectacolul Pulp de la The Apollo din Manchester a fost mult mai bun – se apropie de locul al doilea.

Se vede ca ușurință de ce The Dynamite Men au deja fani devotați în circuitul universității. Jack a rămas pe urmă cu niște spectatori la bar (vă veți bucura să știți că recenzorul vostru a rămas cu el până la ora închiderii – evident, doar de dragul cercetării pentru STUNT!).

M-am simțit privilegiată să văd trupa asta. A fost ca și când am văzut un *moment.* Cum trebuie să fi fost când îi vedeai prima dată pe Arctics. Acel gen de moment despre care oamenii încă mai vorbesc ani de zile după aceea. Noaptea în care The Dynamite Men au cântat prima dată la Pump House. Vor continua să provoace explozii. Vor continua să facă zarvă. Trupa asta e sortită să devină foarte mare.

Cu siguranță, voi merge la fiecare dintre spectacolele lor de acum înainte (împrumut pentru studenți, care împrumut?). Munca pentru universitate poate să mai aștepte. Muzica de acest fel nu poate. Și-apoi, așa cum a spus Babyshambes, *Dă-o dracului de veșnicie.*

* * *

Postare pe blogul lui Megan Parker, 12 februarie 2012, 21.30

Am verificat mesajele directe ale lui Alice de pe Twitter. Mă bucur să văd că nu mi-ai urmat sfatul și nu ți-ai schimbat parola, Salmonette… cred că ai folosit aceeași parolă pentru toate site-urile pe care ți-ai făcut cont! Am găsit schimbul acesta pe 15 ianuarie. Evident că le-am spus și celor de la poliție, dar n-au făcut nicio brânză. Publică și la naiba cu toate, nu, Alice?

De la @FreemanisFree[125]: N-am uitat de mica mea luptătoare pentru libertate.

De la @AliceSalmon1: Cine ești?

De la @FreemanisFree: Răbdare, răbdare, micuță domnișoară care Prinde Infractori, toate la timpul lor.

De la @AliceSalmon1: Nu mă sperii.

De la @FreemanisFree: Nici tu pe mine.

De la @AliceSalmon1: Cine ești sau nu ai curaj să-mi spui?

De la @FreemanisFree: Oh, am curaj destul, vrei să ți-l arăt?

De la @AliceSalmon1: Ești jalnic.

De la @FreemanisFree: Ești moartă.

De la @AliceSalmon1: Nu-mi mai trimite mesaje, altfel te denunț la poliție.

De la @FreemanisFree: Îmi place pălăria ta nouă, aia mov. Mi-ar plăcea să ți-o trag.

De la @AliceSalmon1: Du-te dracului. Și învață să scrii corect cât ești pe-acolo.

* * *

Mesaje între Alice Salmon și Gemma Rayner. 14 decembrie 2011

GR: îmi pare rău să aud de tine și Luke – ai chef să ieșim la alergat, să mai uiți?

AS: Nu pot, mi-am scrântit glezna.

GR: La sport?

AS: UDI.[126]

GR: Unde?

AS: La Meg, deunăzi. Nu m-am înțeles cu scările! Dau vina pe balustrada șubredă!

GS: Ești categoria ușoară.

AS: Te sun eu, ar fi fain să mai povestim. Trebuie să aflu cum merge căutarea apartamentului. Poate facem o alergare ușoară în Battersea Park în weekend?

Scrisoare trimisă de profesorul Jeremy Cooke, 10 iunie 2012

Dragă Larry,

Băiatul cu tatuajele s-a întors azi. L-am găsit în birou, înăuntru, mândru nevoie mare, așteptându-mă.

— Iar tu, am zis.

— Salut, Omul Ghețarilor, a răspuns el. M-am gândit că vrei să-ți vezi din nou scrisoarea.

A scos-o din rucsac.

— Nu știu exact de ce am păstrat-o, poate m-a impresionat cumva. A fost ciudat să descopăr că mai era cineva care o plăcea pe Alice. M-am apucat imediat să-i șterpelesc lucrurile. Un psiholog s-ar distra de minune cu chestia asta, nu? – probabil ar crede că voiam să înlătur concurența!

Ar fi trebuit să mă aștept ca scrisoarea să-și facă din nou apariția, Larry, dar Alice spusese că a distrus-o. Ceea ce susținuse atunci – că ar fi ars-o – părea cam teatral, dar am presupus că n-ar fi supraviețuit chiar dacă lucrurile nu stăteau așa: la urma urmei, era doar o hârtie.

— Un nebun mi-a trimis un bilet în timpul săptămânii Bobocilor, mi-a mărturisit dragostea nemuritoare, mi-a zis ea.

— Cât de deranjant, am răspuns eu, prefăcându-mă neștiutor. Vin moliile atrase de lumina ta?

— Mai degrabă muștele care se adună la rahat, a spus.

Băiatul din biroul meu a zis:

— Trebuie să fii un distrus ca să scrii așa ceva.

Bucla unui B. Capătul înalt, ascuțit al unui A mare. Ale mele, toate erau ale mele.

— Ea a crezut că-i o glumă, dar eu recunosc un pervers când îl văd. Ce crezi, Omul Ghețarilor, tu cum stai cu detectarea perverșilor? E o glumă sau un nebun? Eu pariez pe ultimul – tu ce zici? Haide, pe ce pui *banii?*

— Trebuie să-mi spui cum te cheamă, am zis.

— Mi se spune Mocksy. Se juca cu biletul meu; nu avea niciun drept să scoată povestea la lumină. Încă un cuvânt pe care îl recunoșteam, o bucată de frază, structura unei propoziții. În mâinile potrivite, lingvistica e ca un mini-profil ADN, la fel de fiabil ca orice paradă de susținere a identității. Am privit în jur. Diploma mea, o fotografie ștearsă cu un preot oarecare, o tăietură dintr-un ziar pe care scria „Cooke finalizează descoperirea”, referindu-se la ultima încercare inutilă de cercetare.

— În loc de semnătură, e un semn de întrebare. Ce țicnit! O semnătură și un sărut – așa fac numai copiii.

M-am uitat la X. Acele două linii încrucișate. A douăzeci și patra literă din alfabet, cifra romană pentru zece, o variabilă necunoscută, prima literă a cuvântului grecesc pentru Hristos. Un sărut.

— Stai departe de mine și de amintirea lui Alice Salmon, auzi?

— De ce? Tu nu faci asta. Hai, fă o încercare, *tu* cine crezi că a scris-o?

Amândoi ne-am uitat la foaia de hârtie: o bucată din mine, toxică, prețioasă. Micuță Alice, nu te teme, așa începea.

— 500 de lire, a zis el.

Am pierdut șirul ocaziilor în care m-am descărcat în fața ta, Larry. Dar am avut – am – atât de puțin confidenți! Toate paginile acelea pe care le-am dedicat lui Descartes și Thomas de Aquino trebuie să fi pălit prin comparație cu spațiul pe care i l-am dedicat lui Alice în 2004 și înainte de asta, prin anii ’80, cu aventura mea extraconjugală. Îți amintești cum te imploram să vii în vizită? Să faci din asta o misiune miloasă, ca un Saint Bernard care aduce cu sine coniac și sfaturi înțelepte? Am fi putut merge la The Crown; ne-am fi dus la o masă în spatele barului, iar ceilalți clienți n-ar fi știut dacă abia ne-am cunoscut sau suntem cei mai apropiați prieteni, am fi schimbat povești la o halbă de apă de gură spumoasă și îngrozitoare, pe care ei o numesc bere.

— 500 de lire, a repetat băiatul cu tatuaje. Altfel o să vadă și domnul, și doamna Salmon o copie după asta.

A ridicat foaia și i-a apărut un zâmbet abia vizibil în colțul gurii. Am văzut încă un cuvânt și am simțit un fior de nostalgie pentru vremea când învățam să silabisesc: senzația de posibilități infinite, prima ocazie în care am priceput ideea că felul în care înțelegem lumea – prin urmare, cuvântul în sine – era dependent de cuvintele de care dispuneam pentru a o explica.

Văd și acum totul de parcă a fost ieri: cum m-am strecurat în Bates Hall; scările reci, coridoarele cu ecou și covoarele jerpelite. Îmi amintea de Warwick. Mirosul de mâncare stătută, chilii con carne; secțiunea proustiană a creierului meu era activată la maxim. „Nu ești vreun școlar caraghios și insignifiant”, mi-am spus, căutând camera ei. Avea o etichetă cu nume pe ușă, de care au copiii. Dacă ar fi deschis ușa, cine știe ce aș fi făcut? Aș fi spus bună ziua? Aș fi întrebat-o cum se acomoda? Aș fi insistat să intru? Mă plimbam pe coridor cu gândurile de-a valma: Nu deschide ușa, deschide ușa, nu deschide ușa, deschide ușa. Mi se părea esențial să nu rămână nespus cât de extraordinară era. Era cu atât mai extraordinară cu cât nu avea nici cea mai vagă idee despre asta, bineînțeles. Era o copie la indigo a mamei ei.

Doamne, ador femeile! Am venerat forma gâtului lor, culoarea buzelor, mirosul părului. Vreau să le-o trag tuturor, până la ultima, așa îmi amintesc că ți-am scris odată. După

cum știi, nu m-au atras doar *femeile* – de multe ori ți-am povestit întâlnirile mele cu studenții care îmi erau colegi la Warwick. Cum se face, Larry, că de câte ori îmi amintesc întâlnirile acelea amoroase, rapide și în mare parte nesatisfăcătoare, simt o umbră de rușine? Sute de specii de animale s-au dovedit a fi homosexuale, dar una singură – specia *noastră* – manifestă homofobie. Presupun că oricare dintre bărbații aceia m-ar fi putut trimite pe altă traiectorie. În loc de asta, am ascuns totul în interior, acea partea din mine, dacă *era* într-adevăr o parte din mine, porțiunea care mă adusese în parcurile publice și în camerele străinilor, împodobite cu suvenirele școlilor publice, majoritatea dintre ei ceva mai tineri ca mine. Acum nu mai are importanță. Am luat singur deciziile.

Formulasem scrisoarea într-un fel care să nu o sperie pe Alice. E uimitor cum e posibil să spui atât de multe și atât de puține lucruri în douăsprezece rânduri. Pe măsură ce scriam, cugetam: Oare intru într-o depresie? Întotdeauna m-am întrebat cum m-aș simți. Probabil că nu e așa de dramatic cum crede lumea: o serie de pași micuți, imperceptibili și invizibili, fiecare în parte. Dar nu-mi păsa. Era posibil să fiu observat, auzit, simțit. *Eu.* Bătrânul Cookie. Chiar dacă făcea toată povestea publică, oamenii nu aveau cum să-și dea seama că eram eu și, oricum, nu era ca și cum cariera mea se îndrepta în vreo direcție. Cu puțin timp înainte, fusesem trecut cu vederea pentru conducerea departamentului în favoarea unui băiat de la Imperial. „Nu e vorba că nu-ți recunoaștem contribuția, am fost informat cu un aer de superioritate. Doar că funcția necesită alt fel de abilități decât ai tu”.

Fliss și-a dat seama că ceva nu era în regulă. „Pari îngrijorat”, mi-a zis ea în seara în care am scris scrisoarea. Dădusem peste un documentar Attenborough care ne-a ținut ocupați o vreme, apoi am urcat la etaj, ea citea cartea ei despre flora și fauna din South Downs, iar eu răsfoiam absent cartea mea despre ultimele zile ale irochezilor; în câteva minute a început să sforăie și eu am coborât la parter și mi-am căutat stiloul.

Fliss a bănuit aventura mea – iartă-mă, bătrâne, că tot fac salturi printre amintiri, dar așa funcționează memoria. Problema e că e în natura umană să caute mereu Numărul Unu. Toți avem nevoie să fim convinși că suntem cel mai important lucru de pe pământ; este premisa evoluției. E un pronostic foarte pesimist – un simptom al faptului că nu am avut copii? Se spune că atunci când ai copii înveți să pui pe altcineva pe locul întâi. Bineînțeles că am făcut sacrificii. Iisuse, faptul că privești cum îți moare mama implică suficiente sacrificii – eu

și tata am întrerupt orice legătură cu mult înainte ca nemernicul acela bătrân să dea colțul –, dar dacă ai fi zis: „Viața ei sau a ta?" cum aș fi reacționat? Cum ar reacționa oricare din noi?

Da, am băut, dar numai câte un pahar care să te încălzească pe timp de iarnă. Balvenie single malt[427] – eu și Fliss îl păstram pentru o ocazie specială. Problema e că n-am avut niciodată o ocazie specială. Așa mi-am petrecut toată viața, Larry. *Așteptând.*

Poate aceea a fost o ocazie specială, ziua în care m-am strecurat în Bates Hall? M-am simțit viu, energic, am simțit ce înseamnă să fii o ființă umană, să fii *bărbat.* Nu mă mai simțisem în felul acela – în felul acela – de ani de zile. Uneori suntem mai mult decât un produs al științei, nu? Mai mult decât antropologia mea sau genetica ta. Noi distrugem logica. Atunci suntem cei mai buni, cei mai frumoși. Și cei mai periculoși.

— Ai spune că sunt un om bun? i-am întrebat azi-dimineață pe băieții din biroul meu, pe cel tatuat care stătea în fața mea și pe cel temător din poza de pe perete.

— Cine a scris asta nu a fost un om bun, a răspuns unul din ei. Acum unde dracu' sunt cele cinci sute de lire?

După zece minute eram cu el la un bancomat.

Al tău, ca întotdeauna.
Jeremy

* * *

Fragment din jurnalul lui Alice Salmon, 5 august 2007
Vârsta: 21 de ani

Tocmai îmi terminasem prăjitura cu brânză și tata era în picioare, ciocănind în pahar.

— Vă rog, puțină atenție pentru câteva clipe. Parcă abia ieri Lizzie a fost dusă de urgență la spital – și când spun de urgență, vreau să spun *de urgență.* Frumoasa noastră fată aproape că s-a născut pe autostrada A427!

Părinții mei rezervaseră un restaurant grozav pentru prânzul în cinstea aniversării mele de douăzeci și unu de ani. Eram optsprezece oameni, rude, nași și prieteni de familie, cei cărora le spuneam unchi și mătuși, deși nu asta erau. Eu am comandat somonul scoțian afumat (asta înseamnă că sunt canibală?) care a fost delicios, deși m-ar fi tentat scoicile și homarul cu ghimbir dacă n-aș fi fost lașă când venea vorba de fructe de mare. Se transformase într-o sărbătoare dublă pentru că mi se oferise o slujbă. Da, dă-te la o parte, Kate Adie, eu sunt Alice

Salmon, reporterul începător de la *Southampton Messenger,* începând cu 10 septembrie.

— Suntem cu toții foarte mândri de Alice, a spus tata. Ba chiar are media 2.1, deși ea insista – și aici vine gluma lui preferată despre universitate – că n-o să obțină decât un biet Desmond![28].

După aceea a susținut că fusese un discurs spontan, dar nu putea să fie așa, dat fiind felul în care glumea că prima măsură a lui Gordon Brown ca prim-ministru era să mă facă pe mine să plătesc taxe. Era un adevărat povestitor.

— Înțeleg că adevărata petrecere aniversară are loc weekendul viitor în Southampton – într-un loc numit Flames, a spus tata și am simțit din nou un fel de tristețe pentru că nu și-l putea imagina – alcovurile și lemnăria de acolo, ringul de dans luminat și colțurile întunecate – locul unde *trebuie* să mergi, după cum aflasem în săptămâna Bobocilor – când eu avusesem atâtea nopți minunate acolo. Bărbați din Southampton, păzea, a adăugat el, iar mătușa Bev a crezut, bineînțeles, că se referea la „obsedați sexual", pentru că a venit direct la mine și m-a luat la întrebări despre viața mea sexuală (ea face parte din latura religioasă a familiei).

— Ești frumoasă, Ace, a spus tata, făcându-mă să mă bâlbâi, apoi a zis că nu ar putea concepe să fie altcineva pe lume fiica lui („Nu poți *concepe,* ei", a strigat Robbie… s-a uitat și el la un dvd cu Peter Kay și crede că poate să fie comic de stand-up) și că erau mândri de mine, ceea ce m-a făcut să mă simt vinovată, pentru că nu făcusem absolut nimic. Pe urmă, când a spus că suntem o familie atât de apropiată, m-a făcut praf, pentru că m-a făcut să mă gândesc la faptul că mă cunoștea *aproape* în totalitate și am simțit nevoia să-i împărtășesc și celelalte lucruri: că nu mă simțisem niciodată suficient de bună, ca și cum totul nu era decât o prefăcătorie, de aceea băutura era atât de grozavă, mă făcea să mă simt la același nivel cu toată lumea, băutura și câteva liniuțe, deși o să mă las de toate astea, pentru că acum e vorba de cariera mea, dar aș vrea ca tata să înțeleagă, pentru că altfel nu mă vede decât pe jumătate.

— Nu-mi vine să cred că ghemotocul de frumusețe care țipa și pe care Lizzie aproape că a născut-o într-o escală acum douăzeci de ani a devenit asta… acest ghemotoc puțin mai frumos, care încă țipă!

Când a citat dramul de latină pe care îl cunoaște, tempus fugit, mama a intervenit și a zis:

— Haide, Dave, am spus că dau drumul la alarma de incendiu dacă depășești cinci minute.

Apoi el a zis:

— Mulțumesc, Alice. Pur și simplu, mulțumesc.

Am înconjurat masa și l-am îmbrățișat, întrebându-mă dacă simțea mirosul de vin și de cocaină care îmi ieșea prin pori ca și cum interiorul meu nu mai suporta, iar el părea la fel ca întotdeauna: mare, solid, moale și… ca tata.

•

După ce am reușit să îl facem pe tata să ia loc, mi-am jucat rolul de gazdă, mergând pe la oaspeți și spunând: „Mă bucur să vă revăd", „Ce mai face fiica dumneavoastră?" și „Arătați foarte bine".

— Te-ai făcut mare, a zis bunicul Mullens când am ajuns la el.

— Mă simt foarte bătrână.

— Așteaptă să ajungi la vârsta mea, atunci o să te simți bătrână. O chelneriță i-a adus o halbă de bere. Există avantaje și când ești un bătrân senil, a zis el, făcându-mi cu ochiul.

M-a rugat să stau cu el, a întors cu greu un scaun, apoi a vorbit despre bunica, despre faptul că i-ar fi plăcut ziua asta, că trecuseră trei ani, dar încă îi era dor de ea în fiecare zi și ce frumoasă era când îi „făcea curte", când o lua cu Fordul lui Anglia, gătită ca Elizabeth Taylor, cu părul lung și ciorăpei cu dantelă. Așa e el – are momente uimitoare de luciditate (acesta e cuvântul din pagina de jurnal de azi) când tot ce-l făcea pe el să fie el era încă aici, apoi avea perioade când totul dispărea și-mi spunea Liz, mamei îi spunea Alice și lui Robie îi spunea David.

— Cât de mult vorbești cu mama ta? m-a întrebat deodată. Nu să stați la palavre, să vorbiți cu adevărat.

— Vorbim un pic, i-am zis.

— Secretele mereu ies la iveală în cele din urmă, chiar dacă durează decenii. Poți să le învingi dacă le faci să se afle în condițiile tale. Mă pierduse, dar asta se întâmpla des. Înainte mă enervam, dar mama spunea că trebuia să fiu înțelegătoare pentru că la bătrânețe creierul nu mai funcționează liniar. N-am cunoscut niciodată pe cineva mai mândru decât pe fetișcana asta, dar vorbește cu ea, ascult-o.

Am privit-o pe mama plimbându-se de la o masă la alta, discutând cu prietenii.

— Mai ții minte când veneai și îl plimbai pe Chip? m-a întrebat bunicul și m-am întrebat dacă azi era o zi în care creierul lui nu funcționa liniar.

— Sigur că da, era un câine pe cinste!

Eu și Rob mergeam la bunicul ca să scoatem câinele la plimbare și, când ne întorceam, bunicul ne urmărea pe fereastră, așteptând, iar Chip se făcea ghem la picioarele lui și bunicul îl mângâia pe cap și spunea: „Bun băiat, bun băiat, bun

băiat”. Era o glumă pe care o făceam permanent, îl întrebam la ce vârstă părăsise *el* școala, pentru că ne spusese de un milion de ori că la cincisprezece ani.

Într-o după-amiază, când eram în clasa a șasea, mi-a întins un plic maroniu. A insistat să-l iau.

— Să te distrezi la universitate, fetițo, a spus el și mai târziu, când îmi plăteam chiria sau îmi cumpăram cărți, îmi spuneam că erau banii bunicului Mullens, dar când cumpăram băutură și țigări, acela era împrumutul pentru studenți.

Îi plăcea să audă povești de la universitate pentru că era ceva necunoscut pentru el, așa că i-am spus câteva acum: despre noaptea în care n-am dormit ca să-mi termin dizertația, despre jigodia de proprietar care fugise cu avansul nostru și despre ciudatul cu tatuaje care stătea cu noi în casă.

— Am nevoie să-mi promiți ceva în legătură cu mama ta, a zis el, luând-o pe altă direcție. Că o să ai grijă de ea când eu n-o să mai fiu.

— Ea naibii de puternică, am spus eu, folosind expresia lui.

— Nu e la fel de dură pe cât pretinde. Și tu ești la fel. Întreab-o de Southampton de pe vremea ei, despre timpul pe care l-a petrecut acolo. Întreab-o, pentru că are nevoie să o înțelegi, dar așteaptă până când eu n-o să mai fiu, prințesă, pentru că m-a pus să jur că păstrez secretul!

— Ce tot șușotiți acolo? a întrebat mama, aplecându-se spre noi. Pare că puneți ceva la cale.

— Vorbim despre tine, nu cu tine, a zis bunicul, făcându-mi cu ochiul. Pe urmă, după ce a plecat ea, a zâmbit șmecherește și a zis: Ți-am povestit vreodată că m-am lăsat de școală la cincisprezece ani?

Era una dintre zilele lui bune. O zi liniară.

— Hei, Față de Pește.

•

Ochii lui îmi aminteau de bunicul, dar din alt motiv – Ben era beat.

— Ce cauți *tu* aici?

— M-am gândit să-ți fac o vizită. Nu mă inviți înăuntru să-ți cunosc familia?

— De unde ai știut că suntem aici?

— N-a fost prea greu, Lissa. Numai despre asta vorbești pe Facebook de o săptămână. Vrei o țigară?

Era ca în vremurile de odinioară, numai că acum trebuia să ieșim ca să fumăm, aici nu era un bar studențesc și numai unul din noi era beat. Am avut grijă să nu fiu văzută din restaurant pentru că nu le spusesem mamei și tatei despre înclinația mea către o țigară ocazională.

— Deci ai o slujbă.

— Da, nu e chiar la *The New York Times,* dar e un început. Nici vreun rezidențiat de rahat.

— Plus că poți să rămâi în Hampton, a zis Ben.

— Probabil că asta e o greșeală. Nu poți să te prefaci la nesfârșit că ești student.

I-am explicat că urma să-mi iau adio de la Polygon și să merg la Highfield, că mă mutam în alt apartament săptămâna următoare, mai scump cu șaizeci de lire pe lună, dar că nu eram decât trei chiriași. La urma urmei, acum sunt o tânără angajată.

— Mă bucur că măcar unul din noi e, a zis el. O să sune ciudat, Lissa, dar eu… sunt mândru de tine, pare minunat.

Eram convinsă că stricasem tot, pentru că intrasem în tiparul de moară hodorogită la interviu, așa cum spunea mama – trăncănind despre faptul că mă imaginam ocupându-mă de lucruri mărețe, precum dispariția Madeleinei McCann sau atentatul de la Virginia Tech, că îmi plăcea să fac recenzii muzicale și să investighez cazuri de infracțiuni pentru că erau prea mulți nemernici în libertate și eram convinsă că stricasem tot, dar editorul a dat din cap și a spus: „Avem mai mulți nemernici în orașul acesta decât avem nevoie".

•

Mă întrebam cum avea să fie această nouă versiune a mea. Cea care avea să umble cu părul strâns, să aibă un birou într-o sală necompartimentată, să participe la ședințe de consiliu și la audieri la tribunal, scriind stenografiat, ceva ce îmi propusesem să învăț până de Crăciun. Poate că nu o plăcusem neapărat pe vechea Alice – mai degrabă pe tânăra Alice –, dar mă obișnuisem cu ea: cea care deseori se trezea abia la zece, care își făcea temele noaptea târziu, purtând discuții pe internet despre Plath și făcând însemnări pe marginea cărților, cea căreia îi plăceau acvariile din barurile de pe Bedford Place și weekendurile petrecute la cluburile de hochei și chiar și acest tip, acum că făcea parte din trecut. Mă simțeam puțin tristă că se terminase – diminețile în care beam ceai pe canapele jerpelite, făcând schimb de fotografii făcute cu o seară înainte, continuând (poate acesta ar trebui să fie cuvântul de azi) cu după-amiezile la bibliotecă și serile pe fotoliile beanbag, uitându-mă la *Lost* sau la *Deal or No Deal,* în timp ce zilele se amestecau unele cu altele până când *bam,* venea dizertația!

— Nu-mi vine să cred că ai apărut neinvitat la prânzul meu. Nu ai pic de rușine?

— Nu, a zis Ben. A zâmbit și mi-am amintit totul: el îmbrăcat în Superman, după-amiaza în care am luat prima dată cocaină împreună, noi doi la Paris. Toate erau așa de simple atunci – doar cursuri și seri în oraș, fiorul de încântare când m-

a întrebat dacă voiam să plec cu el, fără nicio obligație, doar că aveam nevoie de pașaport. Apoi mi-am amintit cum m-am luat de el pe peronul 6 din gara Waterloo.

— Mă părăsești? mă întrebase el, nevenindu-i să creadă.

— Da.

— Târfo, a zis și a plecat.

Gândul că mă putea suna m-a făcut să tremur de furie, dar asta se întâmplase în urmă cu șase luni, era istorie și trecusem mai departe.

— Mi-am dat seama ce era în legătură cu tine, i-am spus.

— Ce anume, ce mă face irezistibil?

— Nu, ce anume te face imposibil. Mă simțeam ca bunicul într-una din zilele în care era lucid. Lucrurile căpătau sens. E vorba de felul în care nu vezi dincolo de prezent. Căutarea asta permanentă a satisfacției e ca un copil, ca un animal.

— Care din ele?

— Care din ele ce?

— Nu pot fi amândouă – ori sunt ca un copil, ori ca un animal.

— Nu fi nesimțit!

— Ce-ar fi să împărțim diferența – să spunem că sunt un pui de animal? Ce naiba, Lissa, mai lasă-mă în pace, am bătut atât drum ca să-ți spun la mulți ani.

Tipic pentru el – să vină din Southampton la Corby dintr-un capriciu. Mi-l imaginam blocat în casa aceea distrusă. Înainte era lipsit de griji, în curând avea să fie jenant și trist. În cele din urmă avea să se furișeze înapoi în casa părinților lui din Londra: casa în stil georgian cu holul uriaș și candelabrul care strălucea ca sute de cercei. Era adevărat, dar faptul că terfeleam caracterul cuiva mă făcea să mă simt mai în vârstă și nu eram sigură că îmi plăcea.

— Adu-mi aminte cum de am stat cu tine.

— Pentru că sunt superb.

— Dacă treci de suprafață, pun pariu că ești același măgar uriaș.

— Ce anume e *uriaș* la mine?

— Vezi, e imposibil să am o conversație matură cu tine.

— Las-o dracului de maturitate, Lissa! Hai să ne bem mințile. Hai să plecăm undeva. O să fie ca petrecerea de după!

Mi-am amintit de ce spusese bunicul înainte să devină ciudat și să spună chestiile acelea despre mama, că ar trebui să trăiesc fiecare zi ca și când ar fi ultima. După ce începeam munca, avea să fie vorba numai despre apă minerală, ședințe la sală și mersul la culcare devreme. Am văzut camera în care mâncasem, acum goală, mesele care se eliberau și mă întrebam cum avea să fie următoarea reuniune de familie. M-am uitat pe

geam la mama care îl ajuta pe bunicul să urce în mașină, ridicându-i picioarele și dându-i bastonul. Probabil că avea să se întâmple la înmormântarea lui.

— De ce nu, i-am zis lui Ben. Nu ești tânăr decât o dată.

Playlistul lui Alice Salmon pe Spotify, „Vara 2011”, 30 august 2011

Post Break-Up Sex	The Vaccines
Schinny Love	Bon Iver
Tonight's the Kind of Night	Noah and the Whale
Sex on Fire	Kings of Leon
Someone Like You	Adele
That's Not My Name	The Ting Things
Just For Tonight	One Night Only
Sigh No More	Mumford & Sons
Your Song	Ellie Goulding
Mr Brightside	The Killers
Dog Days are Over	Florence and the Machine
Last Request	Paolo Nutini
Sweet Disposition	The Temper Trap
Just the Way You Are	Bruno Mars
The A Team	Ed Sheeran
The Edge of Glory	Lady Gaga
Sleeping to Dream	Jason Mraz

* * *

E-mail trimis de profesorul Jeremy Cooke, 22 martie 2012

De la: jfhcooke@gmail.com
Către: Elizabeth_salmon101@hotmail.com
Subiect: Re: Lasă-mă în pace

Dragă Liz,

Poate îți va fi greu să crezi, dar mi-a părut bine să citesc e-mailul tău; mi s-a părut foarte antrenant. Auzi la mine, doar o frază și deja vorbesc ca un profesor care dă o temă. Obiceiurile vechi se uită greu. Îți mulțumesc și pentru că m-ai considerat „realizat”; aș fi preferat „grozav”, dar trebuie să acceptăm orice compliment primim.

Îți amintești de terenurile pentru crichet? Acum sunt case acolo. Și de catedra de antropologie? O singură cameră oarecum decentă în tot campusul și ei îl transformă într-un apartament pentru conducere, câteva grinzi, câteva vergele și un strop de tencuială au încurajat, evident, potențialii investitori să dea bani ca să ne trimită pe noi, pedestrașii, într-un buncăr înfiorător din bolțari. Îți mai amintești toate astea?

Pentru că acum mi se pare foarte important să-ți amintești. Tipic pentru mine – nici măcar nu mă pot îmbolnăvi într-un loc original!

Am tot încercat să-mi amintesc când am vorbit ultima oară cu adevărat. Ne-am întâlnit întâmplător pe la începutul anilor ’90, nu-i așa, când erai cu Alice? Eu eram la Corby pentru o conferință și trecusem de curiozitate pe strada ta. A trebuit să aștept o vreme ca să te văd.

— Alice, ai zis tu, rămânând foarte liniștită când m-am apropiat eu bâlbâindu-mă, el e un prieten al lui mami, îl cheamă doctorul Cooke. Spune-i bună ziua doctorului Cooke, Alice.

Eu am întins mâna cu nonșalanță.

— Am fost coleg cu mama ta la universitate cu mult timp în urmă, i-am spus eu, ca și cum o fetiță avea de unde să știe ce e aceea o universitate, un colegiu sau ce înseamnă cu mult timp în urmă. Ești o fetiță mare, nu-i așa? am spus.

Nu prea aveam experiență cu copiii, cum să le vorbesc pe limba lor. O limbă de sine stătătoare: o subcategorie a limbii noastre.

— Am aproape șapte ani, a spus ea.

Te-am recunoscut pe tine în vocea ei.

— Duminică e o petrecere de ziua mea și o să avem jeleu, a spus copila.

Ce ciudat că mi-a rămas chestia asta în minte atâția ani! Că urma să aibă jeleu.

— Vii și tu la petrecerea mea?

— Jem e puțin ocupat duminică, ai intervenit tu.

— Mă bucur să te văd, Liz. Ce mai faci?

Tu ți-ai mușcat buza, ai pus mâna pe capul fiicei tale, ai întors-o ușor și ai șoptit:

— E cam târziu să mă întrebi acum.

— Dar, dar…

— Dar nimic, Jem. Ce fac eu nu are absolut nicio legătură cu tine.

Alice și-a dat seama de tonul vocii tale și s-a tras de lângă tine și s-a răsucit.

— Doctorii te fac bine, a zis ea.

— Jeremy e alt fel de doctor, scumpo, i-ai spus tu. El lucrează cu oameni care au trăit cu mult înainte să ne naștem noi.

— Păi, asta nu înseamnă că sunt morți?

— Ești foarte perspicace, domnișoară, am spus.

O mașină a oprit pe alee.

— Tati, tati, tati, a țipat ea și a fugit de lângă tine.

— Tu ai o familie? m-ai întrebat.

— Nu. N-am avut copii. E o binecuvântare care a trecut pe lângă noi, am zis, folosind fraza pe care eu și Fliss o foloseam de obicei. Era posibil să fi fost din pricina oricăruia, după cum îi spuneam deseori soției mele, la care ea răspundea: „Dar *nu a fost* oricare din noi doi, a fost vina mea”. Văd că tu ți-ai făcut o familie.

— Da, ai zis. Avem și un băiat.

— Bravo ție, am izbucnit eu, amintindu-mi de groaza care se înstăpânise încet, de analize, de teorii, de statistici.

Doctorilor le plăceau tare mult probabilitățile.

Rămăsesem pe loc în stradă, examinându-l pe bărbatul din viața ta. Îmi aminteam cele câteva luni pe care le-am petrecut împreună în urmă cu aproape zece ani. El ne-a făcut relaxat din mână, ca și cum eram unul care întreba pe unde s-o ia,

apoi a început să descarce cumpărăturile din portbagaj și am simțit un impuls să mă duc la el și să-i spun: Eu știu lucruri despre soția ta pe care tu nu le știi.

Așadar, Alice a refuzat să meargă la Oxford? N-aș fi crezut. Bănuiesc că a dat naștere la câteva discuții la voi în casă. Eu aveam note suficient de bune, dar am picat la interviu. Cu siguranță au observat la mine, chiar și la vârsta aceea fragedă, ceea ce aveam să devin: bun doar pe hârtie. Când făceam doctoratul, mi s-a spus că cei din mediul academic aveau nevoie de suflet ca să fie cu adevărat extraordinari.

Chiar nu pot să te fac să te răzgândești să ieșim la o cafea, Liz? Aș putea să-ți arăt ce suvenire legate de Alice colecționez. Dumnezeu știe ce-or fi crezând cei de la departamentul de informații al universității că pun la cale, căsuța mea poștală n-a mai fost așa de aglomerată de ani de zile. Până acum, fotografia mea preferată cu ea o arată cățărându-se pe statuia lui Henry Scott. E o luptă continuă să îi ții pe studenți departe de el; nu poți să-i mâni ca pe vite. Ea stă cu brațele în jurul gâtului lui și scoate limba la el. Ura pentru Alice, zic eu, că-l ia în râs – nu era decât un plagiator derivat.

Liz, pot să te întreb ceva? Cum era ea când a murit? Era într-o dispoziție bună în ultimele zile? Iartă-mă că aduc vorba, dar multe dintre cele pe care le-am citit fac aluzie la starea ei de spirit.

Cum era vorba aceea, că jurnalismul e prima ciornă a istoriei? Mă întreb dacă asta este corespondența noastră. Prima ciornă pentru ceva. Cuvintele astea, propozițiile pe care le formează, sentimentele pe care le redau. Adevărurile – sau alte lucruri – pe care le schimbăm între noi. Pentru că nimic nu e întru totul obiectiv, iar faptele sunt foarte alunecoase. Suntem mai bine echipați pentru comunicare decât orice alt organism care a existat vreodată, dar nu cred că suntem mai buni la așa ceva decât eram acum patruzeci de mii de ani, când oamenii din Neanderthal și-au lăsat urma palmelor în peșterile El Castillo. În fiecare zi eșuăm când comunicăm. Vorbim folosind ghicitori, jumătăți de adevăr sau chiar mai rău. În fiecare zi ratăm șansa frumoasă, minunată, de a trece dincolo de întuneric și a crea o legătură. Totuși, singurul mod prin care putem să găsim logica în toată nebunia asta îl reprezintă lucrurile acelea nebunești, nostime, înnebunitor de magice pe care le numim „cuvinte”. Cuvintele sunt tot ce avem.

Aș fi întrebat ce ai făcut după ce ne-am despărțit, aproape că am făcut-o în foarte multe ocazii, dar nu știam cum vei reacționa tu sau dacă cei din jurul tău cunoșteau situația. Eram bolnav de grijă.

Bineînțeles că voi păstra secretul e-mailului tău. E posibil ca și eu să fi omis să-i spun lui Fliss de corespondența noastră. Secrete, ei – ce mai pereche facem!

Mi-ar plăcea foarte mult să te văd, chiar dacă e să fie finalul nostru.

Al tău.
Jem

Editorial scris de reporterul principal de la *Southampton Messenger,* Alice Salmon, 14 septembrie 2008

Locuitorii din Southampton pot dormi liniștiți la noapte.

Liam Bardsley, bărbatul care a atacat-o pe bunicuța de optzeci și doi de ani, a fost condamnat săptămâna asta la patru ani de închisoare.

Acest monstru a atacat patruzeci de locuințe din zona noastră într-o serie de spargeri date în decursul unui an.

În urma lui a lăsat o mulțime de victime – inclusiv octogenara curajoasă Dot Walker, care l-a înfruntat pe infractorul de treizeci și șase de ani, când a trezit-o „mișcarea" din bucătărie. Bărbatul a trântit-o la pământ și a lovit-o, după spusele acuzării, „de cel puțin cinci ori în față" înainte de a părăsi locul. La tribunal a fost descris ca „o creatură inumană, care nu avea milă de nimeni".

Locul lui este după gratii. Ceea ce vrem noi să știm este de ce a fost închis pentru numai patru ani? Dacă luăm în considerare așa-zisul „comportament frumos", ar putea umbla liber pe străzile noastre după numai doi ani.

Cititorii care au răspuns campaniei noastre „Să-l prindem pe prădătorul nopții" ar trebui să se simtă mândri de rolul pe care l-au jucat în trimiterea acestui animal la închisoare. Dacă voi nu v-ați fi oferit serviciile, nu am fi reușit să adunăm atâtea dovezi împotriva lui Bardsley – dovezi pe care poliția le-a descris ca fiind „vitale" în consolidarea cazului.

Fotografia lui Dot, pe care am publicat-o, cu acordul familiei, în urma atacului îngrozitor a stârnit un potop de telefoane date la linia de asistență telefonică a poliției (mulți dintre voi au contactat direct ziarul *The Messenger.)*

Sentința de patru ani pentru tâlhărie și vătămare corporală gravă ar fi trebuit să fie mult mai mare. Chiar și o sentință dublă pare prea scurtă pentru bărbatul care i-a spus unei bătrâne că „avea să o spintece dacă scotea vreun sunet".

Astăzi facem apel la guvern să propună sentințe mai serioase pentru infracțiuni violente comise împotriva bătrânilor și colaborăm cu parlamentarii locali, care au promis să insiste asupra acestui aspect în Parlament.

Îi dăm ultimul cuvânt lui Dot, una dintre cele mai curajoase femei pe care am avut onoarea să le cunosc – o pensionară obișnuită în multe privințe, dar complet unică în altele.

După ce a auzit ce s-a întâmplat în Sala de Judecată D, la Curtea de Justiție Criminală din Southampton săptămâna aceasta, a declarat: „Sper doar ca nimeni să nu treacă prin ce am trecut eu".

Când a fost întrebată de reacția ei la sentința primită de atacator, a răspuns cu înțelepciunea, demnitatea și compasiunea ei specifică: „Își va primi judecata când se va întâlni cu Creatorul".

• Aveți informații despre o infracțiune? Sunați-o strict confidențial pe Alice Salmon la numărul afișat pe pagina 7.

* * *

Transcrierea însemnărilor făcute de Luke Addison pe laptop, 14 februarie 2012

Ultimul loc în lumea asta în care voiam să fiu era acasă la mama și tatăl tău, dar nu puteam să *nu* mă duc. N-aș fi făcut decât să stârnesc bănuieli.

— Arăți de parcă vii de la război, mi-a zis mama ta când am ajuns.

I-am servit ceva despre un accident cu bicicleta, dar mai târziu am recunoscut că m-am bătut.

— Presupun că toți am făcut lucruri de care nu suntem mândri până terminăm de crescut, a spus ea. Îmi pare rău de afurisitele astea de întrebări pe care le tot pune poliția, dar asta e meseria lor. Toți avem nevoie de același lucru – de adevăr, a zis ea și am simțit cum mă roade cuvântul „drăguță", pentru că mi-o imaginam spunându-ți-l ție, iar eu n-am fost niciodată apropiat de mama. Singurul mod în care puteam să fiu mai aproape de tine era să îi simt părul pe obraz.

— Ai însemnat așa de mult pentru ea, a zis ea.

Secrete, Al. Atât de multe secrete!

— Știți că eu și Alice nu mai eram împreună, am recunoscut. Aveam niște probleme.

Confesiunea mea a răsunat în bucătărie, ciocnindu-se de suprafețele albe strălucitoare și întorcându-se la mine. Ar fi fost ciudat să n-o spun. S-ar fi întrebat de ce.

— Sigur că da. Suntem o familie unită. Fiica noastră vorbește cu noi. *Vorbea.*

— Aș înțelege dacă ați prefera să nu vin la înmormântare, am spus, sperând pe jumătate să prindă firul.

— Nu, vrem să fii acolo, *eu* sigur vreau. Mă bazez pe ideea că voi doi, caraghioșilor, v-ați fi împăcat mai devreme sau mai târziu. David are o părere puțin diferită, desigur.

Era ciudat să fiu iar în casa aceea în care fuseserăm împreună de atâtea ori, în care am avut emoții să intru la început – n-ar fi trebuit să am emoții, părinții tăi au fost grozavi, mi-au dat o groază de băut, deși era o bere slabă de tot, insistând că nu m-ar fi considerat deloc nepoliticos dacă m-aș fi izolat în seră cu ziarele de duminică. Casa în care am avut grijă de câine, în care am făcut baie împreună, unde mi-ai arătat vechiul tău sacou de școală și eu am glumit că ar trebui să-l porți pentru mine, iar tu m-ai făcut pervers și ne-am băgat în patul tău de o persoană la ora două după-amiază, tu ai dat nerăbdătoare la o parte iepurașul de jucărie, ce tipic pentru tine, după aceea am stat întinși și ne-am uitat la cer prin luminator, la norii care se alergau pe fundalul albastru.

Casa era plină de oameni care te iubeau, numele tău se auzea odată cu fiecare răsuflare, în fiecare propoziție, în

fiecare cameră. Toți au rămas ca trăsniți când m-au văzut. Mama ta m-a luat de braț și m-a dus în grădină la un moment dat; erau atâția oameni acolo și ea își făcea timp pentru *mine,* așa că i-am explicat cât de mult mă uram.

— N-o face, a zis ea. *Nu.*

Poate aș fi fost altfel – *mai bun* – dacă aveam părinți că ai tăi. Am avut un sentiment de căldură pentru ea, poate că nu mă disprețuia pentru ce făcusem. Mai târziu, m-am dus în garaj la tatăl tău, care cioplea o bucată de lemn pe bancul de lucru, și i-am zis:

— Mulțumesc că m-ați lăsat să vin.

— Soției mele trebuie să-i mulțumești. Dacă era după mine, te băgăm printr-un geam. S-a uitat la o bucățică de sticlă decolorată. De ce n-ai putut să-ți ții scula aia afurisită în pantaloni?

N-o să mă ierte niciodată, cine poate să-l condamne, nici eu n-o să mi-o iert niciodată.

— Douăzeci și cinci de ani, a zis el, ce fel de vârstă e asta? Răspunde, nemernic prost ce ești! A ridicat pumnul și m-am gândit: „Lovește-mă, lovește-mă cum a făcut-o tipul de la bar”. Poate ne-ar prinde bine amândurora. Dar a coborât brațul și a scos un sunet de animal rănit. Cum ai putut să-i faci așa ceva fetiței mele?

Nici nu-mi vine să cred că au vrut să vin la înmormântarea ta, doar nu eram rude, nu făceam parte din familie, nu era ca și cum am fi fost *căsătoriți.* Ăsta e încă un lucru pe care nu-l știi, Al. Am avut de gând să te cer în căsătorie a doua oară. În dimineața în care ai plecat la Southampton. Eram despărțiți deja de aproape două luni, perioada asupra căreia insistaseși. Fără niciun contact, astea erau regulile, regulile tale, dar aveam de gând să-ți fac o surpriză. Să-mi cer iertare, să-ți explic, să te fac să înțelegi. Trebuia să rămâi uimită – dar cred că într-un sens pozitiv. În cele două luni îmi dădusem seama că pentru fiecare om există o persoană specială și pentru mine tu erai persoana aceea, Alice Salmon. Dă-o încolo de excursie la Roma! Voiam s-o fac chiar acolo, chiar atunci, în pragul casei tale. Dar a răspuns Soph la ușă și a zis că nu erai acasă.

— Unde a plecat?

— La Southampton.

Mă umplea de disperare posibilitatea de a duce o viață în care noi doi să nu știm unul de altul. Trebuie să te găsesc, mi-am spus.

Trebuie s-o găsesc pe Alice și s-o cer în căsătorie. Soph mă privea bănuitoare. Nu eram sigur cât de multe vorbiseși cu ea; eu sigur nu trâmbițasem ce se întâmplase.

— Pot să urc în camera ei?

— Nu.

— Acolo e, nu-i așa? am spus eu și mi-a apărut în gând posibilitatea să fii acolo cu un alt bărbat. Cu cine e acolo? Tu ai insistat că nu era vorba de nimeni altcineva când urcasem ultima oară în camera ta și plângeai și micul pom de Crăciun sclipea, iar eu te zgâlțâiam – iartă-mă, n-am putut să mă abțin, m-am pierdut cu firea, atât de mult te iubeam – și tu ai *jurat* că nu era nimeni, dar de unde să știu ce să cred? Eu nu mă joc, Soph, cu cine e?

— Întreab-o tu singur dacă ești așa disperat. Aaa, nu vorbește cu tine, nu?

— Îmi pare rău, am zis eu, încercând altă tactică. Mi-e dor de ea. Trebuie să mă ajuți. Te rog!

— Tocmai a plecat, a zis Soph, intrând în casă.

Atunci mi-a venit ideea; „Du-te la Southampton". Îmi scosesem telefonul. Alice S, așa erai trecută de la început, pentru că Alice Kemp era deja în agendă, dar, după ce am devenit un cuplu, te-am trecut pe tine Alice și pe ea Alice K; pe urmă, după o perioadă în care am ieșit împreună, ai devenit Al. Ți-am trimis un mesaj. „Aproape s-au terminat cele două luni. Mor că nu pot să te văd. Am ceva important să-ți spun".

Am rămas o oră la părinții tăi; aș fi stat mai mult, dar trebuia să mă întorc aici, la masa asta, la berea asta. Îmi tot apar în fața ochilor imagini cu tine – tu, în London Eye; tu, bând șampanie dimineața la zece în ziua în care s-au căsătorit Kate și Wills; tu, în metrou, cerând unui bărbat să-și miște fundul și să-i facă loc unei femei gravide; tu, dansând în bucătărie la petrecerea din Peckham; tu, cu privirea aceea de căprioară speriată, când m-ai văzut sâmbătă lângă râu, vocea ta, mirosul tău, tu, dusă acum de ape, înecată în apa rece cu tot cu secretele noastre.

Acum nu mă simt decât supărat și drogat, și, după ce termin berile astea și jointul ăsta, cu siguranță n-o să te mai văd cum mă privești, tristă și îngrozită la marginea patului sau la masa la care n-am apucat să stăm la Campo de Fiori sau din apa aceea neagră, o să stau în bucătărie și o să dispară și furia: o să se audă doar televizorul în surdină, o să simt pulsațiile rănilor de pe față și oftatul ocazional al altui bărbat din cameră.

Am stat o veșnicie în fața apartamentului tău. Soph se tot uita pe fereastră să vadă dacă am plecat. Nu ai răspuns la mesajul meu. Am luat-o spre gară. Ție îți plac surprizele, mi-am spus, așa că o să-ți dau eu ție surpriză, la dracu'!

* * *

Postare pe blogul lui Megan Parker, 20 martie 2012, 18.35

Am vorbit despre tine cu un profesor din Southampton, Alice Palace.

Nu mi-l aminteam de pe vremea când eram studenți, e profesorul Cooke, dar se pare că e acolo de prin 1820. A avut o idee grozavă să facă un colaj despre tine. Deseori stăm doar eu și el și discutăm, dar alteori facem adevărate cercetări, sunând oameni și verificând date, trecând în revistă lucruri pe care le-ai scris sau le-ai făcut. Mama crede că e bine că îmi canalizez durerea într-un mod pozitiv, deși tu ai spune că sunt tâmpeniile ei cu yin și yang.

La început m-am simțit ca o trădătoare, dar trebuie să vorbim și să înlăturăm lucrurile stupide, neadevărate și dușmănoase care s-au spus despre tine. „Noi suntem apărătorii lui Alice acum, când nu se mai poate apăra singură", spune el și nu se înșală. Mereu spuneai că ți-ar fi plăcut să apari într-o carte, nu? Asta ar putea să iasă de aici – o carte despre tine.

Profesorul spune să nu scriu prea mult despre mine sau despre el pe blog, pentru că e vorba de *tine,* nu despre noi și trebuie să fim observatori ca să funcționeze cu adevărat, să fim obiectivi, nu subiectivi, dar mereu îl întreb – l-am vizitat deja de vreo zece ori – cum pot să fiu obiectivă când tu erai prietena mea cea mai bună?

Nu-mi vine să cred ce lucruri îi împărtășesc, ca să fiu sinceră, dar față de un străin poți să te deschizi așa cum nu poți în fața unei persoane apropiate.

Îmi amintește de un personaj dintr-un serial de comedie – „unchiul" lipsit de abilități sociale. Probabil că studenții lui îl urăsc, dar e făcut pentru Radio 4. Ți-ar plăcea biroul lui, Alice, fiecare centimetru de pe pereții lui e acoperit de cărți, sunt *mii* de cărți. De fapt, l-ai adora pe Jeremy pentru că e unul dintre oamenii aceia super deștepți care a fost în niște locuri absolut incredibile. Doamne, parcă aș fi o școlăriță îndrăgostită, nu?

Domnule Jeremy – dacă citiți asta, ceea ce e posibil să faceți pentru că m-ați felicitat pentru blogul meu, apropo, bine ați venit într-un club foarte exclusivist… Sunteți unul dintre cei aproximativ șase oameni care îl citesc, nu mi-o luați în nume de rău pentru „ipoteza" dumneavoastră că adevărul trebuie să fie mai presus de orice

Auzi la mine, Alice Palace. Glumesc și tu ești moartă, n-au trecut decât vreo două luni. L-am întrebat pe Jeremy dacă asta înseamnă că sunt un om rău și a spus că dacă cel mai rău lucru pe care l-am făcut a fost să râd din cauza amintirilor fericite înseamnă că nu m-am descurcat prea rău.

Ți-ar plăcea felul în care pune tot felul de lucruri într-un context istoric, Lissa. „Cum o să schimbe istoria faptul că prietena mea cea mai bună a murit?", l-am întrebat odată și am început să plâng, așa că m-a îmbrățișat – nu e un bărbat solid, dar *pare* să fie, oare asta înseamnă prefăcătorie? – și a zis că ar trebui să fiu mândră că ești prietena mea cea mai bună. Eu l-am învățat cuvântul ăsta, ba chiar l-am făcut să spună: „Stai calm", ție ți s-ar fi părut foarte amuzant; a zis că o să încerce cu studenții sau cu medicul lui – și așa e, am fost, sau sunt, prietena ta cea mai bună și asta o să fiu mereu.

Îl interesează foarte mult amenințările pe care le primeai și spune că am făcut foarte bine că le-am postat pe blog; era inevitabil să existe și cei afectați și care să-ți poarte pică, dată fiind munca ta. Spune însă că ar trebui să am grijă ce vorbesc în mass-media, pentru că și alții au propriile interese, dar cum apar *eu* e irelevant, singurul lucru important e ca faptele să fie auzite.

Cel mai mult îmi place să mă întâlnesc cu el pentru că îmi oferă o scuză să mă gândesc la tine. O fac tot timpul, scumpo, dar e ca și cum am avea anumite perioade – timp prețios, așa îi spune Jeremy în glumă – în care ne putem concentra exclusiv asupra ta. Trebuie să-ți mărturisesc ceva. Câteva dintre întâlnirile noastre s-au transformat în ore de consiliere în carieră pentru mine. Tu spuneai să încerc în relații publice și să fac niște cursuri, iar ședințele astea – aseară iar am stat până aproape de miezul nopții – îmi reamintesc cât de frumos e să înveți, deși o mare parte din ce facem noi nu e să învățăm, ci să ne *amintim.*

Sunt conștientă că nu ar trebui să scriu prea mult, pentru că acum tot ce postezi pe internet face parte din CV-ul tău; nu dispare complet nici dacă ștergi, apare în știrile accesate de alții, în cache-uri, iar Google simte tot chiar dacă nu mai e acolo, așa cum cei cărora li s-a amputat un membru simt mâncărimi la degetele de la picioare, deși nu mai au piciorul.

Mă întreabă multe lucruri despre înmormântarea ta, Alice… iartă-mă că m-am încurcat la necrolog… și când am îmbrățișat-o pe mama ta, mi-a spus: „Meg, cum o să trec peste asta?, iar eu i-am zis: „O să reușești pentru că vrei să fie o sărbătoare a vieții ei", dar ea a spus: „Nu e vorba de azi, e vorba de restul vieții mele".

Jeremy a zis că a văzut dricul venind, că nu a intrat, dar că a insistat să-ți aducă un ultim omagiu în liniște, iar eu i-am zis cum spuneai tu că făceai urticarie când intrai în biserică; el a zis că evită bisericile din principiu, apoi s-a dus cu gândul în altă parte și mi-a explicat despre niște înmormântări aeriene incredibile în Tibet, unde îl dezmembrează pe decedat – o face o persoană numită „rogyapa" sau zdrobitor de cadavre – și aruncă rămășițele de sus ca să le mănânce păsările de pradă. Se numește „jhator", adică să dai păsărilor de pomană.

N-am vorbit deloc cu Luke la înmormântare pentru că a plecat imediat după aceea și oricum a fost complet deplasat să vină acolo duhnind a băutură… nu-mi pasă dacă citești chestia asta, Luke, Alice nu și-ar dori să mint și, după cum spune Jeremy, doar adevărul mai contează acum. Mai spune și că nu are importanță cum îmi amintesc de tine atât timp cât o fac; cine o să-și amintească de mine, spune el, și mă obligă să promit, să jur chiar, că nu o să ajung la vârsta asta să am regrete, apoi îi explic că mulți dintre prietenii noștri și-au promis să ducă o viață mai bună, mai plină, mai *mare* din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu tine; el zice că e frumos, așa și trebuie, „să ieși în lume și să te agăți de ea, domnișoară, du-te și agață-te de viață".

„Carpe diem", am spus cândva, folosind una dintre expresiile tale preferate, ca și cum l-aș fi putut impresiona, apoi i-am spus alte povești despre noi două, căci, odată pornită, îmi vine greu să mă opresc, iar el abia ține pasul, stând și luând notițe cu beculețul roșu clipind la dictafon.

— Fiice, atâta spune. Fiicele astea!

Comentarii la postarea de mai sus:

Chiar citesc blogul acesta, domnișoară. Un personaj de serial de comedie, ei? Sper că aduc mai mult cu Geoffrey Palmer decât cu Victor Meldrew.

Jeremy „surfer argintiu" Cooke

Meg, nu poți să acuzi lumea așa, întreci măsura. Să știi că nu eram beat la înmormântare, băusem doar o halbă. Fac același lucru ca toată lumea, încerc să

rezist. Și-apoi pari să uiți cu ușurință că Alice a fost cea care s-a despărțit de mine, nu invers, și nu eu eram cel care se întâlnea și cu alții!

Luke

Nu interesează pe nimeni caietul vostru stupid de amintiri și teoriile voastre cretine despre o fată care s-a înecat pentru că era BEATĂ de nu mai știa de ea. Ar trebui să aveți grijă, tu și hodorogul ăla de profesor.

UN BĂRBAT LIBER

* * *

Un schimb de mesaje între Gavin Mockler și Alice Salmon, 14 martie 2005

GM: Hei, Alice, ce faci în seara asta LOL[29]?

AS: Cine e?

GM: Colegul tău preferat.

AS: Mersi, sunt cu toată lumea aici. Suntem la Corrigan.

GM: E o invitație?

AS: Tocmai am plecat. Ce faci?

GM: Mă relaxez, joc Warcraft.

GM: Corrigan e un bar de rahat, după părerea mea, condus de fasciști.

GM: Mi-a plăcut să stăm de vorbă în hol aseară, m-am liniștit, ești mai bună decât ceilalți.

AS: Nicio problemă, dar a fost doar o conversație… apropo, Spam Sam zice că, dacă nu ai ieșit în seara asta, ar trebui să faci curat în casă!

AS: Nu te mai masturba!

AS: Scuze, ultimul mesaj a fost de la Ben, mi-a luat telefonul.

GM: Mor de râs aici – deloc!!! Ai putea avea pe cineva mult mai bun ca Ben Finch.

GM: Suntem creaturi ale nopții, noi doi, niște păsări de noapte.

* * *

E-mail trimis de Elizabeth Salmon, 3 aprilie 2012

De la: Elizabeth_salmon101@hotmail.com

către: jfhcooke@gmail.com

Subiect: Re: Lasă-mă în pace

Cum cred că stăteau lucrurile în ultimele ei zile și ore? Mi-aș dori să știu. Ce stare de spirit avea, pe unde umbla, ce conversații purta, le reiau pe toate în gând. Soțul meu zice că mă învârt în cerc, dar nu e ca și cum pot să sufăr și mai mult. De ce era acolo jos, lângă apă? Era chiar atât de beată? Era atât de nefericită? Cu cine era? Mă chinuie acel timp lipsă, de când s-a despărțit de prietenele ei și până a ajuns în apă. Pe urmă, oricât de frustrată și furioasă aș fi când citesc toate prostiile acelea,

cu atât mă expun mai mult pentru că nu mă face decât să caut și mai multe informații.

Înainte credeam în destin, dar acum nu mai cred în nimic în afară de capacitatea marginală a faptelor de a te consola. Le adun pentru că mi-e teamă să nu le uit, Jem, să mă trezesc într-o zi că nu pot să-mi amintesc detaliile legate de fiica mea. Că o să mă trezesc într-o zi că a dispărut încă o dată.

Ajută-mă să răspund la întrebări, ajută-mă să o găsesc pe Alice. Îmi ești dator. Jem, ce *naiba* făceai trimițându-mi *e-mailuri?* A văzut e-mailul de la tine în inbox-ul meu, l-a văzut în ziua în care a murit. Ar fi fost de ajuns să înnebunească pe oricine.

Uneori îl disprețuiesc pe David pentru că a *lăsat* să se întâmple asta, dar eu sunt cea care nu a făcut nimic să o împiedice. Ce i-am dat eu ca s-o ajut? Lecții adevărate ca alea pe care le dau cu o simplitate dulceagă serialele americane pe care le devora, ca *The OC* sau *Dawson's Creek,* sfaturi care să o pregătească emoțional, să poată face față necazurilor care apar în viață. Nu i-am transmis nimic, poate doar dragostea pentru Sylvia Plath, nu-mi vine să cred că i-am făcut cunoscută fiicei mele opera ei, deși știam foarte bine că putea să-ți intre pe sub piele ca un cârlig. Dragostea pentru Plath și părul pe care îl descriam cu prețiozitate într-o poezie ca fiind ca pana corbului (citisem asta pe undeva), precum și dorința de a spune frecvent lumii să se ducă dracului. I-am transmis lucrurile astea și intonația noastră, cadența chiar și în scris, aceea eram eu în ea și ea în mine.

De ce nu i-am vorbit niciodată de asta, Jem? Nu e ca și cum n-aș fi fost conștientă de caracteristica asta întunecată a femeilor din familia Mullen, acel lucru care o vizita noaptea și o făcea să discute cu vulpile, acel lucru pentru care nu aveam un nume, deși ea îi spunea *LUCRUL,* cel pe care îl scria cu majuscule – LUCRUL – pentru că literele mici erau insuficiente. Credeam că Plath avea dreptate, dar se înșela atât de mult încât ar trebui să fie scoasă din programă, nu ca în romanul *1984,* ci pentru că moartea nu are nimic frumos și nu trebuie să convingă adolescentele că ar avea.

Alice nu și-a luat singură viața. Nu putea, n-ar fi făcut-o.

Eram îndrăgostită de tine. Cel puțin, de o versiune a ta – e discutabil dacă era una reală sau una construită în imaginația mea. Ar fi necinstit să susțin că n-au fost momente care, în alte circumstanțe, s-ar fi transformat în amintiri plăcute, dar acum sunt în mare parte pierdute, amestecate în încrengătura care a rămas după despărțirea noastră. Cam asta a rămas în urmă: o introspecție chinuitoare cu privire la ce avea să vină (tu habar n-ai, crede-mă). Îmi amintesc foarte bine o anumită ceartă.

— Te referi la soția ta, am strigat eu, pentru că mă înnebunea faptul că erai incapabil să-i spui pe nume. Dacă poți să te culci cu mine, poți măcar să-i spui numele.

— E complicat să fii căsătorit. Tu n-ai cum să înțelegi.

— Nu mă lua de sus, m-am răstit. Nu sunt vreo adolescentă îndrăgostită. Dar așa mă purtam. Te așteptasem o oră în fața biroului și explodasem când ai apărut, vorbind despre un știu ce porcărie de ședință care se prelungise. N-o să devin una dintre femeile acelea care sunt tot timpul *recunoscătoare,* Jem. Recunoscătoare

pentru un telefon, pentru o seară în oraș, pentru o dimineață în care mă trezesc și ești încă în pat. Nu trebuie să fac asta. Sunt tânără, nu sunt urâtă.

Cum ai răspuns tu?

— Ce zici să discutăm la un pahar?

Acesta era *modus operandi* al tău, în afară de complimente: să mă amețești cu gin. Mă umpleai de magia lui caldă până uitam sau ajungeam să nu-mi mai pese, nu mai făceam scandal, nu țipam, pentru că nu puteam, nu-i așa, să creăm o scenă. Storceai și ultima picătură de distracție din mine, apoi fugeai repede înapoi la soția ta. Te uram fiindcă mă transformaseși în genul de persoană pe care o uram (să știi că nu mai fusesem până atunci cu un bărbat căsătorit – și nici de atunci n-am mai fost), dar pe mine mă uram mai mult pentru că lăsasem să se întâmple așa ceva. Am început să plâng.

— Ce glumă suntem, am zis.

Tu ai venit spre mine, roșu de furie.

— Dacă e doar o glumă, atunci de ce nu râzi?

Pe atunci eram mereu speriată, dar în momentul acela am simțit o frică viscerală, fizică. Îți simțeam răsuflarea: mirosea a cafea stătută și a ceapă.

— Bine, ai zis tu, strângându-mă de încheietura mâinii. Haide, râzi.

— Niciodată nu m-ai făcut să râd, am spus. Îmi faci cinste cu masa, mă duci în hoteluri nu tocmai excelente, îmi cumperi haine de care nu am nevoie și bijuterii care sunt total opusul gusturilor mele, apoi te duci acasă la Fliss și i-o tragi și ei, pentru că ești nesigur.

Ai ridicat mâna – și recunosc că băusem și eram cu mintea împrăștiată –, dar am văzut o gheară căzând asupra mea, era ca o gheară de animal.

— S-a terminat, am strigat.

Și acum am reluat legătura, după atâția ani. Nu-mi vine să cred că am scris așa de mult. Presupun că e ca un catharsis. Ce-a fost a fost, dar ai o responsabilitate. Ai putere, împarte-o cu înțelepciune. M-am destăinuit în fața ta, Jem, așa că nu mă dezamăgi.

Pentru „dosarele" tale, atașez câteva fragmente din jurnalul ei și una dintre pozele mele preferate. E cu ea și Rob la plajă în străinătate, trebuie să fi fost înainte ca afacerea lui Dave să se ducă de râpă. Uită-te la ea – privește marea ca și cum ar fi putut să străbată necuprinsul albastru din câteva mișcări de brațe, să se bălăcească, să meargă pe apă. Nu e niciun nor pe cer. E genul acela de zi pe care ți-l amintești din copilărie, dar nu mai ești sigur dacă s-a întâmplat sau dacă memoria îți joacă feste: înghețate, castele de nisip, ațipeli în mașină, când ești dus pe sus până în pat. Acel gen de zi pe care toți ar trebui să și-l poată aminti, dar mulți copii nu mai țin minte. Asta am încercat să oferim copiilor noștri: zile cu mare și cer.

Ai dreptate, cuvintele sunt deseori insuficiente. Îmi pare rău că ești bolnav. Nu pot să spun c-o să mă rog pentru tine, dar îți doresc numai bine. Când mi te imaginez, te văd într-un birou acoperit de iederă, sorbind ceaiul și ascultând meciuri de crichet la radio. Așa e?

Ai dreptate – chiar suntem o pereche deosebită cu secretele noastre.

Mi-ar *plăcea* să te văd din nou.

A ta.

Liz

* * *

Transcrierea mesajului telefonic primit de profesorul Jeremy Cooke la 01.22, 24 mai 2012

Știu unde locuiești, domnule profesor mare și tare… aș putea să te găsesc la fel de ușor ca atunci când comanzi pizza… ai face bine s-o lași în pace… nu-i treaba ta… atunci n-ai mai vrea atât să răscolești trecutul, nu-i așa, domnule Antroporologic (sic)… a murit… (cuvânt nedeslușit)… moartă… nu mai e… care parte n-o înțelegi? Ea (cuvinte nedeslușite) pod. (cuvinte nedeslușite) Ar trebui să-ți fie rușine, rușine… nu mai deschide răni vechi, nu mai… (cuvinte nedeslușite) iubit pe Alice. Ai grijă, bătrâne, se întâmplă lucruri rele, se întâmplă accidente.

PARTEA A TREIA

Viața ca un joc de scrabble

Mesaje schimbate vineri 13 mai 2010

Între Luke Addison și Alice Salmon
10.06

L: Mersi pentru o seară grozavă, Alice, dar acum simt oboseala! Tu cum ești?
A: Cu cine vorbesc???
L: Foarte nostim! E tipul pe care l-ai îmbătat.
A: Tu m-ai îmbătat *pe mine* – și mâine am școală. Ești un om rău, domnule Addison!
L: De obicei nu beau, am făcut o excepție pentru tine!
A: Ce excepție eroică!
L: Așa sunt eu – un erou! Îmi pare rău de The Crown, apropo. Nu știam că a devenit cel mai nasol bar din Balham.
A: înseamnă că *a fost* o întâlnire?
L: Nu comentez

3.42

A: Cum e cu mahmureala?
L: E în regulă! A ta?
A: Mă tratez cu ceai, îl tot beau cu găleata. Și restul zilei cum e?
L: Am fost la cea mai plictisitoare întâlnire. Te-ai mai gândit la sâmbătă?
A: La cinema?
L: E sezonul retrospectivelor suedeze la Picture House…
A: De fapt, mă spăl pe cap…
L: *The Road?*
A: încercam să te impresionez când am vorbit de el. Aș prefera să văd *Shrek Forever After.*
L: Și eu. Am putea mânca înainte la Tapas de pe strada Clapham? Tequila nu se pune ca băutură dacă e cu tapas!
A: Sunt o întâlnire ieftină cu tequila
L: O să țin minte

8.02

A: Colegul de apartament a desfăcut o sticlă cu vin, așa că beau un pahar. Unde ești?
L: Am fost la sală mai devreme să scap de mahmureală, acum m-am întors la bar.

A: E joi!

L: Joi e noua zi de vineri!

A: Prietenii tăi nu se enervează că-i ignori?

L: Sunt afară la o țigară. Oricum, nu sunt prietenii mei adevărați. Prefer să-ți trimit mesaje.

11.41

L: Nu te-ai culcat?

A: În pat, citesc. Unde ești?

L: Merg spre casă. M-am simțit super bine aseară, Alice.

A: Ai mai spus asta.

L: Am vrut s-o spun din nou.

A: Și eu. N-am mai râs așa de mult.

L: CU mine, nu DE mine, sper.

A: Ambele! Acum închid telefonul – am nevoie de somnul de frumusețe. Dă-mi un mesaj mâine, am o zi lungă și îmi trebuie amuzament.

L: Sunt disponibil toată ziua pentru servicii de amuzament!

A: Mersi X

Între Charlie Moore și Luke Addison

18.20

C: Cum a fost aseară?

L: Țicnită.

C: Cine, partenera ta?

L: Nu, de data asta nu! A fost super tare.

C: Ai încheiat afacerea?

L: S-a dus acasă, amice.

C: Glumești?

L: Nu. Încerc să nu stric tot de data asta.

C: *Îmi vine să vomit.*

L: Boule.

C: Cu cine ai fost, de fapt?

L: Am cunoscut-o weekendul trecut la Porterhouse, înaltă, păr brunet, pistrui, puțin trăsnită, dar superbă.

C: *Iar vomit.*

L: Bou și mai mare!

C: Așa spun fetele! Te mai vezi cu ea?

L: Sigur – sâmbătă. Mâncăm, pe urmă la film.

C: Ești prea doritor!

L: Chiar sunt.

C: Irelevant. Să n-o lași să se prindă! Trebuie să ne vedem la o bere să facem planul pentru Praga – îți trimit e-mail. O să fie dezastru.

L: Ce se întâmplă la drum…

* * *

Fragment din jurnalul lui Alice Salmon, 19 februarie 2009
Vârsta: 22 de ani

E patru și un sfert și nu pot să dorm.

Un oraș nou, o slujbă nouă, colegi noi de apartament. Parcă e din nou săptămâna Bobocilor. Am decis că viața e un joc uriaș de snakes and ladders[30]: ajungi în vârful unei scări, apoi bam, cazi peste șarpe!

Nopțile sunt ca șerpii. Ar trebui să am o regulă: nicio pagină în jurnal după ora 11 noaptea.

Vulpea aia e afară. Mereu stă pe aici. Cred că e vulpoi, e mare, dar lățos ca o păpușă de cârpe. S-o fi simțind singur acolo afară, printre tomberoane și autobuze, oare cât de mult își dorește să simtă iarba sub picioare? Sper să-și găsească o iubită. Deși pare că și-a găsit mai mult de una, cuceritooorul.

Cum de mă simt așa de singură când sunt șapte milioane de oameni în Londra? Mă uit la ei în metrou – cu blugii strâmți și ochelarii mari, citesc *Metrou* și trimit mesaje, frânturi vagi de Dizzie Rascal sau Franz Ferdinand ies din căști – și îmi imaginez că existența lor se desfășoară alături de a mea. Le ascult conversațiile și încerc să construiesc viața lor din fragmentele auzite.

„Tu analizezi lucrurile prea mult”, mi-a zis Meg odată și probabil la asta se referă. La faptul că mă uit la o vulpe în grădină – mai degrabă un pătrățel de beton pe care îl împărțim cu vecina de jos, care e posibil să fie gravidă – îi spunem: „Poate e un Copil” – și cu familia poloneză de la etaj: „Unde-s Tomberoanele?” – pentru că atât am reușit să vorbim cu ei.

Oare nu-s prea bătrână să mă mai simt așa, să mă iau singură prin surprindere? Să mă văd în oglindă și să mă gândesc: Alice, ce mama dracului? Toate promisiunile pe care mi le-am făcut mie însămi pe când eram o adolescentă cu ochi strălucitori – să nu mă ating de droguri, să nu fac datorii, să nu dezamăgesc pe nimeni. Viața te copleșește. Nu mi-am imaginat vreodată că o să-mi fac un tatuaj, bine, e discret, dar e tot un tatuaj și părinții mei ar lua-o razna dacă l-ar vedea. Am jurat și că n-o să las niciodată un bărbat să mă dea peste cap, dar uite-mă aici, schimb mesaje cu Ben. Ba chiar a apărut neinvitat la prânzul meu aniversar în Corby.

— Te-ai mai văzut cu cineva zilele astea? m-a întrebat nonșalant după ce a apărut din senin.

— Nu. Dar tu?

— Nimic serios. Totul avea un aer plăcut, familiar. Îți amintești când stăteam pe Pont des Arts? Felul în care l-a

pronunțat suna foarte franțuzesc. A fost ceva special.

— Nu îmi petrec noaptea cu tine.

— O să vedem.

— Vorbesc serios.

— Te-ai învoit repede să iei masa cu mine.

— Nu strica tot, Ben. Hai să terminăm seara într-un fel prietenesc. Hai să dovedim că putem face asta.

Mi-a pus mâna pe genunchi.

— Încă sunt nebun după tine.

— Ba nu ești. Ești nebun după ideea de mine. De fapt, nu suporți o iubită. Și ia mâna de pe mine.

Era ca un joc „douăzeci și unu", în care ne tot învârteam în loc: așa făcea el, se învârtea în continuare, chiar dacă știa că avea să cadă; așa făcea întotdeauna. O parte din mine era puțin rușinată pentru că mă îndrăgostisem de el. Meg spunea mereu că e măgar.

A urcat mâna mai sus pe piciorul meu.

— Ce avem noi aici? Îți place, nu-i așa?

— Ia mâna de pe mine.

— Îți place să aștâți, Lissa, asta îți place să faci.

L-am plesnit. O palmă, iute și grea, pe obraz, era prima dată când pălmuiam pe cineva și am simțit imediat nevoia să-l întreb dacă era în regulă. Un semn roșu a început să-i apară pe obrazul stâng.

— De fapt, mă iubește, a zâmbit el unui bărbat de la o masă din apropiere. O să mă culc cu tine din nou, mi-a zis. Dacă nu în seara asta, altă dată.

L-am lăsat în bar.

•

Am avut un presentiment bun în legătură cu locul ăsta de îndată ce l-am văzut pe Gumtree.

„Camera primește multă lumină – soarele o luminează mai ales seara", spunea anunțul și după trei ore beam o cafea cu Alex și Soph.

— Preferăm pe cineva cu care să ne înțelegem, a zis el.

— Dar dacă nu se poate, ne mulțumim și cu cineva care nu e un criminal în serie, a adăugat ea.

Mi-au arătat camera și soarele bătea în geam.

— Când pot să mă mut? am întrebat.

Acum nu mai bate soarele.

Vulpoiul e tot afară. Rusty, așa o să-i spun. Micul Rusty. O să fie cuvântul de azi din jurnal. I-aș pune ceva de mâncare, dar Soph crede că are purici și că ar putea să muște, așa că îmi pare rău, micuțule, ești pe cont propriu, deocamdată doar stăm de vorbă.

Mă privesc în oglindă din cap până în picioare. Îmi sunt la fel de străină ca atunci când eram adolescentă: chestia asta pe care o duc cu mine, care mă duce pe mine, acest *trup*. Îmi ating părul, fața, șoldurile. Pipăi linia micuță a cicatricii de pe burtă. Mă sperie: de ce e în stare femeia la care mă uit.

Chestia e că nu mă iau prin surprindere doar în feluri negative. Nu mi-aș fi imaginat nici într-o mie de ani că o să am curaj să merg la tribunal când eram la Southampton și să mă uit la animalul acela care o atacase pe bătrânică. Să văd cum își primește sentința. Și nici n-am clipit când mi-a trimis o sărutare. Apoi, după ce am început munca, a trebuit să fac o prezentare pentru toți șefii și nu am bolborosit cuvintele („dă drumul la creier înaintea gurii, somon prăjit”, așa îmi spunea tata), nici n-am avut nevoie de cartonașe și, după ce am terminat, m-au aplaudat toți, serios, toți m-au aplaudat și n-au făcut-o doar de complezență.

Probabil că dramatizez. Asta spunea tata despre mine, apoi mai târziu, când a început să-mi placă dansul, a zis că sunt mai degrabă regina ringului, iar mie îmi plăcea să dansez pentru el și îmi place și acum, îmi place, îmi place, îmi place!

Nu e mare scofală. Mulți oameni nu dorm – inclusiv mama, știu, pentru că mi-a zis ea odată, a zis că în tinerețe avea amețeli când totul i se părea fără rost, prea puțin, prea mult, prea copleșitor. „Să vorbești cu mine dacă te simți vreodată așa, a zis ea. Promite-mi că o să vorbești cu mine, Alice”.

Trebuie să îți înfrunți monștrii, așa spune ea mereu.

Sunt norocoasă. Eu nu am mulți. Poate doar unul, pe care n-am îndrăznit niciodată să-l înfrunt. Bătrânul Cookie.

— Am cunoscut un vechi prieten de-al tău, i-am spus, bâjbâind după informații, cu prima ocazie când am sunat-o pe mama după petrecerea de la antropologie. Profesorul Cooke. Ce fel de om e?

— E o persoană dezagreabilă, Alice, asta e, mi-a răspuns.

L-am evitat cu religiozitate în următorii trei ani. Am trecut la un moment dat pe lângă biroul lui, mânată de curiozitate – dorința de a ști ce se întâmplase creștea treptat, mai mult decât disperarea de a uita – și era la birou, privind în gol pe fereastră, cum se uita domnul Ham-Ham la ușa din spate, când aștepta să fie scos la plimbare. Aproape că am ciocănit în geam să mă asigur că nu murise. Apoi mi-am amintit de mâinile lui și iar am fugit…

•

Șase fără douăzeci. Tocmai s-a auzit apa trasă la baie. Alex pleacă la serviciu la șapte fără zece și Soph pleacă la sală. Ciudat cum de le știu rutina: niște străini pe care i-a adus împreună un drum de zece minute până în stație. Ei știu că

blochez holul cu bicicleta și că îmi place să mănânc târziu, dar nu știu că, atunci când lumea doarme, eu și Rusty suntem prieteni. Alex o să mănânce pâine prăjită, Soph o să bea o cafea neagră, viețile noastre se intersectează pentru puțin timp în bucătărie. Spunem: „Să ai o zi bună!", „Ne vedem diseară". Nu le spun că am stat trează o jumătate de noapte; Soph n-o să spună că a mai trecut o zi în care n-a mâncat mai nimic; Alex n-o să spună că e încă nebun după fosta lui iubită. Dar eu știu, pentru că diagramele noastre Venn[31] s-au suprapus aici: Apartamentul 8, Bedlington Road numărul 25, Balham, SW 12. Ideea de a pierde într-o bună zi legătura cu ei mă umple de groază.

Dar în seara asta ies cu echipa la cină și la un pahar. Într-un restaurant călduros de pe Malul Sudic, în sunetul bețișoarelor, în fluxul conversației despre bicicletele Boris și despre Heath Ledger, cu glumele despre Wayne și Coleen sau despre Russell Brand și Jonathan Ross, în himera noastră plină de râsete, totul va fi doar o amintire.

O baie rapidă, o ceașcă de ceai, o privire aruncată la știrile de pe telefon – se spune că zăpada care a căzut în ultima vreme e în cea mai mare cantitate din ultimii douăzeci de ani – și o să apar eu, cea care va merge pe Malul Sudic peste douăsprezece ore. Nu mai e decât o jumătate de zi, o să râd și o să fiu sufletul petrecerii, eu, cea cu mască.

E tare să fii singură, dar e nasol să nu ai niciodată pe nimeni, iar eu am un talent să le spun bărbaților care nu-și doresc lucruri serioase că vreau mai mult, iar bărbaților care vor ceva serios le spun să o lăsăm mai moale (nu că ar fi fost mulți dintre aceștia: de fapt, a fost doar Josh și eram abia în clasa a șasea). Se pare că mereu înțeleg relațiile pe dos, ca și cum aș vedea lumea într-o oglindă.

Erai trează azi-dimineață la patru fără zece? Te-ai uitat în grădină și ai simțit că amețești? I-ai șoptit lui Rusty?

Spune-mi despre momentele acelea pe care le ai, numai tu cu tine.

Cine ești?

Cine sunt *eu?*

* * *

Scrisoare trimisă de profesorul Jeremy Cooke, 20 iunie 2012

Dragă Larry,

Nu vei ghici niciodată unde am ajuns aseară. La poliție! Tipul de la recepție, care avea vreo paisprezece ani, a tras

repede concluzia că mesajele telefonice erau o glumă; era clar că întreaga situație îl amuza.

— Ce anume doriți, domnule, pază permanentă?

— Ar putea fi relevante pentru cazul lui Alice Salmon, am spus.

— Da, sigur. Despre asta e vorba aici, de *cercetările* dumneavoastră?

Mai apăruse un articol în presa locală; începuse promițător, numind acțiunea mea „o abordare interesantă a memoriei noastre colective moderne", dar pe urmă a pornit în altă direcție, susținând că eu am fost cel care a descoperit cadavrul. Am scos poza cu Alice pe care o țineam în portofel și am fluturat-o sub nasul lui.

— Poate ceva rău *chiar* s-a întâmplat cu Alice. Puneți alte întrebări, puneți mai multe întrebări. Adunați la un loc ultimele ei clipe.

— După cum v-am explicat, echipa de investigații s-a ocupat de asta, domnule.

— Dar dacă le-a scăpat ceva? Ei nu o cunoșteau.

— Haideți să nu ne lăsăm duși de val, domnule Cooke!

— Sunt *profesorul* Cooke.

— În general, nu redeschidem cazuri clare pe baza câtorva mesaje telefonice nepoliticoase.

— Nu au fost câteva, au fost trei și nu au fost nepoliticoase, Kidson, erau amenințătoare.

— Sunt *inspectorul* Kidson, m-a corectat el. Dacă puneam un ban deoparte de fiecare dată când cineva a stat în același loc ca dumneavoastră, susținând că a apărut o eroare în sistemul nostru, m-aș fi putut pensiona până acum.

— Nici nu ați fi aici dacă nu s-ar întâmpla lucruri rele.

S-a uitat la ceas.

— Lucrurile rele îmi dau de mâncare, amice, dar pot să te asigur că incidentul cu pricina ar fi fost investigat cu seriozitate.

M-a surprins faptul că decăzusem de la „domnule" la „amice", ceea ce însemna că își pierduse răbdarea. Doi polițiști aduceau un adolescent beat la recepție, trăgând de el, lăsându-i picioarele să se târâie în urma lui ca o perie. Înainte mă îngrozea lucrul acesta: tineri care beau până nu mai știu de ei, dar acum mi se pare oarecum reconfortant. Dragii de ei, sunt convinși că ei au inventat obiceiul acesta, când de fapt vechii macedoneni îl practicau încă din secolul al VI-lea î.Hr. Cât de crudă și viscerală e acea manifestare a vitalității, acea căutare nerușinată a satisfacției. Nici nu m-am dat vreodată înapoi de la un pahar, dar lui Elizabeth îi plăcea la nebunie. Bea cu o nevoie primitivă, iar băutura o tăia în bucăți, o făcea flenduri,

dezinhibată și înfiorătoare. Încercam să contextualizez lucrurile pentru ea: îi explicam despre vechii egipteni și zeul vinului, Osiris, sau despre amerindienii care se luptau pentru apa de foc pe câmpiile din Dakota, dar ea bea și râdea, spunându-mi să tac dracului din gură – adoram latura asta vulgară a ei – apoi bea încă puțin. Acum îmi spune că s-a lăsat, ceea ce nu-i de mirare. Treaba aceea nu putea să se termine decât în două feluri.

— Mă face să mă simt mai mare, mi-a zis ea odată. Mă face să nu-mi mai fie frică.

— Avem cu toții nevoie să ne fie puțin frică, i-am răspuns.

Tipic pentru mine: să invoc inerția.

Mi-ar plăcea să nu-mi mai fie frică, Larry.

Polițistul de paisprezece ani a șușotit ceva cu un coleg, apoi mi-a zis:

— Ce-ar fi să mergeți acasă să vă odihniți, domnule?

— Nu sunt bolnav, am spus eu și ironia declarației m-a uimit.

— Domnișoara Salmon nu era beată? m-a întrebat Kidson.

Se pare că stătea acolo cu un barman; un flăcău pe care l-am intervievat mi-a spus că îi văzuse certându-se, o ceartă în toată regula. Altul susținea că se sărutau. Ea vărsase paharele cu băutură. La un moment dat căzuse. Îmbrățișase pe toată lumea, plânsese.

— Da, era beată, dar asta nu e o infracțiune.

— Este, dacă ești ca el, a spus polițistul, făcând semn spre spectacolul care se desfășura sub ochii noștri.

Luke Addison mi-a spus că a văzut-o pe Alice de câteva ori bând până când își pierdea cunoștința. A rămas șocat când s-a întors de la serviciu și m-a găsit la intrare.

— O caut pe Alice Salmon, i-am zis.

— E moartă, a răspuns el.

— Asta știu foarte bine, dar tot mă interesează. Și tu mă interesezi.

— Dacă aș fi fost acolo, aș fi putut s-o protejez, mi-a spus.

— Se pare că ai reușit să-ți vezi mai departe de viață remarcabil de repede, i-am zis.

S-a uitat lung la mine. E nervos, mi-am spus.

În preajma barului se zvonea că prietenele lui Alice intraseră într-un magazin de chipsuri, presupunând că ea putea să stea sprijinită de un zid, dar probabil că obosise și plecase neobservată, cu viteza și hotărârea de care *numai* bețivii sunt capabili, împleticindu-se, înclinându-se, departe de centrul orașului, înspre râu. Cele trei fete, despre care se spune că erau cu ea, tac cu încăpățânare.

— Nu e timpul să uitați de asta, domnule profesor? m-a întrebat polițistul.

Pe fața lui se întipărise o expresie de milă și mi-am dat seama că era o expresie pe care aveam s-o văd din ce în ce mai des.

— Sunt mai multe feluri în care poți să mori când ești beat, i-am spus. Nici nu mă mir că avea mai mult succes în a prinde infractorii decât aveți voi! Citisem tot despre campaniile ei pentru aducerea criminalilor în fața justiției, asta da femeie hotărâtă. Dacă Marea Societate a lui Cameron înseamnă ceva, susținea ea într-un articol, e că justiția nu mai e rezervată doar poliției. Presupun că știți cât de mulți oameni o urau? l-am întrebat pe Kidson.

— În ziar ați spus că toată lumea o iubea, a răspuns el sarcastic.

— Le-am spus multe lucruri – au ales să nu le publice. S-a auzit un vaiet prelung de pe coridor, probabil de la adolescentul beat. Voiam să spun că toți cei care o cunoșteau o iubeau, dar prin munca ei intra în contact cu multe persoane care nu simțeau la fel.

— Cunosc sentimentul, a zis el, uitându-se la ceasul de mână.

— Și mai e ceva. Ieri, când am ajuns acasă, am descoperit că intrase cineva.

— S-a furat ceva?

— Nu, dar lucrurile erau mutate, cineva mi-a pornit calculatorul.

— V-au luat calculatorul?

— Nu, dar cineva l-a folosit. I-am simțit prezența.

Acum era greu de zis dacă mă privea cu milă sau se pregătea să izbucnească în râs.

— Mda, a zis el, și s-a luat *ceva?*

— Nu, dar cineva a fost cu siguranță în casa mea. Eu sunt foarte tipicar, lucrurile nu erau așa cum le lăsasem. Și am mereu senzația că sunt urmărit.

L-am văzut pe tipul cu tatuaje prin campus, Larry; chiar și ieri, în parcarea de la spital. Apare mereu la mine la birou, aducându-mi lucruri din „colecția Alice”; e ca un motan care îmi aduce ceea ce omoară. E clar că e ceva la mijloc între el și câțiva dintre prietenii lui Alice.

— Ben Finch acela era un tâmpit, mi-a zis azi. Vorbea întruna de vechea lui școală și de institutori – de ce n-o fi avut *profesori,* ca noi toți?

— E unul din foștii ei iubiți, nu?

— Era un psihopat, dar școlile astea fițoase îți creează o latură malefică, în locurile acelea supraviețuiește cel mai bun,

ucizi sau ești ucis.

— Pot, într-adevăr, să creeze unele trăsături ceva mai mult decât neprielnice.

— Mi-a tras o chelfăneală zdravănă doar pentru că se purta ca o mamă severă. Nu s-a oprit din șuturi nici când eram pe jos, cu fața la pământ, strigând după îndurare și ținându-mă de masă, care, apropo, era prea mică să stai la ea, pentru că mi-au dat camera cea mai mică din casă și nu fiindcă aș fi fost ultimul venit. A doua zi dimineață, nemernicul ăla slugarnic a rânjit când mi-a văzut fața și a zis: „Ar trebui să vezi ce-ai acolo, amice, pare grav". Apoi, când au apărut fetele, iar s-a luat de mine, a zis că era evident că fusese o gâlceavă în comunitatea pasionaților de jocuri!

Azi-dimineață mi-a spus:

— Am văzut-o pe soția ta la Waitrose.

— Să stai departe de ea, l-am avertizat.

— 500 de lire, atât mi-a răspuns.

Oare imaginația mea îmi joacă feste, Larry? Nu prea am mai dormit. „Nu crezi că ar trebui s-o lași mai moale cu munca? m-a întrebat Fliss. Oare nu e mai bine ca unele lucruri să rămână nespuse? Poate unele secrete *trebuie* să meargă în mormânt, Jeremy".

N-am contestat ideea, n-am zis că n-aș fi de acord. Eu nu vreau să iau secrete cu mine în mormânt, Larry. Nu vreau să rămână lucruri nespuse. Când e vorba de Alice – și de Fliss – aș vrea să copiez relația *noastră,* a mea și a ta: claritatea simplă și vindecătoare. Îți amintești cum ne testam pactul de sinceritate? Cum forțam limitele în scrisorile acelea. Coșurile mele, eczema ta. Ura mea pentru tata, sărăcia părinților tăi. Fanteziile mele când mă masturbam, pierderea virginității tale. Era ca un joc de cărți: eliberator, încântător. Numai că nu ne jucam cu niște cărți, ci cu noi înșine (deseori literal pe vremea aceea, ca niște sălbatici lacomi ce eram!)! Abia așteptam scrisorile acelea, aveam o senzație apăsătoare de anticipare: să le citesc și să le scriu. Ajungeam să privesc momentele importante din viața mea – rezultatele la examene, locuințele noi, căsnicia – nu în esența lor, ci în felul în care aveam să ți le împărtășesc. Nu-mi spuneai niciodată Jeremy Cock[32], cum făceau ceilalți băieți; nu m-ai făcut niciodată față ascuțită, jocheu sau patru ochi. Toate lucrurile care ne interesau pe amândoi, era ca și cum am fi fost despărțiți la naștere: filatelia, colecționarea de autografe (semnăturile sunt foarte demodate în ziua de azi, tinerii colecționează poze pe telefon cu celebrități) și episoadele obscure din istorie, ca atunci când olandezii au navigat pe Medway și ne-au prădat corăbiile la Chatham în 1667. Țin minte că mă gândeam: *în sfârșit,* încă

unul ca mine. Era prima dată când nu mă simțeam complet singur pe planeta asta.

— Sunt contribuabil, faceți-vă nenorocita de slujbă, m-am răstit la Kidson.

— În regulă, am încercat să am răbdare, dar am terminat discuția. Dacă simțiți că nu sunteți luat în serios, atunci sunteți liber să depuneți o plângere.

Camerele de supraveghere o arătaseră pe Alice mergând câțiva metri, apoi oprindu-se. Mergea, se oprea. Mergea, se oprea. Apoi, după cum a declarat în media proprietarul barului în care fusese, a dispărut „de pe radar" (s-a grăbit și să adauge că împlinise vârsta la care avea voie să consume alcool). Avea vânătăi și zgârieturi pe coate și pe genunchi – datorate, conform medicului legist, „căderilor repetate pe jos într-o stare avansată de ebrietate". RNA – doar atât puteau fi, după cum spunea un student pe care l-am intervievat. L-am rugat să explice. RNA. *Răni Neidentificate provocate de Alcool.*

— Insist să notați ce v-am spus, am strigat la Kidson și, pentru o clipă, m-am auzit așa cum mă auzeau probabil cei din jur: pompos, superior, înfumurat. Bătrânul Cookie. Măcar faceți o însemnare în registru.

M-am aplecat, i-am apucat mâna cu stiloul și i-am apăsat-o pe carnet. S-a auzit un pocnet și și-a tras mâna.

— Dacă n-ai fi un moșneag prăpădit, te-aș sălta pentru atac asupra unui ofițer de poliție. Acum șterge-o înapoi sub bolovanul de sub care te-ai târât până aici.

Tot ce vreau e să îmi pun casa în ordine și, luând aminte la asta, îți fac o mărturisire: e posibil să fi omis să-ți spun tot adevărul în privința unui aspect din toată povestea asta. Ți-am explicat despre obiceiul meu de a mă plimba noaptea, nu? Că o fac de amuzament, îmi oferă exercițiul ușor pe care mi l-a recomandat medicul. Ei bine, făceam o plimbare din asta sănătoasă prin centru în Southampton, pe 4 februarie. Hai să spunem că aflasem că Alice era în oraș în seara aceea.

Poate că era numai bine că Kidson și acoliții lui nu-și făcuseră bine treaba, altfel aș fi avut de dat niște explicații.

Când am ajuns într-un târziu acasă, Fliss – nu se culcase, era înnebunită de grijă – m-a întrebat de ce eram agitat și speriat; se temuse că era un simptom al bolii mele.

— Dacă îți dau ăștia, încetezi s-o mai urmărești pe soția mea? i-am zis azi-dimineață băiatului cu tatuaje, întinzându-i încă un plic. Nu e vorba de bani, Larry, nu asta e important, dar trebuie s-o protejez pe Fliss.

— Ce ironie, nu-i așa, Omul Ghețarilor, că ești hotărât să ai grijă de ea când tocmai tu ai rănit-o atât de mult. Alice nu a

fost nevoită să stea cu mine în casă decât un an, dar soția ta te suportă din 1978.

M-a luat prin surprindere că a menționat data aia.

— E scris pe spate, a zis el, făcându-mi cu ochiul. Pe fotografia de la nuntă de lângă pat.

Se pare că m-am băgat într-o belea, Larry.

Al tău, ca întotdeauna,
Jeremy

* * *

O ciornă de e-mail scris de Alice Salmon, 10 decembrie 2004

De data asta chiar am făcut-o lată, mamă. Auzi despre lucrurile astea și mă mândream că eu n-aș permite să ajung în asemenea situații, dar acum am ajuns și oare cum am putut fi atât de proastă?

— Ce părere ai de mica noastră adunare? m-a întrebat el, în timp ce stăteam în grupuri și ne chinuiam să facem conversație. Găzduim această serată în aceeași zi în fiecare an, e o adevărată tradiție.

— Ar trebui să vă văd când *nu* vă distrați, am zis eu, îndemnată de cutezanța dată de vin.

— O cunoșteam pe mama ta, a spus el.

— Ce norocos, am răspuns.

Mi-am dat brusc seama că eram la al treilea pahar.

— Și *ce* mai face mama ta?

Ce mă fac? Amintirile îmi sunt împrăștiate… cutii cu dosare, o veioză cu franjuri, el insista să-i spun Jeremy în loc de profesorul Cooke, muzica clasică, „cin-cin", a zis el, „până la fund". Cine m-ar crede? E celebru. O să spună că aveam o pasiune pentru el, la fel ca alte studente. Mi se face pielea de găină. Nici nu-s sigură ce susțin. Oare să am încredere în alt profesor? Sau în Megan? Probabil că o să spună: „Am avut grijă de ea. A băut cam mult". O boboacă, una care s-a îmbuibat cu alcool. Ce prostuță!

Oare de ce mă învinovățesc singură, *el* e monstrul, de fapt. Dar dacă vorbesc, unde o să se ajungă? Dacă trebuie să renunț la facultate sau să implic poliția? Mi-ar pune întrebări și eu n-aș avea ce răspuns să dau, o proastă care nu ține la băutură și care nu se învață minte. Nu rămâne decât răsuflarea lui, cămașa scorțoasă, pielea uscată și tăbăcită, ca de reptilă. Mă țineam de el în timp ce lumea se învârtea în jurul meu. Oare e de ajuns că-mi amintesc doar frânturi? Sunt probe suficiente? Oare <u>trupul</u> meu e o probă? Mi-e teamă, mamă.

Nici măcar n-ar fi trebuit *să fiu* acolo. Îmbunează-l pe moșneag, mă hotărâsem atunci când mi-a propus să mergem să bem ceva, pentru că niște foști studenți de-ai lui ajunseseră la concursurile naționale și

asemenea cunoștințe erau de neprețuit. M-a plimbat prin fața unor oameni ursuzi.

— Țineți minte numele ei, a zis. Într-o zi va fi celebră.

Eu mă rugam să se deschidă pământul și să mă înghită.

— Plănuiește să urmeze o carieră în media.

— Încă nu m-am hotărât.

— E o situație – și aici a făcut o pauză cu un aer afectat – în care nu știi ce vei deveni, dar te cunoști așa cum ești. Shakespeare, a adăugat el, înfumurat.

— Știu! Hamlet – și ați greșit, domnule, era „știm cine suntem, dar nu știm ce am putea fi".

— *Touché,* a spus el. Așchia nu sare departe de trunchi, nu?

Chelneriţele îmi tot umpleau paharul, iar senzația chinuitoare de teamă care mă cuprindea de obicei în astfel de situații se evaporase. Mă simțeam ca atunci când cobori de pe tocuri la sfârșitul serii.

— Cum e vorba aceea? l-am auzit pe un coleg de-al lui chicotind. Un zece pentru o tăvăleală.

De ce nu m-am dus la ligă, mamă? Aș fi fost în siguranță acolo. Aș fi băut doar bere, aș fi jucat biliard, aș fi stat cu Meg, Holly și Jamie T. M-aș fi întors în cămine, aș fi băut cafea în timp ce băieții s-ar fi jucat cu o minge de rugby și s-ar fi auzit Usher sau Kanye West din camera lui Doncaster Will.

Biroul lui era un amestec de birou și dormitor.

— Lumea de afară e un loc periculos, mai ales când ești băut, a zis el. Dar aici ești în siguranță. Camera se învârtea cu mine, îmi era greață, a pus o pătură pe mine, prea cald, nu pot să respir, mă sufoc, ia-o de pe *mine*… Mi-e atât de rușine, dar lui ar trebui să-i fie, lui, lui, LUI, o umbră care mă atinge, mă atinge, mă atinge, la dracu'.

Apoi m-am trezit pe un pat extensibil, cu mâna în mâna lui.

— Ai avut un coșmar, a zis el încet. Strigai în somn.

— Lasă-mă-n pace, am zis eu, sărind în picioare.

De afară se auzeau sunetele obișnuite – sunetul de avertizare de la un camion care dă cu spatele, doi băieți care se băteau în glumă, o boboacă râzând. Ultimele ore… doar umbre, forme, somn agitat, el care mă ajuta să beau un ceai verde, așa cum îmi dădeai tu medicamente când eram mică, îmi spunea că făcusem vâlvă la recepție, dar că nu avea să-mi poarte pică deloc, că ar trebui să am grijă, nu toată lumea e ca el, fetele în starea aceea „sfârșeau în tot felul de necazuri de neconceput".

Bluza îmi era descheiată, fusta boțită pe jos. Mi s-a făcut rău, l-am dat la o parte și am fugit.

Întotdeauna ai zis că pot să am încredere în tine, dar nu pot să-ți trimit asta…

* * *

Scrisoare trimisă de profesorul Jeremy Cooke, 25 iunie 2012

Larry, nu pot să mi le scot din cap pe Alice și pe Liz. Azi-noapte le-am și visat. M-am trezit și Fliss m-a întrebat dacă sunt în regulă pentru că mormăiam prin somn. Nu i-am spus că mă urmărea imaginea părului lui Liz, coada aceea lungă și strălucitoare.

— E ca o coamă, îmi amintesc foarte clar că i-am spus într-o după-amiază.

— Mulțumesc foarte mult, a râs ea, pentru că mă compari cu un cal!

Eram pe un pat într-un hotel ieftin de pe autostrada A36 și simțeam că încep să am erecție. Nu era nicio jenă, nicio rușine; asta venea de obicei mai târziu. Ea s-a ghemuit jos și mi-a luat-o în gură. Se auzea vocea lui Margaret Thatcher de la televizorul mic, alb-negru, din colț. Insulele Falklands. 1982. Mi-a apărut Fliss în gând, dar ceea ce făcea Liz a îndepărtat imaginea ei. Am întins mâna și am mângâiat-o pe obraz. „Mă faci să mă simt grozav", i-am spus acestei femei, care nu era cea pe care o luasem de soție cu șase ani înainte, această ultimă adăugire la personalul de predare pe care o văzusem valsând prin mulțime – nu mergea, valsa ca și cum pășea pe muzică – în urmă cu câteva luni. A ridicat privirea și a zâmbit – avea dinții pătați din cauza rujului nu prea bun – apoi a trecut mai departe. Mi-a dat prin gând că acesta eram eu, cel care aș fi putut fi: genul de bărbat care făcea sex după-amiaza în camere de hotel. Chiar *sunt* bărbatul acela, mi-am zis. „Niciodată nu m-am mai simțit așa", i-am spus, ducând mâna între picioarele ei, simțind cum se încordează, apoi se relaxează.

— Nici eu, a răspuns.

Larry, e ca la spovedanie, să-ți spun toate astea din nou.

Mă vedeam cu alți ochi: nu analizam comportamentul altcuiva, nu ciuguleam de pe oasele existenței altcuiva, trăiam în acel moment, în prezent, nu într-o eră de acum câteva mii de ani. I-am atins părul negru, fiecare fir un pachet de ADN. Dă-l încolo de ADN, mi-am zis, mângâindu-i părul, e *ea,* e Elizabeth. Simțeam că totul se schimbă: politica, regulile, societatea. Poate că fata asta gălăgioasă a unui băcan avea dreptate: totul *e* posibil.

— Poftim, a zis ea în timp ce bâjbâiam la sutienul ei, desfăcându-l și urcându-se pe mine. *Asta* îți dorești? Ei bine, dragul meu artefact?

Nu se plictisea niciodată să mă tachineze pentru faptul că eram cu unsprezece ani mai în vârstă ca ea.

Am întins mâna și ea a scos un sunet care îmi amintea de felul în care gemea Fliss când o atingeam acolo. Nu te mai gândi, nu te mai *gândi,* mi-am spus și mi-am lipit gura de unul din sânii ei.

— Tu nu te sperii niciodată? m-a întrebat după aceea Liz.

— Rareori sunt altceva decât speriat, i-am răspuns.

Erau multe întrebări obtuze și răspunsuri codificate, dar era a doua oară când mă întreba așa ceva. Mai venise vorba și cu o seară înainte, în timp ce ne îmbrăcam pentru cină.

Și-a aprins o țigară, m-a întrebat dacă voiam una și m-am simțit deodată abătut: nici măcar nu știa dacă fumam. Presupun că ar fi putut fi ironică.

— Încerc să mă las, a zis ea, expirând firul subțire de fum.

Pur și simplu *habar n-ai* că nu fumez, mi-am zis. Habar n-ai că nu fumez, așa cum nu știi că mi-ar plăcea să am o seră de orhidee și că nu suport țările unde e prea cald – cele două săptămâni în care am fost cu Fliss în Leukaspis au fost ca un purgatoriu – sau, că tot veni vorba, că sunt ușor alergic la fructele de mare. Stăteam întinși în pat, iar eu m-am uitat la ceas: în seara aceea mă duceam cu Fliss la o serată organizată de facultate.

— Vorbesc serios, a zis ea. Tu nu te trezești niciodată îngrozit?

— De ce?

— De unde ai putea să ajungi.

Prin perdelele trase intra lumina slabă a soarelui.

— Probabil voi ajunge în același birou în care sunt acum, doar că voi avea artrită și voi fi un zgârie-brânză.

Bărbații ajung la o vârstă, după cum mi-a zis cândva îndrumătorul meu de la doctorat, cu un pesimism pe care până și eu îl consideram zdrobitor, la care tot ce pot face e să încerce să scape dracului. „Nu va funcționa, mi-a spus, dar tot vei încerca”. Oare asta încercam să fac cu Liz? Nu știam dacă aveam de gând s-o părăsesc pe Fliss; dacă *puteam* s-o părăsesc. E greu de crezut, dat fiind cât sunt de organizat, că nu aveam niciun plan. Nu aveam decât teama că ar fi putut fi ultima mea șansă să obțin orice ar fi fost acel lucru care îmi depășea imaginația. Trecusem în grabă de optsprezece, douăzeci și unu și treizeci de ani, fără să bag de seamă aceste momente cruciale, preocupat de ambițiile mele științifice, dar pe atunci mă apropiam deja în grabă de treizeci și cinci de ani și clipa aceea îmi zgândărea conștiința. Ajunsesem la jumătate, dacă era să apuc media de șaptezeci de ani. Îmi era teamă și de alt aspect. Dacă acesta era doar începutul, dacă aveau să mai fie și altele ca Elizabeth? Sperasem că avea să se prindă de răspunsul meu și să spună: zgârie-brânză, nu vrei cumva să

spui și mai zgârie-brânză? Pentru că atunci am fi râs și am fi pus capăt firului acela de conversație, deosebit și vătămător. În loc de asta, privea imaginile îndepărtate, arătate cu răceală la televizor, ale argentinienilor morți, întinși în șir indian într-o groapă din pământ, apoi m-a întrebat:

— Crezi că ne este scris să rămânem împreună? Să ne întoarcem mereu unul la celălalt, indiferent cu cine vom fi? Se mai întâmplă.

Când nu i-am răspuns, a zis:

— Măcar eu știu că nu știu ce vreau. Tu ești unul dintre cei mai inteligenți oameni pe care îi cunosc, dar nu știu cum se face că ești cel mai… incurabil.

— Nu sunt convins că sunt făcut pentru poligamie, i-am răspuns, făcând-o pe prostul.

— Oare de ce lumea vorbește numai de poligamie? Există chiar și poliandrie.

Acesta pare a fi un teritoriu mai sigur.

— Într-adevăr, am răspuns. Femeile din triburile Maasai, printre multe altele, o practică – o adaptare absolut logică la ratele mari de mortalitate printre copii și războinici.

— Nu poți să dai vina pe ele că-și păstrează libertatea de a alege, a zis ea și i-a dispărut zâmbetul de pe față, dacă bărbații lor sunt la fel de jalnici că ai noștri.

Mi-am dat seama că discuția asta nu era deloc teoretică: era vorba de noi.

Mă întrebam dacă avea vreun rost să mai facem sex o dată. Mai devreme, îmi venise ideea că totul semăna cu legea micșorării profiturilor marginale: faptul că te culcai cu altcineva decât cu soția ta nu era *la fel* de rău după ce o făceai o dată. Chiar și acum, mi-am zis, stând dezbrăcat cu o femeie aproape străină într-un hotel, nu pot să *nu* fiu eu: plictisitor, pedant, academic.

În camera de lângă a noastră a început să plângă un copil. Știam încă din clipa aceea că în lunile și anii care vor urma aveam să-mi spun mie însumi că eram amândoi adulți, că niciunul nu l-a forțat pe celălalt să facă ceva din toate astea, că e nevoie de doi pentru un dans. A fost ideea de bază a unui curs predat în primul an: responsabilitatea individuală. Pe coridor, plânsul copilului s-a întețit, apoi s-a oprit.

— Mă întreb dacă e un băiețel sau o fetiță, am întrebat eu, dar ea nu mă asculta.

Te-am schimbat, m-am gândit. Orice ai fi fost tu când ai valsat pe lângă mine, acum ești o femeie care și-o trage cu un bărbat însurat într-o cameră de hotel, apoi își pune lenjeria intimă și pleacă, așa cum din soția mea făcusem o persoană care îmi lăsa mâncare în cuptor și nu-mi punea prea multe

întrebări când eram „plecat în interes de serviciu” – așa cum credea ea că fusesem plecat tot mai des în vara aceea.

Liz s-a întins peste mine ca să ia un pahar cu vin de pe noptieră, l-a golit, apoi a băgat chiștocul țigării în gură și a tras adânc din el. Un pic de jar mi-a căzut pe picior.

— Ce mama dracului, Elizabeth, m-am răstit. Ai grijă.

— Da, n-am vrea să se rănească vreunul din noi, nu-i așa? A râs: suferința, goliciunea, nașterea urii. *Tu* nu vrei copii într-o bună zi?

— Ah, da. Ei. Eu și Fliss renunțaserăm la ideea de a avea o familie, deși ne căutase și ne analizase o armată de doctori. O parte din vechea ranchiună a ieșit la suprafață; voiam să-i spun lui Liz cât de înjositor fusese, cum îmi furaseră bărbăția: cum rasa umană ar fi dispărut dacă nu existau decât cupluri ca noi.

— Poate pur și simplu nu ne este dat să avem un copil, spusese Fliss. Poate o să fim doar noi, domnule J.

Am căscat ochii la ideea de „nu”.

— Nu spune asta, i-am răspuns. Vom încerca până când reușim.

— Poate nu acesta e planul lui Dumnezeu pentru noi. Și-apoi, n-ar fi tocmai groaznic, nu, dacă am fi doar noi doi?

Liz a spus:

— Pentru că eu vreau copii. Ideal ar fi să am câte unul din fiecare, dar mai ales o fată. E ceva neobișnuit, nu-i așa, pentru că femeile își doresc de obicei băieți.

Iar începuse: așa făcea câteodată, trecea de la optimism la disperare cât fuma o țigară.

Știrile plecaseră de la insulele Falkland către Washington și către actorul acela țipător și lipsit de talent, Reagan, și subiectul lui preferat, așa-zisul inhibitor nuclear. Am spus:

— Unii ar putea spune că lumea e destul de periculoasă, așa că le faci o favoare celor din generația următoare neaducându-i pe lume.

— Dacă fiica mea îmi moștenește toate trăsăturile negative și niciuna pozitivă? a întrebat ea.

— Tu nu ai trăsături negative.

A pufnit pe nas.

— Dacă o să am o fetiță, când o să am o fetiță, o să fiu mereu îngrozită să nu semene prea mult cu mine, biata mielușea.

I-am atins pielea, pielea ei subțire și catifelată și m-am gândit că poate cu femeia asta ar trebui să am fiul pe care mi-l doream dintotdeauna.

— Ei bine? a zis ea. Nu mi-ai răspuns la întrebare. Tu nu te sperii niciodată?

— Ce să mai vorbim de profesorat, tu ai fi bună de ziaristă, am pus, întinzând din nou mâna spre părul ei, mișcând mâna tot mai jos, mai jos, mai jos.

— Ești nesățios, a spus ea.

— Puțin probabil.

— Atunci ce ești? a zis. Ce suntem noi?

Ar fi trebuit să știu că acela era începutul sfârșitului.

* * *

Colecția Kindle „de citit în 2012” a lui Alice Salmon

Tresspass – Rose Tremain
How to be a Woman – Caitlin Moran
Cranford – Elizabeth Gaskell
The Time Traveller's Wife – Andrey Niffenegger
The Brightest Star in the Sky – Marian Keyes
The Snowman – Jo Nesbo
Gone With The Wind – Margaret Mitchell
Cold Confort Farm – Stella Gibbons
50 Shades of Grey – EL James
Eat, Pray, Love – Elizabeth Gilbert
Jamie's Great Britain – Jamie Oliver
The House of Mirth – Edith Wharton

* * *

Articol publicat pe website-ul *Southampton Star,* 15 martie 2012

„Martorul” morții lui Alice dezvăluie amenințarea primită prin cadavrul unui animal

Cea mai bună prietenă a „fetei din râu”, Alice Salmon, a provocat o nouă controversă legată de acest caz, dezvăluind că a primit „amenințări cu moartea” cu doar câteva zile înainte de decesul acesteia pe 5 februarie.

În interviul exclusiv cu *The Star,* Megan Parker, care locuiește în Cheltenham, a susținut că amenințările declarate anterior au fost doar „vârful ghețarului” și a spus că fata în vârstă de douăzeci și cinci de ani „se temea pentru viața ei”, după ce i-a fost lăsată pe pragul casei o pisică moartă, împreună cu un bilet „sinistru”.

„Era îngrozită, a declarat Parker. Eram îngrijorată de ce ar fi putut să facă – așa că i-am explicat că poate fusese călcată de o mașină sau murise de bătrânețe și se târâse pe prag, pentru că așa fac pisicile, se retrag undeva să moară, dar apoi mi-a spus despre biletul prins de zgardă. Se pare că scria «Tu urmezi»”.

Această mărturisire explozivă va stârni, probabil, alte întrebări cu privire la moartea ziaristei Salmon, al cărei cadavru a fost descoperit într-un râu din centrul orașului, uimind autoritățile.

Se sugerează că incidentul a avut legătură cu munca făcută de Salmon ca jurnalist care se opunea infracționalității și care și-a adus astfel contribuția la condamnarea răsunătoare a mai multor criminali din oraș.

„Alice primea amenințări de multă vreme, a adăugat Parker. Făcea plimbări incredibil de lungi pe Clapham Common – mereu o avertizam că e periculos să faci așa ceva noaptea –, dar se oprise, pentru că era convinsă că era urmărită.

Mi-aș dori să se fi dus la poliție cu amenințările acelea, dar m-a pus să promit că voi păstra secretul pisicii moarte. Credea că aș putea fi în pericol dacă aduceam măcar vorba de acest lucru. A fost cea mai curajoasă femeie pe care am cunoscut-o".

Parker, care se gândește să-și închidă conturile pe site-urile de socializare de teama repercusiunilor provocate de prietenia ei cu justițiara Salmon, a spus că acum a spus adevărul din respect pentru prietena ei.

Ea a declarat că tragicul eveniment „a afectat-o profund", dar a infirmat zvonurile despre o ceartă între prietenii lui Alice. „Toți suntem puțin responsabili, în feluri diferite. Știam prea bine că era nefericită în ultimele luni și am stat cu mâinile în sân, și am privit-o ducându-se la vale, a fost ca și cum am fost martoră la declinul ei. Nu mi-o voi ierta niciodată.

Circulă tot felul de acuzații, dar e posibil să fi fost un simplu accident. În cele din urmă, poate va trebui să acceptăm că nu vom recrea niciodată firul evenimentelor care au dus-o pe Alice la moarte".

Într-un articol publicat într-o revistă de top pentru femei toamna trecută, Salmon însăși vorbea despre senzația de „inutilitate" și „conștiința glacială" a faptului că „pur și simplu nu fusese făcută pentru viață".

Poliția din Hampshire a confirmat în această dimineață că păstrează o „atitudine deschisă" în legătură cu acest caz. „E o anchetă încă activă, cu multiple piste de investigat, a declarat purtătorul de cuvânt. Între timp, am alocat familiei Salmon un polițist comunitar care să țină legătura cu ei și ne exprimăm încă o dată regretele față de familia și prietenii domnișoarei Salmon".

Cazul continuă să aprindă imaginația publicului, iar aceste ultime dezvăluiri, venite în urma numeroaselor reportaje din media, îl vor aduce inevitabil înapoi în atenție.

„Nu m-ar surprinde deloc dacă i-a făcut felul vreun nemernic care i-a tras-o", a declarat un cititor al ziarului *Star* pe pagina noastră de Facebook. „Crima e în floare în orașele noastre… Salmon a scalpat câteva nume mari și răufăcătorii nu suportă ca jurnaliștii să-și aroge astfel de libertăți".

• Fotografia din acest articol a fost înlocuită pe 16 martie. Originalul le înfățișa pe Megan Parker, pe Alice Salmon și o a treia persoană, identificată drept „prietena bietei Salmon, Kirsty Blake”. Domnișoara Blake ne-a solicitat să clarificăm că nu era ea în fotografie și să renunțăm la imagine, ceea ce am făcut cu plăcere.

E-mail primit de Alice Salmon de la editorul revistei *Azure,*
2 noiembrie 2010

Bună, Alice,

Mulțumesc pentru ideea pe care am citit-o cu interes. Azi-dimineață, când eram în tren, făcând naveta, îmi tot apărea în gând și acesta e, de obicei, un barometru bun pentru un articol cu potențial impact! Trebuie să insişti pe elementul personal, adică în ce fel te-a ajutat jurnalul să gestionezi problemele tale din adolescență, folosind această nouă arhivă națională de jurnale ca pe un subiect atractiv. Hai să discutăm câteva minute la telefon ca să fixăm un rezumat detaliat.

Sună-mă.
Olivia X[33].

PS: „Un antidot pentru viață” – *ador* fraza asta. E a ta sau e un citat?

* * *

Postare pe blogul lui Megan Parker, 27 martie 2012, 19.13

„Megan Parker, cea mai bună prietenă”.

Măcar m-au prezentat cum trebuie, deși au luat-o repede pe arătură. Poate am fost naivă, ca idioții aceia care se duc la *Big Brother,* convinși că vor fi prezentați într-o lumină favorabilă.

„Cei mai buni prieteni au o legătură specială”, îmi spusese ziarista când m-a contactat pe Linkedin. Dacă dai interviul, ar fi o șansă să explici de ce a fost ea specială pentru tine.

Ca să evit surprizele neplăcute, am cerut să aflu care urma să fie prima întrebare după ce porneau camerele.

— E ușor. O să fie: caracterizeaz-o pe Alice.

Măcar aici s-a ținut de cuvânt.

— Bună, am zis. Frumoasă. Talentată.

Ziarista, Arabella, a făcut un semn încurajator din cap și am văzut camera cu coada ochiului. Insistase să facem interviul lângă râu. „O să pună comentariile tale în context, mi-a zis ea. O să creeze o impresie de veridicitate pentru spectatori”.

— Poți să-mi dai un exemplu, Megan?

Îmi folosea numele des, probabil ca să mă asigure că eram prietene, că era de aceeași parte, în echipa Alice. Sunt la curent cu procedeele și șmecheriile pe care le folosesc ziariștii; așa se întâmplă când lucrezi în relații publice.

Am spus din nou cum a traversat ea jumătate din orașul Southampton într-o misiune de salvare când eram la pat cu gripă; apoi am zis că nu te plictiseai niciodată cu ea, era energică tot timpul. Aici am dat entuziasmată din cap: ofeream ce se aștepta de la mine.

— Megan, cum te-ai simțit când ai auzit că prietena ta cea mai bună a murit?

Alice ar fi pufnit în râs aici. „Ce clișeu", ar fi zis.

— Distrusă, am spus. Amorțită. Și acum mă simt la fel. N-am mai fost vreodată fără ea. Eram cele mai bune prietene, chiar și când eram mici.

Ne aflam în locul în care – în funcție de persoana pe care o ascultai – a intrat în apă.

— Povestește-ne despre asta, despre când erați mici.

Aici m-am bâlbâit puțin, reușind să susțin că ne cunoscuserăm când aveam cinci ani, apoi am zis șase. Din prostie, nu-mi făcusem niciun plan, am preferat să vorbesc din inimă.

— Ai o amintire anume de pe vremea aceea, pe care vrei să o împărtășești telespectatorilor?

I-am spus o grămadă, dar niciuna n-a intrat în montajul final Au fost tăiate – probabil, de un stagiar sau de un student la jurnalism, vreun deștept cu programul lui Final Cut Pro, disperat să producă un reportaj provocator pentru portofoliu. Nu era loc pentru asemenea culori; aveau în minte o anumită perspectivă.

Ziarista a zâmbit, o manevră foarte bine exersată.

— Tu ce crezi că s-a întâmplat în seara aceea?

Ar fi trebuit să spun că nu e treaba mea să speculez și că faptele aveau să iasă la lumină la timpul potrivit, dar că, deocamdată, din respect pentru familia lui Alice, ar trebui să ne ferim de presupuneri. Dar ce am spus – și a fost o tâmpenie, sunt conștientă, mă supărase faptul că eram lângă râu și femeia asta mă dăduse peste cap – a fost asta:

— Îmi doresc să nu fi băut atât de mult.

— Era foarte beată?

— Nu eram acolo.

— E vreo lecție aici pentru alte fete tinere, care ies în oraș să bea? Poate pentru noi toți?

Am cedat și am simțit apăsarea autoritară a camerei. Asta au lăsat în interviu, sigur că da. Nimic mai bun ca lacrimile

servite împreună cu ceaiul și mesele încălzite la microunde, atât timp cât sunt ale altcuiva, evident.

— Alice era o fată populară?

— Foarte, am spus. Toată lumea o iubea. Dar eu mai mult ca toți.

— Ai spus că primea amenințări.

— Am iubit-o atât de mult!

— Povestea asta trebuie să fie cumplită pentru prietenii ei. Mai ales pentru iubitul ei – avea un iubit?

Am ezitat, rugându-mă că o să mă ajute, ar fi putut să spună: „Am înțeles că era fan al filmului *My Big Fat Gypsy Wedding"* sau „Plănuia un mini-maraton sponsorizat?", dar îi mirosise a ceva.

— Avea un iubit?

De parcă n-ar fi știut-o foarte bine. Cu siguranță își făcuse cercetările, se uitase la alte clipuri, citise despre subiectul zilei: Alice Salmon.

— Da, oarecum.

Ar fi trebuit să înjur – fusesem învățată la un curs că, dacă un interviu cu presa mergea prost, trebuia să înjuri, pentru că erau forțați a se opreasică.

— Am auzit că era pe cale să se mărite.

— Serios? am întrebat, șocată.

Ar fi trebuit să fac interviul acesta în zilele de după moartea ei, nu la câteva săptămâni după. Atunci ar fi fost mai respectuoși. Atunci nu era decât o tragedie. Acum se terminase cu abordarea „ce îngrozitor că a murit". Acum căutau ceva nou; în ședințele editoriale discutaseră probabil despre cum puteau „să continue povestea" și vreun isteț menționase că se discuta mult pe internet – despre amenințări, despre cât de beată era, despre o ceartă cu iubitul ei. Cum e vorba aceea? *Dacă sângerează, câștigă.* Alice nu era acest gen de jurnalist. „Nu am auzit multe de la prietenii ei – trebuie să fi avut o prietenă foarte bună, căutați-o pe cea mai bună prietena, o fi zis redactorul.

Așa că m-au găsit pe mine.

— Am înțeles că era o persoană foarte complicată, a spus ziarista.

Mai aveam puțin și strigam: Ce naiba mai înseamnă și asta? Dar eram disperată să pun lucrurile în ordine, să las tuturor o impresie corectă despre tine, să fii mândră de mine că mă așezasem în fața camerei, deși urăsc orice fel de atenție. Așa că am zis da, era o femeie cu multe laturi, cu profunzimi ascunse, cu anumite contradicții și cu fiecare răspuns alunecai puțin mai departe de mine.

— Mă interesează cum era iubitul ei, Luke, a zis ea.

— E un actor bun, am spus eu și am regretat imediat.

— Chiar?

— Nu comentez, am spus.

Camerele s-au oprit, mi-au scos microfonul.

— Mersi, drăguță, a spus această Arabella. Te-ai descurcat perfect.

— Asta e tot? Mai sunt și alte lucruri pe care aș vrea să le spun.

— Cu altă ocazie, drăguță.

Știam cum merg lucrurile. Aveau să-și strângă echipamentele, să ia prânzul în goană și să se întoarcă în studio. Ea avea să-și facă o însemnare să revină asupra subiectului când urmau să facă din nou un reportaj despre excesul de băutură sau dacă era vreun val de căldură în vară și făceau o emisiune despre pericolele înotului. Poate după un an; da, asta e mereu o poveste ușoară: abordarea aniversară.

— Ești mândră de ceea ce faci? am întrebat și a dispărut orice simpatie ar fi putut avea legată de felul în care m-au editat.

Colegul ei m-a informat că segmentul „probabil" avea să fie dat în emisiunea de la ora șase, dar asta numai dacă nu apărea vreun subiect „mai mare" între timp. Cu puțin noroc, o să intre pe post și la ora nouă, a zis ea.

I-am sunat pe părinții lui Alice, le-am explicat că aveau să vadă mai multe la știri și le-am cerut scuze.

După cum era previzibil, reportajul s-a terminat cu mine privind tristă spre apă. În cele din urmă, s-a difuzat la șase și la nouă, apoi din nou la zece. Evident că plânsesem destul.

* * *

Fragment din jurnalul lui Alice Salmon, 20 mai 2010
Vârsta: 23 de ani

— Cum e?

— Drăguț.

— Doar atât? Drăguț. Ești jurnalistă, femeie!

— Bine, extrem de drăguț.

Meg venise în oraș pentru o ședință și mâncam pizza. Subiectul principal de conversație: Luke.

Avuseserăm discuții ca asta de când începuserăm să fim interesate de băieți. Uneori ea punea întrebările, alteori eu. I-am arătat poza lui de profil pe Facebook.

— Seamănă puțin cu David Tennant, nu? Fără Tardis[34], evident.

— E serios? Cât de des îți trimite mesaj? O dată pe zi sau de mai multe ori?

— De mai multe ori. De cinci, șase ori… uneori și mai mult.

— Doamne, e un psihopat!

Ca la un semn, am primit un mesaj. Am râs amândouă. I-am explicat că lucrează în software – nu ca tocilarii în management de proiect, managementul angajaților – și dă impresia unui puștan, la prima vedere, dar numai la suprafață.

— Și știe să asculte.

— Amintește-mi de câte ori l-ai văzut, mai exact, a zis Meg. Vorbești de parcă îl cunoști de o veșnicie.

— De două ori. De trei ori, dacă pui la socoteală și ziua în care ne-am cunoscut.

Luke crede că eu sunt cea care a intrat în vorbă cu el la The Porterhouse, dar a fost cu siguranță pe dos. „Sper că îmi dai numărul tău”, a zis el, iar eu am fost nevoită să-l strig de trei ori pentru că era gălăgie. El l-a format în telefon, a sunat și mi-am văzut telefonul cu ecranul luminat în geantă.

— Gata, a zis el. Acum te-am prins.

La prima întâlnire, am fost la un pahar la Clapham Junction și Balham, apoi la cinema în vinerea următoare, pentru că așa cere legea pentru a doua întâlnire. La un moment dat, a vorbit de o excursie la schi și a zis „noi”, dar nu era neapărat să fi vorbit de o femeie, ar fi putut fi vorba de prieteni. Apoi a zis deodată că se întâlnea cu cineva, Amy, anul trecut și m-a întrebat când ieșisem ultima dată la întâlniri.

— Sunt o adevărată călugăriță, i-am spus.

— Ultima mea relație nu s-a terminat prea frumos, a zis el.

— Niciodată nu se termină frumos, i-am răspuns, amintindu-mi rușinată cum îl părăsisem pe Ben. Dar tot ce s-a întâmplat înainte e irelevant, e istorie. Da, anul trecut lucrurile deveniseră neplăcute – ajunsesem și la doctor și, pentru că mi se prescriseseră antidepresive și înainte, mi-a pus întrebarea obligatorie: „Cum te simți?”, dar e o întrebare de nimic, jurnaliștii și prezentatorii TV o folosesc tot timpul din lene; pe urmă, când am zis: „Sunt în regulă, în general”, mi-a sugerat să mai fac o programare. Când am ieșit din nou în sala de așteptare, am văzut mame tinere și m-am gândit că poate eu n-o să ajung niciodată așa, am văzut bunici în vârstă și m-am gândit că nici așa nu aveam cum să ajung. Mai era și un ecran care anunța că antibioticele se dădeau mai greu, că le dăduseră cu ușurință multă vreme și urma să murim din cauza lipsei de rezistență, iar eu aproape am vrut să mă întorc și să-i spun doctorului că exact așa mă simțeam, că uneori nu aveam rezistență la lumea întreagă. Dar să ștergi trecutul e la fel de ușor ca atunci când dai cu degetul pe rotița mouse-ului, selectând mai multe e-mailuri și ștergându-le. Șterse. Stând la cinema cu Luke – până la urmă am ales să vedem *Robin Hood*

– mi-am dat seama că acesta putea fi un nou început. Ne vedem și mâine. La teatru, iubireeeeee. E minunată senzația asta de anticipare, optimismul acesta. Sunt fericită. Și luați aminte: în crearea acestei pagini de jurnal nu s-au folosit niciun fel de substanțe artificiale!

Când am plecat acasă de la The Porterhouse, m-am uitat la numărul lui și m-am întrebat cât avea să rămână în telefonul meu: dacă avea să rămână doar ca un număr „recent", mutându-se tot mai jos până ajungea jos de tot, sau dacă aveam să-l salvez la contacte. M-am gândit dacă avea să devină un număr pe care să-l învăț pe de rost. Oprește-te, Alice, mi-am zis. Nu te lăsa dusă de val. Îți întinzi singură o capcană.

Singurul lucru de care eram sigură până acum a fost că eu nu sunt de ajuns. De exemplu, mereu am vrut să alerg la maraton, dar săptămâna trecută, când stăteam în fața Clubului Balham Bowls, m-am gândit: aceasta sunt eu, cea care vreau să fiu, cea care tocmai a trecut de al treilea pahar cu vin și fumează o țigară Marlboro Light. Dă-l naibii de antrenament pentru maraton, mi-am zis, nu ești tânăr decât o dată, viața e ca un joc de scrabble, nu trebuie să-ți păstrezi literele, trebuie să le folosești imediat ce le primești. Dar când mă întorceam cu trenul din Covent Garden, am simțit că era destul.

Poate că ai venit la țanc, Luke.

Totul se schimbă. O să fiu promovată la serviciu. O să ajung chiar reporter senior. Îmi place munca. Îmi place ce fel de om sunt acolo și, într-adevăr, poate sunt nevoită să iau interviuri unor nebuni și să ascult niște psihopați insistând că sunt nevinovați, dar am ocazia să cunosc niște puști incredibili care suferă de paralizie cerebrală și totuși insistă să meargă la universitate, sau bătrânici simpatice care se reîntâlnesc după o jumătate de secol cu rude de mult pierdute. Am învățat cum să-mi fac meseria, așa cum am învățat să fiu studentă, drăgălășeniile și nuanțele profesiei mele: introducerile, paragrafele și numele așezate sub titlu, capetele de creion, dosarele și fotografiile digitale. E limbajul nostru.

Toată lumea se schimbă. Meg e hotărâtă să renunțe la relații publice și se gândește să se întoarcă la școală ca să-și termine studiile, Robbie a fost făcut partener la firmă, Alex are o iubită nouă, Sophie are un iubit nou. Până și Rusty a dispărut. Mă amăgesc singură că a trecut mai departe, dar probabil a murit. S-a distrat atât timp cât a putut. Și-a adunat trandafirii. Unde am mai auzit expresia asta? Acum o să mă sâcâie, ca un cuvânt care îmi stă pe limbă.

Am terminat ceaiul de mușețel. Fata aceea cu care Luke zicea că se întâlnea anul trecut – mă întreb dacă voia să spună

că au fost împreună tot anul trecut – sau că se întâlneau de mai mult timp și s-au despărțit anul trecut. Sper că era prima variantă.

Întâlniri, acesta poate fi cuvântul din pagina de jurnal de azi. Da, sună bine. *Întâlniri.*

E și un pic de adevăr în ce a zis Meg. Chiar simt că îl cunosc pe Luke de-o veșnicie.

* * *

Transcrierea însemnărilor făcute de Luke Addison pe laptop,
26 februarie 2012

Nu plănuisem să vorbesc cu tine la râu.

Încercasem toată seara să te prind singură, te-am urmărit în toate barurile în care ai intrat, dar erai mereu *cu* cineva. Aproape că am avut ocazia când te-ai dus la baie într-un local, dar ai început să pălăvrăgești cu un tip în vârstă, Dumnezeu știe cine era, ieșea în evidență ca păduchele în frunte cu sacoul acela de stofa, poate era proprietarul barului.

Ai luat-o razna când m-ai văzut într-un târziu. De parcă nu puteai să-ți crezi ochilor.

— Luke, ai spus. *Luke.*

— Salut, Al. Surpriză! Am venit să te văd.

— Nu vreau să mă vezi.

Căutasem peste tot, apoi mi-am dat seama. Facebook și Twitter. „Am început să lucrez la mahmureala de mâine", ai postat pe la 16.12. „La Nando să fie", la 17.20. „La Soton e super", la 18.12. Am verificat postările dinainte. 13.41: „Cunoaștem vreodată pe cineva cu adevărat?" 13.51: „Mă duc să mă fac praf". În cele din urmă te-am găsit și te-am prins singură. Eram lângă râu și tu stăteai pe o bancă.

— Tu ești ca autobuzele, ai zis tu și ai râs, dar nu era un râs vesel.

— Ești beată.

— Cine ești tu, tata?

Era întuneric și începeau să apară fulgi de zăpadă.

— Iaca, ninge, ai spus, numai că a sunat cam ca „Lukeninge"[35]. E departe până jos dacă e să cazi, nu? ai zis, luând o dușcă dintr-o cutie de gin tonic. Ai început să plângi și m-am gândit că poate ți-o fi pus cineva ceva în băutură, iar gândul la tine, frumoasa mea Al, beată și înconjurată de bărbați care erau gata să-ți facă așa ceva, și totul numai din cauza mea, mă înfuria. Ar fi fost de ajuns să stai la câțiva metri mai departe de tejgheaua de la The Porterhouse, o întârziere de doar treizeci de secunde pe Victoria Line, întâlnirea mea să se

fi prelungit cu câteva minute, un coleg care să mai întrebe ceva legat de aprobarea bugetului operațional. Dacă s-ar fi întâmplat oricare dintre lucrurile astea, n-ai mai fi ajuns să fii cu mine.

— Am încercat să te sun toată seara, am spus.

Ai început să-ți cauți frenetic telefonul.

— Mi-am pierdut telefonul.

— Nu l-ai pierdut, iubito, e aici. L-am luat de pe jos și ți l-am dat. Probabil pornise când a căzut pentru că se auzea muzică, una dintre trupele tale preferate, The XX. Cred că ți-e frig, i-am spus.

— Mâinile reci, inima caldă.

Erai roșie la față, aveai părul răvășit: îmi amintea de felul în care arătai după sex. Poate dacă făceam dragoste puteam repara totul – să ne desfacem în bucăți, apoi, după ce ne construiam la loc, am fi fost diferiți și eu n-aș mai fi fost un nemernic. Am vrut să te iau de mână, dar m-ai împins.

— Cine ar fi crezut, hm, mama mea!

— Ce tot vorbești acolo, Al?

Mama ta mi-a apărut în gând, turnând cafea și întrebându-mă despre serviciu. Pun pariu că arăta superb cu niște ani în urmă, așa ți-am spus după ce m-ai prezentat, o adevărată găină bătrână, și tu ai zis: „Of, termină cu asta" și că era în continuare. Superbă, nu găină bătrână!

— Dar lemingii? ai spus tu. Nu mi-ai răspuns la întrebarea despre lemingi.

Am început să mă simt frustrat.

— Tu și eu, Al, am zis. Trebuia să fim tu și eu împotriva tuturor.

— Tu, eu și fata de la Praga!

Locul acela era ca o pală de aer înghețat.

— De ce nu pot să nu mă mai simt așa? ai întrebat.

— Cum?

— Ca *mine.*

Numai că suna mai degrabă ca *mieee.*

Erai udă pe umeri, dacă aș fi avut haină, ți-aș fi dat-o.

— Nu e nimic în neregulă cu tine. Ești perfectă.

— Oamenii perfecți nu sfârșesc aici.

Am văzut un stand de înghețată, treptele care coborau spre apă, podul. Amândoi vedem aceleași lucruri, mi-am zis, dar nu ajută la nimic.

— E nasol să fii pe cont propriu.

— E și mai nasol să fii cu cineva nasol. Nu poți să alegi care părți din mine îți plac și care nu, nu merge așa. Nu poți să faci mofturi cu mine. Ar trebui să-ți pese de mine în orice condiții, ai spus că *așa* o să faci.

— Îmi pasă.

— Îți pasă când îți convine ție, când e ușor, dar cum e atunci când e greu? Pentru că acelea sunt clipele care contează.

M-am întrebat cum ne vom aminti de asta. Pentru noi era o ocupație pentru a doua zi dimineață, să reconstruim serile dezlănțuite bucată cu bucată și îmi plăceau nopțile acelea, dar în ultima vreme cel mai mult îmi plăcuseră serile liniștite, cele în care eram treji, când eram doar noi doi. Îmi aminteam cum te-am privit într-o seară, la puțin timp după ce ne-am cunoscut, cum te dezbrăcai, cum te demachiai și am avut o revelație: nu *trebuia* să fiu un iubit de rahat.

— Te iubesc, ți-am spus.

— Tu nu vrei niciodată să înoți până scapi de toate, Luke? Pentru că eu vreau. Nu mai știu cine sunt.

— Tu ești Alice.

— Asta-i bună, ai spus, ca și când aș fi glumit. Apoi: Cine e ea? Cine e Alice?

A trecut o mașină de poliție și zgomotul sirenei parcă a făcut o gaură în izolarea noastră, iar pe tine te-a cuprins alt val de beție.

— Vreau la prietenele mele, ai zis. Vreau acasă. Unde e acasă?

— La Balham, am spus. Locuiești în Balham.

— Nu sunt acolo, ai zis. Te-ai cutremurat și te-ai cuprins singură cu brațele, frecându-le în sus și în jos. Brațe micuțe, niște oase acoperite cu un strat subțire de carne. Nu dorm. Sclipiri de diamant pe zăpadă, ploaie de toamnă, nu am murit, nu dorm.

— Ce tot vorbești, Al?

— Mă-nșel, ai zis. Zzzăpada pe care lucește diamantul.

A trecut o ambulanță pe lângă noi, cu sirena și luminile pornite.

— Seara cuiva s-a terminat prost, ai spus.

Făceai asta deseori – aveai momente în care erai aproape trează în toiul beției, ca și cum ieșeai la suprafață să respiri. Ți-ai scuturat fulgii din poală și m-am gândit că probabil îți cumpărașești pantalonii aceia roșu-burgund după ce te-am văzut ultima dată. Ce altceva se întâmplase în ultimele opt săptămâni? Așa se întâmplă, așa se despart cuplurile, pur și simplu *lasă* lucrurile să se întâmple și mi-am zis la dracu', de ce nu, probabil că nu e niciodată momentul potrivit – sau nepotrivit – așa că m-am lăsat în genunchi.

— Tu ești aleasa mea, Alice, am spus.

Probabil ai crezut că am alunecat, pentru că ai pufnit în râs.

— Ridică-te, omule, ai zis. Poartă-te ca un bărbat!

M-am ridicat, cuprins brusc de furie. Am încercat să-mi controlez respirația, m-am forțat să mă uit la plăcuța de pe

bancă, scria ceva despre o femeie care a murit. *Stătea deseori aici și privea lumea plutind la vale.* Ți-ai aprins o țigară, ai tras de două ori și mi-ai suflat fumul în față.

— Nu mă face să te urăsc, am spus eu, ceea ce nu aveam de gând să spun.

Ai mai luat o dușcă, ai mai tras un fum.

— Nu te juca cu mine, am spus.

— Tu ești cel care ți-o trăgeai cu altele.

— O dată, Alice, o dată. De când *o dată* a început să însemne că mi-o trăgeam cu altele?

— Ai făcut-o o dată mai mult decât mine. Am fost mai mult prostită decât am prostit eu, ai declarat, râzând. Ccclar.

Un grup de bărbați treceau cântând ceva mai departe.

— De ce nu puteți toți să nu mă mai urmăriți?

M-am întrebat dacă te refereai cumva la tipul cu care flirtai în All Bar One. Aproape că îi stăteai în poală. Mă uitam la voi prin pahar, așa cum ne uitaserăm noi la rechinii de la Acvariu, și m-am forțat să nu sar la voi. Poate era o poveste mai veche – te întâlneai cu un iubit mai vechi, te răzbunai pe mine pentru povestea de la Praga. O meritam. Gelozia e ca jalea, se multiplică și împrăștie ură și suferință, dar eu nu vreau decât să ne întoarcem la ce a fost. La tine, care veneai să vezi *Live al The Apollo,* te-aș lăsa chiar să te uiți la *Wallander.* Să vii și să te plângi de cutiile de pizza vechi de trei zile, să alergi de la duș în camera mea, udă și tremurând, spunând că poate nu e cel mai mare și mai elegant cartier, că poate avea să ajungă precum Peckham, Elephant sau Clerkenwell, dar că ne-am putea permite să închiriem propriul *nostru* apartament dacă ne adunam veniturile.

— Pari că ai nevoie de o îmbrățișare.

— Am, dar nu de la tine.

O fărâmă de ranchiună s-a născut în mine. Eram blocat pe *repeat,* sortit să continui să stric totul, ca într-o parodie groaznică după Ziua Cârtiței. Am douăzeci și șapte de ani, mi-am spus. Sunt prea bătrân pentru asta.

— Ții minte când am făcut baie în pielea goală? ai spus. Hai să facem baie.

— Nu fi ridicolă, ninge.

— Tu ești ridicol, cum te ții după mine. Ești jalnic.

Fărâma de ranchiună se întărea, așa că am încercat să număr până la zece înainte să vorbesc, auzind apa curgând peste baraj la distanță, dar când am ajuns la șase m-am auzit spunând:

— Uită-te în ce hal ești. Ești de toată jena.

— Nici tu nu ești mai breaz. Suntem la fel de răi. Tu, eu, chiar și mama.

Mi-a venit pofta să mă îmbăt. Băusem șase sau șapte halbe, dar simțeam că sunt doar pe jumătate – jumătate treaz, jumătate beat, jumătate gol, jumătate plin, jumătate din ce fusesem cândva. Aveam nevoie să mă fac atât de praf încât să nu mai știu cât de mult stricam totul.

— Pot să beau și eu? am întrebat, făcând un semn spre cutie.

— N' mai e, ai zis. S-a dus.

Nu așa trebuia să fie. Aveam de gând să te cer în căsătorie, nu să te rănesc, făcusem asta destul, dar simțeam furia crescând în mine, searbădă, acră și înciudată. Era un sentiment nou care nu era iubire, ceva țepos și de necuprins.

— Hai să mergem la hotelul unde sunt cazat.

— Prefer să dorm pe banca asta.

Ai aruncat o privire deprimată la plăcuța despre femeia decedată, apoi ai mijit ochii la pantalonii mei.

— Alea sunt cheile tale sau doar te bucuri că mă vezi? ai întrebat, râzând.

M-am uitat în jos: se vedea conturul cutiei de bijuterii. Nici să te cer ca lumea nu reușisem. Mă făcuseși să greșesc. Îmi imaginam cum îi dădeam vestea lui Charlie, luând un aer curajos. Cum îi trimiteam un mesaj din barul hotelului sau mâine, din tren. Urcă-te la loc pe cal, băiete! Ți-a venit tovarășul înapoi. Bem o bere vineri? Nu-mi dădeam seama dacă simțeam bucurie sau disperare. Am scos cutia, am aruncat-o în râu și s-a auzit un pleosc.

— Ce-a fost asta? ai întrebat indiferentă.

— Trecutul, asta a fost – asta o să fii și tu în curând.

— Foarte profund, ai zis și poate, dacă n-ai fi râs, n-aș fi făcut ce am făcut după aceea, dar în clipa aia – cu părul peste față, cu țigara pe jumătate fumată și stinsă lângă picioare – erai un om pe care îl uram mai mult decât pe mine însumi. Trebuia s-o termin – să termin cu noi doi – în așa fel încât să nu ne mai putem răni unul pe altul.

— Fata aceea de la Praga era superbă, am spus, și mi-am amintit foarte clar cum fusesem înainte de tine, singur, neavând nimic de pierdut, nu aveam de cine să-mi pese, nu aveam pe cine să dezamăgesc, nu avea cine să mă dezamăgească. Sexul cu ea a fost demențial. Când sunt cu tine în pat e ca și cum aș fi mort, tu ești ca și moartă.

— Ce interesant că spui asta, ai zis și ai râs într-un fel glacial. Nu mi-e frică de tine, nu mi-e frică de nimeni, ai zis tu, sugând în van din cutia goală.

Am întins mâna și am văzut o deschizătură. Am văzut sutienul tău negru, cu dantelă, cel pe care ți-l cumpărasem de Ziua îndrăgostiților. Simțeam nevoia să te trag atât de aproape încât să dispară totul sau să te împing atât de departe încât să

nu te mai văd niciodată. Da, asta era, să nu am pe cine să rănesc, să nu aibă cine să mă rănească, mă puteam obișnui cu asta, puteam să supraviețuiesc, trebuia să trăiesc așa ca să supraviețuiesc – să conduc duminica dimineața la ușă fetele cunoscute sâmbăta seara, să le sărut pe obraz și să le spun: „Da” când mă întrebau într-o doară dacă urma să le sun, apoi să îi trimit mesaj lui Charlie, domnul Singur, și să-i spun: „Amice, am marcat la o tipă super tare aseară!” În seara în care ne-am cunoscut am avut încredere să vin să vorbesc cu tine numai pentru că nu aveam nimic de pierdut și eram așa de bucuros că lăsasem toate porcăriile acelea și pe mine în urmă, dar acum aveam să mă întorc la viața aceea și să mă consolez, nu putea să fie mai rău decât era acum, dar mai întâi trebuia să dispari, trebuia să te șterg din gând. Te uram, Al, pentru că mă făceai să cred că am alternative. Am văzut podul, cu grinzi și console, amintindu-mi că-mi dorisem cândva să ajung arhitect. Încă un vis abandonat.

— Întoarce-te cu mine, te rog, am spus, făcând un ultim și jalnic efort.

Ai ridicat capul.

— Măcar Ben recunoaște cât de nemernic e.

Am ignorat chestia asta, indiferent cine mama dracului era Ben ăsta, și am văzut preț de-o clipă cum aveam să fiu după tine. Cum avea totul să devină o amintire – cum deveniseră și Amy, Alex sau Pippa. Am avut senzația trecătoare pe care urma s-o resimt gândindu-mă la tine după un an, doi sau cinci, într-adevăr, cu o urmă de regret, dar tot ca o amintire. Aveam să te văd ca pe o treaptă până la ea – oricine ar fi fost, următoarea mea iubită. Poate treaba asta – noaptea asta – avea să devină o glumă știută numai de noi, de mine și de ea, cum mă certasem cândva cu o femeie pe o bancă lângă un râu, pe zăpadă. Cum urmărisem cândva o fată până la Southampton ca un adolescent îndrăgostit. Cum mă întâlnisem cu o jurnalistă. Și cum aveam să râdem, stânjeniți la început, dar apoi mai relaxați, de toate astea, de tine, de noi, așa cum râdem acum tu și eu – cum râdeam – de mine și de despărțirea mea de Amy din cauza unui picior de miel sau de Alex care mi-a spus într-o stație de autobuz din Neasden că sunt imatur din punct de vedere emoțional. Nu-mi plăcuse s-o pierd pe Amy, pe Alex sau pe tine. Când aveau să se termine toate?

— Te iubesc, Al, am spus din nou și nu mai plângeai numai tu. Nu te las să mă părăsești.

Dar ai sărit în picioare și când te-am apucat erai udă de la ninsoare și mică, mereu declarai că erai mare – ca Shrek, așa spuneai –, dar eu mă simțeam de două ori mai mare ca tine, de

trei ori, de zece ori, furios că nu puteam proteja ceva atât de fragil și de frumos.

— De ce vrea toată lumea să pună mâna pe mine, nu mai suport.

Când ai început să țipi, ți-am pus mâna peste gură, pentru că, dacă ne auzea cineva, ar fi fost convins că te atacam. Îți simțeam răsuflarea, buzele, dinții, nările, gâtul.

— Șșșș, iubito, șșșș, peste umărul tău se vedea jarul unei țigări de cealaltă parte a râului.

— Nu pot să respir, ai scâncit.

— Atunci nu mai striga.

— Ajutor, ajutor, să mă ajute cineva.

— Nu e nimeni care să te ajute. Eu încerc să te ajut.

— Mă doare.

Îl simțeam pe celălalt eu – viața aceea nouă în locul vieții vechi, alternativă, premiul de consolare, ceva. Nu era atât de departe, prin zăpadă, prin frig, dincolo de pod, dar nu îl puteam atinge până nu scăpăm de tine.

— Poți să te arunci de pe pod, nu-mi pasă, am spus, strângându-te mai tare.

Ai întors capul ca să vezi podul, dar nu ți-am dat drumul, ți-am văzut decolteul și mi te-am amintit pe pat, dezbrăcată și dorința s-a aprins în mine, ca un pește care a înghițit momeala. Am întins celălalt braț, dar mi l-ai dat la o parte, așa că te-am apucat zdravăn, trebuia să te țin, să te păstrez acolo ca să-ți explic, mi-am dat seama că de fapt țineam în mână doar părul tău.

— Dă-te de pe mine, ai țipat.

* * *

Comentarii lăsate în albumul deschis pentru Alice Salmon la plecarea de la *The Southampton Messenger,* 20 noiembrie 2009

Ne va fi dor de tine și de râsul tău, dar nu de adidașii tăi puturoși lăsați pe calorifer!

Amanda

Mereu va exista în biroul acesta un colț care va rămâne pentru totdeauna „echipa Salmon". Va fi locul unde se desface sticla de vin vinerea la 16.30.

Mel X

Era inevitabil pentru cineva cu talentul tău să fie pescuit* mai devreme sau mai târziu. E o ocazie minunată, căreia nu-i poți spune NU. Pierderea noastră e câștigul Londrei. Mulțumim pentru munca

grea și pentru entuziasmul tău. Poate într-o bună zi te vom putea ademeni să vii înapoi?

Mark

* La pescuit de somon, te-ai prins!

I-am chemat pe cei de la Rentokil să-ți dezasambleze biroul.

I-am avertizat că s-ar putea să găsească șobolani!

Barbara S

Ține minte vremurile bune, cum a fost campania „prădătorul nopții". Ai făcut ce ți-ai propus – l-ai băgat după gratii pe unul dintre cei mai periculoși oameni din Southampton și ar trebui să fii mândră de asta. Numai bine.

Bev

Următoarea oprire e la *New York Times,* după o perioadă scurtă la Balham! Poarta spre Sud și tot restul…

Gavin

P.S.: Dacă susține Cazza că a fost ideea ei să-ți luăm un cadou la plecare, minte, a fost ideea mea.

Du-te, Față de Pește, du-te. Dacă lași iPod-ul în urmă, nu-ți face griji, nu ți-l ia nimeni. Din fericire, gustul tău pentru cărți e mai bun decât cel pentru muzică. Mulțumesc pentru cărțile recomandate și pentru amintiri.

Bella

Suspin! Ai fost ca o soră mai mare pentru mine, sună ca și cum ai fi bătrână? Am învățat atât de multe de la tine și ai fost un umăr excelent pe care să mă sprijin. Nu poți să ne lași… Trebuie să ne lași… Nu poți să ne lași… Mi-a plăcut fiecare minut în care am lucrat cu tine. Trimite-mi mesaje pe Twitter, domnișoară S!

Ali XXX

A devenit deja legendară ziua în care fata cea nouă i-a ținut piept lui Jonathan Sexton la Advertiser și a refuzat „ciocănitul morții".

Gavin

Sper să-ți placă Kindle-ul, e noul DX cu ecran mare! Acum nu mai ai nicio scuză să nu citești Kafka!

Cazza

PS: Gav vorbește numai prostii!

Cine o să mai facă acum ceai, chiar dacă insistai să-l faci atât de tare încât stătea linguriță țeapănă în ceașcă? Bucură-te de marele oraș. Sunt foarte gelos! Când putem veni în vizită? Două linguriță de zahăr, vă rog.

Phil

Serile de vineri în Flames nu vor mai fi la fel fără tine. Să mai vii să ne vezi. Pe-al meu îl vreau dublu
Juliet

Mult noroc.
De la Anthony Stanhope

Ai făcut tot posibilul să pari indiferentă, domnișoară Salmon, dar știu din surse sigure că ești nebună după mine, așa că dă-mi de știre când ești gata să ieșim în oraș! Un bărbat ca mine nu așteaptă la nesfârșit!
Marele Tom

Jurnalistă extraordinară, regina brutarilor, maratonistă, voluntară la organizații de caritate, campioana celor deposedați, înnebunită după tequila, prietenă minunată. Există ceva ce nu poți face? Bărbați din Londra, păzea! Cu drag și multe îmbrățișări.
Michelle X

* * *

Scrisoare trimisă de profesorul Jeremy Cooke, 29 iunie 2012

Dragul meu Larry,

M-am dus la râu după ce am fost la poliție. În locul unde stătuse un alai de prezentatori TV, ca și cum apropierea geografică îi făcea să înțeleagă mai bine. În acel loc, șușoteau pe un ton autoritar, ajunsese la capăt viața unei tinere care promitea mult. Aici, în acest loc liniștit și pașnic în mod obișnuit, o femeie tânără își găsise sfârșitul tragic. Aici, unde o seară de sâmbătă altminteri normală – ca miile de sâmbete de care te bucuri în fiecare weekend – a ajuns la un final îngrozitor. Se concentrau aproape exclusiv asupra acestui loc, îi agitau pe telespectatori cu detalii necoroborate despre forța curentului pe 5 februarie (mediu spre rapid), despre greutatea ei (se presupune că avea între 60 și 63 kg) și despre ce purta (blugi, o bluză de mătase mov și cizme… că erau până la genunchi, negre, luate de la Top Shop, un anumit prezentator s-a dus puțin cam departe cu detaliul acesta).

La început, locul era bombardat cu flori: o explozie de flori de iarnă, roșii, roz și galbene; fundalul perfect pentru cameramani. Acum se mai văd rămășițele veștejite ale unui buchețel. Nu era nimeni prin preajmă, era după ora unu

noaptea, așa că am îngenuncheat lângă apă, am băgat mâna, am simțit un fior rece. Din concluziile inițiale reieșea că un alergător văzuse cadavrul fetei, apoi a fost transformat într-o persoană care plimba câini. Omul era șocat când am luat legătura cu el, m-a întrebat dacă sunt persoană oficială. Da, l-am asigurat. I-am pus întrebări ca și cum nu știam nimic, dar părea foarte important să acopăr golurile. Crezuse că era un trunchi de copac, apoi și-a dat seama că erau haine.

— Nu puteam să înțeleg, a spus el, bărbatul pe care l-am întâlnit la restaurantul Debenhams. Era ca și cum creierul meu nu reușea să proceseze, era o femeie moartă în apă.

Nu a folosit expresia asta – de fapt, e o expresie pe care și eu am aflat-o de curând –, dar ceea ce văzuse era prima etapă a unui „artefact scufundat". Pielea ei era plină de pustule, ca și când i se făcuse pielea de găină în mod exagerat *(cutis anserina,* acesta e termenul tehnic); pielea netedă și catifelată era acum umflată și zbârcită ca a unei spălătorese. Punând ceașca de cafea pe masă, a spus că fata avea un băț în mână. Se pare că nu e ceva neobișnuit ca obiectele să rămână așa după moarte, fixate de un spasm cadaveric. Dacă rămânea mai mult în apă, peștii și alte vietăți ar fi ciugulit carnea lui Alice, buzele și pleoapele. Cuvântul care definea așa ceva era nou pentru mine: antropofagie. Dacă rămânea acolo și mai mult, s-ar fi scufundat, apoi ar fi ieșit din nou la suprafață, ridicată de gazele provocate de bacteriile din corp. „Umflă-te și plutește", am văzut descrierea asta sinistră pe un forum de pe internet.

Bărbatul de la Debenhams era îngrozit că l-ar fi putut aresta; aduni doi cu doi și-ți dă cinci.

— Consiliul a înlocuit multe din gardurile de lângă pod, a zis el.

I-am explicat despre campania din ziar dusă de Alice cu niște timp în urmă. Cât de mult credea în ea; cum obținuse rezultate datorită încăpățânării și tenacității ei.

— Au fost vandalizate, dar ar trebui să *vrei* să sari ca să treci dincolo, a zis.

La început aveam unele bănuieli, dar pur și simplu nu cred: nu o văd luându-și viața. Nu Alice. Pentru fiecare pagină din jurnalul ei în care scria cât de rău se simțea, erau altele două despre cât de frumoasă era viața. Mai trecuse și înainte prin perioade grele. Liz, draga de ea, se teme de ideea de sinucidere ca o femeie care se retrage de pe marginea unei prăpăstii, dar eu nu cred. De fiecare dată a înfruntat totul, a învins întunericul, a perseverat, a *trăit.*

Am mers din nou la marginea râului și am băgat mâna în apă, amintindu-mi vag că am fost cândva într-o barcă și că m-am lăsat pe spate, cu mâna scufundată pe jumătate. Am căzut

în patru labe. M-am trezit strigând: „Draga mea, unde *ești*?” și mi-am văzut imaginea reflectată – ochelarii cu lentila în formă de semilună, sprâncenele, ridurile, smocurile de păr – apoi imaginea a dispărut. M-am întrebat cum ar fi fost să intru în apă, să o urmez, să mă duc după ea. Nu durerea provocată de boală mă sperie, Larry, asta nu e atât de imposibil, nu mă pot împăca cu gândul declinului. Gândul că Fliss va trebui să-l vadă. Ca și cum n-am rănit-o destul.

— Nu evadezi tu atât de ușor, spusese ea când am glumit că ar trebui să mergem într-o ultimă vacanță în Suedia.

Se schimonosise la față și zisese că viața era prețioasă, că nu era a noastră ca să ne-o luăm singuri și, în plus, ea se bucura de fiecare secundă petrecută lângă mine.

Când băiatul cu tatuaje a vorbit de „harachiri”, l-am făcut ferfeniță, subliniind traducerea literală a expresiei, explicându-i apoi că un samurai înfrânt își recâștiga onoarea eviscerându-se, iar înlocuirea aceea era similară predatului; dacă te concentrai numai pe detalii, nu mai vedeai ceea ce priveai, nu mai simțeai nimic, enumerai pur și simplu amănunte, arhitectura familiară a cunoștințelor. „Imaginează-ți o rușine atât de mare încât forțează o ființă umană să-și ia viața”, i-am zis eu, iar el, ca și altă dată, m-a întrebat de ce vorbesc despre oameni ca și cum ar face parte din altă specie, ca și cum nu eram unul dintre ei. Mi-a cerut mai mulți bani și i-am explicat că samuraii erau considerați cu atât mai curajoși cu cât scoteau mai puține sunete în urma eviscerării – după *wakizashi.*

Privind în sus spre pod, mi-am dat seama de ceva, Larry. Am înțeles cât de inutile erau toate cunoștințele astea. Dacă ar fi fost să iau un cuțit, să mi-l înfig în partea stângă a abdomenului și să trag de el până în partea dreaptă, apoi în sus, oare toate cunoștințele pe care le am ar fi oprit sângele să bălțească la picioarele mele? Nimic din toate astea nu însemna ceva, așa cum faptul că am învățat cuvinte precum brahiterapie și acid zoledronic nu face ca boala mea să dispară.

— Iată cum cancerul te poate ajuta să-ți îmbogățești vocabularul, i-am spus lui Fliss după una dintre vizitele la spital.

— Te iubesc, a zis ea, iar eu m-am decis: o să-ți spun. Când toate astea se vor termina, când voi avea toate informațiile posibile despre Alice, o să-ți spun ce a însemnat ea pentru mine, ea și mama ei. O să-ți spun ție și lumii întregi, pentru că nu ai cum să crezi că sunt sincer în legătură cu *orice* – cum o să crezi că te iubesc – dacă nu pot fi sincer în legătură cu povestea asta.

— E frumos felul în care o reconstruiești pe fata asta, a remarcat ea odată, în timp ce ne uitam la niște fotografii cu ea

pe laptopul meu.

— Vorbești de parcă e Hopa Mitică, am glumit eu, amintindu-mi cum toți caii și oamenii regelui nu se descurcaseră cu mititelul acela.

— Probabil că nu ai totuși de gând să publici toate astea, nu? m-a întrebat.

Draga de ea, habar n-avea.

Am înțeles ce este acest sentiment care mă face să-i spun șefului de departament: „Fac asta cu sau fără ajutorul tău” sau rectorului: „Nu mă interesează care e părerea dumneavoastră”, ori ultimului recrut din departament, o brută cu pieptul bombat și fălcile pătrate: „Ești la fel de plictisitor în dormitor cum ești în laborator?” L-am simțit după ce am intuit prima dată ce anume m-a trimis în fugă la toaletă de patru ori într-o noapte. L-am simțit iar când am văzut confirmarea în ochii doctorului. Și, mai târziu, când medicul specialist a spus: „În fază terminală”. Îți spun eu ce e, Larry, e lipsa fricii. În sfârșit, lipsa totală a fricii.

— Nu-ți mai dau niciun ban, i-am spus băiatului tatuat.

Zgomotul slab al muzicii din căștile lui ajungea până la mine.

Poate așa va fi după ce mor, mi-am zis: ca un ecou de pe altă lume. El a băgat mâna în rucsac și mă așteptam să scoată alt suvenir de la Alice, dar a scos o figurină de sticlă care ar fi trebuit să se afle pe bufetul din sufrageria noastră. I-o cumpărasem lui Fliss pentru aniversarea noastră, la un an după ce ne mutaserăm în vechea casă.

— Du-te dracului, m-am auzit spunând.

O clipă a rămas ca trăsnit. Oare de ce n-am înfruntat niciodată bătăușii când eram copil, Larry?

— Nu-mi *pasă* ce faci cu scrisoarea aia, am spus. O să mor în curând. Tu mai ai cincizeci de ani de trăit. Imaginează-ți, încă o jumătate de secol în care să fii tu – trebuie să fie o tortură. Tu ai mai multe de ascuns decât mine, ai mai mult de pierdut. Nu mai vezi un ban de la mine.

Întotdeauna încuia ușa după el, dar mă întrebam cum ar fi arătat scena asta dacă ar fi intrat cineva. Un profesor cu unul dintre studenții lui? Un savant și unul dintre asistenți? Un tată și fiul lui – unul tânăr, ce-i drept, poate din a doua căsnicie, care venise să-l salute și să scoată niște bani de la bătrânul lui tată?

— Mă urăști doar fiindcă suntem la fel, a spus el. Poate că o îmbraci în cuvinte mari, dar tu ești fața respectabilă pentru ceea ce sunt eu. Tu ești ca mine, dar cu sacou de stofă.

Am hohotit de râs la replica asta.

— Du-te dracului, Omul Ghețarilor, a zis el.

Mă întrebam, în cazul în care aș fi avut un fiu, dacă ne-am fi vorbit vreodată astfel – dacă ne-am fi certat, dacă ne-am fi înțeles bine, dacă ne-am fi admirat reciproc, dacă am fi avut încredere unul în altul, dacă ne-am fi iubit. Am dat să apuc figurina, dar s-a rostogolit pe podea și s-a spart.

— Voi afla adevărul înaintea ta, am spus. Voi scrie totul într-o carte, iar tu, rahat mic ce ești, poate vei apărea și tu în ea.

— Înseamnă că domnul și doamna Salmon o să aibă ceva nou de citit! a răspuns.

Toți vom avea ceva nou de citit dacă ies lucrurile cum vreau eu.

Verdictul medicului legist a fost practic o recunoaștere: suntem blocați. Spume albe la gură și nas, fluid în plămâni, resturile din apă în stomac – astfel de observații le-ar fi sugerat celor care o examinau pe Alice că s-a înecat, că era vie când a intrat în apă și că s-a chinuit să respire în timp ce se scufunda, dar asta nu explică ce s-a întâmplat înainte. Nu ți se pare ironic că într-o lume în care fiecare pas îți este supravegheat, monitorizat și filmat, ultimii ei pași au fost nevăzuți? Cel puțin, nu de lumea largă. Oare n-ar trebui ca cineva să stea după gratii pentru treaba asta? Probabil că eu ar trebui să stau, pentru ce am făcut în seara aceea de decembrie din 2004, deși acolo e altă poveste.

Am stat pe malul râului până s-a luminat de ziuă, privind apa, resturile și valurile negre, adânci, curgând cu repeziciune la vale. Și o priveam pe Alice Salmon. Mi-am amintit de cartea mea cu Humpty Dumpty, de copertele galbene și crăpate, cum îi atingeam cotorul, simțind povestea, simțind însuși oul micuț.

— E antropomorf, îmi spusese tata. Mai știi ce înseamnă cuvântul acesta, Jeremy?

Nu puteam, oricât aș fi încercat; nu voiam decât să spun povestea cu glas tare, să-l aud măcar o dată *pe el* spunând-o tare, în forma încurajatoare și familiară a rimelor.

— Am mai discutat asta, a zis el scurt. Dacă îți dau să guști puțin din asta, îți amintești? a zis el, desfăcându-și cureaua.

E un singur catren. Dar nu înseamnă nimic să mă dumiresc asupra formei. Și ce dacă știu că oul acela umflat, sfărâmicios, își face apariția în *Alice în Țara Oglinzilor,* discutând despre semantică împreună cu protagonista Alice? Mă întreb dacă Alice a noastră a citit cartea asta. Ar fi iubit-o pe eroina eponimă. Te voi face la loc, micuță Alice, și când vei fi întreagă în cartea mea – când vom fi împreună în cartea mea – poate va fi momentul potrivit ca eu să am o mare cădere.

Chestia e, bătrâne, că am văzut-o în noaptea în care a murit. N-am spus asta la poliție, n-ar fi făcut decât să înțeleagă pe dos. Nu că ne-ar fi văzut cineva când vorbeam, când ne

certam, dar n-ar face decât să alimenteze speculațiile. Îi urmărisem mișcările pe Twitter, o listă de baruri: ca niște puncte pe hartă. Am ajuns-o din urmă pe o stradă numită adecvat Barul de Sus, i-am auzit râsul dintr-un grup de fumători, la intrarea în bar. Eu știu râsul acesta, mi-am zis. Știu tonul, știu timbrul. M-am întors și m-am holbat. Recunosc părul acela, mi-am spus. *Alice.*

— *Tu,* a zis ea, șocată, înspăimântată. După câteva minute, mi-a tras o palmă. Asta e pentru ce mi-ai făcut când aveam optsprezece ani, a spus.

De ce n-a putut să poarte pantofi în loc de cizme, Larry, poate n-ar fi tras-o la fund atât de tare? Avea urme pe față, așa îmi spusese bărbatul de la Debenhams. Probabil, a zis el, din cauza curentului care o izbise de suprafețe dure. Poate o izbise de trepte, m-am gândit eu. Valurile or fi împins-o de mai multe ori spre trepte.

Am privit-o alunecând în râu și știam în adâncul sufletului că nu ar fi fost ca Ofelia din cauza altui lucru pe care l-am învățat. Trupurile plutesc în apă cu fața în jos.

Al tău, ca întotdeauna.
Jeremy

Mesaj de la Elizabeth Salmon, sâmbătă. februarie 2012, 13.27

Alice, fă-mi o favoare, iubito, nu-mi pot deschide e-mailul, poți să intri tu de pe telefon… sunt la pepinieră și am nevoie de codul de la voucher. Trebuie să fie într-un e-mail primit ieri. Sper să fie în regulă în weekend la Southampton. Tata spune să nu bei prea mult.

Te iubesc, X

* * *

Scrisoare trimisă de profesorul Jeremy Cooke, 3 iulie 2012

Sincer, a fost aceeași poveste îngrozitoare, Larry. Conversații superficiale, fără niciun rost. Fuga după puncte profesionale. Punerea în inferioritate a celuilalt, doar că în stil antropologic. Măcar a fost destulă băutură și am scăpat de durere.

Eram la o adunare de oameni de știință, după o conferință. Nu ne furișam în vreun hotel strident, nu era un rendez-vous de jumătate de oră în biroul meu cu jaluzelele trase, nu eram în mașina mea, pe marginea drumului din New Forest. Eu și Liz eram la o petrecere. Asta își dorise. Noi, împreună, în public.

De câte ori se deschidea ușa de la intrare mă uitam să văd cine e.

— Relaxează-te, m-a asigurat ea, ești la câțiva kilometri de casă. Aici nu cunoaștem pe nimeni. Oricum, toți sunt preocupați de propria persoană – chiar și tu ai spus-o. E natura umană.

Eram în bucătărie. Câțiva oameni dansau în living pe muzică de ABBA. Nu era nimeni de vârsta mea; toți aveau în jur de douăzeci de ani sau erau de vârstă mijlocie. Liz purta o rochie neagră și un colier cumpărat de mine; arăta divin. Eram captivat de gâtul ei în seara aceea: linia lungă, albă și curbată, ca o lebădă, ca tulpina unei orhidee sau ca o piesă de decor din sticlă suflată. Mă simțeam amețit, nesăbuit. Ca un personaj de film – de exemplu, Charlton Heston sau Gregory Peck.

Un șir întreg de bărbați se holba la ea.

— Voi doi sunteți împreună? a întrebat unul fără rușine.

— Păi, sigur nu sunt tatăl ei, m-am răstit, împuns de gelozie. Am înconjurat-o cu brațul, simțindu-i umerii micuți. Arăți superb, i-am șoptit.

Îi simțeam tensiunea din umeri. Ar fi trebuit să mă aștept la asta: se lăsase de câteva ori tăcerea la prânz, când se juca cu macroul, iar eu am întrebat-o cum e mâncarea și ea a răspuns sec: „Uscată”. Nici încercările mele de a relua conversația la un nivel satisfăcător, vorbind despre un subiect despre care știam – sau bănuiam – că o va fascina, ridicarea vasului *Mary Rose,* n-au avut succes.

— Nu pot să continui așa, a zis ea.

— Vinul acesta nu-i prea bun, asta-i sigur.

— Am nevoie să simt că mă aflu pe o traiectorie.

Am așteptat să treacă momentul. Când am văzut că nu trece, am spus:

— Se vede că ești în departamentul de engleză. În curând vei vorbi despre *arca* noastră!

— Nu mă lua peste picior, a spus ea. Nu e nerezonabil. Ce facem noi e atât de fals, nu e corect față de nimeni, mai ales față de Fliss.

Numele soției mele a trecut ca o umbră prin cameră. Copiii celor care găzduiau petrecerea – îi terorizaseră pe oaspeți toată seara – au intrat alergând prin bucătărie. Bieții amărâți, era limpede că părinții lor îi forțaseră să se îmbrace: aveau cravate și maiouri. Profesorii aceștia, nici pe copii nu-i scuteau de obsesiile lor.

— De ce au bărbații mereu impresia că lor li se aplică alte reguli? a întrebat Liz.

Am așteptat, sperând că era o întrebare retorică.

— Nu vezi? Dacă e să existe un *noi,* vreau să fie ceva de care să fiu mândră.

Unul dintre copii, un puști precoce – îmi amintea de mine la vârsta aceea – a venit și s-a prezentat. Fusese unul dintre numele de pe lista mea și a lui Fliss, dar renunțaserăm demult să mai vorbim despre nume de copii. Renunțaserăm demult să mai discutăm despre copii. Știam că era acasă și se uita la *The Two Ronnies,* râzând la scena în care se dădeau drept prezentatori TV; că făcea cafeaua în timpul secvenței în care Ronnie Corbett își spunea povestea de câine lățos în scaunul lui cu spătar înalt.

— Nu o s-o părăsești niciodată pe soția ta, nu-i așa? a zis Liz, după ce s-a îndepărtat băiatul.

— Nu mă lua așa de repede, i-am spus. Ne cunoaștem abia de câteva luni.

— De câteva luni, de câțiva ani – nu contează. N-ai lăsa-o niciodată.

— Nu e loialitatea o trăsătură bună?

— Nu e momentul potrivit pentru glumele tale, Jem. Trebuie să deținem controlul asupra destinului nostru și eu sunt doar o pasageră în al tău.

M-am uitat la ceas. A luat o înghițitură mare de gin.

— Mă iubești? m-a întrebat.

— Ei, asta da întrebare.

— Da, *e* o întrebare – și acum vreau un răspuns.

— Noi, antropologii, ne luptăm cu conceptul acesta, am spus. În general, se consideră că iubirea, sau *iubirea romantică,* s-a dezvoltat ca să ne concentrăm energia pentru procreare asupra unui singur partener, pentru că atașamentul acesta ne permite să creștem copiii ca o echipă. O americană a făcut o treabă fascinantă în acest domeniu. A încercat să identifice, dacă pot să spun așa, *simptomele* iubirii; ipoteza ei este că cel mai important e gânditul excesiv – cealaltă persoană se stabilește în gândurile tale.

— Nu-mi pasă. Dumnezeu știe de ce, dar mie îmi pasă de *tine.* Credeam că ții la mine. Liz și-a aprins altă țigară. Se pare că singura dată când *nu* fuma era când mânca sau când făcea sex. Îmi aminteam că eu și soția mea ne lăsaserăm împreună curând după ce ne cunoscuserăm.

Unul dintre copii, cel mai mic – trebuie să fi avut vreo trei anișori, dar nu mă pricepeam la vârste – plângea de-i ieșeau ochii din cap.

— Cineva e nefericit, am spus.

— Acum suntem doi nefericiți. Poate că n-am făcut mereu cele mai bune alegeri în privința bărbaților, dar nu sunt proastă.

— N-am zis că ești.

— Atunci de ce te porți cu mine ca și când aș fi?

M-a fixat cu aceeași privire pe care i-o observasem când mânca macroul. M-am întors: un cărucior de servit, o canapea de culoarea caramelului, un sistem hi-fi cu discuri sprijinite pe o parte; știam că în anii care vor veni așa îmi voi aminti de relația noastră.

— Iar te porți în felul tău tipic, Jem – ești plin de păreri despre toți ceilalți, dar când îți pun o întrebare simplă despre tine, te pierzi.

— Nu prea aș spune că e *simplă.* Câteva dintre cele mai strălucite minți din domeniul meu – și al tău – s-au luptat fără succes să descopere ce e iubirea, *la ce* servește.

— Iar începi, nici nu-ți dai seama că o faci. Nu știu dacă te iubesc sau te urăsc mai mult. În ce mă privește, e ușor – e ură, ură, categoric, de fiecare dată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă urî, am spus. Nu te urî pe tine însăți.

— Îți spun eu pentru ce e dragostea: există pentru că, fără ea, am fi doar două trupuri care se lovesc unul de celălalt. E suficient de rău că avem o aventură, dar parcă e și mai rău dacă e vorba numai de sex. Parcă e mai lipsit de respect.

— E lipsă de respect față de cine?

— Nu face pe inocentul. Pentru început, față de soția ta sau iar ai uitat în mod convenabil de ea? Fără ea, fără dragoste, sunt doar cealaltă femeie, bucățica ta pe alături. A lăsat țigara din mână. Aveam ideea că e posibil să avem ceva deosebit aici, că am putea avea un viitor. Aproape că aș fi putut trăi cu ce urma să-i facem lui Fliss dacă ar fi însemnat să trăim fericiți până la adânci bătrânețe. Dar dacă nu, atunci mă tratezi pur și simplu ca pe… ca pe o târfă. Dacă nu, atunci mă port ca una.

A început să plângă și am văzut cât de diferit arăta Fliss când plângea: mai tăcută, mai matură, mai așezată. În clipa aceea, comparând durerea celor două femei, mi-am dat seama pentru prima dată cum era să mă urăsc *cu adevărat* pe mine însumi. Am întins mâna, i-am mângâiat conturul șirei spinării cu degetul arătător. Toți suntem făcuți din carne și oase.

— Liz, iubito, nu fi așa, nu plânge!

— Ți-ar conveni, nu-i așa? Nu te-ai purtat niciodată cu mine ca și cum aș fi o comoară. Îți pasă mai mult de oamenii care au trăit cu mii de ani înainte decât de mine. Eu nu contez?

— Sigur că da, știi că da.

— Nu știu, cum aș putea să știu – nu-mi spui niciodată. Mă simt pur și simplu *pierdută.*

De ce trebuie să fim toți așa de fragili? mi-am zis, dar probabil am spus-o cu glas tare, pentru că am auzit o voce

slabă răspunzând:

— Fragilă? Fragilă? Sunt de-a dreptul *robustă* față de cum eram înainte.

•

Liz s-a îmbătat foarte repede. A flirtat cu alți bărbați. A răsturnat câteva pahare. Când am încercat s-o ating, a zis că nu poate să aibă o relație pe jumătate.

Eu și Liz stătuserăm în fața tablourilor de Tizian și Caravaggio la Muzeul Național; spusese că nu-i păsa cine ne vedea, nu dădea doi bani, viața era prea scurtă. Fuseserăm un weekend la Dorset, ne plimbaserăm agale pe pietrișul de pe plaja Chesil și ascultaserăm valurile. Merseserăm la mare, la Beachy Heady cu mașina mea TR7, mașina despre care Fliss spunea în glumă că e un simptom al crizei timpurii de vârstă mijlocie, băuserăm șampanie cu acoperișul lăsat în bătaia brizei sărate. O parte din mine voia să alerge acasă și să-i *spună* lui Fliss, să-i spună cât de departe se vedea în larg, despre farul micuț și măreția vertiginoasă a crestei albe. Voiam să o trezesc ușor din somn, pentru că avea să fie în pat până mă întorceam eu de la „simpozionul din weekend", și să-i spun: „Fliss, Fliss, nu vei ghici niciodată unde am fost". Fusese o zi extraordinară, mi se părea absolut firesc să o împart cu ea. O parte din mine dorise să o duc în același loc, astfel ca ea, *Fliss,* să simtă aceeași bucurie pe care o simțise Liz, să văd același zâmbet pe fața ei – zâmbea atât de rar pe vremea aceea – care apăruse și pe fața lui Liz. O viață pur și simplu nu e de ajuns, mi-am spus, simțindu-mă din nou copleșit de situația imposibilă. Ți-ai *permis* să iubești alte femei, egoist și prost ce ești. Cuvintele unui profesor, fie de istorie, fie de literatură clasică, răsunau în cameră ca și cum s-ar fi adresat unui câine: „Ai fost un băiat prostuț, Cooke, *prostuț".*

•

— Jeremy Cooke, ca să vezi!

M-am întors în loc. Martin Collings. Lucrase cu Fliss când era angajată la UCL. Păstraseră mereu legătura.

— Martin, ce plăcere să te văd, am spus, uitându-mă peste umărul lui.

Liz plecase la toaletă. Rămăsesem în bucătărie, de-abia vorbind; niciunul din noi nu voia să se apropie sfârșitul serii: eram amândoi îngroziți de ce s-ar fi putut întâmpla mai departe.

— M-am purtat mizerabil, a spus Martin, n-am mai vorbit cu Fliss de când lumea. E și ea aici?

— Nu, am zis. Nu e.

M-am uitat prin cameră după Liz. Era beată și plecase de mult timp. Te rog, m-am gândit, ce bine ar fi să mă fi părăsit!

— Cum e la serviciu? Tot te mai interesează morții?

Liz a venit și s-a oprit lângă mine. S-a clătinat și s-a sprijinit de mine. Nu era nimic la mijloc, nicio legătură, nicio intimitate, doar greutatea ei.

— Te iubesc și te urăsc, în orice caz, ai stricat tot, relicvă preistorică și proastă ce ești!

M-a sărutat pe obraz. Era un sărut de adio: tandru, umed și crud. Am încercat să mă uit la Martin; aproape că îi vedeam gândurile mișcându-se; mecanismul minții lui era supra-activat.

Liz a ieșit din cameră și am gesticulat ca și cum aș fi băut – de parcă spuneam că n-am nici cea mai vagă idee ce-i cu ea, nu o lua în seamă, e beată. A început să cânte Neil Diamond și Liz a plecat, clătinându-se, în living, ca și când o atrăgea muzica, de parcă și-ar fi amintit că uitase ceva acolo.

— Ce manevrezi, Jeremy? m-a întrebat el.

— Ce manevrez?

Muzica s-a oprit și a început din nou. REO Speedwagon. Am auzit râsul lui Liz și m-am simțit ciudat de calm: de parcă acum nu mai depindea de mine. Martin avea să-i spună lui Fliss și avea să fie mai bine decât să păstrez secretul acesta uriaș, canceros. Dar ceva m-a făcut să perseverez în minciună, în clișeu. Ca un rol pe care trebuia să-l joc.

— Doar nu crezi… o, e de-a dreptul amuzant. E asistenta mea, ultima angajată la departament. Dar, să fiu sincer, are o mică problemă cu vinul.

Mi-o imaginam pe Fliss: punând ceva de mâncare câinelui, trăgând zăvorul la ușă – petrecerile astea infernale pentru profesori, știi cum sunt, se lungesc, așa că mai bine nu mă duc, îi spusesem eu – și urcând treptele ca să meargă la culcare.

— Nu mă fraieri, a zis Martin. O cunosc pe soția ta de multă vreme, merită ceva mai bun de atât.

Liz dansa cu bărbatul căruia îi spusesem că nu eram tatăl ei. Atunci, asta e, mi-am zis. Asta însemna să ai o aventură.

— Ești un mare nenorocit, Jeremy, a spus prietenul soției mele.

Mult mai târziu – pe vremea aceea nimeni nu se urca băut la volan, eram în 1982 – m-am furișat în casă, am mângâiat-o pe Milly când s-a ridicat din coșul ei ca să mă întâmpine, i-am șoptit că e fetiță bună, am făcut un duș și m-am strecurat în pat, în timp ce soția mea murmura ceva ce nu am înțeles, probabil: „Bine ai venit” sau, „De ce n-ai sunat?” ori „Sunt singură”. Am rămas treaz lângă femeia care era diferită în atât de multe privințe de cea care-mi fusese alături în seara aceea, dar mai ales într-un anumit aspect: cu aceasta eram căsătorit. Nu am dormit, am așteptat să sune telefonul, să sune broasca

aia lingușitoare de Collings ca să-mi pecetluiască soarta. Dar telefonul nu a sunat. Poate am scăpat basma curată, mi-am spus, ascultând răsuflarea ușoară, regulată a soției mele.

De unde era să știu eu ce avea să facă Liz după nouă zile, Larry? Ar fi trebuit să prevăd asta? Să o opresc? Nu mai eram o problemă unul pentru celălalt. Când am prins de veste, am fost la fel de șocat ca atunci când am auzit că murise Alice. O bătaie ușoară în ușa biroului, era un coleg, unul dintre puținii care știau ce se întâmplase între noi doi, cu o expresie între simpatie și dispreț.

— Jeremy, ai aflat?

De unde naiba ar fi trebuit să știu?

Al tău, întotdeauna.
Jeremy

* * *

Vedere trimisă de Alice Salmon, 17 august 2009

Dragă mamă și tată,

Vremea e sufocantă, hotelul e adecvat, mâncarea e groaznică. Stau mult la piscină și beau multe cocteiluri. Insula e frumoasă (insistă să avem măcar o activitate „culturală" pe zi!). Arăt mai mult ca un homar decât ca un somon! Sunt mulți nemți, dar o să te bucuri să știi că n-am menționat nici măcar o dată războiul, tată. La Fuertevento am venit noi când eram mici? Fetele vă salută.

Vă iubesc mult.

Ax

PS: Cine spunea că nu se mai trimit vederi în ziua de azi?

* * *

E-mail trimis de Elizabeth Salmon, 22 iulie 2012, 11.02

De la: Elizabeth_salmon101@hotmail.com
Către: jfhcooke@gmail.com
Subiect: Spune-mi

Jem,

Am atașat la e-mail un bilet scanat, primit azi-dimineață împreună cu niște fotocopii după scrisul tău și cerința de „a le compara pe cele două". Vreau să-mi confirmi că biletul ăsta nu e scris de tine, pentru că seamănă în mod remarcabil. Avea optsprezece ani, era boboacă, era plecată de acasă pentru prima dată, un bilet că acesta ar fi speriat orice fată de vârsta ei. Scrisul acela foarte mărunt a șocat-o. Ți-am trimis fotografii cu Alice când era mică, ce mama dracului! Dacă nu eram eu, Dave te-ar fi băgat în mormânt. Nu pot să cred că m-am lăsat ispitită să te primesc înapoi în sentimentele mele – spune-mi că n-am fost amăgită, Jem, că n-ai scris tu

biletul ăsta. Persoana care mi l-a trimis a zis că ți l-a arătat, crezând că „transpirai ca un pedofil în costum de Moș Crăciun”. Azi am fost mai aproape să beau ceva decât am fost de când m-am lăsat. Am cumpărat o sticlă de gin de la Tesco și am stat cu ea în parcare. Am stat acolo, cu sticla în brațe, mângâind sticla verde, rece și netedă: promisiunea unei evadări, a uitării, a nimicului. Nu-mi dorisem decât să adorm și, când avea să mă trezească cineva, totul să se fi sfârșit. La nouă zile după ce ne-am despărțit am băut o sticlă întreagă de gin. Nu degeaba i se spune „distrugerea mamei”. Pofta aceea nu dispare niciodată, e ca o apăsare surdă în creier. M-ai asigurat că poliția avea să găsească răspunsurile până la urmă în legătură cu ce s-a întâmplat cu puiul meu, Jem, așa ai spus, dar n-au găsit… n-au făcut decât să mă păcălească și să-mi arate piste moarte și direcțiile pe care le-au explorat, sincer, sunt disperată… Ai vorbit cândva de semnul, de urma pe care o lăsăm în urmă. De dragul nostru, al amândurora, sper că biletul acesta nu e al tău. Doamne, ce drept am eu să o fac pe sfânta?

Elizabeth

* * *

Articol de opinie scris de Ali Manning în *Daily Digest,* 16 martie 2012, 16.35

Mi-a sunat telefonul târziu azi-noapte și, când persoana s-a recomandat drept Holly Dickens, mi-a luat o secundă să mă prind.

Era una dintre fetele care o însoțeau pe Alice Salmon în noaptea în care a murit și mă căutase pentru că știa că lucrasem cu Alice la fostul ei loc de muncă. M-a întrebat dacă puteam discuta confidențial; am fost de acord. Am stat de vorbă mai mult de o oră, din care o mare parte a petrecut-o plângând. A vorbit despre „vina ei de nezdruncinat”.

A devenit o modalitate preferată de petrecere a timpului liber să dai vina pe fata asta tânără și pe prietenele ei, Sarah Hoskings și Lauren Nugent, pentru moartea lui Alice. Ca și cum ar fi o crimă faptul că au pierdut-o din ochi pentru câteva secunde în noaptea aceea. Ca și cum nu am fost toți în situația asta.

„Cum e posibil să te pregătești pentru o seară în oraș cu prietena ta și apoi să mergi la înmormântarea ei?”, m-a întrebat ea.

Dar nu am avut niciun răspuns.

„Alice stătea pe un zid lângă magazinul cu chipsuri, mi-a spus. Era acolo, apoi a dispărut brusc. Ne-am întors cu spatele doar câteva secunde. Nu pot să cred că am pierdut-o”.

Au sunat-o toate trei pe urmă de trei ori, după care au presupus, în mod rezonabil, că Alice se întorsese la hotel.

„Știa să se descurce pe stradă, nu mi-a trecut nicio clipă prin gând că ar putea fi în pericol, dar, în retrospectivă, fusese într-o stare ciudată toată ziua și ar fi trebuit să verificăm, pentru că era puțin amețită. Niciuna dintre noi nu-și poate ierta acest lucru”.

Am încheiat discuția cu Holly și mi-am amintit de perioada frumoasă în care am lucrat cu Alice la *Southampton Messenger.* Ce zile fericite! După câteva secunde, Holly m-a sunat iar.

„Nu mă supăr, a zis ea. Dacă vrei să mă citezi. Oamenii trebuie să înțeleagă că am făcut o greșeală pe care o vom regreta pentru tot restul vieții, dar și că am iubit-o pe Alice".

Aceste trei fete nu au greșit cu nimic. Ca și cum nu e de ajuns că au pierdut o prietenă, lumea le și blamează pentru că au refuzat să o bârfească pe Alice, pentru că s-au ținut cu stoicism de promisiunea de a nu comenta în plus față de declarația oficială. Această decizie demnă e de înțeles, în cel mai înalt grad. A fost produsul unei dorințe de a respecta familia lui Alice și, să nu uităm, a fost luată conform sfatului poliției, de teamă să nu prejudicieze involuntar o posibilă urmărire în justiție.

I-am reamintit lui Holly că nu ar trebui să se auto-condamne. Ce i s-a întâmplat ei se putea întâmpla oricui; cei care locuiesc în case de sticlă nu ar trebui să arunce cu pietre, toți ne ducem la Dumnezeu până la urmă…

Citiți și:

CUVINTE: „Orgia" fotbalistului din prima ligă de la hotelul de patru stele

IMAGINI: S-a zis cu lauda prim-ministrului că ar fi „renunțat la țigări".

VIDEO: Momentul în care membrii unei găști de stradă atacă un biciclist în vârstă

Articol publicat de Alice Salmon în revista *Azure*, 20 octombrie 2011

Toată lumea a făcut-o, de la Anne Frank la Bridget Jones, iar femeile moderne adoptă tradiția de a ține un jurnal. O nouă inițiativă este lansată pentru a asigura insuflarea de forțe noi acestei practici, iar Alice Salmon explică în ce fel a ajutat-o pe ea să supraviețuiască unei crize adolescentine.

•

Am șterpelit una dintre lamele vechi ale tatei din pachet și m-am lăsat pe podea.

Era cald și o mașină de tuns iarba bâzâia în grădina unui vecin. Nu avea niciun sens să tunzi iarba – doar creștea la loc. Aveam treisprezece ani și așa părea totul în seara aceea – nesfârșit, inutil, fără să se schimbe sau să se îmbunătățească. Am dus mâna dreaptă spre încheietura mâinii stângi și am făcut o mișcare zgomotoasă cu lama. Timp de câteva secunde extraordinare, totul a dispărut – stresul examenului, procentul de 34% la biologie, era clar că eram și proastă, pe lângă faptul că eram urâtă, chiar și cearta avută cu prietena mea cea mai bună, Meg, ce tipic pentru mine, să o acuz că mă urăște. Totul

estompat de inevitabilitatea urgentă, luminoasă a durerii. Depășit de o revelație mai înspăimântătoare: sângele.

Alice, te-ai tăiat, mi-am spus. Uite ce a făcut Alice Salmon. Uite ce a făcut fata asta prostuță.

— Tati, am strigat, dar nu era acasă. Nimeni nu era acasă.

La radioul lui Robbie se auzea Britney cu *Baby One More Time* și dincolo de asta – în spate – mașina aceea de tuns iarba. Nu leșina, m-am instruit singură. NU LEȘINA. Era o tăietură nouă, curată și era un sentiment nou și curat. L-am auzit pe domnul Ham lătrând și m-a apucat frica: dacă rămâne cicatrice? Doar eram fiica tatălui meu, am făcut toate calculele practice: o să spăl acel prosop, o să port brățări multe și mâneci lungi. Nu-i puteam lăsa pe părinții mei să afle pentru că nu voiam să-i supăr. Curgea mult sânge – mai mult sânge al meu. Trebuie să fi fost foarte aproape de suprafața pielii. Am ținut încheietura sub robinet, iar apa s-a limpezit într-un târziu, apoi am pus doi plasturi pe rană în formă de cruce. Am băgat prosopul sub un jet de apă caldă și am curățat baia până n-a mai rămas nicio urmă că-mi vărsasem sângele.

Când mama a văzut plasturele și m-a întrebat ce naiba tăcusem, i-am spus că mă zgâriasem într-un cui pe drum de la școală.

— Doamne, ar trebui să te vadă un doctor, poate ai nevoie de un antitetanos.

— Nu e nimic, i-am spus.

Tata a spus că e tipic pentru mine, să-mi bandajez brațul pentru o zgârietură de parcă eram cu un picior în groapă.

— Ace a mea mereu dramatizează, a spus el. Și ce aud, somon prăjit, te-ai apucat să cureți baia? Ce naiba te-a apucat?

— Unde era cuiul, Alice? m-a întrebat mama după ce a ieșit tata din cameră.

— În drumul spre casă de la școală.

— *Unde* pe drumul spre casă de la școală?

Mai auzisem și altă dată tonul vocii ei. Dar puteam să fiu convingătoare la nevoie.

•

Am pus data pe marginea de sus a paginii – 13 august 1999 – și totul a început să iasă afară, prostii despre modelele de pe tapițeria autobuzului școlar. Dar pe măsură ce scriam, simțeam cum se risipește apăsarea.

Trecuse o lună de când stătusem pe podeaua din baie și revenise sentimentul acela, că priveam viața printr-o bucată groasă de sticlă și că, orice ar fi fost acolo, nu eram făcută pentru așa ceva.

Senzația pe care o aveam când scriam se asemăna cu cea pe care o avusesem în baie, numai că acum nu mai era sânge pe jos: erau cuvinte pe un ecran. Cursorul se mișca de la stânga la dreapta, lăsând un șir de litere în urmă, adunate în propoziții și paragrafe făcute de mine și totuși independente față de mine. 682 de cuvinte. 1394. 2611.

A fost prima dată când am scris în jurnal și în curând am devenit dependentă. Scriam în orele libere, în tren, în autobuz, uitându-mă la *Pop Idol* și când nu puteam să dorm. Mai târziu, în sălile de curs de la universitate și aplecată pe biroul de la serviciu, ascunzându-mi lucrarea ca o școlăriță care își apără foaia de examen. Scriam pe laptop, în caiete, pe telefon, pe bucăți de ziar, pe paginile goale de la sfârșitul romanelor. Scriam peste tot și îmi păstram elucubrațiile cu religiozitate: hârtiile în cutii, iar cele digitale pe stick-uri de memorie. Îmi imaginam că arde casa sau apartamentul, că un pompier atrăgător mă trăgea înapoi, spunând: „Nu, Alice, e prea periculos", dar eu scăpăm și alergam fără teamă prin flăcări ca să le recuperez. „Nu vedeți, aș fi strigat, e jurnalul meu, acolo sunt *eu".*

Când mă cuprindea dorința de a mă întoarce în baie, atunci când mă apăsa ceea ce aveam să numesc mai târziu *LUCRUL,* deschideam laptopul. Deseori scriam în toiul nopții sau în chinurile mahmurelii, dar nevoia mă apuca fără niciun avertisment. Abia mai târziu am auzit expresia „transfer". Am aflat și că alcoolul și drogurile aveau același efect calmant, dar acestea aveau consecințe. Îmi vedeam imaginea pe ecran, lăsam totul, mă agățam, căutam un sens în nebunie, antidotul meu pentru viață, casetofonul meu, apoi iPod-ul care amesteca piesele, sărind de la Ricky Martin la Pink, de la Robbie la Peppers și de la Steps la R Kelly.

Mi-am dat seama că nimeni nu putea fi interesat de jurnal și că, dacă era să-l citească cineva, ar fi crezut că sunt nebună, dar nu-mi păsa. Puteam să respir.

•

La șaisprezece ani, am rămas fără sprâncene după un incendiu.

Trebuia să dau foc jurnalelor mele, pur și simplu *trebuia.* Ca un magazin care lichidează stocul, totul trebuia să dispară.

Venisem devreme de la școală și mama le întinsese pe jos în dormitorul meu.

— Ce faci, am zis, de ce cotrobăi prin lucrurile mele?

— Iubito, nu mi-ai zis niciodată.

De trei ani eram disperată să-i spun de liniile albe, abia vizibile, de pe încheietura mea, că de fapt nu erau de la o fereastră spartă acasă la vreo prietenă, nici de la o bătaie cu o sticlă pe care o câștigase sticla, dar creierul meu era acum terci.

— Ieși afară.

— Sunt mama ta.

— Cum îndrăznești să-mi cauți în lucruri? am țipat. Sunt lucruri intime.

— Mă regăsesc atât de mult în tine, a zis ea și poate s-a uitat la încheietura mea, dar ceea ce scrisesem despre asta era într-un carnet legat în piele, primit de Crăciun de la mătușa Anna, iar acela nu era la vedere. Sunt mama ta, a repetat ea.

— Da, *din păcate,* am spus, simțind vechea dorință galopând în mine – să fug și să nu mă opresc până nu ajung suficient de departe încât să nu mă recunoască nimeni, să fiu altă persoană, nerăsfățată și tare. Aș vrea să mori! Aș vrea să mor *eu*!

Imediat după ce am scăpat de ea, mi-am deschis laptopul și am apăsat întruna pe *delete.* Mai târziu, când mama și tata au ieșit – ea nu prea voia să mă lase singură, dar i-am promis că discutăm dacă mă lasă în pace o oră – mi-am adunat hârtiile cu însemnări și le-am aruncat în coșul de metal în care tata ardea gunoaiele din grădină. Apoi am turnat o măsură de gaz dintr-o canistră din garaj și fâssss, s-a aprins o flacără portocalie uriașă, care mi-a prăjit sprâncenele într-un val de căldură și frică.

— Arzi, am țipat, rupând paginile și întețind focul.

Nu simțeam nimic pentru fata care scrisese prostiile acelea. Eram un om nou.

Împlineam șaisprezece ani.

•

A doua zi după ce am ars jurnalele, m-am întors în grădină. Bucăți arse de hârtie aterizaseră pe iarbă. A apărut un măcăleandru și s-a așezat pe marginea căditei pentru păsări. Dădea din aripi și stropea cu apă. Era *cel* mai fericit. M-am gândit că mi-ar plăcea așa ceva – să fiu în apă. Să înot. Întotdeauna înotasem prost, dar m-aș fi simțit minunat: curenții răcoroși, eu ținută la suprafață ca o geamandură, ca și cum aș fi fost mai ușoară decât sunt.

— N-a ars tot, iubire, a zis mama mai târziu, în după-amiaza aceea. N-am citit nimic, jur, dar le-am adus în casă pentru că m-am gândit că s-ar putea să le vrei într-o zi.

Acum am douăzeci și patru de ani și tot nu i-am spus mamei despre însemnarea din jurnal de la treisprezece ani, care se numea *De ce am intrat în baie ca să scap de durere.* Articolul acesta va da startul forțat unei conversații pe care o amân de aproape un deceniu. Poate de asta am insistat atât de mult să se publice. Voi purta conversația aceea înainte ca ea să citească acest articol – și *chiar* îl va citi, pentru că ea citește tot ce scriu, chiar și lucrurile plictisitoare despre organizarea apelurilor și despre bătăile din cluburile de noapte, le citește cu meticulozitate. Acum a renunțat să le mai taie din ziar, albumul ei e prea mare – dar nu uită niciodată să declare cât sunt de minunate, iar eu am mereu senzația aceea caldă și înfloritoare: mama mea e mândră de mine.

Încercam să mă sinucid, o să-i spun de la început, nu încercam decât să dau afară lucrurile rele. O să-i spun și că sentimentele acelea nu dispar niciodată, dar obții mecanisme de a face față, iar pentru mine jurnalul era cel mai bun mecanism dintre toate. Pentru că iată care e chestia cea mai ciudată – ghiciți ce am făcut după ce mi-a dat punga în care erau fragmentele arse și înnegrite din mine, cea care am fost între

zece și șaisprezece ani? Am urcat la etaj, am deschis laptopul și am început să scriu.

Alice Salmon, la șaisprezece ani, așa am început.

Am scris despre felul în care hârtia carbonizată îmi lăsase funingine pe degete și cum o mirosisem instinctiv, ca un copil care explorează. Am scris despre măcăleandru, cum roșul de pe pieptul lui micuț nu era tocmai roșu – de fapt, era mai mult ocru. Despre cum își înfoia penele și se scutura: existența lui era pentru el cel mai important lucru din lume, singurul lucru din lume.

Uneori e mai ușor să uiți, dar amintirea ne face oameni. Jurnalele ne ajută să facem asta, să așezăm acele straturi ale vieții în ordine și conform logicii. Anne Frank și Bridget Jones au înțeles asta. La fel și Oscar Wilde. Samuel Pepys. Sylvia Plath. Dar, de cele mai multe ori, sunt ținute de oameni ca mine și ca voi. Tocmai aceste mâzgălituri își propune acest proiect revoluționar să le sărbătorească. Arhiva Națională de Jurnale plănuiește să păstreze observațiile noastre zilnice. Poate o să donez și eu o copie după al meu.

Ceea ce am făcut eu nu a fost neobișnuit; statisticile arată că una din zece fete își face rău singură. Eu am fost una dintre cele norocoase: am scăpat, cicatricea micuță e practic invizibilă, se vede numai din anumite unghiuri și la o anumită lumină, iar atunci numai dacă știi unde să te uiți.

Nu o urăsc pe fata care a făcut-o: cea care fixa cu privirea bisturiele de la orele de artă sau lamele tatălui ei din dulăpiorul cu medicamente și se gândea ce *ușor,* ce ușor ar fi să dea cu o lamă pe interiorul brațului, pe încheietura mică și albă ca burta unui pește, o singură linie dreaptă ar fi de ajuns, ca și cum ar desface o pungă ermetică sau ar rupe bucăți de pâine ca să hrănească rațele. Nicidecum. Ea e secretul meu.

— Ești gata, Alice? m-a strigat mama când aveam șaisprezece ani și o zi.

— Mă mir că e deschis joia la TGI Friday, a zis tata în mașină, era gluma lui cu „restaurantul”.

Am râs și am decis să rezist, să văd cât de departe avea să mă poarte acest lucru numit viață. Urmau examenele de bacalaureat. Apoi facultatea, o idee îndepărtată și interesantă: eu, un fel de Joey Potter sau Andrey Liddell.

Am și scris lucrul acesta, de parcă avea importanță. Pentru că avea. Are. Era un jurnal și știam că, atât timp cât țineam unul, nu avea să mai fie sânge pe jos în baie.

*Mai multe informații găsiți la:
www.youngminds.org.uk
www.selfharm.co.uk
www.mind.org.uk

* * *

Mesaj telefonic lăsat de Alice Salmon pentru Megan Parker,
4 februarie 2012, 13.44

La dracu', Meg, sună-mă *urgent*... nu-mi vine să cred ce e-mail am văzut acum… sună-mă, trebuie să vorbim înainte să dau de mama… am intrat în e-mailul ei ca să găsesc un voucher… pare autentic, dar *nu poate* să fie, e prea îngrozitor să fie așa. Știu că ești pe un deal la milioane de kilometri distanță, dar te rog să răspunzi la telefon… sunt încă în tren, la dracu', o să mă îmbăt diseară, Iisuse, nu pot să fac față la așa ceva, mă depășește complet, sună-mă…

* * *

Scrisoare trimisă de profesorul Jeremy Cooke, 6 iulie 2012

Dragul meu Larry,

Ai murit în noiembrie, dar eu am aflat abia în ianuarie. Se pare că au fost câteva necrologuri, dar evit să citesc ziarele: e vorba doar de tineri sălbatici care fac tâmpenii, super interdicții și dubla recesiune. Te-au numit „mare", o persoană care „a schimbat regulile jocului", „un om care a redefinit domeniul lui de activitate". Toate lucrurile care nu se vor spune niciodată despre mine.

Ne știm de peste cincizeci de ani. „Știe cineva ce e acela un prieten prin corespondență? ne-a întrebat profesorul meu de engleză. Cooke, tu vei lua legătura cu un băiat din Canada. Mai exact, din New Brunswick".

Am stat ore întregi să scriu prima scrisoare ca să creez impresia corectă. Ba chiar mi-am recunoscut – îngâmfare deghizată în umor, pe care tu l-ai luat drept ironie – dezamăgirea că nu fusesem pus în legătură cu un vânător din Papua Noua Guinee.

Răspunsul tău a început cu „Sal'tare, Jeremy", o adresare care părea că sare la mine prin lipsa ei de formalism. „Eu sunt Larry Gutenberg, am unsprezece ani și învăț la Școala Primară Adena".

„Vreau să fiu un mare savant", te-am informat. Era o emblemă de onoare că scrisorile mele erau la fel de lipsite de greșeli de ortografie ca ale tale. Îmi imaginam că le citeai și dădeai din cap impresionat, gândindu-te: „Băiatul acesta, Cooke, e ca mine".

— Mă întrebam dacă aș putea cumva să îl vizitez pe Larry, l-am întrebat pe tata după ce începusem corespondența de câteva luni. Aș fi foarte recunoscător.

— Voi doi sunteți ca niște homosexuali, a zis el disprețuitor.

Mai târziu am aflat că mama, nu el, a fost cea care și-a dorit copii.

Ne-am scris în fiecare trimestru, când erau examenele de bacalaureat. Minunații ani ’60 puteau să nici nu existe din punctul meu de vedere. „Plec la Warwick în toamnă”, ți-am spus când eram în anul șase la colegiu, imitând limba de la Oxbridge și tu nu m-ai dat niciodată în vileag, deși probabil descoperiseși șiretlicul meu.

Apoi erau ideile tale. Încă de pe vremea aceea se îndepărtau de mine. Mă părăseai. Mi-a venit ca o revelație; semăna cu un moment Evrica clipa în care am simțit: *Doar până aici pot să merg.* Până să ajung pe la douăzeci și cinci de ani, mi-am dat seama că nu aveam niciodată să ajung un savant cu adevărat fenomenal.

Pe când cercetările mele sfârșeau în fundături, întorcându-mă mereu în punctul de unde plecasem, ca un biet animal migrator, munca ta culegea tot mai multe aplauze. Eram martorul succeselor tale cu o senzație străină: una aproape complet lipsită de gelozie. Voiam să fiu acolo cu tine, să sărbătorim, să îți stau alături. Tu erai un savant așa cum îmi dorisem mereu să fiu: intuitiv, genial, neînfricat, viu. Ba chiar au denumit o lege după tine. Legea lui Gutenberg. Când am auzit expresia asta pronunțată pe un ton respectuos, admirativ, am simțit nevoia să urlu: a fost al meu înainte de legea asta eponimă. Al meu, numai al meu.

Apoi a venit anul 2004 și cartea *Totul ține de gene.* Sfântul Graal: o carte serioasă de știință, care a zburat de pe rafturi. Pe măsură ce întorceam paginile, luat pe sus de curenții amețitori ai teoriei tale, în timp ce eram purtat de tangentele elaborate, delicioase (dintre care unele, trebuie să recunosc, mă depășeau), simțeam apăsarea crescândă a furiei. Mai exact, o furie oarbă. Fiecare afurisită de pagină se scălda în lumina asta albă. Parcă țineam în mână esența însăși a științei. Grozavă, frumoasă și simplă, dar nouă și incredibilă. Moment după moment. Mi-aș fi dat viața măcar pentru o pagină la fel, pentru un asemenea moment. Gelozia, ciudat de absentă, m-a cuprins. *Nenorocit* absolut, mi-am zis. Mă simțeam de parcă m-ai fi înșelat. Singurul lucru pe care îmi dorisem să-l fac, să scriu o carte, iar tu mi-o luaseși înainte.

Îmi aduc aminte foarte bine când am terminat de citit. Era într-o după-amiază de 2 decembrie 2004. Știu pentru că a fost în ziua petrecerii anuale a departamentului de antropologie și petrecerea asta cade mereu în prima zi de joi din decembrie. Mergând într-acolo cu capul plin de vitriol, am dat peste Alice. Măi să fie, mi-am spus. Ce coincidență. *Tu.*

Nu ai știut niciodată, Larry, dar ai fost responsabil, într-o oarecare măsură, pentru ce s-a întâmplat în seara aceea. La sfârșitul ultimului capitol, ai citat primul vers dintr-o poezie de Robert Herrick. *Adună trandafirii cât mai poți.* L-am interpretat așa cum interpretam multe din cele spuse de tine: ca pe un sfat, ca pe o instrucțiune, ca pe o evanghelie.

Ce spui de faptul că în cartea mea apare Alice, amice? Sunt teribil de încântat. Îmi tot apar în gând versiuni posibile ale titlului. *Suma părților* e preferatul meu în acest moment. E un mare regret pentru mine că nu o vei citi.

„Sunt soția lui Larry Gutenberg și am niște vești proaste", așa începea scrisoarea de la Marlene. M-a contactat numai pentru că a dat peste scrisorile noastre în timp ce îți aranja lucrurile; o sarcină pe care o amânase pentru după Crăciun. Înțeleg de ce nu ai vrut să-i spui soției tale despre corespondența noastră. Un bărbat are nevoie de secrete; să simtă că e mai mult decât își imaginează cei din jurul lui.

Marlene spune că ți-ai terminat cafeaua, ai îmbrăcat haina preferată, i-ai spus că scoți câinele la plimbare și nu te-ai mai întors. Am încercat să privesc întâmplarea ca pe un episod cu Căpitanul Oates: în realitate, ai căzut pe asfalt și erai deja mort la sosirea ambulanței. Nu e cel mai potrivit mod în care să moară un om care avea o teorie ce-i purta numele. Prietenul meu, marele Larry Gutenberg.

Faptul că ai dispărut de pe radar m-a dat complet peste cap, amice. Felul în care ai scăpat din vedere, neobservat. Mai ții minte cum te băteam la cap să-ți scrii autobiografia? Ptiu, ziceai tu, nu e de ajuns munca? Mai devreme sau mai târziu, cineva tot trebuia să-ți scrie biografia. Mă întreb ce ar fi spus despre noi? Știu ce aș fi spus eu. Ce *voi* spune. Două cuvinte. *Te iubesc.*

Te voi prezenta frumos în cartea mea, Larry. Promit. Am aranjat cu Marlene să preiau corespondența noastră și mă bate gândul să o includ în micul meu tom. La urma urmei, niciodată nu sunt mai sincer decât atunci când vorbesc cu tine, Larry, și tuturor ne-ar prinde bine ceva mai multă sinceritate. Lui Alice mai mult decât oricui.

Copiii din ziua de azi nu mai apucă să-și facă prieteni prin corespondență, nu-i așa? Internetul a eliberat planeta, a furat misticul și intriga. I-a transformat pe toți în posibili prieteni prin corespondență. Ori asta, ori i-a făcut hărțuitori.

Al tău, ca întotdeauna, J

* * *

E-mail primit de Alice Salmon, sâmbătă 4 februarie 2012, 13.52

De la: postmaster@mail.hotmail.com
Către: Alicethefish7@gmail.com
Subiect: Eroare livrare mesaj

E-mailul cu subiectul „Tu???”, pe care ați încercat să îl trimiteți la 13.51 pe 3 februarie 2012, nu a ajuns la destinatarul ales – jfhcooke@gmail.com – deoarece căsuța poștală de destinație nu mai are capacitate de stocare.

Vă rugăm nu răspundeți la acest e-mail deoarece este generată automat o notificare de livrare a mesajului.

Mesaj telefonic lăsat de Alice Salmon pentru Megan Parker, 4 februarie 2012, 18.31

I-am lăsat mamei vreo douăzeci de mesaje, dar nu pot să vorbesc cu ea acum, nu așa, am băut și Alice cea rea a ieșit la joacă, mi-aș dori să fiu pe un deal lângă Lacuri cu voi, departe de tot, de toate rahaturile astea… seara se duce de râpă și, colac peste pupăză, aș fi putut să jur că l-am văzut pe Bătrânul Cookie mai devreme, ori are o dublură, ori mi-am imaginat, am eu creierii împrăștiați după ce am văzut e-mailul acela… nu poate să fie așa, Meg, cu siguranță *nu se poate,* e prea scârbos să mă gândesc la asta, îmi vine să vărs, e prea grețos. „Pe când eram noi doi” – ce mama dracului mai înseamnă și *asta?* Mâine o sun pe mama, presupun că-i posibil să fie o glumă proastă. Oare ar trebui să mă prefac că nici nu l-am văzut? Ghici cine mi-a trimis mesaj mai devreme… Ben! Aș vrea să fiu trează și să vorbesc cu tine și să te *ascult,* zilele astea nu fac decât să îți vorbesc… îmi pare așa de rău că m-am îmbătat ultima oară când ne-am văzut, glezna încă mă mai doare de mor! Luni mă văd cu Lukey, m-am hotărât categoric și-n privința lui. Totu-i clar… ca vinul și limpede ca berea! Cât ține un mesaj vocal la tine, Parkster? Poți să vorbești cât te ține gura, așa zici tu mereu. Nu te-ntrebi de unde am învățat asta? Răspunde răspunde răspunde răspunde. Răspundeeeeee Megan! Te rog! Sunt în fața barului. Totul s-a schimbat pe aici, nu recunosc strada. Aud râul. Nimic nu durează la nesfârșit, toți suntem surprinși în trecere. Acest e-mail e pentru mama.

PARTEA A PATRA

O traducere a lumii

Postare pe forumul de internet „Cei ce spun adevărul” de Lupul Singuratic, 21 iunie 2012, 23.22

Haideți să vă spun ceva despre domnișoara perfectă Alice Salmon. L-a pus pe iubitul ei să mă OMOARE. Îl chema Ben Finch și era o p..ă. Scuze, îmi dau seama că înjuratul e împotriva regulilor, dar e adevărul și oricum sunt moderator, n-aveți decât să mă reclamați!

Am încercat să-i vând o gogoașă despre fotografiile cu Alice pe care le găsise, că erau pentru un proiect nocturn de la școală, dar a luat-o razna complet. E a mea, striga el, în timp ce mă lovea cu bocancul. A mea, a mea, a mea. În față, în stomac, în spate, în testicule, în rinichi – l-au învățat bine la Eton, la Harrow sau mai știu eu la ce școală din care a ieșit programat, da, p..ă ăla știa exact unde să lovească!

Dar ea era diferită, noi doi aveam o anumită legătură. Am stat amândoi într-o dărăpănătură de casă în anul al doilea, pe Caledonian Road, la numărul 2 și ne întâlneam seara în living.

— De ce nu dormi, Mocksy? mă întreba ea și ne spuneam unul altuia tot felul de prostii, iar eu am iertat-o atunci pentru Ben Finch.

— Trebuie să rămânem uniți, i-am spus odată și a fost de acord.

— Părăsește-l, am implorat-o în dimineața după ce m-a bătut. Într-o zi o să te bată pe tine.

I-am arătat vânătăile care se înnegriseră, cu toate că le ajutasem și eu puțin cu o pompă de bicicletă – păi, deh, trebuia să o conving că Ben Finch era un psihopat.

— Ce naiba e cu mine, sunt așa de idioată, a spus ea, apoi a încercat să se apere și a negat vehement că fusese el, dar probabil o pusese el să jure că păstrează secretul, da, BĂTĂUȘUL acela o fi forțat-o să tacă mâlc pentru că i-ar fi stricat reputația, bunul Ben Finch, viața și sufletul petrecerii, care are premii de la clubul de canotaj, destinat să ocupe un loc în consiliul afacerii tatălui său.

— Nu mă interesează că te doare dacă reușesc să te fac să înțelegi, i-am spus lui Alice. Îmi dai un sărut?

— Ești un ciudat, Mocksy, a zis ea.

— Într-o zi o să te sărut.

Apoi a apucat-o nebunia.

— Mă bucur că Ben ți-a făcut asta, a spus. O meritai. Eu i-am zis s-o facă.

Vedeți, ADEVĂRUL iese la suprafață dacă insiști destul, iar moartea ei e un act de dreptate, pentru că lucrurile rele se întâmplă oamenilor răi și probabil că o excitase să-și imagineze încălțările lui uriașe lovindu-mă, pulpele lui păroase și bicepșii umflați la sală.

După ce a dat colțul, am încercat să vând un articol despre ea ziarelor naționale, dar nu erau interesați, ce idioți. Le-am zis că sunt bârfele adevărate, tot ce vor să știe de la cel care o cunoștea cel mai bine. Am împărțit aceeași casă, da, am fost practic iubitul ei, așa le-am spus. Le-am oferit totul ca pe un material exclusiv, dar

nemernicii nu-și dau seama ce înseamnă un articol bine scris nici dacă-i mușcă de mână. Când citesc ce am de zis, o să vină la mine într-un suflet.

După ce au ieșit în oraș toți cei care locuiau pe Caledonian Road, m-am întins pe patul lui Alice și mi-am imaginat că îmi spăla rănile și că mă dureau, dar că era o durere plăcută, ceea ce m-a făcut să o iubesc și mai mult, așa că am adăugat cana ei cu elefantul la colecția mea, dosită în șifonier – o eșarfă, un pix ros de ea, un sutien.

Am deviat de la subiect, pentru că am pus tema asta ca să vorbesc despre un profesor universitar MALEFIC. Am făcut și eu câteva cercetări și în curând individul cu pricina o să ajungă în genunchi. Vine vremea dreptății.

— S-a spart, i-am spus lui Alice când m-a întrebat de cană.

Nu era mare lucru, multe lucruri se spărgeau pe Caledonian Road.

* * *

Fragment din jurnalul lui Alice Salmon, 11 martie 2011 Vârsta: 24 de ani

— Care e secretul unei căsnicii de durată? am întrebat (da, da, știu că e o întrebare-clișeu, dar cititorii ar dori să știe).

— Să lași partenerul să creadă că el conduce, a spus Queenie.

— Să fii de acord, a adăugat Alf, zâmbind larg.

Mă mânaseră în camera din față, îmi aduseseră ceai și biscuiți pe o tavă demodată, îmi dăduseră albumul lor cu „Nunta de diamant".

— Dacă ajungem la aniversarea de șaizeci și cinci de ani, mergem la bâlci, a zis Queenie.

— La acela frumos din Parcul Thorpe, a spus Alf, ducându-se să scoată câinele afară.

— Cu siguranță mă întorc să vă iau interviu după aceea, le-am spus.

— La vremea aceea vei fi plecat de mult mai departe, dragă, a spus ea. O fată deșteaptă ca tine.

Tocmai am fost promovată. Sunt chiar reporter senior. Ura!

Mi-au arătat desenele lor cu South Downs. Pensionarii care pictează. Oamenii de vreo optzeci de ani cu talent la grădinărit. Octogenarii amorezați. Așa îți condiționează munca asta creierul: prin inserturi.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva, Alice, a zis Alf. Rareori citesc ziare. Un roman bun conține mai mult adevăr.

Parcă îl auzeam deja pe editor pufnind: Cum au fost căzăturile? Au supraviețuit interviului? Ar fi vrut citate mai picante. I-am întrebat:

— Aveți vreun sfat pentru tineri, doamnă Stones?

— Trăiți fiecare zi ca și cum ar fi ultima, a spus ea.

Nu e un citat rău, m-am gândit. „Profunzime și conflict", asta era vorba lui.

— Probabil că vă mai și călcați pe nervi uneori, nu? am spus eu, țintind spre zona aceea neutră care trece puțin de o întrebare retorică.

— Uneori se poartă ca un moș arțăgos, dar eu n-aș putea trăi fără el. L-am privit amândouă pe Alf, care aștepta pe terasă să se extenueze câinele. Bănuiesc că ai fost la facultate, nu? a spus ea. Mi-aș dori să fi fost și eu. Pe vremea aceea nu mergeam, mai ales fetele. Dacă ai nevoie de un rând sau două despre regrete pentru articolul tău, acesta e.

— Am studiat engleza, i-am spus.

— Asta aș fi făcut și eu. A dat îngăduitoare din cap către soțul ei, care cobora pe o parte o treaptă de pe terasă. Moșneagul ăsta sentimental crede că o să fiu întotdeauna prințesa lui.

Întotdeauna nu o să dureze la nesfârșit, aș fi putut să-i spun. Dar învățasem să mă aștept la această contradicție: felul în care poveștile fericite mă întristau.

— Probabil că te întâlnești cu cineva. Cum e el, tânărul tău prieten?

— Îl cheamă Luke.

— Luke, așa îl cheamă pe nepotul meu. E chipeș, nu?

Am scos telefonul, am găsit o poză cu el pe bicicletă în fața Palatului Westminster și, când i l-am întins, a evitat să atingă ecranul, ca și cum s-ar fi temut să nu-l murdărească.

— Are o figură blândă. Chiar chipeș.

Televizorul are sonorul oprit, pe brațul canapelei e ziarul *Radio Times,* iar *Poirot* e încercuit cu roșu.

— Noi am pierdut un copil, a spus Queenie pe nepusă masă.

O viață din care nu au lipsit tragediile, mi-am spus. Nu, nu o să insist pe asta. Am pus carnetul jos și am răsfoit fotografiile cu un adolescent de vreo zece, unsprezece sau doisprezece ani – copiii sunt toți ca unul la vârsta aceea – și am trasat cu degetul conturul în alb-negru.

— Nu ai niciodată fotografii destule; nu te poți baza mereu pe acesta, a zis ea, bătându-se cu degetul în tâmplă. Și-a coafat părul – probabil pentru interviu, pentru *mine.* Mi se părea o lipsă de respect să încerc să le reduc viața la un singur lucru – un articol, o nuntă de diamant, un articol despre o nuntă de diamant – pentru că o viață nu e un singur lucru, nu poate să fie, nu trebuie să fie. Mi-a spus: Ajungi la o vârstă când uiți ce ai uitat.

— Eu scriu într-un jurnal.

— Cu toții traducem lumea în feluri diferite, a zis ea. Mie îmi plac fotografiile. Apropo, putem să avem și noi o copie după cele pe care le face bărbatul acela mai târziu?

I-a pus să stea în pragul ușii sau i-a convins să stea pe o bancă din grădină, să se țină de mână sau să țină fotografia cu fiul lor mort. Le spunea: „Zâmbiți”, „minunat” sau „perfect” și pe urmă se întorcea la birou să pună imaginile pe un disc, corectând culorile, ștergând detaliile urâte, apoi își calcula cheltuielile și lua un tren rapid ca să scape de trafic.

— Pare a fi un flăcău de treabă, Luke al tău.

Când o să întrebe despre cum a fost ziua, o să-i spun că am întâlnit un cuplu drăguț și ei au spus că e *flăcău.* Mâine-dimineață la 6.40, după ce sună alarma de două ori, o să-l împing ușor și o să spun: Haide, *flăcăule,* urnește-te! Apoi, mai târziu, când îmi face un playlist, când îmi cumpără flori sau îmi lasă pachețele surpriză în pragul ușii, bomboane sau bilețele siropoase, o să-i spun: *Ești un flăcău de ispravă.*

— Îl iubești, nu-i așa?

— Încă suntem la început.

— Nu te rușina. Îl iubești, da. Am optzeci de ani, pot să-mi dau seama.

Se auzea un mormăit din bucătărie și un castron care zăngănea pe jos, unde Alf îi dădea câinelui de mâncare. Am încercat să mi-l imaginez pe Luke bătrân, dar nu reușeam să-l văd îmbrăcat ca un pensionar din cauza ținutei – hanoracul cu nasturi de piele, bastonul, basca turtită. Poate ar fi *arțăgos?* Era sentimentul unui om bătrân, cuvântul unui om bătrân (și cu siguranță cuvântul meu din această pagină de jurnal!).

— Probabil o să locuiți împreună înainte să vă căsătoriți, tu și dragul tău Luke?

— Suntem împreună doar de un an, i-am spus.

Cuvântul „casnică” mi-a apărut în fața ochilor. La naiba cu asta. Cum rămâne cu toate celelalte alternative? Alice Salmon, jurnalistă de investigație. Editoare. Cronicar muzical. Călătoare. Romancieră celebră. Petrecăreață. Distrusă. I-am spus:

— Poate cândva în viitor.

— Draga mea, viitorul nu e atât de departe.

— Încă n-am exclus posibilitatea să le dau naibii pe toate și să călătoresc în toată lumea, am spus eu, căutând un compromis. Australia, Argentina, Thailanda, mi-am dorit mereu să văd Mexicul. În ziua de azi, nimeni nu se mai așază la casa lui decât când se apropie de *cel puțin* treizeci de ani.

Mi-a întins pe masă arborele ei genealogic: o cuvertură din petice, cu nume, cu numere și linii conectate, ducându-se înapoi și în sus, cu datele tot mai îndepărtate și nume ca în romane: Winston, Victoria, Ethel, Alfred. Acolo, în partea de jos – sub cei patru copii, șapte nepoți și doi strănepoți – și legat cu o singură linie dreaptă: Alfred Stones și Maud Walker.

— Maud e un nume frumos, am spus.

— Mereu am crezut că mi s-ar fi potrivit mai bine Rose. Pot să-ți dau un mic sfat? Pentru tine, nu pentru ziar. Nu încerca să fii de toate. Generația voastră e norocoasă, dar trebuie să-ți alegi drumul. A pus degetul pe un colț al arborelui genealogic. Mie mi se pare confortabil să am locul meu aici.

Ce meserie ciudată mai e și asta, să fii plătit să bei ceai și să scotocești în sufletul unor străini, să surprinzi dezvăluirile lor pe un dictafon sau să le stenografiezi cu viteza mea de o sută de cuvinte pe minut.

— Când am auzit că o să treci pe la noi, am calculat câte zile sunt în șaizeci de ani, a spus Queenie. Sunt 21.900. Unde să trăim dacă nu în zile? Bănuiesc că știi poezia. E de Larkin.

— Mamei mele îi place – sau îi place să-l urască.

— A fost un specimen dizgrațios.

O amintire neclară mă neliniștea. Eram la școală și Meg mâzgălea ceva pe coperta interioară a mapei mele. Un ceas pe perete, zece minute până la sfârșitul orei. Era într-o vineri, la fel ca azi. *Zile.* M-am văzut la masa de la birou, televizorul de deasupra capului meu fixat pe postul Sky News – se difuzau știri despre explozia nucleară de la Fukushima –, iar eu mă uitam la ceas și mă grăbeam să termin articolul ca să scap și să mă întâlnesc cu Luke.

— Va veni o zi când nu ne vor trezi, a spus Queenie, turnând ultimele picături de ceai cu bilele osoase ieșind prin piele. Zilele.

— Unde să trăim dacă nu în zile? am spus eu, recitând mecanic două sau trei versuri din poezie.

Alf a reapărut.

— Poți să mă descrii ca pe un fustangiu, a zis el. Dar să nu spui că suntem pe un afurisit de drum. O să pornim curând la un drum adevărat – cel mai mare din toate!

M-am întors la birou și am pus povestea cap la cap, apoi am scris în jurnal. Trebuia să notez detaliile ca să am ce să-mi amintesc când nu mai puteam decât să-mi amintesc, mai ales dacă ajungi să nu te mai pricepi la asta, așa cum susține Queenie. Mi-ar plăcea și să am ce să arăt unei fete ca mine dacă venea să mă întrebe de viața mea când împlineam optzeci de ani.

Nu-mi displăcea cum ieșise articolul. Îi prezenta într-o lumină suficient de bună, atât cât se putea în cinci sute de cuvinte. Am dat deoparte câteva lucruri – citate pe care presupuneam că ar prefera să nu le includ, pe care nu le scriu nici măcar aici, precum și aspecte despre mine pe care le-am păstrat *pentru* acest jurnal. Cum ar fi întrebarea lui Queenie:

— Cum te simți când nu ești cu Luke?

— Ca și cum lipsește ceva, i-am răspuns. Ca și cum lipsește o parte din *mine.*

* * *

E-mail de la profesorul Jeremy Cooke, joi, 2 februarie 2012

De la: jfhcooke@gmail.com
Către: Elizabeth_salmon101@hotmail.com
Subiect: Pe când eram noi doi

Dragă Elizabeth,

N-am mai vorbit de mult – sau, mai bine zis, n-am mai vorbit de mult „online", așa cum ne învață frazeologia contemporană. Ce naiba mai faci? Parcă a trecut o veșnicie de când eram noi doi.

Vei rămâne uimită de ce te caută un dinozaur bătrân ca mine – ei bine, am aflat de pe internet că e posibil ca Alice să se întoarcă în oraș pentru un fel de reuniune în acest weekend și asta m-a făcut să plonjez în trecut, ca un bufon bătrân și sentimental ce sunt.

Viața e scurtă, Liz, sau cel puțin așa e în cazul meu – așa că, de ce naiba să nu te contactez? Zilele astea sunt de-a dreptul nesăbuit prin comparație cu vechiul eu. De fapt, cu excepția uniformei mele obișnuite din stofă cu dungi, de-abia m-ai recunoaște. Oare eu te-aș recunoaște pe tine? Am încercat să te caut cu Google, dar n-am dat de niciun rezultat, spre deosebire de Alice, care e omniprezentă pe internet. O cântăreață slabă la chitară, dar o bucătăreasă bună – așa s-a descris pe un site. Habar nu aveam că știe să cânte la chitară.

Nu mă aștept la o vizită – știind cum e ea, cred că se va duce direct într-un bar. Totuși, foștii studenți nu mă consideră complet respingător; păstrez legătura cu unii dintre ei. Probabil că motivul lor este că m-au identificat ca pe un posibil referent, dar asta îmi dă voie să simt că strădaniile mele nu au fost în zadar.

N-am fost complet respingător pentru tine, Liz, nu-i așa? Îmi amintesc cu mult drag de perioada frumoasă pe care am petrecut-o împreună. Erai frumoasă. Bănuiesc că încă mai ești. Am fost distrus după ce ne-am despărțit, nu în ultimul rând din pricina circumstanțelor, dar mai ales din cauza faptelor tale.

Nu mă aștept să-mi răspunzi – deși m-aș bucura dacă aș primi un răspuns –, dar m-am simțit nevoit să te contactez. Metaforic vorbind, desigur. Privind în urmă, o mare parte din existența mea a fost metaforică. De parcă ultimii șaizeci de ani nu au fost petrecuți trăind, ci observând. Dar noi nu eram metaforici, nu? Noi eram foarte reali, foarte literali.

Iartă-mă dacă te-am deranjat. Mi s-a părut important să-ți spun că n-am uitat de noi. *Noi.* Ce sentiment ciudat!

N-ar fi o coincidență amuzantă dacă m-aș întâlni din întâmplare cu fata ta în weekend?

Al tău,
Jem

Transcrierea însemnărilor făcute de Luke Addison pe laptop,
7 martie 2012

Provoc pe oricine să nu fi fost creativ în privința adevărului, date fiind circumstanțele.

Nu prea aveam cum să spun la poliție ce se întâmplase, nu? – că țipasem la tine, că te apucasem de păr, pentru că n-ar fi crezut niciodată că asta a fost tot.

Mai e și un alt factor. O mare parte din ce s-a întâmplat în seara aia a dispărut. Pur și simplu, nu-mi mai amintesc. Atât de beat eram. Da, domnule polițist, am apucat-o de păr, dar vă asigur că după aceea nu i-am făcut nimic rău, chiar dacă nu-mi mai amintesc. Aș putea la fel de bine să-mi semnez propriul mandat de arestare.

Ceea ce nu trebuie să fac – ce ți-am promis că nu o să fac – e să uit părțile cu tine pe care le mai țin minte. Verdele clar al ochilor tăi. Firicelele de păr de pe ceafă. Ridurile de la ochi pe care susțineai panicată că le-ai remarcat. Dispar atât de repede – deja mă lupt să reții detaliile, iar lumea e hotărâtă să mă facă să uit. N-ar fi nevoie de prea mult. Șeful meu mă încurajează să conduc un proiect mare, ar putea fi exact ce am nevoie – să mă apuc de ceva concret. Băieții de la clubul de rugby insistă să vin sâmbătă la o alergare, o să-mi facă foarte bine. Să-i las pe colegi să mă convingă să bem ceva la The Porterhouse, haide, ne distrăm, merit și eu, o să fie toată echipa acolo, după trei ore m-ar suna altă fată, așa că aș avea numărul *ei* în telefon și tu ai fi o fostă iubită, cea care a murit, cea pe care am dus-o la Margate, cea pe care trebuia să o uit. Nu. Nu. NU.

Sunt la Waterstone și frunzăresc cărțile care îți plăceau ție. Ascult playlistul tău din vara anului 2011 pentru că a fost cea *mai* tare vară. Mă întorc la Southampton să mă afund în orașul tău preferat, mă întorc la râu, la locul crimei, locul unde am spus că o să te fac să regreți dacă fugi de mine. Mă holbez la pozele cu ține de pe telefon, ca și cum te-ai putea materializa ca prin farmec dacă m-aș putea concentra destul.

La serviciu stau ca un zombi și ridic din umeri când mă întreabă clienții: „Ce faci cu asta, Luke?” Foile de calcul mi se perindă prin fața ochilor. Vocile răsună fără răspuns în sălile de conferință. Ce previziuni avem pentru profiturile de pe trimestrul trei? Cum o să fie anul 2013 pentru afacerea noastră? De unde putem deduce cheltuielile?

Colegii mă asigură că e normal, dar le place pe ascuns: o poveste de pe internet care se petrece chiar în biroul *lor.* Moartea cuiva, izul crimei. Trec pe lângă birourile lor și își închid rapid browser-ele și telefoanele. Nu trebuie să fii un

geniu ca să-ți imaginezi discuțiile. Rezistă incredibil de bine. E distrus. E aproape *prea* calm.

Și acum scriu toate astea, eu care – după cum spuneai foarte des – nu mă pricep la cuvinte.

— Nu-i așa că o să scrii despre asta în jurnal? mă răstisem atunci, la râu. Mereu ai fost mai fericită într-o carte decât în viața reală. E jalnic cum îți descarci sufletul pe o foaie de hârtie.

— E-un laptop, ai spus tu și am simțit că fierb de mânie.

Poți să uiți cam orice, e ușor, trebuie doar să-ți propui, să blochezi amintirile sau să reiei în gând altă variantă atât de des încât devine realitate. Dar știam că nu o să uit niciodată faptul că te-am tras de păr.

— Dacă mai pui vreodată mâna pe mine așa, te reclam la poliție, mi-ai spus.

Părul tău începuse să se încrețească unde era ud de zăpadă și simțeam o gâdilătură în palmă acolo unde îl atingeam.

După ce ne-am certat, m-am plimbat până am găsit un bar deschis, am băut cidru și am băgat monede în tonomat, dansând de unul singur; când s-au apucat doi băieți să râdă de mine, mi-am zis: Nu știți nimic despre mine sau ce am făcut, am băut whisky și m-am trezit la cinci pe jos în camera de hotel, cu brațul ridicat pe marginea patului de parcă mă țineam de o epavă, mi s-a făcut rău pe covor, vedeam imagini din noaptea precedentă, îmi pătrundeau în conștiință ca pietrele care sparg un geam. Apoi am stat pe jos în chiloți și am încercat să pun cap la cap ultimele ore, așa cum făceam deseori împreună, am plâns ca un copil.

Am făcut un duș fierbinte, m-am frecat bine, trebuia să dau jos de pe mine ce se întâmplase, trebuia să te dau pe *tine* jos, apoi m-am întors cu trenul la Waterloo. În timp ce traversam peronul, am zărit titlul de ziar: „Căpitanul de pe Costa Concordia «ar putea fi pus sub acuzare»” și mi-am reamintit. Ce făcusem. M-am oprit în cel mai apropiat bar, am luat o halbă de Stella, o votcă dublă și o Cola.

— N-am omorât-o, i-am zis lui Charlie după câteva zile.

— Amice, n-a zis nimeni că ai fi făcut-o, a răspuns el.

Ce ciudat că nu ne-a văzut nimeni la râu și nici nu ne-au surprins camerele de supraveghere!

Aseară am citit că e esențial ca victimele unei infracțiuni să coopereze ca să se realizeze un portret robot în douăzeci și patru de ore. Altfel, imaginea pe care o generează poate fi foarte diferită de realitate. Dacă poliția nu rezolvă un caz – mai ales unul grav – în primele douăzeci și patru de ore, șansele s-o facă scad, așa scria în articol.

Mi-a sunat telefonul când eram la berăria aceea din Waterloo, era un număr pe care nu-l recunoșteam.

— Robert Salmon la telefon. Unde ești? m-a întrebat. Ești singur?

Atunci am început să mint.

Ceva mai târziu – după două beri Stella și două votci duble – am văzut bărbatul acela masiv de la bar și m-am gândit: Ești bun și tu.

Și acum mă uit la e-mailul pe care mi l-ai trimis vineri, pe 2 februarie, cu o zi înainte de a muri, cu trei zile înainte să se termine perioada de două luni. L-am găsit în folder-ul cu diverse la trei săptămâni după moartea ta, stâlcit între un spam de la un bărbat care susținea că avea nevoie urgentă de bani pentru că rămăsese undeva prin Filipine și un mail care îmi oferea obiecte de birotică.

„US”[36], asta ai scris la subiect și prima reacție a fost: De ce mi-a trimis Al un e-mail despre America? Pe urmă, când am început să mă trezesc din băutură, cu fața umflată de pumni, mi-am amintit că vorbisem să facem o vacanță acolo – să vizităm Ground Zero[37], clădirea Empire State, să mâncăm chifle, să mergem la un spectacol pe Broadway. Poate să ne ducem pe Coasta de Vest. Dawson’s Creek, The OC, 90210. Peisajul văzut cu ochii altora din copilăria mea, așa îi spuneai tu.

Număr zilele de când ai murit. Treizeci și două. 768 de ore. Un portret robot făcut acum abia dacă ar mai semăna.

Poliția, familia ta, prietenii tăi, bărbatul acela din bar, Megan, constructorul cu care am stat azi într-o sală de ședințe și se plângea de „livrări proaste”. Niciunul dintre ei nu știe că te-am omorât.

„Hei, domnule L”, așa începea e-mailul tău.

* * *

Stenograma interviului cu Jessica Barnes, desfășurat la secția de poliție Southampton Central, realizat de superintendentul-șef Simon Ranger, 5 aprilie 2012, 17.20

SR: Ca să reluăm, nu ești arestată și poți să pleci oricând, dar te rog să ne spui numele întreg, vârsta și adresa.

JB: Mă numesc Jessica Barnes, am nouăsprezece ani și locuiesc pe Hartley Road, la numărul 74a.

SR: Jessica, poți să ne povestești ce ai făcut în seara de sâmbătă, 4 februarie?

JB: Eu și o gașcă de prieteni am ieșit în oraș, eram șapte sau opt – trebuie să le spun numele?

SR: Nu în acest moment, dar ar fi bine să aflăm în ce baruri ați mers.

JB: Am fost întâi la The Rock and Revs, apoi la The High-Life și la final la The Ruby Lounge. Am fost și la Carly's Bar – a da, și la New Inn.

SR: The Ruby Lounge e lângă râu, nu? V-ați dus acolo din vreun motiv anume?

JB: E un loc bun pentru sfârșitul serii, e deschis până la două și e forfotă.

SR: înțeleg că spre sfârșitul serii te-ai separat de prietenii tăi. Cum s-a întâmplat asta?

JB: Mă certasem cu Mark.

SR: Mark?

JB: Iubitul meu. Era în oraș cu băieții și aranjasem să ne întâlnim la The Ruby Lounge, dar el se purta ca un măgar, flirta cu Lottie. Doar nu era să stau și să mă uit la așa ceva, deci am plecat. Am luat-o pe scurtătura spre râu, te scoate în Hooper Road și voiam să iau un autobuz de noapte de acolo.

SR: Pe la ce oră s-a întâmplat asta?

JB: Nu știu, a fost demult. Aș fi spus și înainte, dar nu am dat importanță, n-am auzit de fata înecată decât a doua zi dimineață, eram la tata și se dădea la televizor, eu nu mă uit la știri, de ce să mă uit, doar nu mă afectează direct. E posibil să fi fost pe la miezul nopții.

SR: Deci atunci i-ai văzut pe cei doi pe o bancă, pe cealaltă parte a râului?

JB: Da, am spus asta unui domn polițist mai devreme. Acum pot să plec?

SR: Ești liberă să pleci în orice moment, dar ne-ai fi de ajutor dacă ne-ai spune ce crezi că făceau.

JB: Era departe și mai și ningea.

SR: Câți ani crezi că aveau?

JB: Erai mai mari ca mine, cred că vreo treizeci.

SR: Dar ai putea să spui așa, în mare, ce făceau?

JB: În mod sigur se certau, pentru că auzeam frânturi, am stat acolo câteva minute cât am fumat o țigară, încercând să mă hotărăsc dacă să mă întorc la The Ruby Lounge și să mă cert cu Mark. E vorba de fata aceea moartă de la televizor? Ea e, nu-i așa? O să fiu distrusă dacă e ea.

SR: Până mai stabilim niște detalii, preferăm să-i spunem „fata de pe bancă". Poți să le faci o descriere?

JB: Cred că el avea o cămașă neagră – n-am stat decât câteva minute acolo, nu prea le-am dat atenție, eram cu gândurile vraiște și oricum nu era treaba mea, doar nu era să mă comport ca un emo. Ea e, nu? Au spus că s-a înecat.

Studenții sunt niște onaniști îngâmfați, dar ea părea drăguță. O să am probleme? N-am făcut nimic rău.

SR: Nimeni nu a spus asta, Jessica. Dar s-a întâmplat un incident foarte grav, în care e posibil să fi fost implicate persoanele pe care le-ai văzut. Ne-ar ajuta mult în anchetă dacă ți-ai aminti mai multe despre conversația lor.

JB: Erau departe de tot, râul e lat și mi-era greu să înțeleg, ca atunci când vorbești la telefon și nu ai semnal și nu auzi decât fragmente, apoi nu mai auzi nimic, pe urmă iar fragmente. Cred că plănuiau un weekend, pentru că am auzit-o pe ea spunând: „Praga" și am văzut la televizor odată că toate cuplurile șic se duc acolo în vacanță.

SR: Ce alte fragmente de conversație ai mai auzit? I-ai auzit cumva spunându-și pe nume?

JB: Da – ea îi spunea Luke.

SR: Ești sigură?

JB: Da, sigur, pentru că fratele meu mai mic s-a tot uitat la filmele cu *Star Wars* și zice întruna: „Luke, eu sunt tatăl tău", și de asta am observat.

SR: Altceva?

JB: O să sune aiurea, dar ea a spus „lemingi".

SR: OK, hai s-o luăm altfel. Cum se certau? Ai spune că era *o ceartă furioasă?*

JB: De care alt fel să fie? Știți că uneori când te cerți, te cerți *nonstop,* dar ei doi se aprindeau, apoi erau calmi, pe urmă iar se aprindeau și erau momente în care nu vorbeau sau șopteau. De vreo două ori ea l-a împins zdravăn și el a căzut o dată, a căzut în genunchi, parcă se ruga de ea. Probabil a alunecat pe zăpadă.

SR: Cât de beată era fata de pe bancă? Era mai mult sau mai puțin beată decât tine?

JB: Mai puțin. Ba nu, mai mult. Era doar o fată beată. Ea e, nu-i așa? Se spune că era o luptătoare contra violenței asupra femeilor, așa e?

SR: Altcineva în locul tău ar fi chemat poliția?

JB: Să zicem că aș fi chemat copoii – scuze, *pe voi* – ce-aș fi putut să le spun? Aș fi zis: „Sunt doi oameni pe malul celălalt al râului", ar fi răspuns: „Ce fac" și eu aș fi zis: „Stau pe o bancă și vorbesc", cu siguranță n-ar fi trimis o echipă specială, nu?

SR: Jessica, nu e o glumă. A murit un om.

JB: Îmi pare rău, dar vorbiți de parcă e vina mea și nu e, n-o să am probleme, nu-i așa? Nu pot să-mi pierd serviciul, am un copil, îmi pare rău, știam că ar fi trebuit să sun la 999 când a început să o îmbrâncească. Au spus undeva pe internet că era gravidă – e adevărat?

SR: Să o îmbrâncească? Explică puțin.

JB: După ce a căzut el, ea a început să râdă, așa că el s-a dus la ea și a luat-o în brațe, dar nu într-un fel bun. Îmi pare rău, îmi pare rău, vă rog să nu mă arestați, am un copil…

* * *

Scrisoare trimisă de profesorul Jeremy Cooke, 9 iulie 2012

Larry,

Ții minte că ți-am spus cu mulți ani în urmă de psihologul acela, un tip încrezut cu nasul roman și umeri ca de pasăre, ei bine, am reexaminat notițele pe care le-am luat în timpul ședințelor cu el. A avut tupeul să mă acuze că nu-mi plăcea prea mult de el.

— Nu o lua personal, am ripostat. Mie nu-mi plac prea mult *oamenii.*

— Ce curios, a zis el, să aud așa ceva de la un antropolog.

— Pentru un antropolog, existența e curioasă, l-am informat. Curioasă și uimitoare.

Era ca un meci de tenis al intelectelor. Puteam s-o țin așa la nesfârșit, deși nu era nevoie: dura doar o oră, miercurea după-amiaza.

— Acceptă, i-am spus, că ești absolut incapabil să mă faci bine.

— Nu e vorba să te fac bine, tu trebuie să-ți înțelegi mai bine propria persoană. Ce-ar fi să-mi spui de ce ai ales să vii la mine, Jeremy?

Faptul că îmi folosea în mod repetat prenumele mă enerva. După o pauză, a cărei lungime îi fusese predată, fără îndoială, la vreo școală politehnică de categorie inferioară, a strigat:

— Aici nu există răspunsuri incorecte.

— Nu prea am ce face miercurea după-amiaza. Studenții fac sport.

Era a doua zi consecutivă de miercuri în care intrasem ca un soldat călit în lupte în cabinetul bine văzut și discret dintr-o zonă rezidențială din Winchester, deși părerea mea despre psihologi nu era tocmai bună. Fusesem învățat să am o abordare bazată pe dovezi, iar ei sunt atât de neclari. Nu că i-ar fi păsat, dar Fliss nu știa nimic, așa cum nu știa unde mă duceam nici înainte miercurea după-amiaza, când studenții făceau sport: ascuns în hoteluri stridente cu ultima angajată a facultății de engleză – Elizabeth Mullens.

S-a scărpinat în barba zdrențăroasă, a încrucișat și și-a desfăcut picioarele. Homosexual, evident. În tăcerea care a

urmat, m-a cuprins din nou: acea mânie densă, apăsătoare, din cauza insistențelor lui și din cauza mea – pentru că aveam *nevoie* să fiu aici cu un bărbat micuț, probabil mai tânăr ca mine cu cinci ani, cu ochelari mici și rotunzi, probabil jucând teatru, încercând să se impună.

— Ea crede că joc squash miercurea după-amiaza, am spus. Adică Fliss. Soția mea.

— De ce crede asta?

— Pentru că asta i-am spus.

— Întotdeauna crede ce-i spui tu?

— Sincer, nu crede *aproape niciodată* ce-i spun.

— Ar trebui s-o facă?

— Sigur că nu. Gândește și singură.

— Asta te îngrijorează?

— Nu la fel de mult ca implicațiile posibile ale ridicării la putere a Ayatollahului Khomeini sau ale afurisitelor astea de sindicate.

Chiar și atunci îmi dădeam seama cât de inutilă mi se părea discuția noastră. Fusese în seara de după petrecere, când soția mea a dat cărțile pe față. Se spăla când am ajuns acasă și, când i-am spus: „Bună, iubito, cum ți-a mers azi?", nu s-a întors, așa cum nu se întorcea nici când spuneam: „Nu te-ai dus la culcare" sau: „Mă duc în pat, sunt terminat", dar când a făcut-o, am văzut că plângea.

— M-a sunat Martin, a spus.

Am încremenit.

— Mi-a spus că s-a întâlnit cu tine ieri, la petrecere – cum *a fost* petrecerea?

Ar fi trebuit să accept situația chiar atunci, Larry, să recunosc. Poate ar fi fost în favoarea mea, să diminuez pagubele. Dar am dat înainte.

— Plictisitor. O adunare tipică de profesori. Știi cum sunt.

— De fapt, nu știu. Explică-mi.

— Pierce e tot pe punctul de a-și da demisia, Shields e convins că urmează să fie sunat pentru premiul Nobel, Mills e clinic incapabil să aibă o idee originală.

Unii bărbați își acoperă cu naturalețe urmele, Larry, alți sunt autodidacți – eu nu făceam parte din nicio categorie; suna ridicol ce spuneam – ca și cum soția mea m-ar fi întrebat: „Ce formă are pământul?" iar eu i-aș fi răspuns: „Cubică".

— Profesori plictisitori care se laudă unii pe alții, am adăugat.

— Profesori plictisitori de la catedra de engleză?

În spatele meu s-a auzit un clic de la aragazul Aga, mândria soției mele.

— Da.

— Cum se descurcă fata cea nouă, a întrebat, cea care a fost prezentată în buletinul informativ, Liz Mullens?

— Cred că bine.

Masa de lemn, câinele din coș, cutia cu cereale și cele două castroane de alături, toate pregătite pentru dimineață. În calitate de consultant pe probleme de mediu, soția mea vorbea deseori de noțiunea de „habitat”. Acesta e al meu, mi-am zis. Al nostru. Fără asta, fără ea, ce aș fi, ce aș face?

— Oh, domnule J, ai promis că vei avea grijă de mine pentru totdeauna.

Larry, psihologul acela nepieptănat, un adevărat viitor bolșevic, nu se lăsa deloc.

— Ce-ar fi să-ți pun eu niște întrebări? l-am întrebat, ca să întrerup bombardamentul.

— Nu vom face prea mari progrese așa.

— Te rog, doar una.

— La urma urmei, sunt banii tăi.

În clipa aceea l-aș fi luat în brațe pe adversarul meu slăbănog, cu șirul de litere inutile scrise după numele lui, pentru că disprețul nu era un sentiment pe care să-l manifest de obicei, cel puțin nu pe față.

— Ce *este* sexul?

— În momentul acesta, simt că e o zonă pe care ar trebui să o explorăm.

— Explorarea e cea care m-a băgat în belele.

— Nu poți să dai vina pe sex. Orice ai făcut, ai făcut-o de unul singur.

La acest răspuns îmi venea să ridic mâna și să-l plesnesc peste fața aia de guguștiuc, ca pe un copil obraznic, dacă aș fi avut unul.

— Tot nu mi-ai explicat de ce ești aici.

— Pentru că e ca atunci când te duci la prostituate. Nu există consecințe, e pur și simplu o tranzacție.

— Poftim, ai revenit la sex.

Uram insistența lui necruțătoare. Dar avea dreptate: aveam treizeci și cinci de ani și o parte din mine era defectă. Tăcere, iar spectrul uneia dintre cele mai mari temeri ale mele, lipsa vorbirii, s-a prins de mine ca un val de ceață.

— Ai vrea să-mi spui cine era?

Nu recunoscusem direct că aș fi avut o aventură, probabil umpluse singur spațiile goale.

— De ce, vrei să-i dai un telefon? V-ați putea combina, nu e pretențioasă!

Am auzit iritarea și ciuda din vocea mea și m-am înfiorat.

— Mai păstrați legătura?

— M-a amenințat că-mi înfige un cuțit între omoplați dacă mă mai apropii de ea.

Mi-am amintit: cum căzusem cândva în genunchi în fața lui Liz și ea mă mângâiase pe cap cum ar fi făcut cu un copil sau ca și cum eram o oală de lut căreia îi dădea formă, iar absența ei m-a străfulgerat: gustul ei, mirosul ei, aroma de cupru pe limbă, o durere surdă în stomac și în testicule. Dar tu n-ai simțit niciodată așa ceva, nu-i așa, aproape că am scuipat, *poponar* ce ești.

Fliss îmi povestise detaliile despre conversația ei cu Martin cu un dezinteres calm; ca și cum povestea o scenă dintr-un roman, poate din *Copiii din miezul nopții* de Rushdie, sau cea mai nouă teorie despre un tip de floare în care era specialistă.

— După ce a sunat, am căutat prin sacourile tale.

— Ce-ai făcut? am spus, cu o indignare prefăcută ce nu sunase niciodată mai ridicol.

Mi-a întins o bucată de hârtie, o notă de plată de la un restaurant. Buzele îi tremurau și răsufla greu.

— *Cum* ai putut?

— Cum te simți? m-a întrebat psihologul.

Eram ud pe obraz; nemernicul mă făcuse să plâng.

— Bravo, azi ți-ai meritat banii. Ce comportament al naibii de confuz, să verși lacrimi, am spus, bâjbâind în arhitectura familiară a unei dispute, lacrimile a căror funcție rămâne încă un subiect de dezbatere în cercurile științifice.

— Ajută-mă și tu, Jeremy – ca de la un specialist la altul.

— M-am săturat să simt că viața îmi scapă printre degete. Poți să oprești acest lucru, domnule doctor Richard Carter? Poți? Te rog!

— Nu, a zis el. Numai tu poți să faci asta.

— Nimeni nu mai e fidel în ziua de azi, am spus, conștient că nu era o observație complet nefondată; cu excepția moșnegilor lipsiți de bărbăție și de creier, ca Devereux, tot campusul numai asta făcea. Suntem în anii ’80, toată lumea și-o pune cu toată lumea.

— Pot să te asigur că nu e așa.

— Ești căsătorit? l-am întrebat.

— Nu, a răspuns.

— Nu ți-ai luat nevastă, nu-i așa?

M-am auzit vorbind și o făcusem cu amărăciune. Cel care proslăvea beneficiile discuțiilor și dezbaterilor, care credea că specia umană se distingea doar prin câteva atribute, dintre care un element-cheie era abilitatea noastră de a comunica, era redus la folosirea acestui dar așa cum ar fi făcut-o un copil. Aruncase cu o sită în mine. Adică Fliss. Acum pare amuzant – genul acela de scenă pe care o vezi într-o telenovelă

îngrozitoare –, dar atunci nu a fost așa, te asigur. Mi s-a lipit de frunte și a sfâșiat pielea, lăsând să curgă un fir lipicios de sânge.

— Cu siguranță, inteligența, a spus psihologul meu, este abilitatea de a te face fericit pe tine și pe cei din jurul tău. E clar că ai eșuat în privința asta.

Mă băgase în cofă, rahatul acela mic mă băgase în cofă.

— Cum face față situației femeia care nu e soția ta?

— A încercat să se sinucidă.

* * *

Mesaje pe Twitter către Alice Salmon de la @FreemanisFree între 16 ianuarie și 27 ianuarie 2012

Cum merg plimbările tale prin parc?

Domnul a spus că dreptatea e a mea.

Ți-a plăcut mâncarea italiană aseară?

Frumos uscător de păr ai primit de Crăciun.

Fotografia aia cu flori din dormitorul tău e nouă?

Îți place să petreci, fetițo? Vin după tine.

* * *

Extras din interviul cu Luke Addison, desfășurat la secția de poliție Southampton Central, realizat de superintendentul-șef Simon Ranger, 6 aprilie 2012, 13.25

LA: E o glumă, eram iubitul ei.

SR: Erai? Pentru că ni s-a spus că voi doi nu mai formați un cuplu când a murit.

LA: E complicat.

SR: Explică-ne de ce e atât de complicat. Înțeleg că tu și Alice erați despărțiți.

LA: Da, încercam să rezolvăm niște probleme.

SR: Probleme?

LA: M-am culcat cu altcineva și Alice avea nevoie de timp ca să se obișnuiască cu gândul.

SR: Înseamnă că te-a părăsit?

LA: Nu, eram într-o pauză.

SR: Presupun că ea a propus pauza asta, nu tu? Probabil te-a afectat destul de tare.

LA: Eram terminat.

SR: Ce ai răspunde dacă s-ar spune că ești un fel de crai?

LA: O iubeam pe Alice.

SR: Să zicem că e așa, ești genul de om căruia îi place să obțină ce vrea, nu? Ai spune despre tine că-ți place să deții

controlul?

LA: Nu, sigur că nu.

SR: Dar ești masiv din punct de vedere fizic. Cât ai, 1,85 m, peste optzeci de kilograme? Ești „gălăgios, o belea, unul din gașcă, un bărbat căruia îi place să bea, niciodată nu se știa cum avea să se termine o seară când era Luke prin preajma" – cam așa ai fost descris. Unul dintre colegii tăi a zis că ești bătăuș.

LA: Eram nebun după ea.

SR: Suficient de nebun ca s-o arunci în râu?

LA: Ia mai du-te naibii!

SR: Hai să ne calmăm, domnule, bine?

LA: Dumneata ai fi calm dacă ai fi în locul meu? Iubita mea a murit și voi mă tratați de parcă eu am împins-o de pe pod.

SR: Interesantă formulare! Dacă nu cumva mă înșel, nimeni nu a dovedit că a fost „împinsă de pe pod", de ce ai ales asemenea cuvinte?

LA: Așa se spune. E un pod acolo, Alice a ajuns în apă, nu trebuie să fii un geniu ca să deduci că probabil a căzut de pe pod.

SR: Dar tu ai zis „împins", nu căzut.

LA: Voi trebuie să scoateți capul din nisip – să faceți percheziții pe stradă sau să mergeți din casă în casă. Întindeți plasa mai mult, extindeți căutarea.

SR: Ți-ar conveni, nu-i așa, dacă am extinde căutarea?

LA: La dracu', e ridicol.

SR: Te rog să nu înjuri în prezența mea, Luke! Sau înclini să vorbești urât când ești provocat?

LA: Nu avem toți aceeași înclinație?

SR: Nu, eu sunt un om calm. Dar sunt și nedumerit, pentru că la douăzeci și patru de ore după moartea lui Alice ne-ai făcut să credem că erai singur în apartament în noaptea cu pricina, iar acum iese la lumină faptul că erai în Southampton.

LA: V-am explicat despre asta, n-ar fi trebuit să mint, dar mi-era teamă că n-o să mă credeți. Știam că o să trageți concluzii greșite.

SR: Ce concluzii ar fi trebuit să tragem, Luke? Vezi, aici e încă o inadvertență. După ce ți-ai schimbat o dată relatarea și ai recunoscut că *erai* în Southampton, ai susținut că discuția ta cu Alice lângă râu a fost – și citez – „în mare parte amabilă". Ei bine, un martor ne-a spus că ai amenințat-o pe Alice.

LA: Martor… ce martor?

SR: Un martor care a observat mica voastră dispută. Ea susține că o țineai pe Alice – iarăși citez – „de gât".

În acest moment, persoana intervievată râde.

LA: E absurd – e ca intriga unui roman prost.

SR: Mi-aș dori să fie așa, Luke.

LA: N-ați auzit niciodată de conceptul „nevinovat până la proba contrarie”?

SR: Nu știam că am folosit cuvântul „vinovat”. Interesant că aduci vorba de asta! Dacă ai fi în locul meu, cum ai interpreta aceste contradicții?

LA: O iubeam.

SR: Aș prefera să-mi explici inadvertențele astea. Am aflat, și dintr-o sursă foarte sigură, că ai un temperament irascibil și nu e greu să-ți imaginezi cum a fost testat temperamentul acesta – emoțiile cât casa, mai pui și băutură la mijloc, femeia căreia îi erai devotat îți dăduse papucii.

LA: Găsiți-l pe cel care a făcut-o, vă rog.

SR: Când am discutat cu tine la patruzeci și opt de ore de la moartea lui Alice, aveai un ochi vânăt și, când te-am întrebat cum l-ai căpătat, mi-ai spus că ai jucat squash. Vrei să te mai gândești?

LA: Nu-mi amintesc.

SR: Ia încearcă să răspunzi încă o dată.

LA: M-a lovit un tip într-un bar.

SR: E mai bine, acum mai vii de acasă. Și „tipul” te-a lovit înainte sau după ce a murit Alice?

LA: A fost a doua zi, eram beat.

SR: Deci *chiar* bei mult?

LA: Îmi place să ies în oraș vinerea și sâmbăta seara.

SR: Înseamnă că ești bețiv?

LA: Nu – sunt un tânăr normal de douăzeci și șapte de ani.

SR: Ai băut înainte de a te certa cu Alice la râu?

LA: Nu.

SR: Și asta mă nedumerește, pentru că avem un proprietar de bar care e dispus să depună mărturie că ți-a servit cel puțin două halbe de cidru.

LA: Nu e treaba voastră, nimic din toate astea nu e.

SR: A devenit treaba mea în clipa în care a murit Alice. Paznicul de noapte de la Premier Inn de pe strada Queen declară că te-ai întors la zece fără zece. Spune că erai pe *șapte cărări.* Luke, fac de mult timp meseria asta și se poate face pe calea ușoară sau pe calea mai grea, dar oricum ajungem la aceeași concluzie. Am căutat puțin în dosarele noastre – ai fost arestat pentru vătămare corporală în 2002.

LA: Vreau un avocat.

SR: Vătămare corporală într-un bar din Nantwich.

LA: Nu s-a depus nicio plângere.

SR: Puțină consolare pentru cel pe care l-ai bătut.

LA: Aveam șaptesprezece ani – dacă aveți de gând să scormoniți într-un trecut atât de îndepărtat, toți avem lucruri pe care preferăm să le păstrăm ascunse.

SR: Precum Praga? E acesta un lucru pe care ai prefera să-l păstrezi ascuns?

LA: Du-te dracului.

SR: Ai grijă. Temperamentul acesta al tău ar putea fi foarte periculos.

LA: Nu mai am nimic de zis.

SR: Luke Addison, te arestez ca suspect în cazul uciderii lui Alice Salmon…

* * *

Mesaj telefonic lăsat de Alice Salmon, 4 februarie 2012, 17.09

Tată, eu sunt, unde-i mama, de ce nu răspunde la telefon? Zi-i să mă sune, e urgent. Cum ți s-a părut azi? A lucrat la laptop? Tu ce faci? Eu sunt un pic abțiguită. Sunt în The Hampton pentru o reuniune și mi-am adus aminte cum plângeai când m-ai adus aici pentru săptămâna Bobocilor, moș sentimental ce ești! Când mai luăm un prânz de duminică împreună și pe urmă să ieșim cu câinele? Mi-e dor de tine, tati! Îmi pare rău că n-am fost mereu o fiică strălucită, probabil meritai una mai bună ca mine. Dacă mai contează, ești cel mai bun tată pe care îl poate avea o fată. Cum îmi spuneai – că sunt îngerul tău. Îmi place asta, să fiu înger. Ar trebui să închid, rămân fără baterie. O să te iubesc întotdeauna.

* * *

Postare pe forumul „Cei Ce Spun Adevărul” de Lupul Singuratic, 6 iulie 2012, 22.50

Dacă ai putea să demaști un lucru foarte rău, făcând ceva rău la rândul tău, ai face-o? Dacă ar fi singurul mod de a dezvălui un scandal de la o firmă de medicamente sau de la MI5? Dacă ar trebui să comiți un jaf sau un atac minor ca să expui o infracțiune și mai mare, de exemplu o crimă sau un viol? Cei mai mulți dintre noi ar face-o, pentru că oamenii puternici n-ar trebui să scape basma curată după ce au făcut ceva rău.

Profesorul Cooke.

Nimeni nu-mi poate face nimic pentru că îi dau numele.

Profesorul Jeremy Frederick Harry Cooke. OMUL GHEȚARILOR.

Poartă sacouri și haine în dungi și nu e ilegal că afirm public despre el că e malefic, se numește libertate de exprimare și n-am învățat asta dintr-un rahat de diplomă de studii despre media. Nu mă poate atinge, ceea ce e ironic, pentru că asta a făcut el altcuiva!

Credeți-mă, poate că m-am înșelat în privința altor lucruri, dar de data asta am dreptate și trebuie să fie DEMASCAT. Când o să mânuiesc sabia adevărului, nu o să mai credeți că sunt nebun sau hilar, nu-i așa?

Acum își expune și punctul de vedere într-o carte. Se spune că istoria o scriu învingătorii; ei bine, nu mai e cazul, o scriem noi. I-am zis că nu poate folosi nimic din ce am vorbit cu el din cauza drepturilor de autor, dar o ține una și bună că e neoficial, așa că o să-ți plătesc cu aceeași monedă, deșteptule!

O să fiu sincer, am avut o înțelegere „financiară" cu Omul Ghețarilor, ba chiar mi-am făcut un tatuaj ca s-o sărbătoresc, dar el s-a răzgândit. Nu eram lacom și ar fi fost frumos să nu-mi mai fac griji cu banii, cum nu-și face nici Ben Finch – pentru el e în regulă, trăiește o viață de huzur, convins că a scăpat nepedepsit, deși a încercat să mă OMOARE din cauza pozelor pe care le-am găsit.

Într-o seară, când stăteam amândoi în living și discutam despre fotografie, a fost cât pe ce să-i arăt lui Alice poza mea preferată cu ea, cea din parc; era după o alergare și se sprijinea de un copac. Nopțile acelea erau speciale, dar vorbeam des și în după-amiezile de duminică. Era de-a dreptul mahmură, stătea pe canapeaua aia jerpelită, cu o cuvertură roșie deasupra, bea ceai din cana ei cu elefant. Ținea telefonul pe spătar, îi tot apăreau mesaje pe ecran și o întrebam dacă avusese o seară grea, iar ea spunea: „Cum ai ghicit?" Eu îi ziceam că o auzisem poticnindu-se înăuntru, iar ea își cerea scuze, se simțea vinovată, ezita ca și cum aștepta să-i explic eu ce făcuse.

Aveam o legătură adevărată până să o întoarcă împotriva mea PSIHOPATUL acela de Ben Finch. Îmi place că aici am voie să spun asemenea lucruri. Două ziare naționale m-au respins, dar asta numai pentru că nu acceptă comentariile mele și pentru că sunt controlate, e la fel de rău ca în Coreea de Nord. Ziarele sunt moarte din cauza lui Julian Assange – doar pe internet găsești adevărul și asta e epoca jurnalismului făcut de cetățeni, când noi și Guido Fawkes suntem ascultați, pentru că internetul e prietenul lui David, nu al lui Goliat.

Presa îi calcă pe cap pe oamenii ca mine și îi lasă să prospere pe cei ca Ben Finch, Alice Salmon și Omul Ghețarilor. Dar nu mai e așa, vine ziua dreptății – Alice e moartă, Ben Finch a luat-o razna, iar Omul Ghețarilor e pe cale să fie prins pentru ce a făcut.

Nu ghiciți deja de cine a abuzat? URMĂRIȚI ÎN CONTINUARE!

* * *

Editorial în *The Evening Echo,* 17 martie 2012

Greg Aston: Vocea nemiloasă a rațiunii

E un clișeu să spui că pe vremuri puteai să lași ușa de la intrare descuiată, însă pe atunci aveam mai multă grijă unii de alții. De prieteni, de familie, de vecini – lucrurile astea erau importante când eram tânăr. Dacă venea un val de frig, verificam la bătrâna de alături dacă avea de mâncare și era în regulă, nu o lăsam să moară de frig și de foame. Un ziar mai fițos i-ar spune „busolă morală", dar e vorba doar de a recunoaște ce fel de comportament este acceptabil sau inacceptabil.

Trei femei care nu au așa ceva sunt Holly Dickens, Sarah Hoskings și Lauren Nugent. Ele formează trioul care s-a pus pe băut cu Alice

Salmon în noaptea în care aceasta s-a înecat. Amețite bine, s-au despărțit de Alice, iar ea a sfârșit în apele râului.

Una dintre ele, Dickens, a făcut apel la compasiune într-un articol publicat ieri, în care sugera că au „pierdut-o" pe Alice – de parcă era o valiză la aeroport. Ziaristul nu a făcut decât să îi sprijine atitudinea, sugerând că i s-ar fi putut întâmpla oricui.

Dacă nu s-ar fi comportat într-o manieră iresponsabilă din punct de vedere social, probabil că nu ar fi permis ca prietena lor să plece singură (eu aș spune că au „abandonat-o") și Alice Salmon ar fi încă în viață.

„Eram puțin amețite", așa descrie Dickens starea de beție în care se aflau.

Mai degrabă afumate.

Cele trei fete ar trebui să dea socoteală pentru purtarea lor.

Între timp, tăcerea lor nu a făcut decât să creeze un gol în care s-au tot turnat informații greșite. Mulți oameni au căutat răspunsuri pe site-urile de socializare, acolo unde ultima postare a lui Alice pe Twitter spunea simplu: „Spune salut, fă semn de adio", care a fost interpretată ca o aluzie la versurile unei piese clasice din anii '80 a celor de la Soft Cell, preluată recent de The Hoosiers.

Dacă aș fi un tip cinic, aș putea menționa și că motivul pentru care păstrează tăcerea nu are atât de mult de a face cu respectul pentru familia Salmon, ci cu rușinea pricinuită de comportamentul lor. Nici nu e de mirare că s-au ferit de atenția oamenilor. Și mie mi-ar fi rușine dacă aș fi în locul lor.

Aceste femei (am văzut că lumea le spune „fete", dar nu sunt, soția mea avea deja doi copii la vârsta lor) sunt produsul „generației eu", o generație care fuge de responsabilitate, care bea fără măsură și caută plăcerea cu orice preț. Într-adevăr, Alice a fost o victimă a acestei generații. Toți suntem responsabili pentru asta.

Am făcut ca băutura la volan să devină inacceptabilă. Am făcut ca huliganismul la fotbal să devină inacceptabil. Haideți să facem și ca băutura fără măsură să devină inacceptabilă. Haideți să punem capăt culturii care închide ochii atunci când mitocanii – și băieți, și fete – aleargă și își fac de cap pe străzi, se bat, vomită și merg împleticit de la un magazin de alcool la altul.

Dacă poate să iasă și ceva bun din tragedia asta îngrozitoare, acel lucru este să nu mai fim dispuși să lăsăm orașele noastre să devină locuri de joacă letale în weekend.

Comentarii la articolul de mai sus

Corect, prietene, cum adică să „pierzi" pe cineva? Doar nu era un set de chei sau un telefon mobil. Ce au făcut ele e ca și cum ai întoarce spatele unui sugar – așa ceva nu se face.

Monkey Blues

E cam ciudat jurământul ăsta de tăcere, nu? dacă eram în locul lor deschideam repejor gura, să mă asigur că nu mă arată nimeni cu degetul.
DoarEu

Care parte din cuvântul „a jeli” nu o înțelegeți, lipitorilor?
Made in Bridlington

Hoosiers, să fim serioși, versiunea lui david gray e cea mai bună preluare a cântecului de departe.
Marele Mike

Viața imită arta, nu?… Am citit azi-dimineață un articol în care era vorba de cartea preferată a lui Alice, *The Secret History*[38], ei bine, în cartea aia, un grup de studenți de la un colegiu american prestigios se face nevăzut după moartea cuiva.
Hazel

Voi n-ați tăcea mâlc dacă v-ar muri cel mai bun prieten? E singurul fel în care pot aduce un omagiu amintirii ei. Ne-am grăbi să le criticăm dacă s-ar pune în fața camerelor de luat vederi și-apoi e așa de ușor să te auto-incriminezi fără să vrei! Ăsta nu-i un afurisit de circ!
Colecționar de gunoi

M-a mișcat declarația lor, au fost criticate că a fost scrisă prea superficial și că l-au pus pe avocatul lor să o citească, dar eu n-aș fi putut să stau în fața camerelor dacă ar fi trecut doar douăzeci și patru de ore de la moartea celei mai bune prietene.
EmF

* * *

Scrisoare trimisă de profesorul Jeremy Cooke, 19 iulie 2012

Dragă Larry,

Să știi că am continuat să merg la doctorul Richard Carter.
— E limpede că îți place compania femeilor, a spus el la începutul unei ședințe, dar hai să discutăm despre cum te făcea ea, Liz, să te simți.
Mă simțeam oscilând între a-l bloca și a-l momi permanent pe băiatul ăsta – eram ca doi luptători din categoria cocoș, miopi și grași – și a rămâne într-o stare care ar fi putut, eventual, să fie descrisă drept imparțialitate.

— Viu, i-am spus. Sublim, primitiv, glorios. Ca un nemernic. Ca un bărbat.

— Cum te *simți,* Jeremy?

În primele noastre discuții, poate că i-aș îl răspuns disprețuitor: „N-o să afli niciodată”, dar i-am spus:

— Ca și cum aș fi altcineva.

— E bine?

— Richard, eu fac parte din clasa mijlocie, mă apropii și de vârsta mijlocie, sunt un profesor de rasă albă care predă anglo-saxonă. Existența mea se bazează pe convenții, meseria mea necesită înțelepciune și sârguință. „Meticulos”, așa mă descriau profesorii de la școală. Acel „altcineva” nu trebuia să țină cont de regulile obișnuite, reușea să smulgă hainele de pe o femeie aproape străină.

Slăbisem vreo șase kilograme după ce a plecat Fliss și niciodată nu fusesem prea gras. Plecase la părinții ei, în Lincoln. Acum toată lumea o face, un obicei care s-a împământenit în anii 2000, se întorc la cuib ca puii grăbiți de cuc, pentru că i-au terminat împrumuturile pentru studii sau pentru că au crescut prețurile pentru proprietăți, dar pe atunci mirosea inconfundabil a eșec: era o inversare a ordinii firești să te întorci în casa părintească. Inevitabil, lumea ridica din sprâncene prin campus. Nu că absența soției mele ar fi fost subiect de bârfa prea mult timp; a fost dată la o parte de descoperirea mult mai devastatoare că Elizabeth Mullens încercase să-și facă felul. Sunam acasă la socri în fiecare zi, dar refuzau să mă lase să vorbesc cu Fliss. Am sunat și acolo unde Liz stătea cu chirie, ca să aflu în ce *stare* era, dar n-am reușit să vorbesc decât cu o proprietăreasă necooperantă, care nu se bucura de telefoane după ora nouă seara și se plângea de chiria neplătită.

— Ești fan al formației *The Rolling Stones?* m-a întrebat Richard Carter.

— Îi știu.

— Pentru că Mick Jagger a scris un cântec care se numește *You can’t Always Get What You Want.*[39] S-ar putea să aibă dreptate.

— Oamenii nu sunt construiți așa, m-am rățoit la el.

— Te contrazic. Suntem capabili de acte uriașe de altruism, uneori cu prețul unor sacrificii personale enorme.

— Suntem altruiști în mod selectiv. E cu direcție – de obicei cu rudele, dar numai ca să ne asigurăm de o reciprocitate.

— Nu e așa. Eu am un debit direct către o organizație caritabilă care sapă fântâni în estul Ugandei – ce beneficiu am eu de aici?

— Poate că te ajută să dormi noaptea sau ca să-mi povestești mie și, făcând asta, probabil îți permite să-ți faci meseria cu mai multă eficiență.

— E un pronostic fenomenal de sumbru, a zis el. Altruismul poate fi pur. Există femele de păianjeni care își lasă progeniturile să le mănânce ca să le crească șansele de supraviețuire. De asemenea, masculii lasă femelele să-i devoreze după împerechere. Relații destul de unilaterale, nu crezi?

— Tipic pentru femeile astea afurisite. Mă întrebam dacă Liz auzise de păianjeni, ar fi fost fascinată de ei.

— Dar nu discutăm despre animale sau despre evoluție, a zis el, vorbim despre tine.

— Deci vorbim *tocmai* despre animale și evoluție.

Nu știu dacă ți-am expus atunci toată saga, Larry, dar am fost chemat în fața unei „comisii" academice; curtea unor afurisiți de canguri care m-au privit iscoditori – aveam plasturele pe frunte și hainele boțite – și m-au informat politicos că, dacă acceptam să cooperez ca să nu ajungă acest „dezastru" în presă, ar privi situația în chip favorabil. Aveam multe de oferit (e posibil să fi folosit cuvântul „ceva" în loc de „multe", dar e greu să-mi amintesc toate detaliile).

— Oare implicarea ta într-o relație extraconjugală e o reacție la faptul că nu ați avut copii? m-a întrebat Richard. Apoi a adăugat, ca și cum vorbea de un sat din Regiunea de Vest: Hai să rămânem puțin aici.

Eu și Fliss nu renunțaserăm complet la dorința de a fi părinți înainte ca aventura mea cu Liz să iasă la suprafață, dar totul devenise din ce în ce mai ipotetic: ca situația în care IRA[40] ar renunța să mai pună bombe sau să am eu o realizare la serviciu, în munca pe care o făceam (practic, era o derivație după scrierile lui Chomsky). Între timp, Liz era disperată să se mărite și să-și facă o familie; eram în anii '80, femeile încă își mai doreau asta. Îmi dădea întruna exemplu de animale care se împerecheau pe viață – o specie de antilope, vulturii cenușii, cocorii, o specie de pești care se numeau convict[41] dar continua să facă alegeri nepotrivite și, sincer, eu eram o astfel de alegere.

— Te simți vinovat pentru ce a făcut Liz? a întrebat Richard.

Se atârnase de o bârnă aflată deasupra unei mese de la cantină. Fascinantă începere. Tavane înalte, ferestre cu armătură de oțel, cu grinzi de la o corabie de război din Epoca Tudor. A intrat o femeie de serviciu să ia un recipient cu soluție de lustruit parchetul și a găsit-o atârnată, beată, cu picioarele ei frumoase și lungi întinse sub ea, fără să se mai zbată.

Simțeam nevoia să mă târăsc înapoi în biroul meu, unde știam toate regulile. Mi-am imaginat că mă scufund în însemnări, ca și cum m-aș fi prăbușit pe un pat moale.

— Nu pot să spun că nu am nicio vină. L-ai citit vreodată pe Tolstoi, Richard? Considera că toate familiile sunt la fel, dar aici a greșit. Nefericirea e incredibil de previzibilă. Înseamnă să te asiguri că ți-ai golit buzunarele înainte să-ți pui pantalonii în coșul de rufe, să îți faci baie ca să scapi de parfumul necunoscut înainte de a te strecura în patul conjugal, sunt fețele familiare deformate în feluri neobișnuite de durere și de băutură. Fericirea e unică. Constă în detaliile precise ale celor două vieți petrecute împreună: mecanică neatrăgătoare și caldă a unei relații monogame.

— Dar te-ai culcat cu altă femeie.

— Da, pentru că dorința e ca un drog, îți zăpăcește creierul.

— Nu te-ai gândit la suferința pe care era inevitabil să o provoci?

— Puteam s-o anticipez, puteam s-o explic logic, puteam chiar să ghicesc magnitudinea ei, dar n-o puteam *simți.* Asta înseamnă că sunt psihopat?

În seara în care mă înfruntase în bucătărie, Fliss mi-a cerut să-i explic ce avea *pupăza* aia de Elizabeth și nu avea ea, iar când i-am spus că nu era așa, mi-a zis: „Mă simt atât de dezamăgită, atât de proastă”.

— Care e părerea soției tale, acum că ați cântărit amândoi situația? m-a întrebat Richard.

— E în Lincoln.

— Ah, tot în Lincoln. Frumoasă catedrală, a zis el. Foarte puțin apreciată.

Mă obișnuisem cu schimbările astea de direcție. Era un procedeu pe care Robin Day îl folosea mereu: un catehism aleatoriu.

— Probabil că s-ar bucura să știe că încă vin la ședințele astea, am spus, întotdeauna m-a considerat un muncitor. Draga de ea, a spus-o ca pe un compliment, dar eticheta zornăie. Muncitorii sapă drumuri și fac cutii în fabrici. Eu căutam originalitatea.

— Eu unul aș prefera fericirea în loc de originalitate, a declarat psihologul meu. Aș prefera absența durerii.

— Absența durerii și fericirea nu reprezintă același lucru. Prima e doar atât – nivelurile de jos ale triunghiului lui Maslow îndeplinite.

— Nu râde, a zis el, milioane de oameni ar ucide pentru așa ceva.

* * *

Fragment din jurnalul lui Alice Salmon, 3 septembrie 2011

Vârsta: 25 de ani

— Ar trebui să ne mutăm împreună, a zis Luke.

De câte ori plecam undeva împreună, aveam conversații care se îndreptau către niște teritorii dincolo de zona obișnuită; era ca și cum sub suprafață se afla o reechilibrare ușoară a relației noastre. Abia când am ajuns în Malta – după șase luni – mi-a dezvăluit cât de rar se vedea cu părinții lui.

— Vreau să spun, a adăugat, mi-ar plăcea să locuiesc cu tine și sper că și tu vrei.

— Luke, e o idee grozavă. Doar că nu mă așteptam să mă întrebi – cel puțin, nu azi!

— Ar trebui să strângem bani câteva luni, dar am putea găsi ceva cât de cât decent.

— Unde?

A înfipt furculița într-un cartof și l-a aruncat spre un pescăruș.

— Dacă eram într-un film, aici ar începe muzica siropoasă și eu aș spune: „Nu-mi pasă, atât timp cât suntem împreună”. Dar nu mă mut în Stockwell!

— Sau în New Cross.

— Până la urmă, aș vrea să scap de Londra, a zis el. Vorbea cu o nouă însuflețire; de parcă adunase toate astea în suflet și acum nu mai putea ține secretul. Ar fi și timpul să te așezi la casa ta. La urma urmei, ești pe cale să faci douăzeci și cinci de ani!

— Scuză-mă, am zis eu. Aaaaaaaahhhhh!

Pescărușul a bătut din aripi, s-a învârtit în cerc și a aterizat pe o balustradă ruginită din fața noastră.

Luke a băgat mâna în buzunar și mi-a venit un gând nebun că avea de gând să mă ceară de nevastă, dar și-a scos țigările. A aprins una, a dat fumul afară, care s-a risipit în lumina strălucitoare, fragilă, de pe malul mării.

— Am putea merge oriunde, a zis el, vesel ca un băiețaș. Carpe diem și așa mai departe.

— *La pescuit*? am glumit eu, citând una din replicile lui preferate din filmul *The Inbetweeners*. Chiar săptămâna trecută glumise că una din cerințele lui pentru alegerea unui apartament era să aibă suficient spațiu pentru colecția lui de dvd-uri, înseamnă că probabil avea deja în cap discuția despre mutatul împreună. Poate ar fi făcut-o ieri, când ne-am întâlnit la Victoria, cum ar fi făcut-o și când s-a întors de la bufet cu cafeaua mea *latte* degresat cu spumă și cu ceaiul lui sau când a spus la Faversham, după ce în sfârșit m-am prins unde

mergeam, „în Barbados nu e cu nimic mai frumos decât pe plajele din Margate”.

— Îți convine aici, nu? a întrebat el. Aproape că am ales Parisul, dar mi se părea că locul ăsta ți se potrivește mai mult.

— Luke, e perfect. Și așa era. Strălucirea estompată, lipsa ostentativului, abordarea fără pretenții a *distracției,* adoram toate astea.

— În orice caz, nu puteam să te duc la Paris, pentru că ai avut cândva un weekend destrăbălat acolo!

Îmi aminteam hotelul unde portarul – „idiotul cu pălărie”, așa îl poreclise Ben – mi se adresase cu „madame” și cum ciocnisem paharele deasupra unui platou cu scoici, iar el îmi spusese: „Tu es Lissa” și mie îmi venise să plâng.

— Putem să păstrăm Parisul pentru altă dată, a zis Luke.

M-a trecut un fior cald: noi doi să păstrăm chestii, să mai avem încă atâtea lucruri de făcut.

— În Margate era un Chei Victorian, a spus el. Unul făcut de Eugenius Birch. Ghiciți arhitectul frustrat!

Mă durea faptul că ar fi putut avea regrete, pentru că la vârsta de douăzeci și cinci de ani, oricât de trecută ar fi, e prea devreme să ai regrete. Nu voiam ca omul acesta să aibă vreodată regrete.

— Putem să facem orice, a spus el. Dacă suntem noi doi – noi împotriva tuturor – o să fim de neoprit, Al.

M-am aplecat spre iubitul meu și l-am sărutat.

— Pentru ce-a fost asta?

— Pentru că m-ai adus aici, pentru că ești tu.

Spune-i totul despre tine. Despre nopțile în care nu poți să dormi, despre deliciul dezastruos al relației cu Ben, despre felul în care te-ai simțit mereu slabă (nu slabă-slabă, aș vrea eu!), ci nesemnificativă, chiar și despre ziua aceea din baie când ai scos durerea afară, *spune-i.* Lasă-l pe bărbatul acesta superb să afle de la tine. Mareea se retrăgea, dar, când ajungea din nou pe plajă în punctul maxim, i-ai fi putut spune și toată porcăria aia s-ar fi dus în mare când se retrăgea din nou, așa ați fi putut merge mai departe împreună.

— Ce anume ai vrea cel mai mult să schimbi la tine? m-a întrebat el.

— În clipa asta, nimic – pentru că, dacă aș schimba, poate că n-am mai fi aici. Poate *acum* ar trebui să se audă muzica aia siropoasă!

Luke a plecat capul. Îi dădeau lacrimile, Luke chiar plângea.

— Te iubesc, Al Salmon, a zis.

— Și eu te iubesc, i-am spus.

O spunea după câteva luni, dar eu mă scăpasem după cinci săptămâni, probabil mult prea devreme.

— Dar tu, l-am întrebat, ce anume ai schimba dacă ai avea o baghetă magică?

— Dar *am* una, a spus el, rânjind și uitându-se în jos, în poală.

După ce fusese serios, acum simțea nevoia să se destindă – era palpabilă tensiunea care se scurgea din el. Avea chef să meargă într-un bar.

— Nu scapi așa de ușor, i-am spus. Haide, ce anume?

— Să te fi cunoscut când eram mai tânăr.

— Bun răspuns!

— Înainte să avem un trecut.

— Vorbește în numele tău!

— Mai sunt și alte chestii.

Un copil a trecut în viteză pe un scuter, distrându-se *de minune,* apoi conversația s-a întors la „apartament" și la avantajele cartierului Elephant versus Clerkenwell. Eu urma să aduc ustensilele de bucătărie lăsate acasă la mama și la tata, să despachetez cutiile de cărți din apartamentul lor, poate chiar să șterg praful de pe trofeul meu cu „cel mai bun debutant" pe care îl câștigasem la serviciu și să-l pun pe polița șemineului – ce chestie, un șemineu. Prietenii noștri l-ar fi luat și răsucit când erau invitați la cină. Ar fi pornit unele conversații: glume despre greutatea trofeului, cum ai fi putut să provoci răni grave cu ajutorul lui, discuții despre infracțiuni și politică purtate în timp ce se servea salata grecească sau spuma de ciocolată albă și fructul pasiunii cumpărată de la *Nigella.*

— Știi ce-mi place cel mai mult la tine? l-am întrebat.

— Frumusețea mea zdrobitoare? Personalitatea fermecătoare? Istețimea judiciară?

— Îmi place că știi să asculți. Ți s-a mai spus asta până acum?

— Probabil. Dar cred că nu eram atent!

Urma să se îmbete. Îmi dădeam seama. Răspunsurile lui, felul în care arunca firimituri de chipsuri pescărușilor, chiar și felul în care fuma. Avea să fie frumos – noi doi, ascunși într-un bar, într-o zonă retrasă din oraș. Faptul că eram aici avea un aer ilicit: departe de Londra, de fete, ascunși. Urma să ne mutăm împreună. Puteam să aud conversația cu Meg. Ne îmbrățișam și ea mă strângea mai mult. „Nu o să te pierd, nu-i așa? îmi trimisese mesaj mai devreme, din întâmplare, când îi spusesem că Luke mă ducea într-un loc surpriză în weekend. Ești ca o soră pentru mine".

Luke și-a aprins altă țigară, mi-a dat și mie una, apoi a zis:

— Când ai spus să ne lăsăm însemna să ne lăsăm după ce terminăm pachetul – evident.

Asta e viața mea, mi-am zis. Aici se petrece viața mea. Într-un oraș pe malul mării, unde culoarea pietricelelor mă face să-mi doresc să pot picta, în trenuri șubrede care pleacă de la Peronul 2 din Victoria cu conductori care spun: „Bună seara”, cu un bărbat pe care îl cheamă Luke Stewart Addison, care recunoscuse că ajunsese la optzeci și două de kilograme când ne dădeam în carusel, ceea ce m-a făcut să interzic curry în mijlocul săptămânii! În sfârșit, în sfârșit, mi se părea de ajuns.

— Suntem oameni mari, i-am spus. Am nevoie de vin.

— E ora de bere, a zis Luke.

Mergând înapoi spre hotel, mă gândeam: acum și acest loc e *al nostru.* Margate. Chiar și magazinașul din care am cumpărat Fanta. Voiam să le adaug la celelalte locuri „ale noastre”: restaurantul nostru în care ne „desfătam” era Casa Thailandeză de pe Balham High Street, în joia noastră ideală mergeam la un film la cinematograful Clapham, locul preferat unde să ascultăm muzică era Academia Brixton. Simțeam că sunt într-un loc stabil mai mult ca oricând: un echilibru. De obicei, mă abăteam de la corolarul (acesta e cu siguranță cuvântul de azi) că Luke mă făcuse fericită pentru că noi nu avem nevoie de un bărbat pentru asta, nu, dar era inevitabil: eram mai fericită de când îl cunoșteam pe el.

Acum a plecat să-și ia țigări. Ultimul *ultim* pachet. Ce ciudat că am așteptat cândva pe un alt bărbat, în timp ce *el* se ducea după țigări! Mi-am imaginat-o pe drăguța și bătrâna Queenie dându-se în montagne russe în Parcul Thorpe: ținându-se disperată cu mâinile ei ca de marmură, cu petele de la ficat, cu fața zbârcită turtită din cauza forței de greutate, cu gura cleioasă din care ieșeau strigăte apoase de groază și de bucurie. Sper să ajungă acolo. „Eu traduc lumea în cuvinte”, îi spusesem. Cât despre cuvântul meu de azi? Dă-l încolo de „corolar”, e demodat, pe acesta l-aș fi ales la optsprezece ani, pe vremea când căutam cu aroganță cuvintele erudite, cu multe silabe, deși uneori cele mai simple exprimă cel mai mult. Cum ar fi „iubit”, „încredere” sau „devotament”. Sau chiar iubire.

Da, acesta e numai bun. *Iubire.*

* * *

Postare pe blogul lui Megan Parker, 7 aprilie 2012, 11.20

OMG[42], tocmai am citit pe internet că Luke a fost dus la poliție. Nu-mi vine să cred, a fost dus la o secție din Southampton. Se pare că l-ar putea pune sub acuzare. Pe site-ul poliției nu apare nimic, nicio declarație, dar, Twitter a luat foc din cauza asta.

Știam eu că ceva nu era în regulă cu el. Am încercat odată să-i spun lui Alice, dar n-a vrut să mă asculte – era mereu încăpățânată când era vorba de bărbați, era

oarbă în fața defectelor lor, mi-a tras un perdaf și m-a acuzat că sunt geloasă.

Pe bune, deja mă gândeam să-mi pun suspiciunile pe blog, că probabil e sociopat, dar Jeremy a zis că trebuie să am grijă ce anume fac public, credea că aș putea avea probleme dacă împrăștii acuzații, dar fir-ar să fie, *Luke.*

Se vedea cu ochiul liber cum era în preajma lui Alice. Avea o latură geloasă și nu voiai să te cerți cu el, e mare ca un bolid. Alice mi-a spus odată că țipase la ea, iar eu l-am văzut devenind agresiv într-un bar – da, era o ceartă prostească, însă e clar că avea un comportament volatil. Apăruse în peisaj de puțin timp și deja încerca să mă arate ca pe un gând secundar, dar ea era prietena mea cea mai bună, nu a lui.

Doamne, nu-mi vine să cred. E limpede că poliția nu progresa în niciun fel cu investigarea acelor amenințări, deși m-am oferit să dau încă o declarație după ce s-a publicat în ziar povestea despre pisica aia moartă. Doamna drăguță de la poliție m-a ascultat, dar când ești super supărată vorbești aiurea și începi să te îndoiești de tine însăți, iar ce spui e și mai neverosimil. Probabil că m-a etichetat ca fiind „emotivă". Da, m-a luat de sus, nu glumă. Sigur că sunt emotivă, cine n-ar fi când prietena ei cea mai bună a murit? Parcă a murit jumătate din *mine.*

Spun că a murit în loc de „a fost ucisă" pentru că acolo ajunseserăm cu concluziile. Dacă nu e de vină unul dintre cei pe care i-a băgat la pușcărie și nici nu s-a sinucis, atunci toți am crezut că fusese doar un accident îngrozitor – dar de ce vorbesc acum cu Luke? Doamne, LUKE. Poliția nu duce pe nimeni la secție fără motiv, iar el era furios pe Alice pentru că-i dăduse papucii; ea spunea că era devastat, că s-a purtat ca un nebun. Avea niște ochi sălbatici, așa zicea. Dacă o iubea cu adevărat, atunci cum explica el ce se întâmplase la Praga? Vedeți, eu și Alice ne spuneam totul, așa cum fac cele mai bune prietene. Câtă ură trebuie să ai în suflet, ca să înșeli un om atât de încrezător ca Alice?

Nimic nu e atât de simplu pe cât pare, așa crede Jeremy, dar el vorbește de multe ori enigmatic și răspunde la întrebări reale cu lucruri teoretice. „Un om nu e mort atât timp cât i se pronunță numele", spune mereu, omițând de fiecare dată că e un citat din Terry Pratchett, de parcă speră că eu o să cred că e *al lui.*

Îmi spune că ar trebui să am grijă ce postez, că aș putea lăsa fără să vreau o impresie greșită, dar interviul acela pe care l-am dat la televizor s-a dovedit o mișcare proastă. Nici măcar nu *semănăm* cu mine. Cineva a postat fragmente parafrazate din ce am spus pe pagina de Facebook a lui Alice, după care un reporter de la un ziar local le-a reluat (nici măcar cu exactitate, dar deja nu-mi mai păsa, pentru că nici reportajul care s-a difuzat la televizor nu era reprezentativ pentru ceea ce spusesem) și i le-a atribuit lui Megan Parker, ceea ce i-a făcut pe și mai mulți oameni să intre înnebuniți pe Facebook și să comenteze despre comentariile pe care se presupunea că le făcusem eu în ziar.

Chestia e că, atunci când pierzi pe cineva apropiat, devii pur și simplu paranoic, suspectezi pe toată lumea. O să fiu sinceră, chiar și Jeremy începe să mă sperie puțin. Felul în care vorbește despre soția lui ca și cum ar fi dintr-o specie inferioară. Eu n-aș lăsa sub nicio formă pe cineva să vorbească așa despre mine și nici Alice, asta e sută la sută sigur, i-ar fi spus șovinistului că suntem în 2012, nu în Epoca de Piatră!

Acum vreo două seri, m-a invitat la el să catalogăm alte câteva „propuneri" și să o cunosc pe soția lui, numai că soția lui nu era acolo, iar el a deschis o sticlă de vin,

un vin roșu din Chile pe care l-a descris drept „un vinuț viguros”, așa că am vorbit despre întoarcerea mea la universitate și mi-a promis că o să-mi scrie o recomandare, deși mă cunoaște de puțin timp. Urma să obțin o dispensă, spunea el, din cauza lui Alice. Am rămas acolo peste noapte, pentru că mă cam amețisem.

Tocmai am văzut pe Twitter că motivul pentru care l-au săltat pe Luke e că era în Southampton în noaptea morții lui Alice. Fir-ar să fie, asta contrazice tot ce a spus inițial. Un avocat zice pe Twitter că pot să-l rețină douăzeci și patru de ore fără să-l pună sub acuzare – dar că o să sară pe el, o să-l treacă prin toate apele, o să-i facă percheziții acasă și tot tacâmul.

Nu iese fum fără foc, așa se spune.

Ar fi bine să o sun pe mama lui Alice. Exact când crezi că toată povestea asta nu poate fi mai cruntă pentru ei.

Are și propriul ei hashtag[43]. La asta se rezumă totul, la atât a fost redusă prietena mea cea mai bună? #alicesalmon

Comentariu la postarea de mai sus

Megan, pot să-mi cer scuze dacă vreodată nu te-ai simțit în largul tău în compania mea. Eu și Fliss ne-am dori foarte mult să vii la cină în weekend – o ocazie perfectă să vă cunoașteți. Ai numărul meu de mobil – sună-mă și discutăm.

Jeremy „Surferul argintiu” Cooke

* * *

Mesaj telefonic lăsat de Alice Salmon, sâmbătă 4 februarie 2012, 20.43

Unde ești, Parker? Sper că ai pe tine pantaloni ca ai lui Bridget Jones… cred că mori de friiiiiiiiig pe dealuri. Am o mică mărturisire… Bine, una ceva mai mare, da’ o s-o iei razna, așa că nu-ți zic până nu mă suni. Oricum, ce șanse erau să mă întâlnesc cu Ben, ei? Drăguț, ca pe vremuri, tot mai are un orgoliu uriaș, dar e mai serios, dacă ar fi fost așa și înainte, poate lucrurile ar fi stat altfel. Și e și destul de simpatic, încă mai are ochii aceia supeeeeeeerbi. Meg, dacă trece tot atât timp de când eram amândouă în anul al doilea, o să avem treizeci de ani afurisiți! Și… și… la Grady au făcut un restaurant de fițe, ca și cum ai transforma Catedrala St. Paul într-un Mac și clubul acela de lângă podul feroviar într-un nenorocit de Toys R Us[44]… sau, pentru o fată drăguță din Brisel cum ești tu, Meg, un *Toys We Be*[45]! În fine, l-am pus pe Benny Boo să-mi ia șampanie și pe urmă am șters-o, ha, o să se învețe minte, chiar dacă o să mormăie puțin, știu în ce bar s-a dus, s-a întors roata acum, dacă-i trimit mesaj, să vezi ce iute vine! Nu mă urî, Meg, nu-mi purta pică pentru o seară în oraș. Am nevoie de asta. Să scap de toate. Zbor, încerc să nu mă

gândesc la e-mailul acela al mamei. Coboară de pe deal și sună-mă imediat, Parker Larker!

* * *

Forumul online StudentNet din Southampton, 7 aprilie 2012

Subiect: Arestare

Văd că a fost arestat iubitul în cazul lui Alice Salmon. Mereu mi s-a părut că are ceva ciudat acel tip.

Postat de ExtremeGamer, 13.20

Mai exact, cum ți-ai dat seama? Era prieten de-al tău, ExtremeGamer, sau e una dintre teoriile tale excentrice?

Postat de Su, 13.26

Faptele vorbesc de la sine. Arestat.

Postat de Extreme Gamer, 13.33

Conform bookface[46], a fost la Universitatea din Liverpool între 2003 și 2006. Trebuie să fi fost deștept, pentru că a terminat primul și a fost angajat de o firmă mare de construcții după un plan de angajare a absolvenților.

Postat de Graeme, 13.56

Bravo lui că a ajuns totuși la universitate, oricum a fost la o școală de rahat.

Postat de Lex, 14.14

Era un băiat la mine în clasă când eram într-a șasea, cel mai deștept din școală, dar îi plăcea să facă scandal vinerea seara ca oricărui alt om. Doar pentru că era deștept nu înseamnă că nu-i plăcea să dea cu pumnul.

Postat de Baz șoferul, 14.28

Am citit un „profil” al lui dintr-un ziar… părinții lui au divorțat când avea opt ani. Au citat un psihiatru care a explicat că sentimentele reprimate după asemenea lucruri se pot manifesta zeci de ani mai târziu sub formă de misoginism.

Postat de Fi, 14.41

Bine ai revenit, Fi! De ce în capul tău totul se reduce la misoginism? Sau și acesta e un comentariu misogin? Doar e imposibil ca o persoană să-și piardă cumpătul cu alta și s-o înece.

Postat de Tom, 14.46

Stați puțin, iar puneți căruța înaintea cailor. Sunt arestați oameni în fiecare zi fără să fie acuzați. E felul autorităților de a spune: Avem destule informații ca să vrem să aflăm mai multe.

Postat de Jacko, 14.54

Eu una sunt convinsă că a sărit.
Postat de Cealaltă Katniss, 14.54

N-avea cum, Kat – 2012 nu e an bisect!!!![47].
Postat de Smithym 15.02

Era un jucător promițător de rugby când era mai tânăr, așa am auzit. Când era școlar, a încercat să intre în echipa Harlequins, pe urmă s-a lovit la genunchi și s-a zis cu povestea asta.
Postat de Phil, 15.20

Mai ales că ați văzut poze cu el. Ei bine, ATENȚIE!
Postat de Gem, 15.31

Iese pe cauțiune?
Postat de Jane-nu-așa-de-știarsă, 15.49

Depinde. Polițiștii au douăzeci și patru de ore la dispoziție să te acuze sau să-ți dea drumul. Pot obține o prelungire, dar nu e ușor. Am văzut la o emisiune la televizor că au ținut pe cineva nouăzeci și șase de ore, dar au nevoie de acordul unui magistrat.
Postat de CunoscătordeArtă, 15.49

Încă o dată mă văd nevoit să vă informez că voi închide acest subiect. Trebuie să le reamintesc tuturor participanților că ancheta poliției este „deschisă", așadar comentariile pe acest subiect ar putea fi păguboase din punct de vedere legal.
Postat de Administratorul Forumului StudentNet, 14.26

Dar nimeni nu i-a spus pe nume, dacă te-ai fi obosit să citești ce s-a scris, așa că greșești.
Postat de Barley Mow, 14.26

* * *

E-mail trimis de profesorul Jeremy Cooke, 23 iulie 2012, 16.44

De la: jfhcook@gmail.com
Către: Elizabeth_salmon101@hotmail.com
Subiect: Spune-mi

Draga mea Liz,

Voiam să-ți trimit un e-mail, ca să afli de la mine, dar evenimentele mi-au luat-o înainte. Biletul acela a fost *este*-într-adevăr pus pe seama mea. Scrisul meu de mână a fost dintotdeauna mărunt.

Poate nu mă vei crede, dar când am început cercetările în privința lui Alice, abia mai țineam minte biletul acela. Am fost într-o reală încurcătură în 2004. Apoi a

apărut Alice și mi-a amintit atât de mult de toate emoțiile pe care încercasem – și, în mare parte, reușisem – să le stăpânesc. Practic, *tu.* Apoi, când am descoperit cine era, a fost ca și cum o parte din trecutul meu – o parte din mine – a revenit la viață. Am invitat-o odată la o petrecere să bea ceva, la petrecerea anuală a departamentului de antropologie.

— Sună a ceva incredibil de distractiv, a glumit ea. Nu vor fi acolo doar profesori?

— Primești o dispensă specială pentru că mama ta a lucrat aici.

A ezitat.

— Va fi băutură pe gratis, i-am spus eu și așa am câștigat-o.

— Voi, profesorii, chiar știți să vă distrați, a spus ea, privindu-ne cum ne foiam încoace și încolo ca niște cadavre reanimate. Unde-i muzica? Unde-i *băuturica?*

Trei ore mai târziu, eram în biroul acesta. A scos un joint din buzunar, l-am trecut de la unul la altul și mi-am amintit de ceea ce credeam deseori că ar fi *trebuit* să-mi amintească zilele petrecute la universitate. Ea a zis că se simte amețită, a venit și s-a așezat la mine în brațe, eu i-am spus: „Nu". Mai târziu a adormit într-un colț pe scaun, așa că am acoperit-o cu puloverul meu, am vrut să o înfășor, să o învelesc, dar și-a pus brațul pe după gâtul meu. „Miroși frumos", a zis. Nu voiam să fac ce-am făcut după aceea, chiar nu voiam, trebuie să mă crezi, Liz, dar mâna mea i-a atins părul și am simțit un curent electric: un șoc de „tine" trecând prin mine.

Sunt beat, Liz. Nu că s-ar simți. Nici asta nu pot să fac cum trebuie: să mă îmbăt. De exemplu, uită-te la scrisoarea asta: până și afurisita de punctuație e corectă. Voi mai bea ceva. Profesorul desfrânat se va face turtă. Un bețiv treaz. Ăsta da oximoron. Auzi la mine, un *oximoron.* Sunt afectat chiar și când sunt praf.

Fliss știe totul despre aventura noastră. Îi voi frânge inima când va afla ce i-am făcut lui Alice, dar îi datorez adevărul. Nu trebuie să murim având secrete, iar eu, sincer, mă înec în secrete. Mi-aș dori să fi aflat mai devreme aspectul ăsta: că îți erodează sufletul.

Vorbeai foarte des despre aici și acum, Liz – ei bine, problema cu asta e că-i al naibii de trecător. Cine-ar fi crezut, nu? Marele C. Un fel afurisit care e suficient de rar încât evoluția lui nu poate fi prevăzută. Nu mă va da gata imediat, dar nici nu voi ajunge septuagenar. Îmi pare rău dacă e greu de digerat, dar boala, ca și vârsta, asta face: îi face pe oameni mai puțin înțelegători și mai imuni față de jenă.

Oare poți, în inima ta, să nu mă detești total? Acea Liz care a împărțit cu mine o perioadă din viața mea ar putea. Cea lângă care am stat pe plaja Chesil, care țopăia de bucurie în fața picturilor de Tizian și Caravaggio la Muzeul Național, care – la douăzeci și ceva de ani, dar puțin cam copilăroasă – s-a luminat toată când a aflat că blana de pe coarnele cerbului se numește „catifea". Înțelegere și iertare: cam asta-i tot. Și dreptate.

Nu ar trebui să ne fie rușine de noi, nu ar trebui să ne lăsăm dați la o parte din istorie. Am avut o relație, am dormit împreună, ne-am tras-o. Și noi contăm.

Plouă. În noaptea asta trebuie să dorm aici. Nu ar fi prima dată pentru mine să mă trezesc în haosul hârtiilor, în timp ce telefonul clipește din cauza apelurilor pierdute de la Fliss. Câte griji și-a făcut femeia asta din cauza mea! Am fost foarte egoist, dar oamenii ar trebui să fie judecați după cum se comportă de obicei, pe

termen lung, nu după cel mai bun sau cel mai rău lucru pe care l-au făcut. Nu ar fi un barometru mai just al vieții pe care ai dus-o, al genului de persoană care ai fost?

S-ar putea să fie mai bine când mă trezesc. Spune-mi că așa va fi. Spune-mi că voi dormi. Spune-mi că nu mă voi uita pe pereți noaptea, concentrându-mă să nu țip sau strângându-mi cărțile în brațe, ori scriind în condensul de pe geam: JRFC, RIP. Spune-mi că mă voi trezi și voi avea iar nouă ani – nouă sau paisprezece, ori chiar treizeci și cinci, ar fi OK. Aș suporta usturimea curelei tatălui meu, nenorocitul ăla bătrân, tachinările din curtea școlii, tristețea crescândă a vizitelor la spital ale lui Fliss și conversațiile tot mai ipotetice despre nume, camere pentru copii și școli sau disperarea goală a vârstei mijlocii, aș suporta oricare din toate astea numai să nu fiu bărbatul care simte apăsarea sfârșitului sumbru.

Lasă-mă să dorm un somn bun. Lasă-mă să beau whisky. Lasă-mă să plec ușor.

Pentru tine a fost ușor când aproape că ai plecat în noapte? Ziua aceea din cantină, bârnele negre din corăbiile de război din Epoca Tudor deasupra capului tău, masa de sub picioarele tale, netezită de frecușul coatelor unor generații întregi de studenți. Cred că te simțeai cumplit de singură.

Am mers la un psiholog după ce ne-am despărțit și îi plăcea în mod deosebit o anumită epigramă: durerea trebuie să se ducă undeva. În clipa asta, a mea se duce la tine. E nedrept, dar unde să se ducă în altă parte? Depinde de tine unde se duce pe urmă. Sunt prea obosit să-mi mai pese. Nu-i așa că-i o surpriză plăcută? Omul care și-a păzit cu strășnicie dreptul de a decide își pune acum soarta în mâinile altcuiva.

Fie-ți milă de mine. Aruncă-mă în groapa cu lei. E decizia ta.

Fliss își va ocupa locul de drept după ce nu voi mai fi eu, pur și simplu știu că așa va fi. Voi fi mândru de ea. Aș vrea să pot să zic același lucru și despre mine.

Noapte bună. Somn ușor. Șapte purici pe-un picior. Asta le-aș fi spus copiilor mei dacă i-aș fi avut.

Îmi pare rău.

Cu drag.

Jem

* * *

Declarație făcută de Poliția Hampshire pe 7 aprilie 2012, 17.22

Un bărbat de douăzeci și șapte de ani, arestat pe baza suspiciunii de ucidere a unei foste localnice din Southampton, a fost eliberat în această după-amiază fără a fi pus sub acuzare.

Poliția a confirmat că eliberarea a avut loc în urma unui interogatoriu cu privire la decesul lui Alice Salmon, survenit pe 5 februarie.

Poliția îl arestase ieri, după ce câțiva martori au dat declarații referitoare la acest caz.

Superintendentul-șef Simon Ranger spune: „Investigațiile noastre asupra circumstanțelor morții lui Alice continuă. Autopsia a confirmat că a murit înecată, dar lucrăm în mod

sistematic pentru a stabili ce s-a întâmplat în ultimele ei clipe. Aș dori să le mulțumesc cetățenilor care ne-au ajutat până acum și insist pe faptul că rămânem interesați să vorbim cu oricine a văzut-o pe Alice în seara respectivă sau a observat orice activitate din apropierea râului Dane".

Trupul lui Alice Salmon a fost descoperit pe 5 februarie la ora 07.15 BST[48], de către o persoană care plimba câini.

Dacă aveți informații care ar putea sprijini ancheta, vă rugăm să contactați camera de control a poliției sau să sunați sub protecția anonimatului la numărul 0800 555111, MilitanțiAntiCrimă.

* * *

Fragment din discuția de la secția de poliție Southampton Central dintre superintendentul-șef Simon Ranger, detectivul Julie Welbeck și Elizabeth Salmon, 5 august 2012, 17.45

ES: Aveți copii?

SR: Da, unul, o fată.

ES: Câți ani are?

SR: Șapte. De ce întrebați?

ES: Pentru că ei cresc și nu mai poți să-i protejezi. Faci tot posibilul să-i îndrumi pe cea mai bună cale, dar trebuie să faci un pas în spate și să-i privești cum pleacă. Nu poți să-i înfășori în vată. Îi cocoloșim sau îi distrugem, ce anume facem noi, părinții?

SR: Există un motiv anume pentru care ați venit azi, doamnă Salmon? Nu ne așteptam să vă vedem.

ES: Am venit să pun flori la… la… pe malul râului. Apa trebuie să fi fost tare rece.

SR: înțeleg că doriți și să aflați informații noi.

ES: Au trecut șase luni. Unde sunt răspunsurile mele?

SR: Înțeleg cât de dureros trebuie să fie.

ES: Serios? Mă îndoiesc că înțelegeți. Pentru că o să ieșiți din tură și o să completați hârtii – ce o să spuneți despre mine, că mă contrazic, că sunt instabilă, beată? – și o s-o înveliți pe fiica dumneavoastră în pat și eu… eu… n-am nici cea mai vagă idee ce o să fac.

Persoana intervievată se ridică și se plimbă prin cameră…

ES: Înregistrați discuția?

SR: Nu. Vreți să o înregistrăm?

ES: Nu, nu, nu trebuie.

Persoana intervievată plânge din nou…

ES: Nu sunt proastă.

JW: Nimeni nu spune așa ceva. Ce-ar fi să vă aducem o ceașcă de ceai?

ES: Ceai nu, nu ceai. O urmărea.

SR: Cine?

ES: Profesorul care scrie o carte despre Alice o urmărea când era la universitate… a profitat de ea, așa a făcut; el, bărbat de vârstă mijlocie, și ea, o boboacă, abia împlinise optsprezece ani, era prima dată când pleca de acasă. Mi se face rău la gândul că a ademenit-o în bârlogul lui, a așteptat până s-a îmbătat și pe urmă a atacat. Puiul meu, dus ca mielul la tăiere. Am dovezi, am un e-mail de la Cooke în care a recunoscut.

SR: Vă rog, vorbiți mai rar, doamnă Salmon…

ES: Ca la spovedanie, poate că șarpele a sărit peste Catolicism, era de Crăciun în 2004, a dus-o în maghernița aia de birou și… *Persoana intervievată se leagănă înainte și înapoi pe scaun, plânge, privește în sus…* Nu-l arestați?

SR: Nu e atât de simplu.

ES: Dar am dovezi, mărturisirea lui, asta e o *dovadă.*

SR: Înțeleg că este dureros.

ES: Nimic nu e dureros după ce-ți pierzi copilul, sunt doar niște straturi de amorțeală.

JW: Doamnă Salmon, ați consumat alcool?

ES: Ce-i băutura? Încă un strat de amorțeală – apă care curge din gheață. Voi nu ați bea, dacă ați fi în locul meu?

SR: Da, da, bănuiesc că așa aș face. Sunteți sigură că nu vă putem aduce niște ceai?

ES: Nu-mi mai oferiți atât ceai! La ce-mi ajută ceaiul? Alice e *moartă.* Vicarul a spus că Dumnezeu o fi avut nevoie de încă un înger, dar nu era îngerul lui Dumnezeu ca să-l ia, era al meu. Voi v-ați dat bătuți, ați fi trecut la cu totul altceva dacă n-ar fi fost mass-media care să vorbească întruna de ea. Poate ce se spune nu e mereu corect, dar măcar n-au uitat-o.

SR: Vă asigur că cercetările noastre sunt extinse și că încercăm să fim receptivi.

ES: Lăsați-o naibii de receptivitate – pe Cooke ar trebui să-l arestați.

SR: Fiica dumneavoastră v-a vorbit despre acest presupus incident – sau oricui – la vremea aceea?

ES: Nu e deloc presupus și bineînțeles că nu mi-a spus, ea ținea totul în ea – dacă aș fi aflat așa ceva, aș fi sunat la poliție într-o milisecundă… Pe urmă i-aș fi făcut o vizită monstrului, l-aș fi făcut să-i pară rău că s-a născut.

Persoana intervievată se cuprinde cu brațele, apoi plânge…

ES: N-ați făcut decât să umblați după cai verzi pe pereți cu Luke – cel mai ridicol lucru de care am auzit.

SR: Arestarea cuiva pe baza suspiciunii de crimă nu e un pas pe care l-am fi făcut cu ușurință.

ES: Băiatul acela o iubea pe fiica mea și pentru asta o să-l iubesc mereu. Pe Cooke ar trebui să-l interogați. E evident, *cineva* a ucis-o.

SR: De ce sunteți atât de sigură?

ES: Nu a fost un accident, iar Alice a mea n-ar fi, știți voi, n-ar fi făcut asta singură – mi-a apărut în vis.

JW: Ar fi un moment bun să facem o pauză de câteva minute.

ES: Bietul băiat, e mâhnit și voi îi trageți o săpuneală.

SR: Cu tot respectul, meseria mea îmi cere să evidențiez tipare.

ES: Tipare. *Tipare?* Uitați unul, ploaia de la fereastra din spate. Lui Alice i-ar fi plăcut chestia asta. Lăbuțe de animale în zăpadă, bulele din șampanie, dungile de pe o pisică tărcată pe care o avea când era mică… îi spunea Gandalf. Îi plăcea *Stăpânul Inelelor* cu mult înainte să apară filmele.

JW: Mergeți la doctor?

ES: Mergeam… nu poate să mă ajute.

SR: Luați vreun medicament de care ar trebui să știm, doamnă Salmon?

ES: Ei spun că mă tratez singură!

JW: Probabil că veți merge acasă după ce plecați de aici?

ES: Acasă? Acasă? E și asta o variantă.

JW: Soțul dumneavoastră e acolo?

ES: E plecat…

Persoana intervievată plânge.

ES: Fiți siguri că se vor afla păcatele voastre.

SR: Doamnă Salmon?

ES: Am făcut ceva îngrozitor. Alice a văzut e-mailul acela de la Jem – adică de la Cooke – pe care mi l-a trimis chiar în ziua în care a murit ea.

SR: De ce v-a trimis un e-mail?

ES: Pentru că încearcă să-și pună ordine în toate înainte să dea colțul și cândva am avut o relație.

SR: Cum a reacționat Alice?

ES: N-am vorbit… a trimis destule mesaje… am fost dezgustătoare, o ipocrită, o mincinoasă, o prefăcută… ce mult seamănă cu mine fata asta, îi sare mușchiul. Credeți în karma, domnule superintendent? Pentru că eu am făcut probabil niște chestii groaznice într-o viață anterioară.

JW: Vă simțiți bine? Aveți nevoie să luați puțin aer?

ES: Sunt oricum, numai bine nu. N-am mai fost așa de puțin bine din 1982. Dacă vine după mine? N-are nimic de pierdut.

JW: Poate ar trebui să luăm legătura cu soțul dumneavoastră – unde am putea da de el?

ES: Știu la fel de multe ca voi. Sper să-l falimenteze pe Cooke cartea lui nenorocită. Ce-i o carte, domnule superintendent? Nu-i nimic. Hârtie, cerneală, vanitate. Un milion de pagini nu fac cât fericirea unui om.

SR: Fiul dumneavoastră, parcă Robert îl cheamă, n-am putea să-l sunăm să vină să vă ia?

ES: N-ar veni. Știți cum m-a făcut săptămâna trecută? Bețivă! Pe mama lui, încântător! Pot să stau aici puțin?

SR: Sigur, puteți sta cât aveți nevoie, dar vine cineva să vă ia mai târziu?

ES: Poate polițistul comunitar să vină la mine acasă? Nu mă bazez să stau singură azi.

* * *

Postare pe blogul lui Megan Parker, 3 august 2012, 20.24

E o mizerie ce face Cooke. Mi-a promis că o să fie un tribut, dar s-a transformat într-un atac la persoană. Nu-mi vine să cred că am colaborat cu jefuitorul ăsta de morminte, se presupune că sunt expertă în comunicare, fir-ar a dracu'. Am avut cele mai bune intenții, dar durerea mi-a întunecat vederea. Aici s-a terminat – nu mai am nimic de-a face cu el și îi sfătuiesc pe toți prietenii lui Alice și ai mei să facă la fel.

E mai rău ca presa de scandal – ca și cum nu ajunge că îi răscolește trecutul, acum ciugulește resturile din ultimele ei ore de viață.

Ba chiar a susținut că îl sprijină pe Luke, declarând pios că trebuie să avem încredere în autorități, dar cum să ai încredere când vezi erorile astea judiciare?

O spun sincer, Cooke nu e normal. Vrea să vorbim mai mult despre mine decât despre Alice, trăncănește întruna că ar trebui să-mi urmez visul și să mă întorc la studii.

— Ai găsi cu siguranță un loc, mai ales dacă pun o vorbă bună acolo sus, a zis.

— Mulțumesc, dar n-aș veni la Southampton, i-am explicat. Prea multe stafii.

— Nu mă refeream neapărat la augusta noastră instituție. Poate că reputația mea nu mai e ce-a fost, dar nu am legături proaste în cercurile academice. Nu că ai avea nevoie de o recomandare de la mine. Ești inteligentă, sensibilă, ai experiența industriei, așa că instituțiile s-ar călca în picioare să pună mâna pe tine – și, dacă n-ar face-o, ei bine, ar fi cazul s-o facă!

Pe urmă, acum vreo două seri – surpriză surpriză, soția lui era întâmplător plecată – vorbea la telefon, așa că am cotrobăit (curiozitatea e o trăsătură bună, așa spunea Alice!) și într-un sertar are un dosar cu fotografii. Astea erau în plus și ascunse la mijloc, erau neclare, ca o listare a unei scanări digitale după imagini vechi, erau cu ea pe plajă când era COPIL. M-am speriat cumplit și după aceea, pentru că mă temeam să nu intre la bănuieli, a trebuit să stau cu el în sufragerie, cu imaginea lui Alice într-un bikini roz cu buline, cu colăcei de înot pe brațe, imprimată în creier, în timp ce el vorbea întruna de „etapele suferinței" de parcă

recita un text, parcă îi lipsește o doagă omului ăsta și fiecare celulă din corpul meu striga: Fugi…

Vorbea de vinovăție, dar de unde să încep cu asta? Vina că n-am fost cu ea în weekendul acela să-i port de grijă, că nu i-am răspuns la mesaje, că n-am fost o prietenă mai bună? Și-apoi (ne certam mereu dacă puteai sau nu să începi o propoziție cu „și", dar ea era de neclintit că se putea foarte bine… și când folosesc paranteze îmi amintesc de ea, pentru că le folosea des), mai e și furia. Furia că oameni bătrâni păstrează poze cu ea de când era copil și că fustangiii ca Luke au ocazia să iasă la băut, deși i-a mințit pe polițiști. Chloe și Rach spun că n-ar trebui să fiu atât de rea cu el, dar de ce să nu fiu rea – dacă renunț la furia asta e ca și cum aș renunța la Alice.

O să renunț la blog. Credeam că cinstesc amintirea lui Alice vorbind despre asta, dar nu e așa. Poate că simțim nevoia să aflăm necunoscutele, dar faptul că închidem capitolul nu o va aduce pe Alice înapoi. Preocuparea asta lascivă pentru detalii, dorința de a găsi logica acolo unde nu există neapărat, nu așa arăți respect. Detaliile ultimelor ei clipe sunt ale ei, nu ale noastre… în ritmul ăsta, o să fie ultimul secret pe care îl mai are, mai ales dacă Cooke publică nenorocirea aia de carte.

Se pare că opinia publică adoptă teoria că era singură la final, așa că, dincolo de asta, detaliile precise presupun că sunt irelevante. Fie că a alunecat pe un mal noroios, fie că s-a împiedicat de o rădăcină de copac sau s-a oprit să privească uimită la întunecimea strălucitoare și s-a rostogolit. Chiar dacă a decis în starea ei de beție că, știți voi, e vremea să meargă la culcare, haideți să o lăsăm să păstreze măcar partea asta privată. Ultimul ei mister. Într-un fel, e mai nimerit așa.

Alice a noastră avea o latură romantică, o slăbiciune pentru trandafiri roșii, pentru eroinele damnate, pentru cerneala pătată de lacrimi de pe scrisorile vechi (Alice Palace, lacrimile mele curg acum pe o tastatură). Așa ai făcut, Alice, te-ai făcut praf și te-ai rostogolit în râu. Dacă n-ai fi murit ar fi foarte amuzant, o poveste pe care am spune-o la diverse adunări – până la ziua lui Hannah mai sunt doar patru săptămâni, acum o s-o ratezi, vezi? Cât de specific ție, doamnă!

Moartea alege la întâmplare și, dacă te opui, problema asta te înnebunește.

„Vor fi destule întrebări fără răspuns, cât să umpli o carte", mi-a spus mama lui Alice într-una din discuțiile noastre purtate noaptea târziu, câte o oră.

Se întâmplă ca fetele băute să cadă în râu și să se înece.

Înainte să o las în urmă pe cea mai bună prietenă pe care o voi avea vreodată, trebuie să spun adevărul într-o privință. Profesorul nostru lăudat și celebrat, care păstrează fotografii cu copile în costume de baie – nu trebuie să credeți o vorbă din ce spune în carte. Pentru că are un plan, e mai mult decât ce se observă la prima vedere, e un pervers și m-a atacat. Când m-am scuzat și m-am ridicat de la masă, m-a strâns cu mâna ca o gheară.

Publică și la naiba cu toate, nu-i așa, Lissa?

Comentarii la postarea de mai sus

Am încercat în zadar să îți trimit e-mail și să te sun, așa că nu am de ales decât să îți las aici un comentariu. Înțeleg că ești supărată, dar ceea ce spui tu reprezintă niște acuzații extrem de grave – și nefondate. Dacă nu le ștergi în decurs de douăsprezece ore, voi consulta un avocat. Sunt foarte dezamăgit de tine, Megan!

Jeremy „Surferul argintiu” Cooke

„Voi consulta un avocat” – nu mă sperii eu de dumneavoastră, domnule profesor Cooke! Nu mă las intimidată de un terorist, Alice nu și-ar fi dorit asta. Poate că cei din media umblă cu mănuși cu astfel de lucruri, s-au înșelat atât de tare cu Joanna Yeates, dar eu am dreptul la opinie. Renunț la blog, dar nu pentru că vă convine dumneavoastră și ceea ce s-a scris rămâne scris din respect pentru Alice, în cazul în care n-ați observat – dumneavoastră, Luke și restul șacalilor – e un privilegiu pe care prietena mea cea mai bună nu l-a avut.

Megan Parker

Megan, ți-ai pierdut mințile de tot, nu pot să cred că scrii așa ceva despre Jeremy, e un tip de treabă și chestiile pe care le postezi despre mine sunt niște porcării, da, m-au dus la poliție, dar m-au eliberat, adică NU am fost acuzat. Poliția n-ar fi făcut așa ceva dacă ar fi avut cea mai mică bănuială legată de mine. Lui Alice nu i-ar plăcea să ne certăm pe amintirea ei, așa că nu o face pe sfânta – da, erai cea mai bună prietenă a ei, dar nu o mai vizitai de când lumea. Ți-a apărut și ție numele într-un rahat de revistă de relații cu publicul drept „una dintre cei treizeci de tineri sub treizeci de ani pe care trebuie să-i urmărim” și te-ai și întors cu spatele la vechii prieteni. Oricum, Alice mi-a spus că, ultima dată când te-a sunat, i-ai tras un perdaf de zile mari.

Luke A

Dacă ești atât de nevinovat, atunci de ce a vrut poliția să stea de vorbă cu tine, Luke? Trebuie să fi avut un motiv, altfel nu te-ar fi târât până la Southampton și poate că te-au lăsat să pleci, dar asta nu înseamnă că nu te pot acuza după asta. M-am săturat de oameni care se iau de mine pentru că într-o tâmpenie de interviu am îndrăznit să spun că nu era perfectă. Când e vorba de prieteni adevărați, nu ai de ce să te prefaci că sunt perfecți. Nu am fost prietena ei numai la bine, n-am fost vreun iubit temporar! De fapt, e lipsă de respect să susții că ar fi fost o călugăriță – îi plăcea să bea câteva pahare cu vin, îi plăcea să se îmbete, nu e o crimă. Tu mai ales ar trebui să știi asta, deși sunt sigură că nu ți-a spus când a venit aici într-un weekend în decembrie, nu-i așa, când s-a îmbătat și a căzut pe scări de m-a luat și pe mine după ea! Probabil mi-am imaginat toate astea, nu?

Megan Parker

Da, pun pariu că și tu erai la fel de beată.

Luke A

De fapt, nu eram deloc așa. Ca să știi și tu, nu băusem și era vina ta, dacă e să arătăm cu degetul, că se făcuse praf, pentru că a fost în ziua de după ce a aflat că ți-o trăgeai cu alta la Praga și era supărată și avea nevoie de companie, așa că nu-mi veni mie cu predici!

Megan Parker

* * *

Fragment din stenograma interviului cu Jessica Barnes de la secția de poliție Southampton Central, realizat de superintendentul Simon Ranger, 5 aprilie 2012, 17.20

SR: Ca să-mi fie și mie clar, susții că, după ce bărbatul cu bluză neagră, ca să reiau expresia ta, „a luat-o în brațe, dar nu într-un fel bun", Alice a fugit. Așa e?

JB: Da, am explicat, a scăpat, a fugit.

SR: E foarte important, Jessica – ești sută la sută sigură de asta?

JB: Da, ea a plecat într-o direcție, el a plecat în altă direcție.

SR: E posibil ca vreunul din ei să te fi văzut?

Persoana intervievată ridică din umeri.

JB: Probabil că el ar fi putut să se întoarcă, dar plecasem acasă. Ar fi cel mai îngrozitor lucru să fie așa.

SR: Cât de beată era?

JB: Nu era în ultimul hal, dar nici trează nu era. Se clătina, dar putea să meargă.

SR: „Se clătina, dar putea să meargă" în care direcție?

JB: În jos, spre ecluza aia. E oribil acolo, tot auzi că sunt câini care sunt trași înăuntru. E foarte periculos, toată lumea știe asta.

SR: Poate că nu și Alice Salmon.

JB: Deci ea era, bănuiam eu.

SR: Dar tu susții că bărbatul cu bluza neagră, cel căruia ea îi spunea Luke, nu era nicăieri prin preajmă în momentul acela?

JB: Da, adică nu.

SR: Care din două?

JB: El plecase în direcția opusă, se ducea spre strada principală.

SR: Bănuiesc că țigara era terminată de mult, nu?

JB: Da, dar atunci am devenit îngrijorată.

SR: De ce te-ai îngrijorat, Jessica?

JB: Pentru că a început să se urce pe baraj.

SR: De ce crezi că a făcut asta?

JB: Așa fac copiii vara, ca să înoate.

SR: Dar nu era vară, era în februarie.

JB: De asta mi se părea o nebunie, exact cum nu-ți dai seama dacă un clip de pe YouTube e adevărat sau nu.

SR: Te asigur că aici nu era YouTube, Jessica, a murit un om.

JB: Eu n-am greșit cu nimic. Mă arestați?

SR: Nu, ești liberă să pleci în orice moment, dar mi se pare un lucru curios să se urce așa pe baraj. Nu cumva ai strigat-o?

JB: Am strigat-o, da, așa am făcut, jur pe viața mea că am țipat, dar deja era la distanță mare și dusă în lumea ei. Și eu am

încremenit, parcă visam și stăteam atât de țeapănă că nu puteam să vorbesc.

SR: Ce s-a întâmplat pe urmă?

JB: A rămas pe grilajul acela, cred că sub ea era apa, apoi a trecut dincolo de gard și mi-am zis: Heeei, de ce face asta? E adevărat că era însărcinată?

SR: Pe urmă ce a făcut?

JB: E acolo un cadru, ca un fel de ultim etaj, iar ea s-a urcat acolo. Cred că era la vreo șase metri deasupra apei și deja mă speriasem de-a binelea. Nu știu de ce nu e îngrădit locul acela cum trebuie, copiii s-ar putea cățăra acolo. Mi-a adus aminte de reclama aceea de la televizor, în care tipul se urcă pe schelă pentru că e beat și crede că poate să zboare, numai că ea părea destul de grijulie.

SR: Grijulie?

JB: Da, se mișca lent. Unii, când vor să se omoare, sunt ca niște maniaci și strigă în gura mare, dar ea făcea exact pe dos, era atentă, ca și cum se mișca cu încetinitorul. Nu m-am gândit nicio clipă că e pe punctul de a cădea, m-am gândit că face ceva intenționat. Atunci mi-am dat seama prima dată.

SR: De ce anume? De ce anume ți-ai dat seama, Jessica?

JB: De faptul că voia să sară.

PARTEA A CINCEA

Nu se termină cu un sărut

Fragment din jurnalul lui Alice Salmon, 9 decembrie 2011

M-am prefăcut că nu auzisem mai devreme în restaurant. Dacă n-aș fi făcut asta, aș fi explodat – serios, aș fi luat-o razna, aș fi izbucnit în lacrimi sau aș fi țipat, i-aș fi aruncat lui Luke mâncarea peste fața lui grasă și încrezută. În afară de asta – ca o idioată ce sunt – încă îi mai acordam prezumția de nevinovăție. Mama spunea mereu că îmi sare mușchiul prea repede, așa că așteptam să vină cu ceva de genul: „Nu înțelege greșit discuția mea cu Adam" sau: „Nu-l băga în seamă pe Adam, o face pe nebunul". Dar nu a spus nimic și nici nu am auzit sau am înțeles greșit, pentru că oi fi eu proastă, dar nici chiar așa.

Nu mă mir că era atât de disperat să vină aici imediat după ce s-a întors de la Praga. Avea conștiința încărcată, nu glumă. M-a sunat în clipa în care a coborât din avion pe Heathrow.

— E duminică, am protestat eu, știind că urma o zi importantă la serviciu.

— Te rog, m-a rugat el cu vocea aia de cățeluș, care îl făcea să pară de doisprezece ani.

— Sigur, acum după ce m-ai forțat, i-am spus și după o oră a venit cu rucsacul și cu un buchet de flori și fără o sprânceană (spuneai că era rasă din cauza unui pariu cretin). Și ce-ai făcut? Sau n-ar trebui să întreb!

— Ce se întâmplă în turneu rămâne în turneu, a râs el.

Evident.

S-a prăbușit în fața televizorului: abia adunase două ore de somn în ambele nopți.

Mincinosul prefăcut stătuse pe aceeași parte a mesei ca mine; eram băiat-fată, băiat-fată. Erau colegii lui de la serviciu, dar nu voiam să fiu antisocială și să o șterg, deși a doua zi trebuia să fac cumpărăturile pentru Crăciun. Un tip de la barul din fața noastră a trecut pe lângă noi spre toalete și, când l-a văzut pe Luke, l-a bătut pe umăr, s-a așezat pe vine lângă el și a început să vorbească. Nu mi s-a părut că erau foarte apropiați; felul în care a dat Luke mâna cu el era același fel în care dădea mâna cu colegii mei. Am prins frânturi din conversație. Era un prieten de-al lui Charlie de acasă, venit la Londra în weekend; se întâlniseră la Praga.

— Beai tequila într-un bar irlandez când te-am văzut ultima oară, a zis Luke.

— Ce weekend bestial, nu?

Au vorbit – „au fraternizat”, cum ar fi spus Luke – despre o altercație în bar, despre jocurile de băut și am simțit o împunsătură de gelozie. Voiam să iau și eu parte la discuție. Oare cum e să fii băiat? m-am întrebat. Oare ar fi *foarte* diferit?

Și acum, în seara asta, când am ieșit din restaurant, după ce îi sunase ceasul, a avut și tupeul să mă întrebe:

— La mine sau la tine?

— La mine, am răspuns, simțind nevoia să fiu pe teritoriul meu când îl înfruntam.

Așa că am stat alături în metroul spre Leicester Square, ca un cuplu normal de oameni care nu s-au înșelat unul pe altul. Avea zece stații la dispoziție să nege sau să recunoască. Ar fi fost un început dacă ar fi recunoscut măcar că discuția lui cu Adam nu era doar produsul imaginației mele. Dar stătea trântit pe scaun cu picioarele desfăcute, întinse în vagon atât de mult încât ceilalți pasageri trebuiau să le ocolească, iar el nu spunea absolut nimic. Sunt așa de idioată! După ce venise de la Praga, îmi răspunsese la întrebările despre weekend cu: „Mai mult prin baruri” și eu înghițisem gălușca. De ce să n-o fi făcut? N-am fost încântată nici când a adăugat: „Și în vreo două cluburi de striptease, evident”, dar așa fac băieții și îmi plăcea că *putea* să-mi spună asemenea lucruri.

Nu erau doar baruri și cluburi de striptease.

Conform variantei stilizate pe care mi-a servit-o, „văzuseră” castelul, dar fără să intre. Au vorbit dacă să meargă la Muzeul Comunismului, dar n-au reușit să o facă. Luke mi-a vorbit de Podul Charles și de statuile baroce, informându-mă îngâmfat că acolo se filmase o parte din *Misiune: Imposibilă.*

— Am băut cafea în Vechea Piață Publică – asta se pune ca activitate culturală? a glumit el, umflând pernele și întinzându-se pe canapea.

— Pentru tine, da.

— Mi-a fost dor de tine, a zis.

— Și mie, am răspuns și am făcut o glumă proastă despre faptul că și mie îmi fusese dor de mine și acum îmi dau seama că nu era prima dată când făceam gluma asta cu un iubit.

— Sunt prea bătrân pentru tâmpeniile astea, a zis el. Mă simt distrus.

Îi privisem pe Luke și pe prietenii lui purtându-se în același stil degajat ca el, dar nu erau deloc la fel de sexy. *Iubitul* meu, mi-am spus, privindu-l cum dă din cap și râde. Vorbeau despre cât de tragic era că Gary Speed se spânzurase și de ce avea să se întâmple cu Apple acum, după moartea lui Steve Jobs. „Sunt la o răscruce din punct de vedere al creației”, a zis Luke

și am păstrat-o în minte; urma să-l tachinez cu asta mai târziu. *Răscruce din punct de vedere al creației,* urma să-i spun. Auzi la tine! Pe urmă nu i-am mai ascultat pe cei doi și am început să fiu atentă la discuția din stânga mea despre o expoziție nouă la Tate Britain, o retrospectivă. Luke mi-a făcut cu ochiul, era un fel de „îmi pare rău, plecăm în curând" și mi-a dat un sentiment cald de indulgență: eram împreună deja de optsprezece luni.

— Câtă tequila am băut în excursia aia? l-am auzit pe iubitul meu întrebându-l pe noul lui prieten.

— N-am idee, a răspuns celălalt, și mă îndoiesc că tu ai avea. Ai stat mai tot weekendul băgat până la gât în fața aia din Dartmouth.

* * *

Articol pe website-ul *Hot off the Press,* 9 septembrie 2012

EXCLUSIV: O nouă legătură „amoroasă"
a lui Salmon cu figura paternă Cooke

Cercetătorul acuzat că ar fi avut un interes pervers legat de Alice Salmon a avut o legătură „amoroasa" cu decedata.

Un martor dezgustat spune că singuraticul Jeremy Cooke, care scrie o carte despre această frumusețe tragică, a căpătat un „interes nenatural" în privința ei pe când era studentă sub îndrumarea lui.

Se spune că bărbatul de șaizeci și doi de ani, care nu are copii și locuiește într-o casă de 500.000 de lire, ar fi fost văzut ducând femeia fatală, ce părea beată, în biroul lui în 2004, pe vremea când era boboacă; asta s-a aflat ieri.

O fostă studentă, care a cerut să nu îi fie dat numele, dar care are acum o slujbă de succes în Midlands, a făcut unele declarații, dezvăluind comportamentul „relicvei" auto-intitulate care pedalează peste tot pe veșnica lui bicicletă veche.

„Am dat peste cei doi într-o seară, la sfârșitul semestrului de toamnă, iar el o ținea pentru că abia putea să meargă, a declarat ea. Am făcut o glumă, zicând că părea să fi avut o seară frumoasă, așteptându-mă ca el să sugereze să o duc eu înapoi în camera ei, dar nu a spus nimic, așa că l-am întrebat dacă vrea să am grijă de ea și a zis: «Nu, asta e doar a mea»". A fost ciudat, jur că îi ținea mâna pe fund. Ar fi trebuit să fiu mai îndrăzneață și să insist, dar era în vârstă și un tip destul de înspăimântător, așa că am lăsat-o baltă".

Informatoarea consideră că e posibil să nu fi fost un incident izolat. „El și Salmon aveau cu siguranță o legătură specială, a spus ea. În primul semestru îi vedeam de multe ori vorbind și am auzit că petreceau împreună timpul când își dădea ea examenele. Era flatată de atenția lui, așa cum ar fi fost orice fată. E posibil să fi fost îndrăgostită

și să-l fi admirat. Poate că îl vedea ca pe o figură paternă. Da, ar fi putut fi un fel de poveste de dragoste".

Ea a adăugat apoi: „La început mi s-a părut absolut inocentă oferta lui de a-i îndruma pe studenții care nu erau la cursurile lui, dar era neobosit, îi copleșea cu manifestări total nepotrivite de bunătate și ajutor. Era obsedat de recunoaștere și de moștenirea lui, a spus ea, denunțând munca lui actuală ca pe cea a unui «aspirant la celebritate care caută atenție». Era un ciudat. Îl vedeai deseori plimbându-se pe malul râului Dane, pe porțiunea aceea de lângă vechiul pod, acolo unde stau beții".

Un formular de feedback completat de studenți cu privire la modulul Sex, Limbă și Cultură, ajuns în mâinile noastre, arată felul în care era privit de studenți bărbatul care a terminat o școală de stat în regiunea bogată a Scoției și care a lucrat într-o singură instituție academică.

„E ca și cum ar veni din altă epocă, parcă e pe pilot automat sau ca și cum n-ar fi în aceeași cameră cu tine", comenta un student.

Altul a concluzionat în chip nimicitor: „Parcă se agață cu ultimele puteri de naufragiu! Cei din conducere, se spune, au încercat să scape de el prin anii '80 după un scandal, dar a rămas aici mai departe".

Într-o eră în care nu este tolerat niciun fel de contact între profesori și studenți, aceste dezvăluiri vor ridica niște semne de întrebare cu privire la viitorul profesorului suferind.

Scrisoare trimisă de Robert Salmon, 25 iulie 2012

Harding, Young & Sharp
3 Bows Yard
Londra

Domnule Cooke,

Re: Alice Salmon, decedată

Nu ne cunoaștem și nici nu ne vom cunoaște vreodată, așa că voi fi scurt. Sunt fratele lui Alice Salmon. Nu știu dacă mama mea a crezut sau nu de cuviință să menționeze, în corespondența purtată cu dumneavoastră, că sunt avocat. Se pare că a intrat în tot felul de detalii din alte puncte de vedere.

Sunt specialist în drept corporativ, dar m-am consultat cu colegii mei care sunt specialiști în publicații și doresc să vă aduc la cunoștință că această „carte despre Alice" a dumneavoastră vă duce pe un teritoriu juridic periculos. Calomnia e o chestiune care vă poate costa scump, domnule profesor Cooke! Asemenea cazuri se prelungesc și sunt costisitoare, iar falimentul personal nu e tocmai neobișnuit pentru cei care se confruntă cu asemenea acuzații. Un om nu îi poate calomnia pe decedați, e adevărat, dar există multe

metode legale prin care să se împiedice publicarea sau autorul să fie acționat în judecată dacă publică informațiile respective.

Presupun că mama a neglijat să vă ceară să păstrați intimitatea confesiunilor ei. Comunicarea între mine și ea este limitată momentan, dar trebuie să vă reamintesc că, în afară de orice aspect legal, să faceți acest lucru ar fi total lipsit de etică, dată fiind starea ei actuală de spirit. Și suporta chiar bine până acum. Este evident că discuțiile ei cu dumneavoastră declanșează crize de imprevizibilitate intensificată, așa că trebuie să încetați imediat orice comunicare.

Ați deschis cutia Pandorei în momentul în care ați început să o urmăriți pe Alice. Creați o ruptură în ce a mai rămas din familia mea. Tatăl meu nu este din fire un bărbat violent sau gelos, dar toți avem o limită. Dumneavoastră cum ați reacționa dacă ați afla că soția a avut o relație cu același bărbat care acum manifestă un interes priapic pentru răposata fiică? Și că soția dumneavoastră a încercat cândva să își ia viața? Că a fost (și probabil încă „este") alcoolică, ceea ce el știa, din câte înțeleg; asta a fost o revelație numai pentru mine. Felicitări, domnule profesor, ați reușit ce nu a putut nimeni să facă în treizeci de ani – ați împins-o pe mama din nou spre băutură.

Poate credeți că e nepotrivit să iau legătura cu dumneavoastră – faptul că vă spun aceste lucruri ar putea fi interpretat ca o încălcare a confidențialității –, dar când cineva nu e în toate mințile, cei apropiați trebuie să ia deciziile în locul persoanei respective.

Înțelegeți că, dacă mai puneți în pericol bunăstarea mamei mele sau relația ei cu tatăl meu, vă voi urmări până rămâneți fără niciun ban și până dispare și ultima copie a cărții dumneavoastră jalnice.

Cu sinceritate.
Robert M Salmon, Licențiat în drept comun

* * *

Stenograma interviului cu Jessica Barnes desfășurat la secția de poliție Southampton Central, realizat de Superintendentul Simon Ranger, 5 aprilie 2012, 17.51

SR: Ai spus că fata de pe baraj era pe cale să sară, pe urmă ce s-a întâmplat?

JB: A început să cânte.

SR: *Să cânte?*

JB: Eu îi făceam cu mâna și eram sigură că i-am atras atenția, pentru că mi-a făcut și ea cu mâna, îi vedeam telefonul mișcându-se prin aer, adică lumina de la ecran.

SR: Cum ai reacționat?

JB: Ce fel de lume e asta în care crește copilul meu, în care o fată moare și nimeni nu bagă de seamă?

SR: Ea cum a reacționat când i-ai făcut cu mâna, Jessica?

JB: Cineva a scris pe Facebook „s-a dus într-un loc mai bun", dar știți ce a scris un dement? „Înseamnă că nu mai mergem la Portsmouth".

SR: Jessica, poți să te concentrezi? Ce s-a întâmplat pe urmă?

JB: Nu a mai făcut cu mâna, a rămas pe baraj și m-am mai liniștit, pentru că m-am gândit că ai fi mai neglijent dacă ai vrea să-ți faci felul, n-ai da doi bani pe nimic, nu-i așa? Și felul în care a țipat la băiatul acela, era o luptătoare, femeile ca ea nu se sinucid. Bravo ei, zic eu, fără supărare, dar bărbații sunt niște nenorociți.

SR: Deci bărbatul cu care era – în momentul acela se mai vedea pe acolo?

JB: Plecase de mult.

SR: Dar s-ar fi putut întoarce fără să știi tu?

JB: Credeți că el a fost?

SR: Una dintre direcțiile noastre de investigație este că nu era singură când a intrat în apă.

JB: Mark are dreptate, zice că voi nu aveți nici cea mai vagă idee. Nici nu-i de mirare că vă critică presa. Se spune că era urmărită, așa e?

SR: Ce s-a întâmplat cu Alice după ce nu a mai făcut cu mâna?

JB: Se plimba încolo și încoace și eu mă tot întrebam: „La naiba, ce să fac, ce să fac?", așa că am strigat: „Hei", apoi am pus mâna pe telefon, nu eram sigură pe cine să sun, la poliție sau pe altcineva, dar nu aveam semnal și atunci mi-am dat seama de ce s-a dus acolo și dădea din mâini. Se urcase acolo ca să prindă semnal.

SR: Pare puțin cam tras de păr.

JB: Faci tot felul de lucruri ciudate când ești ametit, lucrurile nebunești par să aibă sens și cele normale par nebunești. Își tot aducea telefonul în fața ochilor, vedeam lumina ecranului, probabil trimitea un mesaj sau primea unul.

SR: Jessica, o să-ți pun o întrebare foarte simplă și e esențial să-mi răspunzi sincer. Ce a făcut Alice după asta?

JB: A coborât, jur pe viața copilului meu, a coborât de acolo.

SR: Ai fi pregătită să declari asta sub jurământ la tribunal?

JB: Da, categoric. Când am plecat, am văzut pe altcineva pe malul pe care era ea, ceva mai la deal – un moș, cred că-și plimba câinele. N-am văzut niciun câine, dar ce altceva să cauți acolo, erau – 200 de grade.

SR: Tu erai acolo.

JB: Am explicat asta deja, n-aș fi lăsat-o acolo dacă știam că o să moară, nu puteți da vina pe mine…

SR: Nu ești suspectată de nimic.

JB: Când veneam încoace cu autobuzul, mi-am amintit ce cânta. Parcă era la karaoke și nu o asculta nimeni.

SR: Ce poți să ne mai spui despre „moșul care plimba câinele”?

JB: Acum nu-mi mai iese din cap, era *Example,* pentru că tot cânta versul acela despre dragostea care revine la viață. Pe internet scrie că era unul dintre preferatele ei. Eu nu-s polițai, dar dacă voia să sară, ar fi făcut-o de pe baraj și nu era atât de beată încât să fi alunecat, așa că, după părerea mea, mai rămâne o singură posibilitate.

SR: Care e aceea, Jessica?

JB: E clar, nu? A fost ucisă.

* * *

Biografia de pe Twitter a lui Alice Salmon, ultima actualizare pe 4 ianuarie 2012

Femeia bună la toate. Nici câine, nici ogar. Păreri personale – unele împrumutate, altele sunt albastre (în mare parte albastre). Ține minte, nu e vorba de bani, bani, bani…

Scrisoare trimisă de profesorul Jeremy Cooke, 25 iulie 2012

Dragă Larry,

Trebuie să mă ierți pentru preocuparea mea legată de trecut; anul 1982 mi se pare incredibil de *actual.* Am mers la doctorul Richard Carter până în toamnă, observațiile lui rămâneau provocatoare, dar începeam să obțin o satisfacție neclară din ele. Când mă poticneam, Fliss îmi amintea de înțelegerea noastră. Urma să mă păstreze, așa spusese, ca și cum vorbea de o piesă veche de mobilier sau despre un animal neplăcut de companie – poate un câine care începuse să muște – atât timp cât mergeam mai departe la „consultații”.

Într-o seară, după vreo șase săptămâni de când plecase, am parcat pe alee – nu mă cita aici, timpul se schimbă și se curbează pe la margini – și lumina din camera de zi era aprinsă.

— Te-ai întors, am spus.

— Nu o lua drept slăbiciune, mi-a răspuns. Să nu cumva să o iei drept slăbiciune.

Comunicarea dintre noi a fost stângace și lipsită de tact în perioada de după întoarcerea ei. Fusese șocată prima dată când i-am mărturisit unde o ștergeam miercurea după-amiaza.

— Meseria mea, i-am spus eu cu înfumurare, e gata mereu să pună omenirea față în față cu o oglindă, așa că ar fi nimerit să fac același lucru și cu mine.

Richard s-a arătat relativ iritat când i-am expus remușcările mele. Partenerul meu de ceartă chiar a dezvăluit câteva detalii despre el însuși; avea o logodnică, îl interesa arboricultura și avea o înclinație către curentul gotic. Avea niște păreri neconvenționale, dar fascinante despre Jung.

— Dintre toate carierele pe care le-ai fi putut alege, de ce te-ai oprit la asta? l-am întrebat.

— Nu prea sunt multe de făcut miercurea după-amiaza, a zis el și am pufnit amândoi în râs; încă un moment hotărâtor.

De altfel, după trei decenii, mai că aș vrea să-l scot din nou la lumină pe doctorul Richard Carter; am avea o serie nouă de probleme pe care, după cum ar spune el, „să le explorăm”. Dar pe vremea aceea observam un fenomen de-a dreptul incredibil: progresul. Mă simțeam ca un om nou. În noiembrie, am întrebat-o pe Fliss dacă era de acord.

— Eu nu-mi doresc un om nou, a zis, doar o versiune ușor îmbunătățită a celui vechi. Tata a spus că, în fond, e posibil să nu fii prea de treabă, dar nu sunt de acord. Ești un prost, dar nu ești rău în esență, nu în adâncul inimii.

— Am fost atât de prost!

— Nu te contrazic. A continuat să pregătească aluatul, probabil o rețetă de la Delia, pe atunci era foarte la modă, așa cum a redevenit după treizeci de ani. Ce ai văzut? m-a întrebat Fliss, dându-și părul după ureche și lăsând acolo un praf de făină fără să vrea. Când te-ai uitat în oglindă?

— Un om foarte norocos. Un om care nu va mai face niciodată aceeași greșeală.

Am întins mâna și i-am șters faina din păr. Eram bucuros că mă bătuse la cap. Nu mai puteam purta singur povara secretului.

— Evoluția ar trebui să ne facă mai buni, dar mi-e teamă că noi mergem înapoi, am spus. Devenim mai puțin umani. Ieri citeam că e posibil ca douăzeci de mii de oameni să fi murit în războiul din Liban. Poți să crezi că suntem în 1982 și încă ne mai omorâm unii pe alții din cauza *pământului?*

Ea și-a dat silința să mă încurajeze, m-a făcut moșneag pesimist – mi-a reamintit că erau și destule vești bune, de exemplu, bărbatul de la Universitatea din Utah care primise prima inimă artificială din lume; naveta *Columbia* care plecase în spațiu; inginerii noștri se luptau cu forța apelor Tamisei

înainte ca acestea să înghită Londra; ba chiar, a zis ea cu oarecare teamă – conștientă fiind că, în ciuda vederilor mele de stânga, eram sceptic în privința lepădăturilor acelea de lesbiene din Greenham Common – reacția împotriva cursei înarmărilor.

Larry, nu mă așteptasem niciodată la o convertire adevărată. Richard mă avertizase că nu aveam să trăiesc un moment în care să se aprindă beculețul, dar mă simțeam revitalizat. Acestea fiind spuse, ar fi o denaturare să afirm că îmi transformasem personalitatea; lucram din greu în culise să-l eliberez pe prefăcutul acela de Devereux de responsabilități pentru că a dus singur o campanie împotriva „lipsei mele de integritate morală” (în cele din urmă, după cum îți amintești, eforturile mele s-au dus pe apa sâmbetei; era prieten bun cu cei de sus).

— Retrospectiv, cum ai descrie faptele tale? mă întrebase Richard într-una dintre ultimele noastre discuții, iar întrebarea mi-a amintit de școală. Eu nu aveam niciodată necazuri, așa că o auzeam doar adresată altora, dar băieții mai zvăpăiați, cei cu adevărat energici – cei despre care aveam să citesc mai târziu în revista absolvenților că deveniseră capitaliști sau că se mutaseră în Kuala Lumpur – îmi povesteau că directorul îi întreba, în mijlocul pedepsei, cum și-ar descrie faptele.

— De proastă calitate, am spus. Lipsite de eleganță.

Pe urmă, într-o după-amiază, după ce se lămurise probabil că relația noastră trecuse într-o nouă etapă, Richard a făcut-o lată.

— Sunt multe lucruri pe care le admir la tine, Jeremy, dar îți dai seama că ești un mare ipocrit. Vorbești despre insignifianța noastră, dar în adâncul sufletului crezi că ești cel mai important om care a călcat pe pământul lui Dumnezeu. Nu poți să accepți adevărurile evidente pe care le predai studenților. Cu toate calificările tale – și te rog să mă scutești de porcăriile tale despre Oxford –, nu te poți obișnui cu un lucru simplu. Ești muritor. Vei muri. Nu o să schimbi lumea. Mai mult, dacă asta ar fi o relație între profesor și student, m-aș simți dator să-ți reamintesc că nu mi-ai răspuns niciodată satisfăcător la prima mea întrebare, adică de ce ai venit aici!

— Aveam nevoie de puțină iertare.

— Asta depășește competența mea, a zis el, ridicând capul spre ceruri.

Mi-am amintit atunci de mottoul școlii noastre, „dulcius ex asperis”[49].

— Voiam să fiu mai bun, am spus. Voiam să nu mai rănesc oamenii.

— Vezi, a zis el, cu un aer vag de îngâmfare. Altruism! Doar nu e ca și cum te-ai referi la rudele tale.

Larry, m-am străduit deseori să aflu ce reprezenta cuvântul „rude” în cazul meu. Amândoi părinții sunt morți, la o înmormântare am participat, pe cealaltă am boicotat-o. Nu am frați; am un văr la Edinburgh pe care nu l-am mai văzut de când lumea. Fliss era cea mai apropiată persoană, femeia pe care o luasem de soție într-o bisericuță de piatră din Wiltshire, cu lumina soarelui pătrunzând prin vitralii.

— Dar cum ai *iubi* dacă ai avea o inimă artificială? m-a întrebat ea odată, fascinată.

— Unii nu s-au descurcat prea bine nici cu una normală, i-am răspuns.

— Ne vedem la aceeași oră și în același loc și săptămâna viitoare? m-a întrebat Richard în decembrie.

— Nu, i-am spus. Am terminat.

— Toți mă abandonează în cele din urmă, a râs el.

— Avem asta în comun. Și studenții mei fac la fel cu mine. Mulțumesc pentru tot. Mă simt mai bine. Sunt vindecat.

— Eu nu prea folosesc expresia asta. Te-aș descrie ca fiind „în remisiune”.

Am sărit în mașină – TVR-ul pe care îl cumpărasem dintr-un capriciu cu o vară înainte – și am pus piesa mea preferată, *You Can’t Always Get What You Want.*

Doctorul Richard Carter devenise unul dintre cei mai apropiați prieteni ai mei.

Mesaje pe Twitter către Alice Salmon de duminică.
29 ianuarie, până duminică, 5 februarie 2012

De la @EmmaIrons7

S-a zis cu decizia mea de a nu-mi face cont pe Twitter – am aterizat! Abia aștept să te văd luna viitoare. Adu-ți pantofii de dans!!

11.39, 29 ianuarie

De la @EmmaIrons7

Apropo, o să-ți placă LA NEBUNIE rochia pe care am cumpărat-o ieri.

12.04, 29 ianuarie

De la @EmmaIrons7

De ce nu răspunzi la mesajele mele trudite din greu?

18.31, 29 ianuarie

De la @AliceSalmon1

Scuză-mă, Ems, am muncit mult înainte de weekend.

Petrecem, petrecem, pup.

17.55, 30 ianuarie

De la @Carolynstocks
Mult succes cu articolul săptămâna asta, fă-i praf!
08.50, 31 ianuarie

De la @AliceSalmon1
Ah, mersi, Cazza. Muncesc, pup.
09.16, 31 ianuarie

De la Nick Fonzer
Mâine vin în cartierul tău și îți sunt dator cu o cină, dacă ai chef să ieșim la masă. La restaurantul acela care-ți plăcea?
15.44, 1 februarie

De la @AliceSalmon1
Ar fi super să ne vedem, dar săptămâna asta e cumplit – săptămâna viitoare?
15.55, 1 februarie

De la @AliceSalmon1
Luptătoarea împotriva criminalității se culcă devreme diseară, înaintea weekendului măreț în vechiul meu cartier. Aveți grijă, pup.
19.37, 3 februarie

De la @AliceSalmon1
Când o să mă învăț minte?
20.07, 4 februarie

De la @GeordieLauren12
Categoria ușoară, n-o să te lăsăm niciodată să uiți că ai plecat devreme de la o reuniune!
23.05, 4 februarie

De la @AliceSalmon1
Spune salut, fă semn de adio.
23.44, 4 februarie

De la @Carolynstocks
Răspunde naibii la telefon, Salmon…
11.09, 5 februarie

De la @MissMeganParker
Nici eu nu reușesc să dau de @AliceSalmon1. Probabil e cumplit de mahmură pe undeva!
13.34, 5 februarie

De la @Carolynstocks

Te-a răpit cineva? Trimit echipa de salvare după tine dacă nu mă suni în curând.

14.04, 5 februarie

De la @MissMeganParker

Am tot sunat și eu, n-am noroc – presupunând că nu mai are baterie la telefon, ea nu și-l încarcă niciodată!

14.22, 5 februarie

* * *

Scrisoare trimisă de profesorul Jeremy Cooke, 8 august 2012

— O să fie urât afară, să nu te întorci târziu, mă instruise Fliss când i-am spus după-amiază la patru că ies puțin la o plimbare.

La șase, am primit mesaj, mă întreba când voiam să iau cina. La șapte, un flegmatic: „Unde ești?”

Dar nu puteam să ratez o asemenea ocazie. Vezi tu, bătrâne, Alice era în oraș. Un dar al zeilor.

Nu mi-a fost greu să o găsesc. Mai întâi, prin urmele lăsate digital, apoi, după ce i-am simțit mirosul, m-am luat după ea, cea în carne și oase. Eram ca un ogar. Mulțimea mi-a permis să rămân neobservat destul de ușor, nu trebuia decât să-mi aleg un loc la distanță de unde să o monitorizez; provocarea era să rămân suficient de aproape. În curând, am ajuns să gâfâi din cauza ei; m-a alergat de m-a rupt. Asta avea să fie seara cea mare, Larry. Eram hotărât să exorcizez niște fantome, să mărturisesc ce făcusem în seara cu petrecerea antropologilor.

Era într-un grup de patru persoane, un cvartet mișcător care se mărea și se micșora, cele trei prietene tot dispăreau și apăreau la loc; alții se alăturau, rămâneau cu ele, dispăreau, reveneau. Inevitabil, o cavalcadă de bărbați care se băteau să-i câștige atenția. Nu aveam nimic împotrivă că îi luau întruna de băut; o pregăteau pentru discuția pe care aveam de gând să o am cu ea. Băieți de oraș, unii dintre ei, niște huligani. „La o reuniune”, am auzit-o strigând la cineva ca să acopere gălăgia. Alții erau studenți; făceau zarvă și o tot amăgeau pe amica mea să participe la jocuri de băut. Multă frivolitate.

După cum probabil ți-ai dat seama, Larry, am tot reluat evenimentele acelei seri din februarie în detaliu, analizând mișcările și discuțiile lui Alice. Vezi tu – și aici trebuie să ai puțină răbdare cu mine – autoritățile au înțeles pe dos. Eu bănuiesc că o persoană apropiată îi voia răul. Înțelege-mă dacă nu elaborez în clipa asta. Pentru un profesor poate fi periculos

să-și facă publice bănuielile; s-au distrus reputații pentru mai puțin de atât.

„Îmi fac griji pentru tine”, îmi spunea Fliss într-un mesaj.

Niciunul dintre filistinii aceia nu și-ar fi dat seama, dar, în spatele fericirii induse de alcool, Alice purta un văl de tristețe. Îmi amintea atât de mult de Liz, încât trebuia să mă abțin să nu mă duc la ea și s-o iau cu forța de acolo. Avea cam aceeași vârstă ca mama ei când ni s-au intersectat drumurile. Vreo douăzeci și cinci de ani. *Coaptă.*

La un moment dat a apărut alt tip. Unul cu bani. Venisem mai aproape; cred că o atingea pe braț. Râdea atât de tare la o glumă făcută de el încât își dădea capul pe spate, iar luminile din bar îi făceau părul să arate identic cu al mamei ei. Aveam de gând să-i explic mai târziu și care fusese relația mea cu Liz, dar mă temeam să nu fie prea multe informații pentru ea. Mă întrebam dacă avea să facă o scenă.

Nu am putut descifra răspunsul lui Alice, dar pe al lui l-am prins.

— Oricine ar fi, e un idiot dacă te-a lăsat să pleci.

— Spune-i și lui, a zis ea.

— Dă-mi telefonul tău și-i spun.

Asta trebuie să fie „chimia”, mi-am zis, cuprins de melancolie.

Încă un mesaj de la Fliss: „Ești în regulă?”

Când am ajuns acasă, chiar am notat evenimentele din seara aceea: m-am încuiat în birou și le-am scris cât erau încă proaspete în minte. După aceea, am tot disecat elementele constitutive. Pregătirea te învață să construiești un caz fără cusur. Dumnezeu știe că au fost destule digresiuni în acest caz: devieri doritoare de atenție. Doar niște spectacole secundare.

La un moment dat, tipul și-a pus halba goală invers pe cap, apoi a lăsat-o pe masă și a ridicat victorios amândouă brațele, iar ei i-a plăcut, chiar i-a plăcut, hohotea de râs. Vedeam și de ce; dacă ar fi fost la noi la școală, aș fi făcut o pasiune pentru el: umerii tari de la vâslit, zâmbetul lejer, obraznic, inteligent, dar lipsit de ambiții. Întâlnisem destui ca el, Larry. Mă furișam mereu în compania lor, cu o recunoștință perversă pentru disprețul sau cruzimea lor. Dacă era să aleg, acela ar fi fost locul unde se ascundea mizantropia mea: pe fundalul unor cizme de rugby care bocăne pe podelele vestiarelor și întrebărilor legate de declinări și conjugări în latină. În convingerea de durată că toți până la unul erau împotriva mea.

— Mai iei câte un pic de coca din când în când? a întrebat-o el.

— Nu. Sau aproape niciodată.

— Care din două?

— A doua, aproape niciodată.

— În seara asta nu prea e niciodată, a zis el.

Încă un mesaj de la Fliss: „Ce naiba faci?”

Alice s-a întors și era greu de văzut dacă se uita în spate, spre grup, sau la tabla de scris cu creta de pe perete, la curcubeul acela de litere: 8 shot-uri, 7 lire.

— N-avem decât o viață.

— Bravo, fată, a zis el. Bravo, fată!

* * *

Memoriu intern între cei din conducerea Universității Southampton, 17 august 1982

De la: Anthony Devereux
Către: Charles Whittaker
Statut: Urgent și confidențial
Data: 15 aprilie 1982

Charles,

Nu reușesc să te găsesc la telefon, dar trebuie să discutăm cât se poate de repede. Bănuiesc că ești la curent cu situația profesoarei de engleză Elizabeth Mullens. Poate că ai la dispoziție mai multe informații decât dețin eu momentan, dar înțeleg că ieri a avut o tentativă de sinucidere. Se pare că o persoană de la curățenie a sunat ieri la urgență după ce a descoperit-o. Înțeleg că era într-o stare foarte gravă. E clar că e vorba de o tragedie personală, dar, din punctul meu de vedere ca specialist, mă gândesc și mai departe. Presa va afla cu siguranță – implicată o femeie de serviciu, ele sunt pur și simplu incapabile de discreție – așa că trebuie să redactăm o declarație. Mare tristețe, șoc, cam pe tonul acesta. N-ar fi rău să scriem ceva despre „probleme” care nu au legătură cu serviciul și poate vor face ei legătura cu faptul că îi plăcea să bea. Dacă s-ar fi întâmplat în afara universității, nu ar fi fost atât de rău. De când cu acest incident, mi-au ajuns la urechi zvonuri despre Mullens și Cooke de la antropologie. Dacă ei doi sunt/au fost împreună, situația se va complica. Cooke e mai în vârstă ca ea și căsătorit, niciunul din lucrurile astea nu va trece neobservat. Nu avem nevoie de un scandal, Charles! S-a sinucis un profesor la una dintre universitățile acelea politehnice, îngrozitoare, iar ziarele s-au distrat de minune, s-a lăsat cu demisii. Instinctul – scriu asta cu încredere, pentru că suntem prieteni de treizeci de ani – îmi spune că acest Cooke e lipsit de talent, așa că ar fi momentul nimerit să-i reevaluăm *viitorul.* Asta ar liniști puțin setea de sânge a ziarelor. Poate ar fi prudent să îi trimiți flori lui Mullens. Slavă Domnului că studenții sunt în vacanță – îți dai seama ce fel de atmosferă febrilă ar trebui să gestionăm dacă ar fi în timpul semestrului.

Al tău,
Anthony

PS: în altă ordine de idei, poți să vii cu noi pe data de 24 pentru seminarul de practică business? Unul dintre invitați este un director de la IBM care susține că, în curând, calculatoarele vor fi la fel de răspândite ca televizoarele.

* * *

„Citatele preferate" pe pagina de Facebook a lui Alice Salmon,
14 decembrie 2011

„Te voi eviscera în ficțiune. Fiecare coș, fiecare defect. Eu am fost gol pentru o zi; tu vei fi gol o veșnicie".
Geoffrey Chaucer

„Fii tu însuți, toți ceilalți sunt deja luați".
Anon

„Dacă spui adevărul, nu trebuie să ții minte nimic".
Mark Twain

„De vânzare: o inimă. Stare groaznică. Primesc orice la schimb. Vă rog".
Anon

„Într-o societate liberă, vine o vreme când adevărul – oricât ar fi de greu de auzit, oricât de nechibzuit ar fi de zis – trebuie să fie spus".
Al Gore

* * *

Postare pe forumul „Cei ce spun adevărul" de Lupul Singuratic,
14 august 2012, 23.51

N-am văzut doar în mintea Omului Ghețarilor, am văzut și ce e în casa lui și e un conac! Am aruncat o privire pe Google Earth, dar a trebuit să aștept ca el și soția lui, scorpia aia snoabă și ascuțită, să plece la Waitrose ca să intru. Nu mă judecați, scopul scuză întotdeauna mijloacele, mai ales în acest caz, iar acesta e jurnalismul adevărat – nu porcăria aia pe care o făcea Alice, ci aflarea lucrurilor pe care autoritățile nu le vor descoperite. Omul Ghețarilor trebuie demascat ca un PERVERS ce este.

Megan aia care venea pe la Alice îl bârfește mereu pe blog. Cică ar avea acasă poze ciudate și alte chestii. Ei bine, eu am mers mai departe, am mers la alt profesor

pentru informații, oh da, o fosilă de la azil, pe nume Devereux, care a lucrat cândva cu Omul Ghețarilor și care-l disprețuiește. A trebuit să le torn o minciună că sunt nepotul lui ca să mă lase să intru, dar nu mi-o luați în nume de rău – doar nu e ca și cum i-am spart telefonul lui Milly Dowler!

— Ce mă bucur că vă văd, i-am spus cu vocea mea cea mai elegantă. Moșneagul acela afurisit habar nu avea dacă mă ținea minte, dar asta nu l-a oprit să înghită bomboanele de ciocolată de parcă nu mai mâncase de o săptămână. Trebuia să-l agit un pic, să-i spun de cartea Omului Ghețarilor, să îl conving că de *el* avea să-și amintească lumea – așa cum vorbesc toți despre Darwin, dar nimeni nu-și amintește de Wallace, o replică pe care o exersasem, dar în curând a început să bodogăne ca un copil.

— A violat o studentă, asta a făcut, a zis Devereux, cu bule de salivă în colțul gurii. A dus-o în biroul lui și a siluit-o.

Bingo! O parte din mine era dispusă să-i acorde înghețatului prezumția de nevinovăție, să-l las să scape doar cu eticheta de hărțuitor, dar asta – a dus-o în biroul lui și i-a tras-o când era beată de să intre în COMĂ… faptul că m-am urcat eu pe fereastra din spate nici nu mai pare ceva așa de grav!!!

Am făcut-o pe nonșalantul cu Devereux, m-am prefăcut că știam toate astea, simțind că mai erau și altele de zis. I-am dat cu discursul înainte:

— Dar în cartea lui va susține că era de o moralitate impecabilă și că alții – printre care și dumneavoastră, din păcate – și-o trăgeau ca iepurii.

— Ca iepurii, a cârâit el. Îți arăt eu ție *iepuri.* Cooke nu și-a putut ține în pantaloni scula aia cât un creion, era dependent de sex, un dependent de sex.

Pe urmă mi-a mai zis ceva. Am mult mai MULTE informații decât Megan Parker și acum nu spun decât că e super tare și, când o să aflați ce e, o să luați în serios toate celelalte lucruri pe care le spun. După aceea, dezvăluirile mele vor deveni VIRALE, iar cartea lui stupidă o să putrezească în câteva biblioteci, dar vorbele mele o să facă înconjurul lumii, mai puțin în China, unde nici nu poți să intri pe Facebook pentru că guvernul a creat un „mare zid chinezesc de protecție".

La început nu voiam să fac lucrurile astea publice, dar el e cel care a dat înapoi de la înțelegerea noastră și, dacă vrea să joace murdar, așa o să fac și eu. Trăncănește întruna despre evoluție, dar eu sunt flexibil și sensibil, mă adaptez.

Îi dau lovitura de grație. A venit clipa ca Lupul Singuratic să urle. Să vă fie milă de prada mea.

* * *

Fragment din jurnalul lui Alice Salmon, 9 decembrie 2011

Când iubești pe cineva, observi lucruri pe care restul lumii nu le observă. Clipitul din ochi, rigiditatea din umeri, o schimbare minusculă în intonație. Am văzut toate lucrurile astea la iubitul meu (acum trebuie să spun fostul meu iubit?), după ce l-am auzit pe Adam spunând chestia aia la restaurant. Apoi, cu desăvârșire calm, Luke i-a spus: „Și *ce* mai face

Charlie?” După care conversația a continuat, a luat-o în altă direcție, exact așa cum intenționase el.

Dar nu îmi imaginasem. *Ai stat mai tot weekendul băgat până la gât în fața aia din Dartmouth.* E clar că tipul nu-și dăduse seama că eu și Luke eram împreună – sau cel puțin că nu eram când fuseseră ei la Praga. Luke s-a întors scurt la mine și mi-a aruncat un zâmbet forțat, fals, cu o atitudine care spunea clar: oare a auzit?

Da, am auzit bine.

Pe urmă a stat tot restul cinei – a insistat să luăm desert, nici nu mă mir că se chinuia să nu se îngrașe, lacomul – și s-a purtat ca și cum nu se întâmplase nimic. Am servit cafeaua, tot nu a zis nimic. Ba chiar și lichior.

Oare despre câte alte excursii mă minți se? Plecase de multe ori de când ne cunoscuserăm – cu clubul de rugby, în weekenduri cu băieții, la petreceri aniversare, vreo două petreceri de burlaci, la Dublin, Newcastle, Brighton, Barcelona.

Pe urmă, pe tot drumul spre casă, adică cele zece stații de metrou, nimic. Poate avea impresia că, dacă nu spusesem nimic, scăpase basma curată. Avea un aer dur, calm și calculat, pe care nu-l mai văzusem la el până atunci.

Cele zece stații de metrou erau ocazia lui de a nega sau de a mărturisi. Bărbatul pe care credeam că-l iubesc n-ar fi stat așa zece stații fără să aducă vorba. Când am ajuns la Oval, a avut tupeul să sugereze că ar trebui să mergem la *Tinker Tailor Soldier Spy,* pentru că era un poster acolo, dar eu am ridicat numai din umeri; calculam în gând când anume fusese excursia de la Praga – și am ajuns la concluzia că trebuia să fi fost la vreo două luni după ce ne cunoscuserăm, pentru că sigur a fost după nunta lui Emily T.

Mi-a dat prin gând că mă puteam preface că nu auzisem. Aveam și opțiunea asta. Putea fi chiar simplu, să o ascund undeva în creier, să o ignor. Unele femei trăiesc așa toată viața, ținând adevărul la distanță – dar, fir-ar să fie, el greșise și acum trebuia să înfruntăm situația.

Îmi era teamă să ispitesc soarta, dar Luke era altfel. Meg a zis că nu trebuie să mă las dusă de val.

— Trebuie să fie ceva în neregulă cu el – doar e bărbat!

— Dacă e, eu încă n-am găsit nimic, îi spuneam mereu. Și am căutat destul de bine! Deși, când vine vorba de bărbați, judecata mea nu e tocmai imbatabilă, nu?

— Nu, dar e impecabilă când vine vorba de prieteni!

Când ne-am întors la apartament, Soph și Alex erau în camera de zi cu prietenii lor, așa că ne-am dus în dormitorul meu și eu am izbucnit:

— În weekendul acela cu echipa de rugby la Praga – te-ai culcat cu altcineva?

La început a negat, dar în scurt timp a lăsat minciuna deoparte și și-a schimbat discursul, așezându-se stângaci pe marginea patului, ca un școlar prins cu mâța în sac.

Nu însemnase nimic. Era beat. Noi doi de-abia începuserăm relația. Bla bla bla.

— Sunt același om ca întotdeauna, a zis el.

— Asta e problema – poate nu mi-am dat seama cine era omul acela.

Eram hotărâtă să nu plâng, dar evident că am plâns. Brăduțul acela de Crăciun m-a stârnit, cu luminile care străluceau, amintindu-mi că cele mai diverse lucruri mă întristau – o fotografie, un copil care plimba câinele, o chiuvetă plină cu oale – și îl disprețuiam pe Luke că mă făcuse să mă simt iar *așa.*

— Nu sunt cretină, am strigat eu și cineva din apartamentul vecin a bătut în perete.

— N-a zis nimeni că ești.

— Și nu mă lua de sus.

El și-a dat părul la o parte din ochi.

— Vrei să nu mai faci *asta?* am țipat.

Poate că pur și simplu nu eram compatibili. Felul în care trăncănise despre filmul acela la Oval, cât de elegant era, cât de grozav, cât de isteț, eu îl tot ascultam, da, dar probabil e *plictisitor,* iar eleganța nu e obligatoriu să fie un lucru bun în filme, așa cum nu e nici în viața reală; aș prefera să-mi trăiesc viața ca în filmele *Domnișoară de onoare* sau *Trebuie să vorbim despre Kevin.*

Am văzut fotografia cu flori de pe perete, uitată de fostul chiriaș. Venisem înapoi aici pentru că aveam nevoie să fiu pe propriul meu teritoriu, dar apartamentul acesta nu era al meu, camera asta nu era a mea. Trebuia să ne mutăm împreună.

— Vreau să nu comunicăm timp de două luni. Fără telefoane, fără mesaje, fără nimica.

Mi-a apărut în gând cea mai tâmpită chestie, că făcusem o greșeală gramaticală.

— Dar trebuie să ne mutăm împreună, a zis el. Mai sunt doar două săptămâni până la Crăciun.

Îmi doream atât de mult o îmbrățișare, voiam să-mi ascund capul lângă gâtul lui, să inspir mirosul acela: alcool, fum și rămășițe de gel de duș, apoi să ne prăbușim pe pat – eu pe partea dreaptă, el pe stânga.

— Îmi place să stau aproape de ușă, spusese el în a doua noapte când rămăsese la mine. În caz că trebuie să fug repede!

Mă făcuse să râd mult în ziua aceea.

— Nu o să las să se întâmple asta, nu, nu, a zis el.

Dă-i mai departe, mi-am spus. Continuă așa. Nu faci decât să-ți sapi singur groapa.

* * *

Articol pe website-ul *Your Place, Your People.* 20 octombrie 2012

Profesorul care luptă să „păstreze viu numele Salmon” este pe moarte

Astăzi putem anunța că celebrul profesor care și-a propus să aducă un „tribut emoționant” fostei studente Alice Salmon suferă de cancer în fază terminală.

Profesorul Jeremy Cooke ar mai putea avea doar douăsprezece luni de trăit și este puțin probabil să mai apuce încă cinci ani, conform specialiștilor.

Se spune că bine-cunoscutul profesor a jurat în secret să continue să ducă o viață normală, în ciuda bolii lui, care a devenit publică după o postare anonimă pe un forum al unei persoane care se recomandă „Lupul Singuratic”.

Un medic pensionar de la un spital din Southampton a confirmat că situația e neclară. „Nu am văzut observațiile legate de cazul lui, dar rata de supraviețuire a cancerului de prostată a crescut în ultimii treizeci de ani. Nu e imposibil să mai trăiască zece ani sau chiar mai mult de atât. La fel de bine ar putea să nu fie așa”.

Studenții și profesorii îi acordă sprijin celui căruia i se spune cu afecțiune „Bătrânul Cookie”. Fosta lui colegă, Amelia Bartlett, spune: „E un profesor extraordinar, cu un intelect excepțional. Nu l-am văzut de câțiva ani, dar îmi pare rău pentru el și pentru soția lui. Sper să poată pune în aplicare înțelepciunea lui filosofică pentru a face față acestei situații îngrozitoare”.

Fosta studentă Carly Tinsley a declarat: „A fost întotdeauna un fel de legendă – se bucura să joace squash cu noi sau să vină cu noi la o bere la ligă. Nu suport felul în care l-a hărțuit presa. Mereu a muncit în plus în activitatea de mentorat și în sprijinul acordat. Mie mi-a dat vitamine când aveam gripă”.

Într-un formular anonim de feedback din partea studenților, făcut public de curând, un student scria: „Cursul lui despre Melanezia a fost grozav, m-a făcut să mă hotărăsc să vizitez partea aceea a lumii, cred că e cea mai mare răsplată pentru un antropolog”.

Altcineva spunea: „La școală, profesorii repetau ca papagalii ce citeau în alte cărți, dar el măcar a fost în locurile de care vorbea. Are cunoștințe extraordinare despre sociolingvistică”.

Stabilit de mulți ani în acest oraș, a devenit prima dată cunoscut publicului în 2000, când a apărut în documentarul BBC *Cine suntem.*

Beneficiarul a numeroase premii importante, inclusiv mult râvnitul Premiu Merton Harvey pentru „Inspirația oferită tinerilor din domeniul antropologiei”, curajosul Cooke e cunoscut pentru părerile lui dure cu privire la mediul înconjurător.

Absolvent al respectatei Școli Glenhart din apropiere de Edinburgh și un susținător înfocat al câtorva organizații caritabile locale, a făcut celebrul jurământ într-un interviu live la radio BBC acum cinci ani de a „scăpa de afurisita de mașină și a pedala oriunde trebuie să ajung, la naiba”.

Scrisoare trimisă de profesorul Jeremy Cooke, 21 august 2012

Dragă Larry,

Alice mi-a aruncat băutura din pahar în față și a strigat:

— Perversule!

M-am șters la ochi cu batista; locul era așa de aglomerat încât nu s-a uitat nimeni la noi. Am rămas încremeniți în zarva aceea, dar unul din doi tot trebuia să spună ceva, așa că am pus o întrebare ridicolă:

— Cum merge reuniunea?

— Ca dracu’, așa merge, cea mai urâtă zi din viața mea. Mai ai și alte întrebări cretine?

— Doamne.

— De fapt, e a doua cea mai urâtă zi din viața mea. Îți amintești de prima zi, erai acolo – tu ai făcut-o să fie urâtă!

Nu vei ghici ce a făcut atunci, Larry: îți jur că mi-a tras o palmă.

— Poftim. Asta e pentru ce mi-ai făcut când aveam optsprezece ani.

Ultimul om care mă lovise era tatăl meu, în urmă cu peste cincizeci de ani, iar lovitura ei avea aceeași calitate dură, mecanică. Ciudat, în toată agitația aceea, nimeni nu a observat.

— Am meritat asta, am spus. Dacă te consolează cu ceva, ce am făcut regret cu toată ființa mea.

— Foarte poetic, dar nu mă consolează.

— N-am venit să-ți fac rău. Mă aflu aici ca să-ți explic.

Privirea ei îmi amintea de o nevăstuică aproape moartă, pe care o găsisem într-o capcană când eram copil.

— N-ai de ce să te sperii.

— Nu. Nu mă sperii de niciun bărbat.

— Să-ți aduc puțină apă?

— Apă? a răspuns ea, ca și cum i-aș fi sugerat să închiriem un restaurant. Eu de alcool am nevoie.

M-am dus la bar și i-am adus un pahar – am ales gin tonic, pentru că asta îi plăcea mamei ei, unul dublu – și când m-am

întors se chinuia să respire, pufăind ca și cum abia terminase de alergat.

— Pleacă, a zis ea. Dacă pleci acum, pot să mă conving că a fost doar o coincidență.

— Dar nu e. Știam de pe Twitter că ești aici.

— Mă urmărești?

— Și oamenii care au peste șaizeci de ani pot să folosească internetul. Trebuie să-ți explic ce s-a întâmplat, i-am spus. Trebuie să mă asculți.

— Nu mă interesează.

Dar era doar o bravadă. Semăna cu felul în care îmi repetam eu incantația întruna: Nu mă tem de moarte. M-a cuprins o senzație de presiune.

— Ne-am sărutat, am spus, tremurând. A dat să se întoarcă cu spatele, dar nu a putut. Fără minciuni, Larry, am hotărât că nu spunem minciuni și sunt conștient că nu ți-am spus niciodată exact ce s-a petrecut în noaptea aceea. Era în 2004, comunitatea antropologilor era prinsă cu discuții legate de descoperirea rămășițelor umanoide fosilizate din Indonezia, Homo Floresiensis. Numai despre asta se discuta la mica noastră petrecere: despre faptul că această specie de oameni care semănau cu hobiții ar fi trăit în urmă cu douăsprezece mii de ani, că aveau scheletele ca Homo Erectus, dar trupurile și creierele lor erau micuțe. Nu ți-am spus că după aceea, când ne-am retras în intimitatea biroului meu, Alice s-a trântit în brațele mele, mi-a luat o scamă de pe sacou, a chicotit și a murmurat ceva neinteligibil: poate a zis: „Strânge-mă tare”, „Mă simt bine” sau pur și simplu „Noapte bună”.

— Stai, tu m-ai sărutat sau te-am sărutat eu? a întrebat ea.

Se uita în jur după prietenele ei; eram legați de un sentiment de singurătate.

— Ne-am sărutat unul pe altul.

— Și pe urmă? Se uita fix în ochii mei; era ca și cum luase o hotărâre. Pe urmă ce-a fost?

— Te-am atins. Și tu m-ai atins.

— Unde?

— Stăteai în poala mea și te-am atins pe obraz, pe gât, pe… pe sâni.

Și-a acoperit involuntar sânii cu mâinile. Cred că eram la distanță de un metru, dar ar fi putut la fel de bine să fie o milă; parcă se uita la mine prin apă.

— Și?

— Te-am atins în alte locuri. Într-un alt loc. În treacăt.

A inspirat adânc, apoi a expirat.

— Unde?

— Eu, eu… am pus mâna acolo, i-am spus, lăsându-mi privirea să alunece spre abdomenul ei. Foarte puțin.

— Cât de puțin?

— Ce mai contează, Alice?

— Crede-mă, contează – puțin, adică o secundă, zece secunde, cinci minute?

Ceva în interiorul ei se schimbase: replicile mele pregătite dinainte se evaporaseră, acum ea era cea care conducea discuția.

Larry, nu ți-am spus niciodată că m-am chinuit puțin ca să-i scot fusta. Nu am vorbit despre violetul surprinzător al lenjeriei sau despre cum mi-am șters o lacrimă de pe față și, Doamne, iartă-mă! cum am atins-o cu o mână.

— Între cele două, între cele două, între una și zece secunde, te-am atins acolo o dată peste chiloți și pe urmă m-am oprit, jur.

— Mă minți?

Ceva în atitudinea ei mă făcea cumplit de melancolic; ca și cum era obișnuită să fie mințită.

— Nu, i-am spus.

S-a cutremurat, apoi s-a uitat peste umărul meu la mulțimea de cheflii ieșiți sâmbăta seara: acolo vrei să fii, nu-i așa, iubito, în viața aceea.

— N-am făcut sex, i-am zis, dar nu m-a auzit, așa că am repetat mai tare, iar declarația mea a părut ciudată, ca și cum aș fi spus: Trăiesc pe lună.

— Eu știu, o femeie știe.

Larry, nu m-am culcat cu ea. Nu mă aștept la mulțumiri sau la laude, dar nu m-am culcat niciodată cu fata asta. Știu că vorbesc ca Bill Clinton, dar acesta e adevărul. Am plâns și am stat acolo, cu pantalonii și chiloții în jurul gleznelor, cu șosetele și pantofii în picioare, cu penisul moale, atârnând ca un peștișor mort, și am început să plâng. Cu mâna pe penis, plângeam și mă gândeam: Asta e tot ce înseamnă să fii bărbat? Atâtea milioane – miliarde – de ani de evoluție și asta e tot ce am devenit?

— Am venit să-ți spun că-mi pare rău.

— Scuzele nu-s de ajuns. Ar fi trebuit să fii dat afară!

Vocea ei avea un ton foarte autoritar. Devenise o femeie formidabilă.

— Ar trebui să mergi la închisoare, ești practic un pedofil.

— Nu, aici greșești, nu accept așa ceva. Erai băută, amândoi eram, dar erai lucidă.

Mi se zbătea ochiul drept, o venă din tâmpla dreaptă îmi pulsa. Eu îmi ies rareori din minți, Larry – s-a întâmplat de trei sau patru ori în ultimii douăzeci de ani, dar când explodez,

explodez de-a binelea. Odată, după o vizită la spital, am mers în parc – ca să ne „destindem", cum spunea Fliss, pentru că veștile nu erau bune – și am dat cu pumnul într-o bancă până mi-au sângerat mâinile. E ciudat că îmi amintesc atât de puține lucruri despre ziua aceea. Le-am exorcizat din mintea mea. Memoria cuiva – anume creierul – funcționează în moduri incredibile: elimină lucrurile rele. Larry, jur că mi-am tras pantalonii și am învelit-o pe Alice cu puloverul, apoi m-am așezat lângă ea cu trupul meu micuț, cu creierul meu micuț și am ținut-o de mână până s-a luminat de ziuă. S-a trezit panicată, ca și cum ar fi sărit din arc, apoi a ieșit în fugă din birou și n-a mai zis o vorbă despre noaptea aceea în cei trei ani cât a stat la universitate.

— Îți sunt teribil de recunoscător, am spus eu, forțându-mă să las furia crescândă deoparte. Pentru discreția ta. Viața mea ar fi putut să decurgă într-un mod foarte diferit.

— N-am făcut-o pentru tine. Asta crezi? Moșneag cretin ce ești! Am făcut-o pentru că nu aveam destul curaj să fac altceva. Dacă s-ar întâmpla acum, m-aș asigura să fii spânzurat.

— Ce mult semeni cu mama ta!

— Despre asta era vorba – un membru al familiei nu-ți era de ajuns? Trebuia să o pui cu toată seria? Am văzut e-mailul tău – azi, mai devreme, l-am văzut.

— Alice, n-am ținut legătura de aproape treizeci de ani. Când am aflat că ești în oraș, mi-au revenit multe emoții de demult. Intenția mea era doar să-i transmit urările mele de bine și să o anunț că sunt bolnav – deși, culmea, tocmai asta am uitat să menționez. Simțeam că se furișează teama în mine. Cancer de prostată, am cancer de prostată.

— Ar trebui să-mi pară rău pentru tine?

— Nu ar trebui să simți ceva. E doar un fapt divers.

— Așa îți spunea ea – *Jem*? Sunteți scârboși amândoi.

— Ce simpatică ești, Alice! Doar nu ne-am născut bătrâni. Se spune că moartea unui om bătrân nu poate să fie o tragedie absolută, dar, fir-ar să fie, nu sunt chiar așa de bătrân. Cel puțin, nu așa mă simt. Ar fi trebuit să plec atunci din bar, Larry, dar era ultima ocazie pe care o aveam să mai vorbesc cu ea. Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru tine, i-am zis. Încă de când erai boboacă, am simțit nevoia să te protejez datorită mamei tale. Chestia e, sau era, că grija aceea se manifesta vizibil. Poate îți amintești că ai primit un bilet anonim în timpul săptămânii Bobocilor. Mă tem că era din partea mea.

— Nemernicule!

— Adevărul nu poate niciodată să fie întru totul un lucru rău. Una dintre expresiile preferate ale mamei tale era

„privește-ți monștrii”. Asta ai făcut tu în seara asta. Sunt mândru de tine. Am simțit o eliberare stranie: o descătușare.

Ea se uita în jos la masă, dădea cu degetul peste liniile lemnului. M-a uimit mereu, de când eram copil, cum poți afla vârsta unui copac după cercurile din lemn, a fost una din primele ocazii când am înțeles că știința putea să ofere răspunsuri. Îmi circulau în minte și alte descoperiri: obiceiul lui Liz de a bea, încercarea de a-și lua viața, dar m-am lovit de ele ca de o ușă încuiată. Nu erau ale mele să le spun mai departe.

— I-am lăsat mamei un mesaj după ce am citit e-mailul – unul nu prea drăguț.

— De ce nu o suni, să o liniștești? Nimeni nu ar trebui să lase să apună soarele peste o ceartă.

— Nu pot, e pre târziu, o să iasă aiurea. O să-i telefonez dimineață. Nu că ar fi treaba ta.

Atunci și-a tras puțin nasul, era cât pe ce să-i dea lacrimile și am simțit o durere în stomac, în testicule, un spasm, memoria mușchilor. Timpul, Larry, rămâneam fără chestia asta afurisită. Avusesem la dispoziție șaizeci și cinci de ani să fiu altă persoană, una mai bună; cum am putut să ratez o asemenea ocazie? Și-a luat telefonul. *Să mai tasteze puțin. Așa mamă, așa fiică… la dracu’ cu toate.*

— Doar nu o să faci vreo prostie, nu?

— Culmea, tu vorbești?!

Avea dreptate. Auzi la mine, o avertizam în privința prostiei, în schimb, eu mă întrebam dacă să mă urc la volan, deși eram plin de whisky. Simțeam că mă aflam într-un spațiu nou, ușor modificat; eram de un calm de tip zen, aproape existențial. Se terminase.

— Citatul acela pe care l-ai pus pe pagina ta de Facebook, îmi place – că adevărul doare pentru puțin timp, dar minciunile te dor o veșnicie.

— Ești vai de capul tău, a zis ea.

S-a terminat un cântec pe care nu-l cunoșteam și a început altul.

— Cum te-ai simțit când m-ai atins?

Am decis să fac o plimbare, să-mi limpezesc gândurile. La rău ar fi fost frumos: liniștit, înviorător, întăritor. În timp ce mă îndepărtam, m-a apucat de braț și m-a răsucit.

— Ți-am pus o întrebare, domnule profesor Pervers: Cum te-ai simțit când m-ai atins?

— Ca în rai, Alice. M-am simțit ca în rai.

* * *

Postare pe forumul de internet „Cei ce spun adevărul” de Lupul Singuratic, 20 august 2012, 23.02

Mi-am exersat accentul elegant, am învățat câteva cuvinte noi și în curând, hodoronc-tronc, Devereux vorbea fără frână. I-am spus de Cooke, cum se descria în cartea lui ca fiind cel mai bun profesor din universitate și, după cum era previzibil, a mușcat momeala.

— E un rahat, a zis el, cu spume la gură.

Era a treia mea vizită. A doua fusese un fiasco, nu dormise cu o noapte înainte, pentru că venise ambulanța să ia pe unul de acolo, iar el era melancolic și drăguț, or, mie asta nu-mi era de niciun folos. Azi era aţâţat și perfect.

— Nu e la nivelul dumneavoastră, am spus, enumerând lista de premii pe care le câștigase rahatul ăla bătrân, avea chiar și pagină pe Wikipedia, cât de vanitos să fii. „Limitat”, acesta e cuvântul pe care-l va folosi ca să vă descrie.

— „Cock”, așa-i spuneam, a zis el. „Jeremy Cock”.

Am un talent să văd înăuntrul oamenilor și aici era ceva mai mult, trebuia doar să zgândăr locul potrivit.

— A spus tuturor că sunteți o legumă.

— I-a tras-o mamei fetei în anii ’80.

N-am reacționat. Alice mi-a zis pe Caledonian Road că ziariștii se folosesc de liniște pentru că toți ne temem de ea și de aceea simțim nevoia să umplem golurile.

— Mullens, a zis el. Elizabeth Mullens.

Măi să fie, deci i-a tras-o mamei lui Alice Salmon, la fel cum a făcut cu ea. Am inspirat aerul succesului și al mâncării stătute și m-am văzut înapoi în camera de la etajul al treilea, postând informația asta, și am așteptat ca liniștea să-și facă treaba, numai că s-a auzit un vaiet prelung din altă cameră și cineva a strigat: Nuuu!

— A încercat să se omoare. El ar fi trebuit să rămână fără slujbă.

— Ar putea încă să rămână, am râs eu. Și ea ar putea încă să se omoare.

Părinții lui Alice s-au certat îngrozitor când i-am urmărit și, înainte să ziceți ceva, nu e ilegal, doar n-am făcut poze cu o lentilă mare. El a întrebat câte secrete mai are și pe care crezuse de cuviință să le păstreze pentru ea, iar ea a zis că se întâmplase în altă viață, au țipat mult unul la altul, pe urmă el a făcut-o bețivă și ea a ieșit din casă.

La televizor a început *Pointless*.

— Cred că biata femeie ura lumea asta dacă a ajuns să-și facă harachiri, am spus.

— Sinucigașii se urăsc cel mai mult pe ei înșiși, a răspuns Devereux. Deși grăbirea sfârșitului e împotriva voinței lui Dumnezeu. Ah, voia lui Dumnezeu. Încă un motiv de ceartă între mine și Cock.

— O fi trupul fragil, dar mintea încă vrea.

Ar vrea să credem că sunt mai buni ca noi, profesorii ăștia, dar sunt ca niște puști. Cearta lui și a Omului Gheţarilor a început cu o dispută măruntă din cauza bugetului și a continuat de-a lungul a trei decenii.

— Și-acum o mai face, sexul cu studentele, am zis eu, zgândărind mai tare. Cock zice că ambulanțele vin aici în fiecare seară și vă iau unul câte unul. M-am aplecat la urechea lui și am șoptit: Haideți să-l distrugem.

Nu mă judecați, n-am căzut de acord că scopul scuză mijloacele, că profesorii și-o pun cu studentele și că Omul Gheţarilor a ucis-o pe Salmon?

A venit un infirmier, a zis că n-ar trebui ca Devereux să se agite, că urma să ia cina, friptură de miel, preferata lui. Trebuia să mă mișc repede și atunci mi-a venit ideea, o manevră genială. L-am întrebat:

— Ați cunoscut-o pe soția lui Cock?

— Da, o dată. Felicity. Minunată doamnă. Nu merita să se procopsească cu el.

— A murit, i-am spus, aducând-o din condei, spunând asta pentru că păsăroiul ăla bătrân n-avea de unde să știe ce era și ce nu era adevărat, închis cum era în celula asta. L-a prins într-o zi coțăindu-se ca iepurii în patul lor și a făcut pe loc atac de cord, chiar așa.

— Mizerabilul, a zis el.

— Lupul nu-și schimbă părul.

— Fata aia, Mullens, aproape că a murit și el tot n-a lăsat-o în pace.

— Ce memorie aveți, i-am zis. E uimitoare.

Se uita cu atenție la *Pointless,* iar mirosul pe care îl simțeam îmi amintea de urină.

— S-au cuplat din nou după câțiva ani, să știi. Când era măritată. Sunt sigur că o făceau pe ascuns, ca niște iepuri tăcuți, dar eu m-am prins. A fost la trei ani după aventura lor.

Am făcut calculele. Trebuia să fi fost cu un an înainte să se nască Alice.

* * *

Necrologul citit de Megan Parker la înmormântarea lui Alice Salmon, 12 februarie 2012

Ce înseamnă să mori? Stau pe malul mării. O corabie trece și își întinde pânzele albe în briza dimineții, pornind către ocean. E nespus de frumoasă și rămân să o urmăresc cu privirea până când dispare la linia orizontului, iar cineva de lângă mine spune: „A dispărut”. Unde a dispărut? Din ochii mei, atât. E tot la fel de mare, cu catarg, carenă și lonjeroane, ca atunci când o vedeam eu, la fel de capabilă să-și poarte încărcătura vie până la destinație. Dimensiunea redusă și dispariția din câmpul vizual se regăsesc în mine, nu în ea și chiar când cel de lângă mine spune: „A dispărut”, alții o privesc venind și alte voci strigă de bucurie: „Uite-o că vine”.

Asta înseamnă să mori.

Episcopul Charles Henry Brent (1862 – 1926)

* * *

Fragment din jurnalul lui Alice Salmon, 9 decembrie 2011

Nu trebuie să mă opresc din scris… trebuie să-mi țin mintea ocupată… trebuie să țin demonii la distanță…

Presupun că Luke s-a dus acasă, dar ar putea la fel de bine să doarmă pe o bancă în gara Balham, nu-mi pasă.

— Nu mai sunt trenuri, s-a rugat ei. E târziu.

Ce jalnic, să mormăie despre trenuri. Oricum, s-o fi străduit el să pună bani deoparte pentru garanția la apartamentul nostru, dar avea mereu de taxiuri, așa cum avea mereu pentru ieșirile cu băieții sau pentru excursiile lor prin orașe europene scumpe în weekend!

Am sunat-o pe Meg de îndată ce am trântit ușa după el. „Sună-mă, scumpo, am rugat-o printr-un mesaj. Trebuie neapărat să vorbim". Mi-am amintit bucuroasă ce-mi spusese când i-am vorbit prima dată de Luke. „Bărbații vin și pleacă, prieteniile durează o viață întreagă".

Am stat pe pat și au început să curgă mesajele – îmi pare rău, nu pot să trăiesc fără tine, o să mă schimb, nu mai fac niciodată așa ceva, te iubesc mai mult decât pe oricine altcineva, bla bla bla. Am scris „Care parte din fără niciun contact *nu* o înțelegi?" și m-am simțit ciudat că nu am terminat mesajul cu un sărut, dar l-am șters înainte să-l trimit.

Nemernicul, cum a îndrăznit?!

M-am întins pe pat și am derulat pozele de pe telefon. Atât de multe cu *el.* Oare nu mai era nicio latură din viața mea în care nu se infiltrase? Apăsam la fiecare iconița pentru coșul de gunoi. Apoi am tastat numărul lui și l-am șters și pe acela.

Prin cameră zburau idei nemaiauzite despre cum aș fi putut să mă răzbun pe el.

Se auzea muzică din apartamentul de sus. O ușă trântită, apa trasă la toaletă, conversații în surdină în camerele lui Alex și a lui Soph, între ei și jumătățile lor. Nu vă duceți la culcare, mi-am zis. Nu mă lăsați să rămân singura trează.

Am încercat din nou la Megan. Căsuța vocală. „Acum ce s-a *mai* întâmplat?", m-ar fi putut întreba, exasperată. N-ar fi fost prima dată pentru mine când îi închideam telefonul în nas. „Să nu ai niciodată încredere într-un bărbat, Somonel", îmi spunea și am fost mereu de acord cu ea, până să apară Luke. Acum îl uram fiindcă dovedise că Meg avea dreptate. „Dă-i încolo de bărbați, doar prietenii rămân pentru totdeauna", mi-a zis odată, când m-a găsit pe treptele ei de la intrare după o ceartă cu Ben. M-a luat în casă, mi-a pus să ascult *Hollyoaks,* a zis: „Toți sunt niște măgari conduși de penis", mi-a turnat niște vin și mi-a mai trecut durerea.

Ben a luat legătura cu mine din senin acum câteva săptămâni, cu un mesaj destul de ciudat: „Ce mai e nou, Față de Pește?" L-am ignorat, știind prea bine unde puteau să ducă mesajele astea. Eram șocată că mă căutase după ce-i făcusem.

Acum iau telefonul, cu mâinile tremurând, și tastez un mesaj scurt pentru el.

Nemernicul și ticălosul, cum a *putut?* Aveam destui bani puși deoparte pentru garanție și prima lună de chirie. Îi pusesem în contul nostru comun – domnișoara A L Salmon și domnul L S Addison – verificând periodic rapoartele, căci creșterea dobânzii stârnea mereu discuții despre „apartamentul nostru", un concept care devenea din ce în ce mai real pe măsură ce băteam drumurile prin Wandsworth și Lambeth, prin zonele rău famate din Denmark Hill și în locurile frumoase din Plimblico, să vedem cum trăiau și cei avuți, optând în cele din urmă pentru Tooting Bec, care ni s-a părut convenabil, dar în curs de dezvoltare („e următorul Shoreditch", m-a asigurat un agent optimist). Speram să luăm două camere, dar ne descurcam și cu una singură. Am fi vrut un apartament gata construit, nu convertit. Preferam să nu fie nimeni deasupra, ca să evităm zgomotul. Căsuțele erau excluse. O grădiniță ar fi fost un bonus, dar, dacă nu era, n-am fi încălcat înțelegerea. Unul singur încălcase înțelegerea în toată povestea asta. Luke.

Unul singur care sfâșiase o inimă.

Aș putea să mă duc în Australia, m-am gândit eu, întrezărind lumina strălucitoare, dar efemeră a optimismului. Doar *am* douăzeci și cinci de ani. Știam că era o greșeală să te așezi la casa ta la douăzeci și cinci de ani; asta fac numai cei care au împlinit treizeci! Dar strălucirea s-a estompat la fel de rapid: ce farmec ar avea fără Luke?

Mi-am luat haina. Voiam să mă plimb. De multe ori, când ieșeam pe promenadă, intram pe Facebook sau pe Twitter și îi urmăream pe prietenii prietenilor mei din interior spre exterior, în cercuri concentrice, până ajungeam la niște necunoscuți și le trimiteam mesaj, spunând: „Bună, ce faci?" sau, ca să nu creadă că era spam, le trimiteam unul personalizat, de exemplu: „Cum a fost la teatru?" sau „Îmi place rochia din poza ta de profil". Într-o seară, un oarecare m-a întrebat: „Unde ești?" și i-am răspuns: „La iazul de lângă promenada Clapham, mă uit la apă" și asta a fost toată discuția. Meg spune că e ciudat să vorbesc cu oameni pe care nu-i cunosc, dar să trăiești în oraș e ciudat, înghesuiți ca niște găini în cuști, dormind la câțiva centimetri de niște străini, trimițând e-mail colegilor, deși sunt la doar câțiva metri de tine.

Nu ajungeau două luni fără contact, trebuia să șterg toate cele optsprezece luni, chiar și lunile dinainte de Praga – acum erau murdare, pângărite. Cum de nu mi-am dat seama? Cine mai știa despre asta? Îl uram pe el și mă uram pe mine pentru că îl iubeam. Proastă, proastă, proastă ești, Alice!

De ce nu mă suni, Megan?

— Nu o să aibă niciodată ce avem noi, mi-a zis ea odată când eram adolescente. Pe oricine am întâlni, cu oricine ne-am mărita, nu o să aibă niciodată ce avem noi.

Traficul a amorțit și nu l-am sunat, nu i-am trimis mesaj. Mă agățăm de fărâma aceea de control. Am deschis laptopul și m-am forțat să tastez. Am făcut cum făcea Luke de multe ori, rezumam situațiile în limbaj de tabloid.

Fata a aruncat brăduțul de Crăciun pe fereastră.

Fata simțea o detașare familiară, aproape ca și cum ar fi plutit.

Fata a rămas trează, întrebându-se unde dispăruse vulpea care îi fusese cândva prietenă.

Trebuia să fiu pe teritoriul propriu înainte de a discuta cu el, dar cușca asta de iepuri nu era o casă, până și poza de pe perete era abandonată de fostul chiriaș.

Nu îl las să-mi strice Crăciunul. Și cât de bucuroasă îl așteptasem – să îi văd pe ai mei, să gust mâncarea făcută de mama, să mă joc de-a mătușa Alice. Când aveam optsprezece ani, abia așteptam să scap din suburbii, dar acum, când sunt stresată, locul acela mă atrage ca un magnet – *adevărata casă.* Dormitorul în care Meg și cu mine („se spune eu și Meg", ar insista mama) ne petreceam leneșe după-amiezile de duminică, bicicletele care treceau în sus și în jos, mirosul grătarelor, casetofoanele date prea tare, siluetele din fața ecranelor de calculator și familiile care stăteau în chioșcuri, pisicile de pe trepte și peluzele înrourate dimineața, așteptând clinchetul cheilor, copiii care strigau autoritar și drăgăstos: „Mamaaa". Ce-o să creadă mama și tata despre asta? Le place de Luke. Nu o să le mai placă după ce o să le spun cine e adevăratul Luke, despre aversiunea lui față de muncă, despre indecizia cu privire la cariera lui, despre vulnerabilitatea lui de copilandru, despre temperamentul lui. Ei bine, putem adăuga pe listă și inabilitatea patologică de a rămâne fidel!

Cum de-am fost atât de proastă? Proasta, proasta, proasta de mine.

— Labagiu, am strigat și, pentru că nu mai tastasem câteva minute, ecranul a intrat în standby: o fotografie cu Luke cu ochelarii de soare la ochi, făcută de jos în sus.

M-am enervat că era acolo. Am șters-o.

În cele din urmă, am renunțat să mai citesc mesajele de la el. Dădeam cu degetul pe ecran cât să apară butonul roșu de ștergere, apoi dispăreau.

Deci asta a fost, nu? Optsprezece luni. Un restaurant grecesc pe strada Dean. Un prieten al unui prieten al lui. O replică

negândită a unui om pe care nu-l cunoscusem niciodată și probabil că nici nu aveam să-l cunosc.

Nu aveam de gând să-l sun și nici să-i trimit mesaj, nu voiam să plâng sau să las *LUCRUL* să se furișeze înapoi.

Am reușit să le fac pe primele două.

M-am forțat să tastez, iar ironia cruntă m-a lăsat fără aer. Ștersesem toate pozele cu el din telefon și poftim, acum îl puneam înapoi în laptop. M-am forțat să continui, deși mâinile mele erau ca niște greutăți – grase, palide, bucăți pătate de carne.

Clișee. Numai clișee.

Fata de douăzeci și cinci de ani se urăște pe ea însăși, dar pe Luke Addison îl urăște mai mult.

Într-un târziu, zgomotul traficului s-a oprit, iar eu nu l-am sunat și nu i-am trimis mesaj. Mă țineam cu dinții de fărâma aceea de control.

Zdrăngăneam cheile cu mâinile mele scârboase și sentimentele amețitoare din capul meu deveneau litere pe pagină. Camera se învârtea. Nu eram beată, dar pusesem și asta deoparte ca opțiune.

Scrie mai departe, Alice… nu te opri.

Trebuie să mă concentrez pe lucrurile bune. Crăciunul – apoi e reuniunea din februarie, tot în Hampton. Așa e când ești nefericit. Așa e a doua jumătate dintre douăzeci și treizeci de ani? Să te agăți de momentele de cotitură ca să poți merge mai departe.

Ben mi-a răspuns. „Ce faaaaaaaci? Când ne combinăm?”

Când eram mică, îmi imaginam crizele amoroase: credeam că nu pot să fiu femeie dacă nu le trăiesc. Compuneam poezii despre asta, pline de efecte teatrale, teoretice și aeriene. Dar acum era real – nu aveam idee dacă ura e mai importantă decât iubirea și, dincolo de asta, mai erau detaliile practice și urâte, fiindcă nu știam dacă să-mi închid telefonul sau nu, sau ce urma să spun dacă mă întreba cineva de Luke la serviciu, ori ce să fac cu biletele noastre la teatrul Globe joia următoare.

Luke Addison e un mincinos, am scris, hotărând că acesta avea să fie cuvântul de azi din jurnal. Mincinos. Sau nemernic. Sau Praga. Sau infidel. Sau naiv. Variante din belșug.

Trei înșelăciuni într-o singură seară, dar aceasta o să fie ultima dată când scriu în jurnal pentru o vreme.

Îmi doresc să moară. Îmi doresc să mor *eu.*

Meg nu m-a mai sunat.

„Sunt prin zona ta în prima săptămână din februarie”, i-am răspuns lui Ben, dar senzația de satisfacție a fost înlocuită repede de un sentiment ezitant de vinovăție.

Afară era liniște – sau cel puțin liniștea aproximativă care se găsește într-un oraș. Salut, prieteni vechi, m-am trezit spunând nopții, liniștii aproximative și epuizării granuloase din ochii mei, pentru că nu aveam curaj să o scriu.

Mai scriu un singur rând în jurnalul meu: *O să-l fac pe Luke să regrete chiar de-o fi să mor.*

* * *

Scrisoare trimisă de profesorul Jeremy Cooke,
7 septembrie 2012

Larry,

Nu mi-a apărut într-un vis, nici într-o explozie de conversație frenetică noaptea târziu. Nu a fost însoțit de aplauze furtunoase sau de cântările unui cor celest. Nu a fost pe un fundal măreț și romantic; a fost doar o plimbare cu câinele într-o zonă împădurită. Un decor subtil pentru o eventuală mare epifanie. O crimă.

Vezi tu, eu știu ce s-a întâmplat cu Alice. A fost un salt neașteptat, dar electrizant. Presupun că avea nuanțe din ce ai simțit tu când ai descoperit întâmplător (aici îți fac un deserviciu, domnule, ce ai făcut tu nu a fost o descoperire întâmplătoare, ci produsul anilor de muncă asiduă, sistematică) Teorema lui Gutenberg. O sclipire – și iartă-mă că folosesc acest termen în legătură cu mine – de inspirație. Niciodată nu am fost mai aproape de un moment *Evrica.*

Nu se poate, mi-am zis. Pur și simplu *nu se putea.* Dar care e treaba noastră de oameni de știință, Larry, dacă nu să gândim imposibilul? Fie și numai de dragul discuției, am postulat: *Dar dacă?*

Chestia e că, după ce ți-a venit un gând original, se deschid ușile imaginației. Totul este filtrat prin prisma aceea. Ca niște piese de domino care cad. La fel cum, după ce s-a întocmit harta genomului uman, a devenit accesibilă o abundență de oportunități – chiar și descifrarea predispozițiilor noastre către boli. Această minune de descoperire a venit prea târziu pentru mine, dar ce pași uriași ar putea face descendenții noștri!

În ziua de azi, toți sunt detectivi amatori, dar polițiștii abordau problema dintr-un unghi greșit. Aveau anumiți suspecți, dar e ca atunci când cauți un lucru anume într-o cameră: ochii tăi *nu pot* să nu fie parțial închiși față de toate cele din încăpere. Modul logic, plauzibil în care lucrau – construind teorii, apoi încercând să le demonstreze sau să le discrediteze – se baza pe faptul că una dintre acele teorii era corectă. Știința ne permite să privim – de fapt, ne obligă – situațiile din perspective mărginite. Pasionații de ficțiune o

numesc „minciuna care dezvăluie adevărul”. Ei bine, așa a fost și pentru mine, prietene. Minciuna care a dezvăluit adevărul.

În timp ce discutăm despre valoarea muncii mele, muncim, activând mecanismul „proiectului Alice”.

— Putem să o prezentăm pe Alice cum vrem noi, au spus ei. Putem să inventăm o persoană și să ne reinventăm și pe noi pe parcurs.

Larry, voiam să-ți expediez o depeșă de îndată, dar e mult de lucru. Am mai fost respins și cu alte ocazii din cauza unei ipoteze pregătite necorespunzător. Sunt dovezi de adunat, argumente de dezbătut. Trebuie să fie inatacabil. Totuși, sunt încredințat. Cât despre problemele aparente, mărginite și impenetrabile, soluția e orbitor de vizibilă.

Eu și Fliss ieșim în seara asta: la o punere în scenă bine primită după *Furtuna,* la The Mayflower. Întotdeauna am fost foarte atras de personajul enigmatic al lui Prospero – ca un zeu, ca un copil, stăpân al universului, excomunicat, rănit de iubire și de lipsa acesteia, imperfect, dar capabil de iertare. Dar nu-ți face griji, vechiul meu prieten, nu mă voi lăsa influențat de manifestările lui de bunăvoință. Dreptatea trebuie să învingă.

Simfonia a cincea de Mahler, o ceașcă de ceai Earl Grey, ciorna scrisorii mele de demisie (una pe care am început-o de atâtea ori până acum) în fața mea. Nu e o viață rea. Notițele pentru structura cărții mele, cartea despre Alice, stau împrăștiate pe birou. După plimbarea prin zonele verzi din după-amiaza asta, bănuiesc că va avea un final neașteptat.

* * *

Mesaje telefonice trimise de Alice Salmon între 23.47 și 23.59, 4 februarie 2011

Către Ben Finch

Ai dreptate, suntem ceva surprins în trecere… ești acolo? N-ai vrea să ne vedem la locul tău preferat???

Către Megan Parker

Îmi pare rău că am fost o prietenă groaznică, te iubesc, doamnă X

Către Luke Addison

Nu s-a întâmplat cum voiam – sunt așa de distrusă, nu mă mir că mă urăști

Către Elizabeth Salmon

Cum ai putut cum ai putut cum ai putut? Nu fac cu mâna, mă înec

PARTEA A ȘASEA

Lucrurile care te definesc

Postare pe blogul lui Megan Parker, 4 iulie 2012, 17.15

Azi-dimineață am citit pe Twitter că sunt nebună.

M-a făcut să râd în hohote. Serios. Trebuie să râzi, altfel te apucă plânsul. Dacă nu, lucrurile astea te trag în jos.

După ce am pierdut-o pe Alice, familia ei a fost prima asaltată de media. Apoi s-au orientat spre orice bărbat cu care a stat vreodată de vorbă – în funcție de publicație, erau „foști", „legături amoroase", „aventuri romantice" sau „cuceriri". Apoi au fost puși pe listă și prietenii, ca niște ținte legitime, iar eu am fost în vârf. Eram o pradă ușoară.

A fost o perioadă în care nu puteam să ies din casă – un grup restrâns și prietenos de jurnaliști se instalase afară, aducându-și cafea de la Starbucks și salutându-mă, când deschideam ușa, cu clicurile aparatelor de fotografiat, strigând: „Megan, cum te simți azi, Megan?"

Moartea unui adult nu stârnește niciodată un interes la fel de febril ca un caz în care e implicat un copil, dar un editor a mers până la a spune că povestea noastră avea „un aer de tragedie shakespeariană – două prietene ca două surori, despărțite prin moarte".

E amuzant că sunt mari specialiști în ce mă privește. Nu știam că am beneficiat de „o educație specifică suburbiilor", că eram „o Balanță tipică" și tristețea mea era „o piatră de moară insuportabilă".

Au fost scoși la lumină terapeuți, articolele au fost ilustrate cu desene colorate și diagrame. *Cum suporți suferința. La ce să te aștepți când moare prietena ta cea mai bună. Celebrități care și-au pierdut cei mai buni prieteni.*

Am încercat să cooperez – m-am forțat să mă uit în camere, să le răspund la întrebări pentru că, la fel ca pe viespile dintr-un borcan, mă temeam să-i enervez. Când și asta s-a întors împotriva mea, am refuzat să mai discut, dar nu s-a simțit nicio diferență: și-au ales oricum o perspectivă proprie.

După ce m-a analizat, un website a publicat o poză cu mama și tata, care „luau o pauză de la susținerea mea"; probabil că subtextul viclean, după cum era evident din descrierea „părinții Parker se bucură de o plimbare pe plajă la Devon", era că nu aveau voie să plece undeva în weekend, ca să-și sărbătorească aniversarea căsătoriei. Nu era nici pe departe așa. Meditații despre maternitate/paternitate, polemici despre prietenie, reflecții despre cum centrul orașelor noastre a devenit zonă

interzisă în serile de vineri și sâmbătă – toate sunt vizate, toți o folosesc pe Alice drept „momeală”. Intitulându-se „analize”, „Eseul de sâmbătă” sau „Subiect de conversație”, utilizează strategii ieftine și cutremurătoare de genul: „Uneori, când se întâmplă o tragedie, nu există răspunsuri”, sau „Durerea ei e și durerea noastră”. Remarcând caravana, o foaie volantă s-a urcat repede în căruță, scriind un articol cu titlul „Moștenirea lui Leveson”. Se pare că stârnesc niște întrebări foarte interesante.

Uit ce am spus – sau ce n-am spus. Sunt complet epuizată de toate astea, dar ei continuă să-mi dea târcoale ca niște șacali care caută să mai muște din cadavru o dată, încă o întorsătură de situație, un bis, o continuare.

S-au făcut interpretări, extrapolări și exagerări (Alice ar fi spus că îi amintea de expresia *Doar o clipă*). Salturi în logică și credință; doi plus doi adunat într-un fel atât de credibil încât să rezulte cinci. De ce am lăsa faptele să stea în calea unei povești bune?

Am citit undeva că mi-am dat demisia nu pentru că voiam să mă întorc la școală, ci pentru că am devenit incapabilă să muncesc, că unii colegi – nenumiți – au văzut că am devenit „o umbră a celei care eram” și „în pericol de a mă prăbuși sub apăsarea brută a pierderii grele suferite”. Au existat multe surse nenumite.

Chiar săptămâna asta a apărut „știrea” pe un blog, înghesuită între vești despre Jay-Z Și Jim Davidson, că eu și Alice fumam iarbă „cu regularitate”. De când se cheamă așa cele trei sau patru ocazii în care am fumat în ultimii zece ani? Care era justificarea? O jumătate de rând din partea unui prieten comun (nu te teme, Nik, nu-ți port pică, ai fost dus ca mielul la tăiere).

Printre anunțurile cu reduceri de 50% la pantofi, reclamații cu privire la prejudicii personale și asigurările de pierdere a trei kilograme în șapte zile, mi s-a dat alt prenume și o vârstă greșită, iar adresa mea s-a plimbat prin toată zona Midlands. Puteți să mă credeți sau nu, dar tata nu a fost managerul unui magazin de mobilă, era o afacere cu tâmplărie. Am crescut într-o casă semidecomandată. Vacanța în care am fost cu familia lui Alice la unsprezece ani a fost în Grecia, nu în Turcia. Chiar și lucrurile frumoase pe care le spun sunt pătate. N-am avut o copilărie „perfectă”, a fost frumoasă, normală și nu e corect să-i spui altfel.

S-a spus despre mine că sunt habotnică, petrecăreață, un sclav în relațiile cu publicul, o fată banală de douăzeci și ceva de ani. Ce se întâmplă cu mine seamănă cu ce s-a întâmplat cu

Alice. Dar ar trebui să fiu recunoscătoare. Sunt încă aici ca să citesc toate astea.

Câteva site-uri – probabil pentru că știu că abordarea asta o să-i atingă pe cititori la coarda sensibilă – au cerut publicului să mă lase în pace. „Cât trebuie să mai suporte femeia asta?", au întrebat. Majoritatea folosesc trucurile ieftine, cum ar fi „deseori, când se întâmplă o tragedie, nu există răspunsuri".

Înțeleg de ce caracterul nesfârșit al știrilor o obosea pe Alice uneori. Știrile „nu dorm niciodată, mi-a zis ea odată. Ca mine!"

Pentru fiecare persoană care spune că sunt de treabă, apare alta care susține contrariul – care se bagă în discuție când se dezbate problema mea, de parcă ar fi vorba de recesiune sau despre curățenia fețelor de masă pe trip advisor[50]; termenilor precum „curajoasă" li se opun cei de genul „distrusă", „loială" este înlocuit cu „falsă", „normală" cu „ciudată".

N-am crezut niciodată că o să spun așa ceva, dar am ajuns să înțeleg de ce folosesc celebritățile și politicienii specialiști în imagine. Nu mi-a plăcut niciodată această latură a relațiilor cu publicul, mașinațiunile clandestine și machiavelice care introduc – și retrag – numele în media, manevrele de culise pentru care era celebru Max Clifford, înainte ca aceeași bestie media să se întoarcă împotriva lui. Foarte bine a pățit: asta primești când înoți printre rechini.

Poate că în curând se vor sătura de mine. Cu siguranță, o să se mute ca lăcustele la următoarea victimă, nu? Nu și-au primit livra de carne? Vă rog, lăsați-mă în pace acum.

Din naivitate, am crezut că o să ajute la ceva dacă scriu pe blog, dar n-am făcut decât să întețesc focul, așa că aceasta e ultima mea postare. Oricum, iată pe ce *ar trebui* să se concentreze. Pe felul în care Indiana Cooke profită de tragedia asta. „O perspectivă unică asupra cazului lui Alice, așa promite reclama pentru carte. O mărturisire explozivă din interior cu privire la cazul care a stârnit discuții în toată țara".

Pentru că miroase a bestseller, editura se grăbește să o publice. Ar trebui să le fie rușine. Și lui la fel. Și ciudățeniei lui, mulțumită de sine și autocritică; își suge ochelarii și îi anunță pe cei intervievați că o să mai fie un capitol în toată această saga jalnică.

Relațiile cu publicul te învață să respecți scenariul, dar câteodată trebuie să vorbești din inimă. Dă totul afară, spunea Alice. Așa o să fac, chiar așa.

Îmi pare rău dacă suferința mea nu vă ajunge, dacă nu e sortimentul potrivit de suferință – dar vă rog acum să mă lăsați în pace. Nimeni nu știe cât de mult am pierdut.

E-mail de la Alice Salmon trimis vineri, 2 februarie 2012

De la: Alicethefish7@gmail.com
Către: Lukea504@gmail.com
Subiect: NOI

Bună, domnule L,

M-am tot gândit la noi – de fapt, nu prea m-am gândit la altceva în ultimele două luni – și am ajuns la o concluzie. Nu o să te mint, m-am învârtit în cerc și nu o să pot niciodată să nu urăsc ce ai făcut, dar pe tine nu te urăsc. Nu pot. Te iubesc. Te iubesc și restul sunt detalii. Te sun luni, dar e important să știi.

Asta-i tot.

Ai făcut o greșeală prostească, dar nici eu nu sunt apoteoza (caută cuvântul!) virtuții și nu sunt pregătită să-mi distrug viitorul din cauza mândriei. Nu te panica, nu încep cu lucruri grele – hai să ne gândim bine înaintea altor discuții despre mutatul împreună –, dar asta am putea avea aici – un *viitor.*

Mai ții minte când am urcat în The Eye? Îmi doresc mai multe zile ca aceea. A fost minunată. Sus în văzduh, zburând, Londra, Londra *noastră,* întinsă la picioarele noastre, mă prefăceam că mă uit la apă, la Parlament, la Malul Stâng, dar de tine eram obsedată, de tine, devorată de un val de conștientizare: *unele fete își petrec toată viața așteptând așa ceva.*

În ultimele două luni am fost ca în transă – am mers la sală și am ieșit cu fetele, am fost destul de ocupată, dar a fost totul alb și negru, simplu, nimic nu a strălucit, nu a cântat și nu a ieșit în evidență. Mă simt vie când sunt cu tine și, când îmi amintesc asta, decizia îmi pare incredibil de simplă. Uite ce e, domnule L. Vreau să fim împreună, nu pentru că mă tem de alternativă – aș supraviețui, aș fi în regulă, amândoi am fi, dar cine vrea să supraviețuiască? Fir-ar să fie! Merit mai mult de atât. Amândoi merităm.

Trebuie să închei în curând, șeful meu mă presează cu un articol. Trebuie să sun un om care a venit aseară acasă și a găsit două linii duble galbene vopsite pe aleea de la intrare și să notez ce spune: îmi imaginez că sunt cuvinte precum șocat, furios și birocrația scăpată de sub control. Și mai zici de mine că am ambiții nefondate!

Tocmai ți-am căutat numărul în telefon și aproape că am sunat. Dar hai să vorbim luni. Atunci se termină cele două luni și este ceva atrăgător în asta, simetric. O să spui că am citit prea multe cărți, dar viața e ca o carte. Trebuie să fie o narațiune. O să vezi într-o zi, pentru că o să te convertesc la lectură chiar de-ar fi să mor!

E atât de greu (să nu ți se urce la cap!) să *nu* sun, parcă te și aud când răspunzi: tonul vocii tale, cadența (caută-l și pe acesta!), dar ce mai contează patru zile? O parte din mine se bucură că amână discuția cu tine – să am ce să aștept cu nerăbdare. O să am asta în gând tot weekendul cât mă plimb prin Hampton (o să fie dezastru!), o să fie secretul meu, secretul nostru. Chestia asta mă face să par nebună de legat? Ei bine, nu suntem toți așa? Mai ales când ești îndrăgostit. Pentru că am mai spus asta. TE IUBESC.

AX

PS: Toate astea, evident, cu condiția să vrei să mai fi cu mine, pentru că e posibil să fi întâlnit o fată mai deșteaptă și mult mai frumoasă în ultimele opt săptămâni. Pe de altă parte, ți-ar trebui mai mult de opt săptămâni să găsești pe cineva care să suporte trăncăneala ta despre filme și obsesia cu călcatul cămășilor!

PPS: Ar fi bine să răspunzi la telefon când te sun luni, amice!

PPPS: Dacă mai faci vreodată așa ceva, îți tai boașele!

PPPPS: Te iubesc.

* * *

E-mail trimis de Elizabeth Salmon, 8 octombrie 2012

De la: Elizabeth_salmon101@hotmail.com
Către: jfhcooke@gmail.com
Subiect: Ea

Dragă Jem,

Pun pariu că nu te așteptai să mai primești vești de la mine, nu? Nici eu nu mă așteptam să reiau legătura. Nu mă așteptam la nimic din toate astea. Ei bine, nu te frământa: curând scapi de mine. Dar, după ce am discutat cu Meg, mă simt nevoită să-ți scriu. Aud că voi doi nu vă înțelegeți, dar trebuie să lăsați la o parte prejudecățile astea caraghioase. Ea mi-a deschis ochii.

— Îmi pare rău că n-am ținut legătura în ultima vreme, a zis ea.

Uneori îmi e mai ușor să evit ceea ce îmi amintește de ea. Cu cât așteptam mai mult, cu atât devenea mai greu.

— Draga mea, vino încoace, i-am zis.

S-a prăbușit în brațele mele și am inspirat adânc: un miros care îmi amintea de un miros ce îmi amintea de Alice.

Am vizitat-o sub pretextul de a-i da înapoi o carte. Draga de ea, era clar că nu avusese curaj să bată la ușă, o lăsase pe prag într-o seară. M-am gândit că dacă i-o dăduse Alice însemna că voia să rămână la Meg.

— Încă mi-e dor de ea în fiecare zi, mătușică Liz.

Cred că nu-mi mai spusese așa de vreo zece ani: acel „mătușică” a dispărut pe nesimțite exact când Alice a renunțat să-i spună mamei lui Meg „mătușica Jen”.

— Se spune că nu reușești să te simți mai bine, că nu ai cum să treci peste așa ceva. Te obișnuiești cu o realitate nouă, te adaptezi.

Pe masă sunt țigări, o sticluță maronie cu pastile, ziare rămase din weekend cu titluri despre dezbaterea dintre președintele Obama și Mitt Romney, o coliziune între două feriboturi în Hong Kong, o femeie georgiană care se presupune că ar fi murit la o sută treizeci și doi de ani. Noua ei realitate.

— N-ai de ce să-ți fie rușine, să porți cicatricile – asta ne face ceea ce suntem.

Prezența lui Alice mă făcea să simt mai acut absența lui Alice, faptul că Meg era în viață mă făcea să văd mai clar moartea fiicei mele: dădea culoare și profunzime distanței. Îmi aminteam vocile lor la etaj, hohotele de râs, șoaptele, intrigile, cântecele, economiile pentru role, apoi, mai târziu, pregătirile pentru ieșirile în oraș, ore întregi petrecute la oglindă: fete entuziasmate, îndrăznețe.

— Unii părinți botează stele cu numele copiilor lor. Data viitoare când o să fie o noapte senină, Meg, uită-te pe cer. Acolo sus e o galaxie întreagă de copii. Ne-am șters lacrimile de pe obraz una alteia; era pielea pe care o atinsese Alice. Într-o zi, scumpa mea, o să ai copii frumoși și o să-ți aducă atâta bucurie cât mi-a adus Alice mie, cât încă îmi mai aduce.

— De ce-a făcut-o, mătușică Liz?

Am continuat să-i mângâi obrazul cu degetul, ca și cum încercam să șterg o pată invizibilă.

— De ce a ales calea *asta?* Nu era nevoită…

A durat câteva secunde să pricep la ce făcea aluzie; o pârghie din mine s-a recalibrat.

— Iubita mea, a fost un accident.

— Îmi pare rău, mătușică Liz, dar nu putem să ne ajutăm una pe alta dacă nu suntem sincere.

— Alice n-ar fi făcut niciodată așa ceva.

— Dar a făcut-o.

— Nu, să nu spui una ca asta.

— Îmi pare rău că sunt cea care trebuie s-o spună, dar nu putem să trecem mai departe până nu înfruntăm situația. Nu trebuie să-ți fie rușine. Oamenii se sinu… Adică, își iau propria viață pentru un milion de motive. E prea groaznic să înțelegi, dar, la urma urmei, a fost alegerea ei.

— Fiica mea nu era așa.

— Nu e vorba despre cum era, nu există un șablon. Oricine ar putea ajunge în punctul acela.

Panica sufocantă m-a cuprins din nou: nu o s-o mai văd niciodată pe Alice.

— Mi-a spus ce ai făcut când erai la Southampton. Că ai… știi tu… cum… mi-a zis că bunicului ei i-a scăpat.

— Asta a fost acum treizeci de ani.

Jem, am primit și un mesaj pe telefon. Lumea are impresia că în epoca internetului nu mai există secrete, dar există. Am primit un mesaj de la Alice.

Analiză celulară, așa i-a spus polițistul comunitar. Recuperarea datelor medico-legale. Mesaje lui Alice, apelurile ei, chiar și istoricul căutărilor pe internet se răspândiseră pe domeniul public – trimise de anchetatori, ghicite, lăsate să apară sau distribuite de cei cu care comunicase. Neadevăruri amețitoare: de la iPhone-ul pe care îl iubea și pe care l-au pescuit din apă, de la fapte la ficțiune, de la materie la mit. Dar nu toate apelurile ei au ieșit la lumină. Majoritatea au ieșit, dar unul nu.

Vezi, am regrete.

Ce-o să mă fac, Jem?

A ta.

Liz

* * *

Necrologul citit de Elizabeth Salmon la înmormântarea lui Alice Salmon, 12 februarie 2012

Moartea nu înseamnă nimic. N-am făcut decât să trec în camera cealaltă. Totul rămâne exact la fel. Eu sunt eu, voi sunteți voi, iar viața de demult, pe care am trăit-o cu atâta drag împreună, e neatinsă, neschimbată. Orice am fi fost unii pentru alții, suntem și acum. Spuneți-mi pe vechiul meu nume, vorbiți-mi în același fel degajat în care îmi vorbeați cândva. Nu vă schimbați tonul în niciun fel, nu vă luați un aer fals de solemnitate sau de durere. Râdeți așa cum râdeam mereu la micile glume de care ne bucuram. Jucați-vă, gândiți-vă la mine, rugați-vă pentru mine, fie ca numele meu să rămână un nume de referință, așa cum a fost dintotdeauna. Să fie pronunțat fără afectare, fără vreo umbră. Viața înseamnă tot ce a însemnat vreodată. A fost la fel ca întotdeauna; există o continuitate nesfârșită. Ce e moartea în afară de un accident neglijabil? De ce ar trebui să fiu uitat doar pentru că nu mă mai văd? Eu vă aștept o vreme, undeva foarte aproape, chiar după colț. Totul este bine.

Henry Scott Holland
1847-1918

Scrisoare trimisă de profesorul Jeremy Cooke, 10 octombrie 2012

Larry, a fost aici. Fără programare, fără avertisment; pur și simplu a bătut la ușă și a intrat.

E încă frumoasă. Îmbrăcată cam rufos și puțin țicnită; un strop de Redgrave sau de Hepburn. Se pare că e incorect să compari o femeie cu un vin bun, dar s-a maturizat într-un mod impresionant.

— Unde-ți sunt răspunsurile? m-a întrebat ea, năpustindu-se în birou.

— Liz. Ce mai faci, la naiba?!

S-a așezat pe scaun, cocoțată pe margine.

— Haide, domnule doctor Moarte. Toate cercetările pe care le faci – unde sunt concluziile?

Cam atât au ținut plezanteriile și flecărelile. În privința tonului, am luat lucrurile exact de unde le lăsasem în urmă cu trei decenii.

— Dacă ești un intelectual așa de mare, explică-mi ce s-a întâmplat cu fiica mea? Haide, *aștept.*

Am simțit miros de băutură, dar nu-l emana ea, venea din paharul de vin roșu de pe birou. Mi-a apărut în gând o amintire: umedă și indiscretă.

— Dacă e adevărat, dacă s-a sinucis cu adevărat?

— Liz, nu s-a sinucis.

— Megan e convinsă.

— Eu nu m-aș grăbi să cred tot ce spune Megan Parker.

— Trebuie să lași deoparte antipatia asta ridicolă față de ea. Cruciada asta pe care ai pornit-o împotriva ei nu ajută la nimic. E puerilă.

Am vrut să-i povestesc ce spusese Fliss, că Meg făcuse o pasiune pentru mine, dar m-am oprit. Mi se părea greșit să îi pomenesc ei despre soția mea – așa cum ar fi fost mai târziu, dacă i-aș fi spus lui Fliss despre întâmplarea asta.

— Megan era prietena ei cea mai bună.

Eram în încurcătură, Larry. Știi că mă întâlnisem cu Alice în ultima ei noapte de viață, că era indignată, dar nu se comporta ca o persoană pe cale să se sinucidă (nu că aș fi fost pregătit să-i dau lui Liz informația atunci; pentru ea și pentru restul lumii, conversația aceea nu avusese loc). Pe lângă asta, când petreci sute de ore trecând prin detaliile unei vieți, ajungi să cunoști personalitatea acelui om. Era imposibil să se fi sinucis.

— Liz, am spus și aproape am întins mâna spre ea.

— Singurul lucru pe care îl aveam, de care mă agățam, era că nu a fost *așa* – și acum este.

— Nu, era puternică.

— Jem, imbecil ce ești, nu trebuie să fii *slab* ca să-ți iei viața. Sinuciderea e ca depresia, e o boală *a* celor puternici.

Stăteam așa, iar ea îmi examina biroul, tăvița goală, cutiile cu dosare, prespapierul de piatră pe care mi-l cumpărase pe vremuri. Îmi aminteam hotelurile, zborurile, certurile, breteaua de elastic a sutienului ei.

— Dacă m-am înșelat de la început? a zis ea. Sinuciderea era singurul lucru pe care nu-l puteam accepta, pur și simplu nu puteam – că fetița mea s-ar fi putut simți atât de rău. Am negat-o timp de opt luni, dar nu se poate nega ceva incontestabil.

Are umbre în jurul ochilor; o insomniacă, la fel ca mine. Noi doi la un concert, mâncând macrou într-o cameră cu lambriuri de lemn, o pensiune într-un oraș provincial, la malul mării, înainte să devină căutat de turiști, scaunele cu tapițerie în piele și în pânză ale TR7-ului meu, lipicioase și de culoare cafenie. O amintire o declanșa pe alta – straturi de amintiri acumulate, ca straturile unei roci.

— A mai fost și mesajul acela.

— Mesajul?

— L-a trimis la douăzeci de minute după miezul nopții, dar nu l-am văzut decât duminică dimineața.

— Mesajul?

— La început, nu i-am dat importanță, Alice trimitea mereu mesaje la beție, dar pe la zece deja eram nervoasă că nu mă sunase înapoi. Apoi a venit bătaia în ușă – un polițist și o polițistă. Știam că e de rău, pentru că nu vin la tine acasă decât

dacă s-a întâmplat ceva rău. Bătea cu degetul într-un semn de pe speteaza scaunului. Încă era o duminică dimineața obișnuită când am primit mesajul acela, ultima duminică dimineața obișnuită.

— Liz, vorbește cu mine. Ce mesaj?

— Era din Plath. *Nenorocita* aia. Versul despre întinsul în iarbă – e un vers despre sinucidere.

Și-a lins degetul și l-a pus iar pe semnul de pe scaun.

— Nu se ia, a zis ea și m-a cuprins mila ca un viciu. Au obținut toate celelalte, dar pe acesta nu. Nu *poate* să însemne decât un singur lucru. Nu suportam ca acelea să fie ultimele ei cuvinte, așa că nu le-am spus niciunui om, nu puteam, nici măcar lui David.

— Dar poliția…

— Nu cei care au venit la ușă, cei care au venit după aceea sunt la curent, dar nimeni altcineva nu știe. E unul din puținele lucruri legate de Alice care nu au devenit publice. Nu e treaba nimănui.

Stăteam așa; o atmosferă tensionată, ca după o ceartă pe care nu o avuseserăm.

— Am presupus că a băut ceva, pentru că a greșit citatul, iar Alice a mea avea un fix cu redarea exactă a citatelor. Și-a tras nasul, a zâmbit ușor, dar i-a trecut repede. Tu ai întotdeauna o părere – ce crezi despre asta, *Bătrâne Cookie?*

Parcă eram în urmă cu treizeci de ani, când spunea înverșunată: „Nu o să-ți părăsești niciodată nevasta, nu-i așa?”

Pe vremea aceea, când era încă neatinsă, apogeul inevitabil al dorinței mele o consumase. Acum, când era în bucăți, singura mea dorință era să fie în siguranță.

— Pot să te duc undeva – de exemplu, acasă?

— E departe.

— Aș face-o, știi că aș face-o pentru tine.

— Iar eu l-aș evita pe soțul meu dacă aș fi în locul tău.

Mi-am umplut paharul și mi-a apărut în fața ochilor o imagine a lui Liz: vin roșu pe dinți. Eram copleșit de vină, dar nu făcusem nimic rău, Larry. Urma să plec de la întâlnirea asta și să mă duc acasă, la o femeie cu părul la fel de încărunțit: un bărbat la șaizeci de ani care suferă de stomac și se chinuie să citească de pe panourile cu plecări din gară, făcusem la fel în urmă cu treizeci de ani, numai că atunci eram o persoană care trecea pe Benzile Verzi cu o mașină sport sclipitoare, făceam cinci meciuri de squash, apoi săream pe bicicleta Raleigh Europa, fără să am cancer.

— David știe că ești aici?

— Tu ce crezi?

La fel ca în 1982, întrebări care nășteau alte întrebări.

— David și Robie sunt convinși că sunt încă vulnerabilă, mă tratează ca pe un copil. Nu sunt copil.

— Ești puternică.

— Nu sunt puternică, Jem. Cine ar putea fi?

Și-a încrucișat brațele, frecându-se de parcă îi era frig. *Carapacea* ei. Lângă noi se afla patul de campanie pe care fiica ei dormise băută cu nouă ani înainte.

A zis:

— Trebuie să știi, Jem, că îl iubesc foarte mult pe soțul meu.

— Precum cocorii, nu?

— Precum cocorii. Presupun că ai aflat speculațiile puerile că ai fi fost tatăl lui Alice.

— Mocksy, i-am spus. Stârnite de Devereux. Dușmanul meu.

— Nu l-aș înșela niciodată pe un bărbat atât de bun ca David.

Alice îmi amintea de ea, Larry, dar în clipa aceea se întâmpla pe dos: ea era cea care îmi amintea de Alice.

— Ar trebui să citești *Atlas* de Fanthorpe, a zis ea. Acolo e un rezumat perfect al căsătoriei.

Am curățat lentilele de la ochelari; înainte era foarte important să am șervețele la îndemână când veneau bobocii să-și descarce sufletul, dar în ultima vreme nu mă vizitau decât ca să își ceară drepturile și eventual altă notă. Era mai mult decât o teorie; era un *fapt.* Și nici nu implica o sinucidere.

— Vei fi în regulă? am întrebat-o.

— Albastrul uniformelor de poliție nu e la fel, în realitate, cu cel de la televizor.

— Liz, vei fi în regulă?

Ceea ce urma să fac putea să însemne că nu va mai fi niciodată în regulă.

* * *

Scrisoare trimisă de Robert Salmon, 3 septembrie 2012

Harding, Young & Sharp
Bow's Yard, numărul 3
Londra

Dragă domnule profesor Cooke,

Mi-a revenit sarcina să vă scriu din partea familiei mele.

Oficial, doresc să spun că noi nu sancționăm, aprobăm sau lăudăm în vreun fel conținutul cărții dumneavoastră. Acesta e un cuvânt pe care nu îl veți putea folosi pe copertă: autorizată.

„Hibrid între o carte captivantă și știință socială, pe naiba”, așa îi spune mama. „De aruncat la câini, mai degrabă”.

„E un fel ciudat de a-ți trăi viața, spune ea, să dezgropi morții”.

De curând am prins finalul unei emisiuni la Radio 4 în care discutați despre lege. Cu siguranță vă uitați prea mult la televizor, pentru că există foarte puține cazuri de „îndreptare a greșelilor” în această profesie. Prin comparație cu antropologia, presupun că obținem, într-adevăr, rezultate imediate, dar acest lucru poate fi un noroc dubios. Legea nu ne-a dat niciun răspuns, așa că poate chiar e josnică, la urma urmei.

După ce am pierdut-o pe Alice, mă cuprindea o groază irațională că întreaga construcție avea să se prăbușească: părinții mei, căsnicia, copiii, dar deunăzi i-am văzut pe ai mei lucrând în grădină și mi-am dat seama ce sunt – o pereche. Trăiesc de atât timp împreună încât au și început să vorbească în același fel. Ei nu merg mai departe pentru că nu o iubesc pe Alice – ci pentru că o iubesc *foarte mult.* O iubesc pe ea și îi iubesc pe băieții mei, care au nevoie de bunici și nu pot înțelege de ce a plecat mătușica lor Alice („s-a dus la cumpărături?”, m-a întrebat cel mic). Mătușica Alice care îi luă în brațe și le citea *The Very Hungry Caterpillar*[51] mult timp după ce îi amorțeau picioarele. Încă o dată, se rugau ei. Încă o dată, încă o dată, încă o dată…

M-am achitat de datoria de fiu și v-am informat în legătură cu părerea noastră despre carte. Ceea ce părinții mei nu mi-au cerut să vă spun – dar o voi face – este că mama nu a mai băut de șase luni și suntem foarte mândri de ea. Evident că ne poticnim, dăm vina pe noi înșine, ne luptăm cu sentimentul de vinovăție, dar suntem puternici ca familie.

Ascultați-mă, fac exact ceea ce am jurat să nu fac – să intru în dialog, să discut, să elaborez. E adevărat ce se spune, chiar atrageți lumea. Dar nu vă lăsați amăgit de orgoliu. Mama spune că pentru ea însemnați mai puțin decât un fir de praf. Sunt cuvintele ei.

Cât despre mine și tata, recunoaștem un bătrân pervers când îl vedem; chiar ne este milă de dumneavoastră. Stăpâniți-vă tentația de mărire de sine și sentimentele de valoare, domnule profesor – descoperirea relației dumneavoastră cu mama a fost o lovitură relativ minoră, dată fiind tragedia prin care am trecut.

Alice spunea că sunt un „avocat îngâmfat”. Ei bine, afirmația mea că legea e josnică pe o hârtie cu antetul firmei – nu e tocmai mottoul companiei – arată că ultimele nouă luni m-au făcut mai puțin îngâmfat.

Am început această scrisoare cu intenția de a scrie o misivă legală, dar se pare că s-a metamorfozat. „Asumă-ți un risc din când în când, Robert, îmi spunea ea, o să-ți prindă bine”. Așa voi face. Trebuie să fac o mărturisire: v-am lăsat un mesaj pe 24 mai, anul trecut, pe care nu ar fi trebuit să-l las. Vă cer scuze pentru asta.

În rest, vă rog să rețineți avertismentul nostru de a lăsa familia în pace, pentru că nu voi detalia aici ce a jurat tatăl meu să facă dacă nu încetați.

Chiar dacă încercați să-i deranjați pe părinții mei, vor fi plecați. O iau de la capăt, își schimbă datele de contact, șterg trecutul cu buretele. Nu îi veți găsi, domnule profesor. Mama spune că nu aveți decât să o înghițiți și pe asta. Spune că dumneavoastră, la fel ca restul lumii, puteți să vă duceți naibii. Mai spune că Alice – *adevărata* Alice – va trăi mai mult în inima ei decât în orice carte. Și asta puteți să v-o băgați undeva, zice ea, undeva unde nu bate soarele.

În paranteză fie spus, nici eu, nici tata sau mama nu avem intenția de a vă citi cartea.

Al dumneavoastră,
Robert Salmon, Licențiat în drept comun

Scrisoare trimisă de profesorul Jeremy Cooke, noiembrie 2012

— Ați vrut să mă vedeți, a zis ea. Am venit.

— Într-adevăr, domnișoară Megan. Te rog, intră.

A făcut cum i-am cerut, apoi a declarat:

— Sunteți cam bătrân să vă furișați și să lăsați bilete, nu credeți? Larry, dacă ar fi răspuns la ce îi scrisesem, nu ar fi fost nevoie să recurg la vechiul truc cu biletul pe sub ușă. „Doresc să îndrept lucrurile, îi spusesem, încrezător că vorbele mele aveau să o scoată din vizuină. Vino pe la mine; ar putea fi cea mai profitabilă oră pe care ai petrecut-o vreodată.” Purta cizme și colanți negri și optase pentru o fustă scurtă, în ciuda vremii friguroase.

— Arăți bine, am mințit-o.

— Deci acesta e biroul dumneavoastră.

— Acesta este.

— E ca o hrubă, nu e aer.

I-am întins un pahar cu vin. Alb, pus la rece; așa cum îi plăcea ei.

— Simte-te ca acasă, ia loc.

Menționasem în misivă că puteam să-i ofer vreo două contracte pentru firma ei de relații cu publicul la niște muzee,

dar, pentru că primisem niște vești nu prea bune de la medic, aveam o stare fragilă, certăreață.

— De ce ai declarat că te-am atins?

— Dacă vă simțiți cu musca pe căciulă…

— Dar nu e adevărat.

A luat o gură mare de vin, cu un aer disprețuitor.

— Ce-i asta?

— Gagnard-Delagrange. 100 de lire sticla.

— Nu mai beau în ultima vreme, a zis ea. După ce s-a întâmplat cu Alice, mi-e frică. Când văd fete abțiguite, simt nevoia să le țin morală despre pericolele consumului de alcool. Probabil îmbătrânesc!

— Eu devin mai impulsiv pe măsură ce îmbătrânesc, am zis eu, absent. În viața următoare, voi fi de-a dreptul nesăbuit.

— Alice e doar un joc pentru dumneavoastră, nu-i așa?

— Nu aș considera-o așa ceva.

— Am citit interviul acela în care susțineați că sunteți un „observator inveterat al naturii umane", dar nu vă interesează oamenii decât dacă au murit, dacă fac parte din vreun trib sau sunt de pe alt continent. E ca și cum ai citi – evadezi din viața reală pentru că oamenii morți și de departe nu-ți pot face rău.

Am încercat să-mi aduc aminte din ce carte era expresia asta, *oameni de departe,* dar memoria mea nu mai e ce a fost, Larry.

— Ai terminat?

— Nu, nu încă. Cum rămâne cu noi, cei care suntem aici și acum? Nu meritățm și noi aceeași grijă? Lucrurile acelea pe care le-au scris despre Alice și cu mine sunt doar fantezii.

— Despre mine și Alice, am spus. „Despre mine și Alice", nu „despre Alice și cu mine".

Mi-a întins paharul gol a rugăminte, așa că am servit-o.

— Știrile de azi sunt hârtia de ambalat de mâine – îmi tot reamintesc lucrul ăsta, dar nu mă ajută.

Vorbește întruna despre intimitate, Larry, dar nu a ratat nicio ocazie să se arunce în lumina reflectoarelor, să își etaleze zâmbetul cochet, de om față de care s-a greșit mult – are ceva din prințesa Diana în ea – apoi să respire adânc și să-i aducă elogii prietenei ei.

— Pentru dumneavoastră e în regulă, sunteți acoperit ca un vas de teflon. Dar nu vă epuizează faptul că toată lumea are o părere despre dumneavoastră?

— Te obișnuiești. Muriseră atât de mulți dintre prietenii mei, Larry: tatăl meu, cei care mi-au fost colegi la școală, la universitate, la serviciu. Ultimul lucru pe care îl știu despre Devereux e că l-au trimis la un azil, înghesuit într-un colț,

spunând minciuni și împroșcând cu otravă. De ce ai încercat să îmi înscenezi așa ceva?

— Uneori, oamenii sunt arestați pentru lucruri pe care nu le-au făcut. Sunt condamnați pentru un delict neadevărat și poate că nu li se întâmplă pentru ce au făcut, dar oricum au făcut ceva la fel de rău. E o eroare în justiție?

— Practic, am spus.

— *Practic,* pe naiba. Toate se reduc la același lucru. E dreptate.

— Nu ești tu cea care să împartă dreptatea, am spus.

— Nici dumneavoastră nu sunteți.

Dădea paharele cu vin pe gât de parcă era apă; avea să i se urce la cap în curând. Am învățat un lucru. Publicul preferă o minciună simplă unui adevăr complex.

Am văzut soarele de iarnă, slab și apos.

— Adevărul călătorește în linii drepte, Megan. Ca lumina.

— Nu mai vorbiți în doi peri – și ce-i cu oferta aia?

— Aici nu e vorba de mașini gratis sau vacanțe.

— Pff, a pufnit ea. Scria într-un ziar că de mine depinde cum îmi construiesc viitorul.

— Romanul *Magic Faraway Tree*[52], am răspuns. Asta era. Cartea lui Enid Blyton.

— Vorbiți prea tare.

— Ești cumva geloasă? Te porți așa pentru că nu ești *tu* în lumina reflectoarelor?

— Acesta e cel mai nebunesc și scârbos lucru pe care l-ați spus, și ați spus destule.

— Pot să-ți fac complimente dacă tânjești după atenție.

Caloriferul a făcut un clic, se auzea apa curgând, emanând căldură.

— Liz mi-a spus de convingerea ta că a fost o sinucidere. Aș fi interesat să aflu pe ce te bazezi.

— Podul acela e precum Capul Beachy. Se aruncă de pe el ca lemingii, așa fac.

Larry, sunt la curent cu reputația locului. Mă plimbam și eu pe acolo de obicei; unul dintre puținele locuri din orașul acesta unde poți merge în căutarea singurătății.

— Răspuns greșit. Mai încearcă o dată.

— N-ar trebui să fiu aici, ați putea avea probleme dacă ies discuții.

Tu nu vei ieși, mi-am spus, uitându-mă discret pe birou după chei.

— Haide, zi, cum s-a sinucis?

— Se zice că sunt o prietenă rea, dar eu nu am un glob de cristal. Când se îmbăta, Alice putea să fie incredibil de

imprevizibilă – mai adăugați și cocaina. Asta o făcea să fie greu de suportat. Mai vorbise de sinucidere și înainte.

Redevenisem scrib, Larry, o inversare a rolului cu care mă obișnuisem: arhivist, analist, anchetator. Colecționar de probe.

— Serios? Când?

— Înainte. Probabil, nu mai avea voință să trăiască.

— Nu ai nevoie de voință *ca să* trăiești, Megan. Asta e starea noastră prestabilită. Voință îți trebuie ca să nu mai trăiești, să îți iei propria viață.

— Cine sunt eu, *Doamne?* S-a trântit în fotoliu, făcându-și vânt cu mâna. O greșeală, a spus. A fost o greșeală că am venit aici. Ar trebui să plec. Trebuia să fiu babysitter în seara asta.

— Încă nu. Am luat discret cheia, m-am foit prin spatele ei, prefăcându-mă că pun o carte la loc pe raft și, nefiind în raza ei vizuală, am încuiat ușa. Fata asta nu pleca nicăieri.

— Cine sunteți dumneavoastră să mă întrebați, Indiana?

Larry, aveam tot dreptul să am o părere; începusem să o cunosc foarte bine pe domnișoara asta – în numeroasele seri când soția mea juca bridge sau mergeam la U3A[53], unul lângă altul la masa din sufragerie, în timpul ședințelor pentru „proiectul Alice”. Un cuplu straniu, claustrofob: răsfoind munții de materiale, un exercițiu chinuitor, un fel de dezgropare.

— Cum s-a sinucis Alice, Megan?

— Niciuna dintre întrebările dumneavoastră nu o poate aduce înapoi – s-a dus. S-a aruncat spre un teanc de hârtie și a rupt o foaie. Asta nu este ea și nu sunt nici eu… suntem mai mult de atât.

Afară se vedea un bec pâlpâind; mi-am făcut o notiță în gând să sun a doua zi la întreținere.

— Înainte eram atât de impresionată de dumneavoastră, a zis ea pe un ton ridicat, dar nu aveți nimic deosebit, sunteți doar vorbe, vânt, aer fierbinte… sunteți un… – și a râs disprețuitor, un *LOL,* așa cum mă informase ea mai demult – imbecil total!

Luminile se stinseseră una câte una în birourile alăturate; colegii mei se împrăștiau. Am bombardat-o cu întrebări, cu complimente, cu întrebări. A devenit nițel amețită; se vedea în ochii ei, după cum își încrucișa și își desfăcea picioarele în felul acela stângaci. Și am reținut cuvintele ei șoptite; le-am notat, pentru că deja nu mai țin minte detaliile (deunăzi, i-am zis lui Fliss „Liz” – din fericire, o greșeală de care ea a râs).

— Povestește-mi ultima dată când ai văzut-o pe Alice, i-am zis mai târziu, mai puțin ceremonios.

— Zăpadă, a răspuns ea, visătoare. Era zăpadă.

Nu ninsese decât o dată în iarna trecută: în noaptea de 4 februarie.

— Era lângă râu, nu-i așa, Megan? Erai acolo, nu-i așa, erai la Southampton?

* * *

E-mail trimis de profesorul Jeremy Cooke, 24 august 2013

De la: jfhcooke@gmail.com
Către: marlenegutenberg@gmail.com
Subiect: Plecare

Dragă Marlene,

După cum îți poți imagina, lucrurile sunt haotice, așa că îți trimit repede un mesaj ca să te informez cu progresul realizat aici. Aproape am terminat de împachetat și voi ascunde valizele în mașină în seara asta, imediat după ce se întunecă. Mâine-dimineață la opt, voi trece deja cu mașina prin Hampshire în drum spre Gatwick. Fliss, draga de ea, habar nu are.

J.

* * *

Scrisoare trimisă de profesorul Jeremy Cooke, 20 aprilie 2013

— E normal să fii atât de obsedat de femei? m-a întrebat el aseară. De sex?

— Se spune că sexul este ca oxigenul, i-am spus. Nu îi duci dorul decât dacă nu îl faci.

Mă fascinau duritatea lui aspră și însemnele de pe trup. Și da, înainte să mă certi, Larry, știu bine că ar trebui să-l dau pe nemernic pe mâna poliției, dar știi cum e cu cel ce e fără de păcat și așa mai departe.

— Alice era oxigenul meu.

Își spune Mocksy, dar îl cheamă Gavin.

— Te ajuta faptul că îi colecționai lucrurile? l-am întrebat.

— Nu prea. Erau numai lucrurile ei, nu era *ea.*

Pe podea, adunate pentru returnarea în siguranță către familia Salmon: niște brățări, cărți de joc, o ciornă de temă despre Maya Angelou, o periuță de dinți, cărți poștale, markere, un suport de pahar cu un cangur desenat, un trandafir uscat, o cană cu un elefant, notițe pentru o recenzie de concert, o bluză sport pe care scria „RÂZI IUBEȘTE TRĂIEȘTE” cu litere ieșite în relief.

— Singurul lucru pe care nu ți l-am dat e cartea, și pe aceea am lăsat-o pe pragul ușii la maică-sa.

— De curând a murit cel mai apropiat prieten al meu, am zis.

— Tot te urăsc.

— Era cel mai bun prieten al meu și nu l-am cunoscut niciodată.

— Tot o urăsc și pe Alice.

— Ai grijă cu ura, Gavin. Te pătează – capeți culoarea ei dacă o ții prea mult în suflet.

Larry, e un concept nou și uimitor: să încerci să nu vezi ce e mai rău la o persoană.

— E adevărat că ești pervers? m-a întrebat.

Aici e bine-venită o mică mărturisire: n-am fost complet deschis față de Fliss cu privire la „întâlnirile" astea. Nu că ar fi ceva dificil de recunoscut, dar nu ar fi de acord și e de înțeles, dat fiind ce a făcut flăcăul. E limpede că e capabil de o mare rea voință, dar la bază – doar asta e treaba profesorului, să vadă ce se află la bază – nu e întru totul rău. Nimeni nu este.

— O să apar și eu în cartea asta a ta? a întrebat.

— Apari deja.

— Ar fi bine să nu mă tragi pe sfoară.

— Te voi trata cu același respect cu care m-ai tratat și tu pe mine pe forumurile acelea!

— Acolo era doar pe internet, o carte e ceva diferit. N-o să-mi șteargă postările, dacă asta insinuezi. Așa e politica lor.

— S-au spus și lucruri mai rele despre mine. Oricum, sunt o parte din toate astea.

— Toate lucrurile acelea pe care le-am postat, a zis el, nimănui nu-i pasă de asemenea prostii. Cartea ta are mai multe șanse să mă facă celebru – chiar dacă sunt numai tâmpenii.

Îmi place disprețul lui; îmi amintește de discuțiile cu psihologul acela, Carter. Încă o mărturisire: l-am găsit pe ticălos. Băiatul s-a ridicat și s-a dus la fereastră. Ce pereche trebuie să fi fost, Larry: două creaturi de pe continente incomensurabile. Dovada A și dovada B. Se juca cu urechea dreaptă, în care era o gaură foarte la modă atunci, și mi s-a făcut milă de el: că se putea automutila în felul acela.

— Biroul ăsta, universitatea asta, orașul ăsta – sunt forumurile *tale,* nu-i așa? a zis el. Te lasă să continui necontestat.

E mai elocvent în persoană. Internetul îl deforma, cuvintele lui erau detașate, fără substanță, golite de comunicare non-verbală; o bătaie reală într-un bar unde cel mai mic numitor comun învinge.

— Era prea puternică pentru amândoi, nu? Așa era Alice.

— Dorința, am spus eu, e programată în noi. Nu putem alege decât cum să reacționăm la ea. Mi-a venit în gând, fugitiv, complexitatea sechestrată a dorinței – carnalitatea metalică a limbii unei ființe umane, mirosul vechi și necruțător al sexului –, dar a dispărut, dispărând în neant ca atunci când îți amintești peisaje dintr-o vacanță de demult, de exemplu, dealurile Skye sau munții Dolomiți din Italia.

— Măcar tu ai apucat să i-o tragi, a zis el.

Mi-am amintit cum mă numise într-una dintre tiradele lui din mediul virtual – un *maniac sexual.* Un termen din 1980; o expresie de tipul *dă-i înainte.* Așa își va aminti lumea de mine? O figură oarecum comică, condus haotic în tinerețe de testosteron și egoism, deghizate în intelect sau, mai degrabă, în excentricitate.

— Am mai discutat asta, am spus. Gavin, învață din greșelile mele! Poți rezolva o situație făcând în așa fel ca secretele tale să nu mai fie secrete.

— Presupun că am iubit-o, a zis el. Pe Alice. Oarecum. Noua mea femeie, Claire, e o iubită adevărată – poate că și pe ea o iubesc.

— Eu o iubesc pe Fliss. De fapt, mai mult decât pe mine însumi.

— Măi să fie, așa de mult!

— Și am de gând să i-o și spun.

— Cred că femeile ne fac mai buni, a zis el.

— Amin. Dar și mai răi. Au asta în comun cu religia. Îmi doresc să-mi redescopăr credința. Între timp, voi crede în potențialul oamenilor, în puterea noastră.

— Crezi în toate astea, Omul Ghețarilor? În iubire și altele?

Tăcere, iar eu am rămas mut, amintindu-mi o direcție de cercetare pe care o exploram în urmă cu niște decenii, desfătându-mă în amintirea definiției mele și a soției mele: ea gonindu-mă de la chiuveta din bucătărie în spălătorie, clinchetul foarfecilor ei de grădină, strânsoarea șorțului cu „cel mai bun bucătar din lume” pe care mi-l cumpărase când am împlinit șaizeci de ani, o ceainărie într-o piață, un drum la anticariat.

— Da, cred. Foarte mult. E ceea ce rămâne după toate astea. E ceea ce oferea Alice în fiecare zi și acum, că s-a dus, e ceea ce a lăsat în urmă.

Și-a pus mâna pe cămașă pe partea stângă a pieptului și m-am gândit că în spatele mâinii lui, în spatele pielii – o piele palidă, aș fi zis – îi bătea inima. Șaptezeci și două de bătăi pe minut. Cu excepția clipelor de teamă sau în timp ce alerg sau sunt într-o partidă de sex, când crește de două ori mai mult. Și-

a desfăcut primii doi nasturi de la cămașă și a dat-o la o parte, dezvăluind o inimă cu un design complicat și cu inițialele AS.

— Pun pariu că ghicești ce înseamnă. Le-am tatuat peste un tatuaj mai vechi. Când m-a întrebat Claire, i-am zis că e cuvântul „AS", nu inițialele „A S", iar ea a spus că lipsește un S la sfârșit![54].

M-am dus lângă el și i-am pus mâna pe umăr – mic, dar surprinzător de musculos – și m-am simțit transportat înapoi în altă cameră: una de la Warwick, cu un coleg student, iar eu întrebând: „E încuiată ușa?"

— Nu sunt homosexual, Omul Ghețarilor, să știi.

— Nici eu, i-am zis. Să știi și tu. M-am așezat la loc pe scaun. Problema cu distanța luată de turmă, tinere, e că uneori ai nevoie de turmă. Protecție, tăinuire, companie, iubire – suntem animale sociale.

— Nu mi-am *luat* distanță, am fost împins.

Nu suntem atât de diferiți, Larry, eu și băiatul acesta: disperați – disperarea, după părerea lui Picasso, era tot sensul artei – să spălăm praful de pe viața noastră de zi cu zi, avem nevoia de a fi auziți, preocupați cu scrierea poveștii noastre, cu înregistrarea moștenirii lăsate de viața noastră, el într-un curcubeu de culori pe brațe, eu în cartea asta, așa cum făceau strămoșii noștri pe pereții peșterilor din Lascaux.

— Chiar crezi că ne putem schimba? a întrebat.

— Da, cred. Asta înseamnă să fii om, să ai posibilitatea asta. În fiecare zi alegem cine să fim. Ce haine să purtăm, ce să spunem, ce să mâncăm, cum să ne purtăm, ce desene să ne facem pe brațe, doar prin multitudinea asta de mici decizii cumulate ajungem să fim cine suntem.

— Am o destăinuire pentru *tine.* Moșul ăla de Devereux n-a declarat niciodată că i-o trăgeai mamei lui Alice cu un an înainte să se nască. Aia a fost o înflorire de-a mea!

E atât de greu să nu urăști, Larry, dar fac o încercare.

— Încă mai urăsc părți din tine, a zis el.

— E bine: măcar știm cum stăm.

— Și eu râd întotdeauna la urmă.

— Voi face și eu asta în curând.

— Cum e, Omul Ghețarilor? Cancerul? Bunicul meu credea că e ca și cum te mănâncă ceva pe dinăuntru.

Pentru mine nu era așa, Larry. Nu e vorba de procedurile medicale sau de dezintegrarea bucată cu bucată a abilităților fizice ale cuiva, e groaza fluidă la gândul că eu nu voi mai fi, dar totul va merge mai departe bine mersi. Ciudată existența noastră, nu-i așa? Noi, profesorii, cheltuim miliarde de lire sterline și investim rezerve imense de energie intelectuală în

căutarea celor mai vagi ținte, când nici n-am început bine să analizăm cum ne putem menține în viață.

— Voi avea grijă să se facă dreptate înainte să mor. Pentru Alice.

— Sper că mama ei n-a citit cartea aia, a spus el. Ar fi fost nasol pentru ea, era vorba de oameni crescuți ca să fie desfăcuți în bucăți și folosiți ca rezerve – recoltări, donatori, clone, moarte. În definitiv, e doar o poveste – adică e inventată.

Se scărpina la braț: era un tic nervos și, pe sub vopseaua de război, avea o eczemă. Voiam să-i spun: „N-ar trebui să ai așa ceva, ești doar un copil", dar a ieșit altceva:

— Te doare când te tatuezi?

— Puțin. Dar merită.

Da, ne mai trebuie câteva mii de ani, Larry, și vom reuși să le punem pe toate cap la cap, acest puzzle uriaș. Nouă, oamenilor de știință. Nouă, antropologilor. Tribul meu.

— Chestia cu tatuajele, a zis el, e că rămân cu tine, își pun amprenta.

— La fel face și viața, fiule. La fel și viața.

Scrisoare trimisă de profesorul Jeremy Cooke,
6 noiembrie 2012

— Erai acolo, nu-i așa? am repetat. Erai în Southampton?

Vinul începuse deja să-și facă efectul, trăsăturile îi erau deformate, firele de păr erau dezordonate. Ar fi putut fi suta de lire cel mai bine cheltuită vreodată. Ea se lupta cu consecințele afirmației ei, chinuindu-se, aruncându-se mintal către un răspuns.

— Erai acolo, Megan, nu? Recunoaște.

Furioasă, îngrozită – o combinație pe care nu prea o mai văzusem înainte. De fapt, doar o dată: la Liz. Megan a murmurat ceva.

— Din nou, am insistat. Mai tare. Larry, ridicasem tonul. Pentru un bărbat impotent, aveam o concentrare cumplit de tensionată. Poate chiar eram pe punctul de a deveni agresiv fizic. Din nou, am repetat. Stăm aici toată noaptea dacă trebuie.

Se strâmba, făcea calcule, estimări, formulări, dar vinul Gagnard Delagrange, acest vin alb excelent – elegant, excitant și plin de grație – își făcuse efectul magic, deformând rotițele din mintea ei.

I-am spus:

— Ar fi mai bine să spui singură. Aici. Acum. Mie. Va fi mai bine pentru tine.

— M-am dus acolo numai pentru că era atât de beată.

— Deci *erai* acolo?

— Da, dar nu cu ea, nu lângă ea.

Privirea i s-a îndreptat spre tavan, urmărind aiurea arcuirile acestuia.

— De ce? am întrebat.

— Sinucidere, a zis ea.

— Nu.

— Ba da.

— Nu.

— Ba da. Atenția i s-a îndreptat de la vasul victorian de prost gust către pata de mucegai care crescuse de curând de la dimensiunea unei mingi de tenis la mărimea unei farfurii. Câte dovezi vă mai trebuie?

— Câteva, mi-ar plăcea câteva dovezi.

— Destule.

— Nu e niciuna.

A sughițat, foindu-se pe scaun. I-am turnat restul din sticlă. Nu era prima fată care se afla în starea asta în biroul meu. Mai fuseseră și Alice, și altele. Da, altele.

— Acum facem progrese, Megan. Am apucat deschizătorul de scrisori, un cuțit lung de oțel inoxidabil, de modă veche. Băteam cu el în palma mâinii stângi. Nu a fost sinucidere, nu-i așa?

— Nu mai negați. Există dovezi.

— Nu există nici urmă de dovadă.

— Mesajul, a strigat ea, acela e o dovadă.

Ne-am privit unul pe altul și m-am cutremurat.

— Ce mesaj, Megan?

A ezitat, apoi a continuat, bâlbâindu-se:

— Mesajul cu sinuciderea.

— Mesajul cu sinuciderea?

— Citatul acela din Plath pe care i l-a trimis lui Liz înainte să se omoare. Nu există o concluzie mai bună ca asta – un mesaj despre sinucidere!

Mi-au revenit în gând cuvintele lui Liz: *Au obținut toate celelalte, dar asta nu au obținut.*

— De unde ai auzit de asta?

— Am citit undeva.

— Nu se poate.

— Ba da, a fost în ziar.

— Care ziar?

— *Un* ziar. Nu trebuie să suport chestia asta, a zis ea, ridicându-se în picioare.

I-am pus mâna pe umăr, apăsând ușor.

— Cu siguranță poți să mă lămurești în privința ziarului, pentru că niciunul din câte am văzut eu nu vorbea despre un

mesaj despre sinucidere, iar Alice e un subiect despre care eu am citit mai mult ca oricine.

— Da, ciudatule.

— Exact. Am cutii pline cu tăieturi din ziar. Putem să le revedem dacă vrei. Haide, hai să citim împreună!

— De fapt, domnule cleptoman, a fost pe un website, da, exact, pe un website.

— Atunci așază-te aici și voi găsi fiecare articol de pe internet scris despre ea vreodată, le-am salvate pe toate, tu doar să-mi arăți unde e.

— Eu n-am memorie fotografică, nu-mi amintesc decât că era pe internet, că a trimis un mesaj despre faptul că moartea e frumoasă și cum e să stai întins pe pământul cafeniu și moale.

— Pentru cineva care susține că nu are o memorie perfectă, pari să știi foarte bine versul acela.

— Mă simt ciudat, a zis ea.

— E timpul, Megan. Gata cu minciunile.

A făcut o mișcare în zigzag cu mâna.

— Nu călătorește mereu în linii drepte, a zis ea, pierzând șirul.

Nu am spus asta nimănui, nici măcar lui David, asta îmi spunea Liz.

— Totul se termină în seara asta.

— A căzut.

— Deci ai văzut?

— Da. Nu.

— Care din două?

— Barajul acela e așa de sus!

— De ce vorbești despre baraj, Megan?

— Eram departe.

— Dar ai văzut-o căzând în apă?

— A sărit.

— Cum poți să fii sigură dacă erai departe?

Și-a sprijinit capul pe mâini; mă rugam să nu înceapă să vorbească aiurea sau să leșine.

— Am încercat s-o salvez.

— Ah, ai încercat să o salvezi, serios?

— Adică în ultimii douăzeci și cinci de ani. Mi-am petrecut toată viața protejând-o de ea însăși. Era un accident pe cale să se producă.

Mă uitam la mucegaiul de pe tavan. Nu mai avea sens să repar asta; era o sarcină pentru următorul ocupant al biroului.

— Doar trei oameni știu de mesajul acela: eu, Liz și persoana care l-a trimis.

— Am încercat să o fac să plece de lângă margine, dar o apucase nebunia, o moștenea pe maică-sa, nu s-a putut abține.

A dat să se ridice, dar am forțat-o să se așeze. S-a uitat la ușă. Încuiată.

— A fugit de mine, am văzut-o alunecând.

— Dar ai zis că a sărit.

— De ce nu mă lăsați în pace? Vă rog!

— Cum s-a auzit, Megan? Când a căzut în apă?

— De ce-mi faceți așa ceva?

— Pentru că nimeni nu știe că suntem aici. Pentru că pot. Cum s-a auzit când Alice a căzut în apă?

— Am încercat s-o salvez după ce a căzut, niciodată în viața mea nu m-am chinuit atât de mult…

Larry, fusese exuberantă când s-a aflat de arestarea lui Luke. *Prea* exuberantă. Apoi, când a fost eliberat, altă țintă, alt centru de atenție. A încercat, cu cinism și prudență, să îndrepte suspiciunile către un nou suspect: către *mine.*

I-am spus:

— N-ar fi putut să strige după ajutor pentru că avea gura plină cu apă. N-ar fi putut avea aer *ca să* strige.

— Opriți-vă, a zis ea.

— Probabil a încercat să dea apa afară, dar i-a intrat în stomac.

— Nu, a zis ea.

— Probabil s-a zbătut, dând din mâini, plângând, a încercat să se întoarcă pe spate, probabil nu reușea să respire.

— Urăsc asta, a zis ea. Vă urăsc. O urăsc.

— Probabil și-a ținut respirația, dar nu poți să o ții la nesfârșit, avem reflexul de a inspira și trebuie să eliminăm dioxidul de carbon din interior. În aproximativ un minut s-a dus la fund – s-a scufundat ca o bucată de plumb.

Îmi aminteam cum mă numise mincinos, pervers, un *monstru.* „Putem să o prezentăm pe Alice oricum vrem noi”, spusese la un moment dat. Funcția cognitivă a omului e surescitată în asemenea momente de emoție intensă; apoi devine preocupat, nu știe dacă și-a imaginat asemenea întâmplări. Dar eu nu eram așa, sunt sigur că nu.

— De ce am vrea să facem așa ceva? o întrebasem.

Îmi pusese mâna pe genunchi. Oja de pe unghii: crăpată, violet-închis, aproape negru.

— Acum depinde de noi, îmi spusese.

Evident, aici intrăm pe teritorii controversate, Larry – cele ale memoriei, ale interpretării și ale descrierii (a fost mereu un motiv de curiozitate pentru mine și soția mea, că aveam păreri diferite despre ce anume este de fapt „rozul”). Dar de faptele lui Megan nu mă îndoiesc. Mâna îi tremurase și se mutase un pic mai sus.

— V-ar plăcea? mă întrebase. Să avem un secret. V-ar plăcea foarte mult, nu-i așa? Ei n-ar înțelege, dar noi am putea să înțelegem. Poate să fie secretul nostru, unul dintre secretele noastre.

— Ieși afară din casa mea, îi ordonasem.

A doua zi a apărut postarea pe blog care susținea că aș fi fost acuzat de viol când eram student.

— Creierul lui Alice nu a mai avut oxigen, i-am spus acum. Eu, Larry, păpușarul. Conducându-i durerea, rușinea și furia către un apogeu inexorabil. Disperat după oxigen.

— Nu, s-a văitat ea.

Suntem aproape, mi-am zis, apoi m-am întors la ea, insistând, apăsând, curenți electrici trecându-mi prin trupul fragil, virili, primari, nemuritori, agățându-se de intuiția luminoasă, ca un indian Navajo după ce luase peyote[55] sau unul din tribul Guajibo după ayahuasca[56].

— Probabil a avut convulsii, a făcut spume la gură.

Un strigăt prelung, fantomatic. Eu am făcut asta, Larry, eu am făcut-o să strige și am continuat, tot înainte spre punctul critic, către propria mea revelație ultra-pură: adevărul.

— Trebuie să fi fost întuneric beznă. Alice s-a scufundat în beznă.

Și-a dus mâinile la urechi, bătând cu picioarele în podea.

— Ce drept aveți să mă torturați așa?

— Pentru că sunt cu un picior în groapă. Asta se întâmplă când înțelegi mortalitatea. Dar, mai ales, dorința de a ști.

Îmi pare rău, Larry, că nu ți-am împărtășit teoria mea mai devreme, dar poate fi un lucru periculos să te uiți peste parapet.

— Tu ai fost, nu-i așa? Tu ai ucis-o, așa-i?

A clipit și a scâncit ca o pisică, m-am dus la ea și am mângâiat-o pe păr, iar ea a ridicat capul spre mine, cu ochi de căprioară chinuită, iar din gură i-au ieșit cuvintele: „Era o criminală”.

* * *

Postare pe forumul „Cei ce spun adevărul” de Lupul Singuratic, 4 martie 2013, 03.02

Probabil v-ați frământat, întrebându-vă unde am fost, ei bine, m-am întors, dar numai ca să-mi iau la revedere. Nu mi-am schimbat părerea că Omul Ghețarilor face parte din conducere pentru că e profesor și că are o carte publicată, dar acum pot să scriu cuvintele astea fără majuscule, așa că e și acesta un progres, nu? Problema cu majusculele e că ajungi să le încarci cu de toate și de fapt nu e nimic, ca atunci când strigi: „Lupul!” permanent. O fi el un tâmpit slugarnic, dar nu e un

om rău. Crede că ajutorul pe care i-l dau cu cartea mă ajută și pe mine să-mi folosesc talentele. Următoarea oprire e punctuația, zice el.

Mă tot gândeam la Devereux, dacă nu o fi crăpat, și mă simțeam prost, așa că m-am dus să-l văd. Mi-a părut rău să văd că s-a dus la vale. Sssst, a zis el, habar n-avea ce era și ce nu era secret. Felul în care vorbea mi-a amintit de felul în care scriu eu, deși n-ar trebui, fiindcă el e tot profesor. Mi-a apărut în gând o imagine despre cum ar fi fost el acum trei sute de ani, altă imagine când a dat un citat despre învingători, dar pe urmă s-a apucat iar să bolborosească despre Jeremy Cock, că și-o trăgea ca iepurii. L-am rugat pe Omul Ghețarilor să nu fie rău cu el în carte, apoi m-am oferit să citesc tot în avans, dar nu vrea să mă lase, crede că e important să nu vadă nimeni din cei implicați, iar eu i-am zis cum rămâne cu el și el a spus: „Bine zis, băiete, bine zis". Cred că e mai mult din cauză că nu are încredere în mine să-mi țin gura în legătură cu finalul, tace mâlc în privința asta. Nu pot să-l condamn că nu mă lasă să arunc un ochi înainte, nici eu nu m-aș vrea pe mine drept editor, ha ha.

M-am gândit ce să spun despre Alice când iese cartea pe piață, nu o să mint, o să spun că n-a fost drăguță cu mine și că greșelile au prins-o din urmă, dar că nimeni nu merită să moară la douăzeci și cinci de ani. Da, am speriat-o, dar când suferi de singurătate, nu te poți abține să nu apelezi la oameni care sunt singuri la rândul lor. Eu văd înăuntrul oamenilor și miros frica la fel de bine ca vrăjeala, pentru că mi-a fost frică de multe ori și lumea m-a luat cu vrăjeli și ea se temea, nu glumă. Toate nopțile alea pe Caledonian Road, când se întorcea capsată, bălmăjind cuvintele și chicotind, era neajutorată și aș fi putut să fac orice, dar n-am făcut pentru că nu sunt așa cum se spune.

Când i-am spus Omului Ghețarilor că o să mai fac o ultimă postare, a zis că așa e și cântecul[57], ceea ce m-a făcut să râd, pentru că e singura bucată de muzică clasică pe care o știu. Dar Lupul Singuratic se retrage și, nu vă faceți griji, nu e vreun bilet de sinucidere, pentru că eu nu mi-aș face felul sub nicio formă.

Nu o să mă întorc să vă văd comentariile, acesta e primul test. Nu contează ce spuneți, cum a zis Alice odată, sorbind ceaiul din cana ei cu elefant, îi plăcea ideea ca oamenii să-i citească jurnalul, dar că tot l-ar păstra dacă ar fi pe o insulă pustie.

Una dintre regulile de aici e să nu apară informații personale, dar dacă vreți să știți cum arăt, gândiți-vă că sunt într-o cameră mică, la etajul al treilea al unei case în stil victorian, cu o sticlă de Pepsi Max, cu vopseaua scorojită, cu o singură fereastră și cu luna și nu am niciun obiect șterpelit de la cei din casă! Îmi doresc câteodată să fi păstrat cartea aia a lui Alice în loc să i-o dau Omului Ghețarilor, nu puteți să-mi purtați pică pentru asta, doar nu am o personalitate obsesivă LOL. Da, am aruncat-o pe pragul ușii la maică-sa pentru că așa era corect, dar sper că n-a citit-o, toate lucrurile alea despre trăitul până la o sută de ani și alții care mor de tineri, ceea ce la ei se cheamă desăvârșire. Alice nu era de acord să faci însemnări pe cărți, dar cred că asta îi plăcuse, pentru că sub titlul *Never Let Me Go*[58] își scrisese numele, desigur, primul lucru pe care l-am făcut când am luat-o a fost să scriu PROPRIETATEA LUI GAVIN MOCKLER.

Imaginați-vă și că sunt un tip normal cu o slujbă normală pentru că, ce-i drept, Omul Ghețarilor crede că o să-mi dea o recomandare, folosește cuvinte precum

pasionat și sensibil, ceea ce e o mare îmbunătățire de la ciudat, onanist și pocksy mocksy. Devii ce se spune că o să devii și poate o să devin și eu ce zice el că aș fi.

Așa că, pe mai târziu, fraierilor, am șters-o de aici. Las Lupul Singuratic aici, deși cred că avatarul meu cu capul de lup alb o să apară de câte ori e reactivată vreo discuție la care am participat pe forum. Are dreptate Omul Ghețarilor, câteodată ai nevoie de turmă.

Nu știu cum să termin, ne mai vedem sau numai bine, sau salut. Lăsați-mă să mai scriu ceva cu majuscule înainte să plec, de dragul vremurilor de odinioară, pentru că e cum zice Omul Ghețarilor că o să fiu. Două cuvinte, da, MAI BUN.

* * *

Stenograma discuției telefonice live din emisiunea de radio Martin „Omul dimineții" Clark, 2 septembrie 2013

MC: Mai târziu discutăm despre politică și despre părerile voastre cu privire la deschiderea granițelor, dar mai întâi, e vorba de noroc și dacă l-ați avut… așteptăm să ne povestiți despre cele mai frumoase și ciudate întâmplări și, ca să-i dăm drumul, o avem pe Ellie la telefon, din Southampton. Ellie, îți urăm un bun venit cum se cuvine în emisiunea noastră de la micul dejun, ce vrei să ne spui?

EE: Fata care a murit, ea a fost.

MC: Bine, în regulă, despre care fată vorbim, mai exact?

EE: Fata aceea, Salmon, de la începutul anului, am vorbit cu ea în ziua în care a murit.

MC: Asta e… puțin… pe lângă subiect, dar hai să discutăm…

EE: Eram însărcinată în șapte luni și mi-a oferit un loc în autobuz. Arăți ca și cum ți-ar prinde bine să stai jos, zice ea, pe urmă m-a întrebat dacă am gemeni și, când am zis că nu, mi-a spus că trebuie să învețe să nu mai vorbească înainte să gândească, dar eu i-am spus că e o greșeală nevinovată, pentru că eram cât o barjă și ea mi-a zis că și ea era la fel, doar că nu avea nicio scuză! Mi-a zis că străluceam. O femeie de la serviciu tot vorbea despre o carte care se cheamă *Fapte bune întâmplătoare* și asta a fost și atunci, pentru că de obicei oamenii nu discută în autobuz.

MC: Aduci un element de cultură foarte căutat în emisiunea noastră, Ellie – le dăm ascultătorilor chiar și recomandări de lectură!

EE: Nu mi-am dat seama nicio clipă că ea era cea care a apărut la știri a doua zi.

MC: Emoționant, dar dacă ar fi să fiu pedant, aș zice mai degrabă că e *trist* decât că e ceva norocos, nu, Ellie?

EE: Ajungeam și la asta – știți, soțul meu mi-a trimis un mesaj din senin când eram în autobuz, sugerând să îi punem copilului numele *Alice.* Așa mă cheamă pe mine, a spus fata când i-am povestit.

MC: Mulțumim, Ellie, veniți cu noi, cei de pe coasta de sud, aveți și voi o poveste norocoasă care să fie mai tare ca asta? O coincidență incredibilă, o aruncare a zarului, mâna destinului… implicați-vă în toate felurile obișnuite, detalii găsiți pe website.

EE: Mi-a zis că se duce să se îmbete crunt și i-am spus că mi-ar fi plăcut să pot și eu. S-a uitat la burta mea și a zis că trebuie să fie epuizant să cari chestia aia și că nu le facem mamelor viața mai ușoară, deși ele mereu sunt alături de noi și în cele din urmă ajungem noi să fim alături de ele.

MC: Ellie, îți mulțumim pentru telefon… Era să uit să te întreb, *ce* nume i-ați dat copilului până la urmă?

EE: Alice, am botezat-o Alice.

MC: Ascultăm puțină muzică, apoi primim știrile din trafic, pe urmă ne întoarcem cu povești despre noroc…

* * *

Dedicație în cartea *Ce-a lăsat în urmă* de profesor JFH Cooke,
prima ediție publicată în septembrie 2013

Pentru Alice Salmon (7.07.1986-4.02.2012)
Felicity Cooke (16.10.1951 –)
Fără cea dintâi, această carte nu ar fi existat;
fără cea de-a doua, eu nu aș fi existat.

* * *

Transcrierea însemnărilor făcute de Luke Addison pe laptop,
30 iunie 2013

La trei săptămâni după ce ai murit, am descoperit e-mailul de la tine. Subiectul era *NOI.*

Dintre toate locurile în care nu meritai să ajungi, Al – tocmai în folder-ul meu junk. A nimerit acolo din cauza documentului atașat: era o poză cu o felicitare pe care ai scanat-o, o poză cu doi lemingi care se uitau peste marginea unei stânci și unul zicea: „Tu primul”, iar celălalt spunea: „Nu,

tu primul” și dedesubt ai scris *Uneori în viață trebuie să sari cu încredere.*

Când l-am văzut, a fost ca o lovitură de ciocan. Deci la asta te refereai atunci la râu, când vorbeai despre lemingi – la e-mailul pe care mi l-ai trimis cu două zile înainte de a muri, în care îmi explicai că voiai să ne împăcăm. E-mailul la care nu ai primit niciun răspuns.

La început n-am spus asta nimănui, m-am gândit că nu o să facă decât să alimenteze teoriile alea cretine despre sinucidere care tot circulau. Dar idioții aceia fără creier care spuneau așa ceva nu au fost cu noi la Margate, nu-i așa, nu au fost acolo când plănuiam să ne mutăm împreună, nu te-au auzit spunând că e un lucru matur și înspăimântător, dar că uneori trebuie să sari cu încredere. La fel ca multe dintre informațiile lor, erau la mâna a doua. Apoi m-a contactat Jezza Cooke despre proiectul lui. Mi-a spus că ar înțelege dacă nu aș vrea să vorbesc despre conversațiile noastre – sau că puteam să vorbesc „neoficial” și că nu le va folosi decât ca fundal dar că pe tine te-ar fi încântat ideea unei asemenea cărți. Am ajuns la aceeași concluzie despre ce am scris pe laptop imediat după ce te-am pierdut. Instinctul meu a fost să șterg tot – am șters unele chestii –, dar se caută transparența. „Nu e bine să ții lucrurile în tine”, mă tot băteai cu asta la cap, așa că e o lecție de viață pe care *chiar* am primit-o de la tine.

— Luați-l, i-am zis lui Jezza, întinzându-i un stick de memorie. Luați-l. O să vă chinuiți să îi dați de cap, sunt numai tâmpenii.

De fapt, facem parte unul din istoria celuilalt. Faptul că am fost iubitul tău, Al, a fost un privilegiu, o onoare. Parcă te aud spunând că sunt un sentimental, dar e important să spun asta oficial. Pentru că, în eventualitatea puțin probabilă ca cineva să citească acea carte a lui Jezza – că doar nu e *Harry Potter* – așa aș vrea să fiu văzut, ca fiind *iubitul tău.* Nu pot să înțeleg de ce o femeie atât de minunată ca tine a fost vreodată cu un tip ca mine, dar sunt cinstit și vreau să arăt respect față de omul care erai („aduc un omagiu”, ai fi zis tu, cu vorbăria ta artistică pentru Radio 4!). Am o oarecare bănuială că ți-ar plăcea cu adevărat ideea ca noi doi să apărem într-o carte. Poveștile au nevoie de echilibru, așa spuneai. Au nevoie de context. Trebuie să fie ascultate ambele părți.

Bănuiesc că fiecare am suportat – încă suportăm – ceea ce s-a întâmplat în mod diferit și înțeleg de ce unii au păstrat tăcerea, suntem blamați dacă vorbim și blamați dacă tăcem, dar mie mi s-a părut un lucru bun să vorbesc. Trebuia să mă descarc. Poate sunt fraier, dar am încredere în Jezza.

— Încă nu te hotărî definitiv în privința mea, îmi zice mereu. După ce va fi publicată, s-ar putea să ai altă părere.

Se pare că are și el vreo două fantome de exorcizat, dar mi se pare un act de respect, aproape de adorare, grija și pasiunea pe care le-a investit în cercetarea despre tine.

— În cartea mea, m-a avertizat, vor fi pasaje care ți se vor părea dificile.

— Înseamnă că ați auzit de abilitățile mele de lectură! am glumit.

Sper să nu te superi, Al, dar uneori râd. Nu ți-ai dori să nu mai râd niciodată, nu-i așa? O fi rău, dar acum trec zile întregi fără să mă gândesc la tine, apoi îmi apari brusc. În după-amiaza asta, s-a întâmplat în timpul ședinței plictisitoare la muncă, sunt tot acolo, dar o să-ți urmez sfatul și să mă recalific arhitect – și scot pe ascuns e-mailul tău. *Te simțeai vie când erai cu mine. Mă iubeai.*

Jezza Cooke are dreptate, e o crimă să uiți și asta se întâmplă. Nu li se întâmplă celor care ți-au fost apropiați, care țineau la tine și te iubeau (deși în mod clar a trebuit să reanalizăm cine se încadrează în categoria asta), ci pe o scară mai largă. Alice Salmon, spun oamenii. Cea care a fost răpită? Nu, a fost aia de la Crăciun, nu, aia care s-a înecat, atacată de iubitul ei, nu, a fost eliberat, sunt sigur că el a fost, fata avea o viață amoroasă cam complicată, nu i-a dat de capăt profesorul acela…

Sper să nu te superi, Al, dar m-am întâlnit cu vreo două fete. Nimic serios, n-a mers cu niciuna din ele, așa că probabil o să iau o pauză de la întâlniri. Nu e corect față de nimeni. Poate o să vină o vreme când o să fiu pregătit. E în regulă? Oricine o fi, o să-i fie greu să te înlocuiască.

Cred că am luat-o puțin razna după ce ai murit, pentru că răspundeam la e-mailul acela cu lemingii (pe acela chiar nu i l-am arătat lui Jezza), dar acum aș vrea să râd mai mult, dacă e în regulă. Mama ta spune – ne întâlnim la Starbucks, tatăl tău nu vrea să mă primească la ei acasă – că nu pot să mă torturez la nesfârșit.

— Trăiește, zice ea. Trebuie să trăiești.

— Dar *cum*? o întrebam destul de des.

— Fiecare zi, așa cum vine, îmi răspundea, fiecare zi așa cum vine.

Ai spus odată că oamenii sunt ca porcii spinoși, alergând unii spre alții disperați să aibă companie, apoi împrăștiindu-se la fel de repede, pentru că nu fac decât să se înțepe unii pe alții cu spinii. Nu aveam atunci niciun citat să dau la schimb, așa că am dat o replică din filmul *I Love You Man* despre o femeie care avea o tufă ca un porc spinos (nu pot să cred că am zis

asta!), dar mai târziu ai spus că prostiile de genul ăsta erau reprezentative pentru mine.

Știi chestia aia pe care o fac oamenii, cu ghilimelele în aer, când spun cuvântul relație, ei bine, Al, când mă gândesc la relația noastră, nu o fac între ghilimele. E în milioanele de lucruri care îmi stârnesc amintiri. Când văd pe cineva cu picioarele încrucișate, cu ochelari mari, cu fuste scurte, când apare Praga la televizor, când văd pe cineva în metrou că citește un mesaj și zâmbește, urechi pufoase de iarnă, șuvițe brunete și cârlionțate pe gâtul unei femei. Sunt lucruri de care oricine nu te-a cunoscut ar spune că sunt caraghioase, dar pentru mine, asta e ceea ce te reprezintă.

E mai ales în muzică. Înainte, uram să ascult cântece care îți plăceau ție, dar acum îmi place, așa că am făcut un playlist cu ce ai fi ascultat tu vara asta. N-am ales nimic sentimental – fir-ar să fie cu toate –, am ales cântece care te-ar fi făcut să sari de pe canapea și să strigi: *„Iubesc* piesa asta" sau să întinzi mâna și să dai mai tare radioul din mașină, ori să te lansezi valvârtej pe ringul de dans de la Clapham Grand, apoi să îmi zâmbești și să dansezi mai departe.

Acum o să dau drumul la iPod, Al, o să dau tare și o să mă plimb – o să mă plimb noaptea pe promenadă, cum făceai tu, și o să-ți ascult vocea…

Pomepii Bastille
Wake me up Avicii
Locked Out of Heaven Bruno Mars
Ho hey The Lumineers
Wrecking Ball Miley Cyrus
Drinking from the Bottle Calvin Harris (cu apariția specială a lui Tinie Tempah)
I Need Your Love Calvin Harris (cu apariția specială a lui Ellie Goulding)
I Love It Icona Pop
Play Hard David Guetta
You and Me The Wannadies
Up All Night To Get Lucky Daft Punk
We Are Young Fun

* * *

Scrisoare trimisă de profesorul Jeremy Cooke,
6 noiembrie 2012

— E o criminală, a repetat femeia din biroul meu.

Am făcut un pas în spate, dar a întins mâna să mă prindă de talie.

— Mi-a ucis copilul, a țipat ea. *De asta* m-am dus la Southampton. M-am smuls din strânsoarea lui Megan și mâinile i-au căzut stângaci pe burtă.

— Trebuia să știe ce a făcut – m-am dus acolo să-i spun.

Atunci a început să plângă, Larry.

— În seara în care a aflat că Luke a înșelat-o a apărut la mine acasă, o luase razna. Nu voia să se culce. M-am chinuit să o duc sus, dar a alunecat.

Copacul din fața biroului foșnea. Alte lacrimi. Sughițuri mari, mucoase.

— Dacă nu s-ar fi ținut de mine, ar fi fost în ordine, dar apoi ne-am trezit la baza scărilor, iar ea era deasupra mea și râdea, *râdea,* la dracu'.

M-a cuprins mila, amestecată cu o furie iute, orbitoare.

— Măcar o dată trebuia să fie vorba de mine, nu de Alice, dar n-a putut să-mi lase măcar atât lucru, un copil. L-a luat apa născut pe jumătate, mort și luat de apă…

— Dumnezeule, am zis.

— Nu-mi faceți rău, a scâncit ea. Vă rog, nu-mi faceți rău! Se spune că eu am o doagă lipsă, dar Alice era sărită complet. Și-a tăiat venele odată când avea treisprezece ani, ca și cum ar fi desfăcut o cutie de Cola dietetică, dar Alice, scumpa dumneavoastră Alice, a reușit să facă până și lucrul ăsta să pară rațional.

— Nu e a mea, i-am spus. Să știi și tu că nu e așa.

— Amenințările alea pe care le primea, a zis ea, cu mucii curgându-i din nas, chestiile alea de pe Twitter, scrisorile alea, erau de la mine, toate de la mine. Eu sunt Omul Liber. Chiar și pisica moartă, de la mine. Biata pisicuță!

— Tu ai împins-o în apă, nu-i așa?

— M-am dus să-i arăt cât rău a făcut pentru că eu, *Eu* eram răul pe care l-a făcut.

— Tu ai împins-o în apă, nu-i așa?

— Nu o să vă creadă nimeni.

— Ai împins-o și pe urmă ai trimis mesajul, ca să pară că și-a luat viața.

— Nu au încredere în dumneavoastră, dacă ați fi un sortiment, ați fi unul toxic.

— Dar nu suntem sortimente.

— Toți suntem sortimente.

Vântul sufla printre crengile ulmului, ale ulmului *meu.*

— O adoram pe femeia asta, o idolatrizam. În fața străinilor mă prefăceam că sunt sora ei geamănă.

Eu nu știu multe lucruri, Larry, dar obsesia e un domeniu care îmi e foarte cunoscut. Uzura ei aspră, țepii ascuțiți, acreala ei stătută. Linia dintre iubire și ură e subțire ca hârtia.

Când iubești pe cineva și se transformă în ură, se creează o relație inversă între cele două. Larry, ceea ce am întrebat pe urmă era de o cruzime extremă, dată fiind dezvăluirea ei, dar nu aveam încotro.

— Băiat sau fată?

— Era prea devreme, a zis ea. Prea curând. S-a ridicat, am lăsat-o în pace, s-a furișat într-un colț, apoi s-a prăbușit pe jos. Am încercat să-i explic că eram însărcinată când a venit la mine, dar era oarbă la ce spuneam, era prea beată. Oarbă, oarbă, oarbă. Trebuia să fie cea mai veche prietenă.

Niciun martor, nicio filmare de pe camerele de supraveghere. Două fete și o asemenea cameră într-un cimitir, într-un sat de lângă Corby, inscripția de pe mormântul ei, *Eu nu sunt pasăre și nicio plasă nu mă poate prinde.*

— În curând voi muri – măcar oferă-mi o încheiere ca premiu de consolare.

— Ce-am făcut?

— Ai mințit, am spus eu.

— Odată ce ai depășit o limită, nu mai poți să te întorci.

— Ba poți, întotdeauna poți. Mi-am amintit o vorbă a mamei: O minciună a colindat jumătate de lume până să se încalțe adevărul. Nu e greu să fii cinstit, să minți e mai dificil.

Larry, m-am gândit dacă să o urc cu forța în mașină – să o car la poliție sau să o forțez să repete mărturisirea ca să fie oficial.

— Nu vei scăpa basma curată.

— Îmi plac secretele, Indiana. Mă pricep să le păstrez.

— Și eu la fel. Dar mă pricep mai mult la adevăruri.

— Relațiile publice sunt ca o poveste, a zis ea.

Da, o poveste. Probabil și-a ridicat gulerul hainei sau și-a înfășurat eșarfa pe față – ningea, așa că nu avea cum să atragă atenția – și s-a întors la mașină, a condus până la Lacuri, apoi a doua zi i-a sunat pe Dave și pe Liz, după ce a așteptat să se afle știrea, ca să poată fi un sprijin pentru ei. Și-a jucat bine rolul, așa cum ani de zile îl jucase pe cel de cea mai bună prietenă.

Larry, un observator imparțial ar putea să spună că și eu am un interes aici. Într-adevăr, o carte ca a mea – am ales titlul *Ce-a lăsat în urmă* – ar putea beneficia de o asemenea revelație. O întorsătură de situație. Dar e adevărul și nu poți să fii cinstit doar pe jumătate, așa cum nu poți să fii pe jumătate orb, pe jumătate mort sau pe jumătate însărcinată.

Am privit întunericul nopții. Urma să plec de aici în curând. Lucrul acesta m-a izbit: sunt pe moarte.

— Nu meriți să fii mamă. Dacă ai avea un copil, l-ai distruge.

— Am împins-o și am auzit-o țipând, apoi am plecat și mă bucur că am făcut-o. I-a căzut capul într-o parte. Mă simt rău, a zis. Nici măcar nu voiam un copil, sunt prea tânără ca să am un copil. Ce baftă am, o aventură de-o noapte cu un nemernic și rămân însărcinată! Și-a strâns genunchii la piept, și-a sprijinit capul pe mâini. Ar trebui să vorbesc cu un preot, nu cu un profesor amărât. Cum poate să-ți fie dor de ceva ce n-ai avut niciodată, Indiana?

— Ușor. Se numește imaginație. A ta a luat-o razna complet. Stăteam într-o liniște apăsătoare și mă gândeam: după noaptea asta, nu voi mai face niciodată pe cineva să plângă. Mesajul acela era, de fapt, din Wilde. Plath și l-a însușit.

— Și eu la fel. Apoi, după o pauză, a adăugat: A fost prea ușor. Telefonul era pe jos. După ce a sărit – sau a alunecat, *cum doriți* – l-am luat și gata, i l-am trimis mămicii. Din câte știa ea, era de la Alice.

Atât de ușor a fost, Larry – să apăs câteva butoane, să pun câteva semne de exclamare, un emoticon sau două. Atât e de ajuns ca să spui adio. Atât e de ajuns ca să mori.

— Lacrimi de crocodil, am spus. Doar lacrimi de crocodil.

— Ochi pentru ochi, Indiana. Dinte pentru dinte.

Larry, până și mie îmi curgeau lacrimile. Aveam o senzație caldă de catharsis: puteam să plâng, puteam.

— Nu puteți să puneți mâna pe mine, a zis ea.

— Ba pot, i-am zis, mergând către ea și ridicând mâna. Și o voi face.

S-a uitat la mine și am văzut mai mult decât frică în ochii ei.

E-mail trimis de profesorul Jeremy Cooke, 25 august 2013

De la: jfhcooke@gmail.com
Către: marlenegutenberg@gmail.com
Subiect: Plecare

Dragă Marlene,

Am câteva minute libere înainte de zborul din seara asta, așa că profit de ocazie și scriu ceva mai mult decât în misiva grăbită de ieri.

Ultima consultație la doctor nu a mers prea bine. Trei ani, asta e pronosticul lui; cel mult cinci ani. S-a zis cu imortalitatea pe care ți-o dă o carte.

M-am împăcat oarecum cu soarta. În mod ironic, vestea asta provoacă mai multă supărare celor cărora le-o spun. Încă nu mi-am perfecționat discursul pentru asemenea conversații. Un creator de rebusuri de la *Guardian,* care îmi place foarte mult, și-a anunțat boala în fază terminală printr-o serie de indicii: un semn de creștere (6) și un transportor de alimente care se presupune că reduce treptat

scurgerile permanente (10). „Cancer la esofag”, am descoperit în timp ce umpleam cutiile în catedră.

Nu mă voi mai ține scai de nimic ca să devin redundant. Mă voi retrage. Aș prefera să mă strecor neobservat, dar se plănuiește o petrecere. Așadar, un pahar de vin cald și mediocru, niște antreuri și câteva cuvinte de la șeful meu (dacă îi iei cravata, zici că e student), referindu-se inevitabil la „contribuția” mea și la metodologia mea „unică”, apoi, după scurtul moment de bonomie, îmi voi strânge lucrurile din birou, voi face curat pe masă, voi închide ușa în urma mea și mă voi duce acasă la Fliss și la câine.

Soția mea reacționează la circul care s-a stârnit în jurul publicării cărții cu grația și tăria de caracter obișnuite. A citit conștiincioasă o variantă brută a manuscrisului, apoi s-a întors către mine, care așteptam speriat, și a declarat: „Măi să fie”. Pe părerile criticilor nu dau doi bani, dar părerea soției mele e foarte importantă. „Nu sunt mândră de ce ai făcut, dar sunt mândră de tine”, a fost declarația ei oficială.

Glumește că aș deveni un preferat al mediei din cauza aparițiilor la televizor și la radio. Sincer până la capăt (nu prea mai sunt acum în poziția de a mă autocenzura), fără să mă las intimidat de controverse, pregătit să sar de la o discuție despre consumul actual de cocaină la etnografie, sunt luat la întrebări la mese rotunde, cu prezentatori geniali care nu știu în ce fel să mă prezinte: „Căutător neobosit ai dreptății” sau „bătrân desfrânat”.

Până acum, m-am opus cu încăpățânare să dezvălui descoperirea mea, respingând asemenea cerințe flămânde, ripostând că dorința mea cea mai mare este să aduc în fața justiției persoana vinovată și că pentru asta este nevoie să public o poveste neprescurtată. Mai este, desigur, și deznodământul cărții, iar informațiile divulgate astfel scad vânzările.

Poate ar fi trebuit să-mi fac teoria publică de îndată ce mi-a venit ideea; dar am învățat pe propria piele ce pericole mă pasc dacă mă arunc înainte cu capul. În schimb, mi-am dublat eforturile; sigur, și Megan a făcut la fel. Ședințele acelea de cercetare pe care le-am făcut păreau ireale: un joc de șah complicat, cu fragmente din trecutul lui Alice, mișcări și contra-mișcări, suspiciunile mele creșteau, încercările ei de a-mi influența concluziile deveneau tot mai lașe, ea era tot mai disperată să își creeze propria poveste, cea pe care ar fi scris-o ea, trecutul pe care și l-ar fi dorit, viitorul pe care îl căuta.

Sunt conștient că risc să fiu dat în judecată dacă susțin public că cineva și-a ucis cel mai bun prieten. Chiar și aluzia că nu ar fi făcut tot posibilul în situația respectivă poate fi considerată defăimătoare. Dar adevărul este o apărare indestructibilă în fața calomniei. În plus, există un precedent. Cunoscătorii din domeniul media își vor aminti de prima pagină a ziarului *Daily Mail* din 1997. Sub titlul mare „Ucigașii”, au publicat fotografii cu cinci bărbați, atât erau de siguri că cei cinci erau responsabili de moartea lui Stephen Lawrence. „Dacă ne înșelăm, să ne dea în judecată”, au spus ei.

Haide, Megan, dacă mă înșel, dacă mint, dă-mă în judecată.

Cât despre Alice, nu voi susține niciodată că ce am scris eu e demn de o enciclopedie. E de ajuns să te gândești la apariția în presă a cazului Jo Yeates (Fliss m-a certat atunci pentru interesul „bolnav” pe care l-am manifestat) ca să-ți amintești. Pagina ei de pe Wikipedia arată la ce universitate a urmat cursuri, ce

înălțime avea, barul în care a fost văzută ultima oară, ba chiar te pune la curent cu ultimele filmări cu ea de pe camerele de supraveghere – când cumpăra o pizza –, dar, la urma urmei, sunt foarte puține detalii. Îți poate oferi un cadru de referință pentru locul în care a fost descoperit cadavrul ei, dar nu îți dă coordonatele inimii ei.

Cititorii care sunt atrași de calitatea romanescă a cărții mă vor condamna pentru faptul că dezvălui oarecum finalul încă de la început (eroina noastră moare în Primul Capitolul). Dar așa e viața, nu e ca și cum n-ai ști de la început cum se va termina.

În eventualitatea improbabilă că va avea succes, voi profita de cele cincisprezece minute de glorie ca să lansez o organizație de caritate care oferă excursii de studiu pentru antropologii aspiranți din medii mai puțin privilegiate. Ca un masochist ce sunt, plănuiesc și un turneu de publicitate și conferințe. Mă întreb cum mă vor privi aceste ultime persoane ghinioniste care trebuie să suporte polemicile mele: ca pe un narcisist lăudăros sau ca pe un iepure surprins de faruri? În orice caz, am terminat în privința lui Alice Salmon. Am făcut informația publică, m-am achitat de datorie; acum e rândul altora să continue.

Fliss mă tachinează că probabil voi sfârși bătut măr.

Abia aștept să vină dimineața; am plănuit totul în cel mai mic detaliu. Fliss a visat mereu să viziteze California și mâine îi voi împlini visul. Toate vacanțele acelea în care ne-am plimbat prin Valea Regilor, la Stadionul Panathinaikos și Sinagoga Ades au fost incredibile, dar acestea vor fi două săptămâni de *distracție* nerușinată. Vom absorbi lumina soarelui, vom mânca lucruri nerecomandate cardiacilor și vom conduce cu viteză prea mare în Chevy-ul nostru din 1970 – incredibil de nepractic, desigur, și un consumator avid de benzină, dar e unul din lucrurile de făcut înainte de moarte. Mă întreb când va realiza Fliss care e adevărul – când voi anunța că va rata cursul de seară, când îi voi spune că trebuie să-l lăsăm pe Harley la adăpostul pentru câini, când își va vedea pașaportul? E unul dintre lucrurile pe care le aștept cu cea mai mare nerăbdare: să văd zâmbetul pe fața soției mele. Pentru că are cel mai frumos zâmbet.

Marlene, aș minți dacă aș susține că nu îmi trecuse prin cap ca noi doi să începem să corespondăm. Dar nu voi scrie din nou, din motive similare celor pentru care am încetat întâlnirile între patru ochi cu Gavin. Nu am vrea ca tocmai acum să își facă cineva o impresie greșită, nu? Oare ce s-ar spune? E un ciudat, acest Old Cookie. Acest Jeremy Cock. Trebuie să stăm cu ochii pe el. Hai să ne oprim aici, ce spui – la al tău, cu sinceritate.

În schimb, lasă-mă să visez cât de des pot că vizitez țara voastră extraordinară. Să apar neanunțat în pragul vostru, să iasă soțul tău în fugă să mă întâmpine. „Să vezi și să nu crezi", ar zice el. Am bea ceva și am pune lumea la cale, am porni în drumeții, ca doi prieteni vechi, două minți strălucite, două haimanale bătrâne, plimbându-ne cu mașina pe Ruta 1 și Ruta 11, vizitând Fredericton și Moncton, punctișoare la baza munților. Eu și marele Larry Gutenberg.

Acum mă voi întoarce la împachetat. Dar mai întâi mă voi duce la fereastra acoperită de condens și, cu o senzație de déjà vu, să desenez conturul unei inimi în care să scriu inițialele mele și ale soției. De ajuns. Cel puțin pentru moment, e mai mult decât de ajuns.

Al tău, cu sinceritate,
Jeremy Cooke

EPILOG

Scrisoarea lui Alice Salmon, 8 septembrie 2011

Dragă Eu,

Probabil, te întrebi de ce îți scriu. O ziaristă de douăzeci și cinci de ani care trăiește în sudul Londrei. Nu te îngrijora, nu ai dat de necazuri. Nici nu sunt pe cale să scriu vreun articol revelator și groaznic despre tine. Nu e stilul meu.

E pentru că tocmai citesc o carte extraordinară, care se numește *Dear Me*[59], plină de mesaje pe care unii oameni le-au scris către ei înșiși, cei de la șaisprezece ani. O să folosesc ideea la serviciu și aș vrea să o lansez cu scrisoarea mea. A *ta.*

Trebuie să te lași puțin dusă de val, domnișoară! Nu obții nimic dacă stai și te stresezi în toiul nopții. Așa cum îi va plăcea să spună unui șef pe care încă nu-l cunoști, de câte ori vei fi într-o situație grea: la urma urmei, n-a murit nimeni.

E în regulă să-ți fie frică. E în ordine. E important să nu lași frica să te tragă înapoi. Sheryl Sandberg, directoarea executivă de la Facebook, avea dreptate când a zis: *Ce ai face dacă nu ți-ar fi frică*? Uneori trebuie pur și simplu să te arunci înainte cu ochii închiși.

Nu îți mai face probleme pentru felul în care arăți. Nu ai picioare de nutrie și nici umeri de halterofil. Ești unică. Probabil o să dureze ceva timp ca să afli exact ce e, dar o să merite, pentru că, așa cum spunea tatăl tău – tatăl meu, al *nostru* – tu nu ești decât una, Alice Salmon.

Sper că nu o să te simți prost când o să citești asta. Dacă te consolează cu ceva, *The Advertiser* se vinde în vreo douăzeci și șapte de exemplare, așa că nu prea are cum să devină viral (evident că o să editez fraza asta înainte să-l las pe șeful s-o vadă, la fel o să fac și cu înjurăturile). Ori asta, ori o s-o public și la naiba cu toate. O să public și o să fiu „acolo”, dar și asta face parte din ceea ce suntem: produsul generației internetului.

Mă îndoiesc că o să mă asculți pentru că pentru tine o să fiu demodată, de vârstă mijlocie, practic moartă și nu pot să te condamn, pentru că în clipa asta nici eu nu i-aș da atenție celei care o să fiu peste treizeci de ani dacă ar sporovăi despre planuri de pensie și zone cu școli bune. Dar pot măcar să-ți sugerez să nu faci câteva lucruri? Nu lua droguri, nu bea atât de mult, nu face datorii, nu sta atât timp pe internet, nu te mai gândi la ce crede lumea (chestia asta începe să sune ca piesa aceea, *Sunscreen,* din anii ’90), nu-ți face griji din cauza bărbaților și, mai ales, nu te urî pe tine însăți. Pe de altă parte, nu respecta toate NU-urile pentru că, așa cum te va informa

într-o bună zi un profesor celebru, *zic eu cu eleganță și rafinament*, ai tendința să regreți lucrurile pe care nu le faci, nu pe cele pe care le faci. Nu avea dreptate întru totul. Uneori regreți și lucrurile pe care le faci. Eu știu asta. Și el ar trebui să știe. El, mai mult ca oricine.

Încearcă și să fii mai drăguță cu mama ta. Nu i-a fost ușor. Are și ea secretele ei, secrete pe care nu ți le-a putut spune la șaisprezece ani, pe care nu mi le poate spune nici mie la douăzeci și cinci. Într-o zi o să le spună și eu o să fiu aici s-o ascult. Un lucru e cert, ea a fost aici înaintea mea, așa cum eu voi fi aici și după ea. Mai ții minte? Erai convinsă că ar fi un lucru mai rău ca moartea dacă ai ajunge ca mama ta? Ei bine, o să ajungi la un punct în care de-abia aștepți. Când simți că ar fi un privilegiu.

Fii mai drăguță și cu Robster. Poate că la șaisprezece ani ai încetat să-l mai ciupești, dar nu i-a fost ușor să trăiască lângă tine ca adolescentă și mereu ți-a luat apărarea: surorii lui mai mici, care scria absolut totul pe ceva, apoi devenea disperată să scape de ceea ce vedea și care și-a ars jurnalele într-o criză de furie dezgustată.

Apropo, felicitări pentru câștigarea concursului acela de creații literare, *What's in a Name?*. Nu sunt sigură dacă te-am felicitat vreodată. Ca ziaristă de succes (Caitlin Moran, păzea), mă simt obligată acum să spun că scrisoarea ta avea prea multe paranteze și semne de exclamare (ca și cum asta n-ar avea!) și că nu ai reușit, de fapt, să răspunzi la întrebare (ceva nou?). În plus, ai folosit doar 996 de cuvinte din cele 1.000 permise. Dar adevărul e că ai câștigat. Încă mi se pare ciudat, după zece ani. Tu – *eu, noi* – ai câștigat.

Ceea ce nu știai, desigur, când scriai cele 996 de cuvinte, e că o să ajungi în curând să te gândești cu drag la orașul din care erai disperată să scapi că o să te duci la facultate la Southampton (apropo, bravo că ai refuzat să mergi la Oxford); și că o să scapi de obsesia pentru Leonardo DiCaprio la vreo douăsprezece secunde după apăsarea butonului send. Nu știai nimic din toate astea, așa cum nu știai că piesa pe care o asculți acum pe iPod, *Iris* de Goo Goo Dolls, o să devină piesa care îți place *cel mai mult,* că o să cunoști un bărbat pe nume Luke într-un bar din Covent Garden sau, dacă tot povestim, că a doua zi după ce ai aflat că ai câștigat concursul or să cadă Turnurile Gemene și lumea o să petreacă următorul deceniu căutându-l pe vinovat, doar ca să-l găsească acum două luni în Pakistan. Prima știre legată de moartea lui s-a aflat prin intermediul internetului: un vecin a scris pe Twitter despre zgomotul elicopterelor americane.

Ți-ar plăcea de Luke. Spuneai în taină, cu voce tare, cuvântul „iubit”, nu-i așa, bucurându-se de forma lui rotundă, voluptuoasă, de felul în care se mișcau buzele când îl pronunțai, de posibilitățile lui ipotetice. O să afli că e un cuvânt complicat, unul cu multe laturi, interpretări și grade de finalitate. Dar Luke e iubitul meu și cred că e bine.

Alte câteva Alice au devenit celebre de când ai făcut tu lista aceea, cum ar fi Alice Cullen, care a devenit celebră în *Amurg* și Alice Munro, care a fost, de fapt, celebră dintotdeauna, dar tu abia ai descoperit-o de curând. E clar că numele nostru apare des la scriitori. Am ajuns să ador *Culoarea purpurie* a lui Alice Walker încă de la vârsta ta, deși a trebuit să caut cuvântul „epistolar”. Cine știe, dacă încep să am succes cu recenziile muzicale, poate ajung și eu pe listă. Imaginează-ți. Imortalizată ca o eroină romantică. Eu. *Această* Alice. Alice Salmon.

Dar, deocamdată, eu o să fiu fata puțin cam înaltă care a crescut în corpul meu, care a învățat să-l suporte, care se bucură nespus când e cu prietenii ei, căreia încă îi place să se uite la *Dawson's Creek,* chiar dacă se trezește uneori că ascultă declarațiile înțelepte ale acelor adolescenți și murmură în sinea ei: *Da, sigur.* Pentru că în viață nu e vorba doar de petreceri pe plajă și peisaje în culori de toamnă. E complicat și ne poticnim. Nu sunt numai zile în care toată lumea e de partea ta, când toți sunt în echipa Alice. Dar e ca în filmul acela, *În căutarea lui Nemo* (sunt la fel de rea ca jumătatea mea, Luke, care citează din filme), când peștele spune că, atunci când ești deprimat, trebuie să înoți mai departe. Asta o să fac și eu: să înot mai departe.

Da, ai curaj, pentru că peste zece ani o să simți că ești exact acolo unde trebuie să fii. Ba chiar vei fi încetat să-ți mai dorești să treacă timpul mai repede, deși erai mereu tentată s-o faci, nu-i așa? Îți doreai mereu *următorul* lucru.

În cele din urmă, tot ce poți să faci e să continui acest lucru numit „viață”. Nimeni nu scapă fără vânătăi, dar cicatricile noastre arată cine suntem, unde am fost, cum ne-am luptat, cum am câștigat. Când cobori pe un șarpe, urcă-te la loc pe scară. Ține minte, e ca la Scrabble: folosește literele de îndată ce le primești.

Cât despre acele patru cuvinte lipsă, despre ce ar fi trebuit să fie, despre ce *sunt.* E ușor.

Eu sunt Alice Salmon.

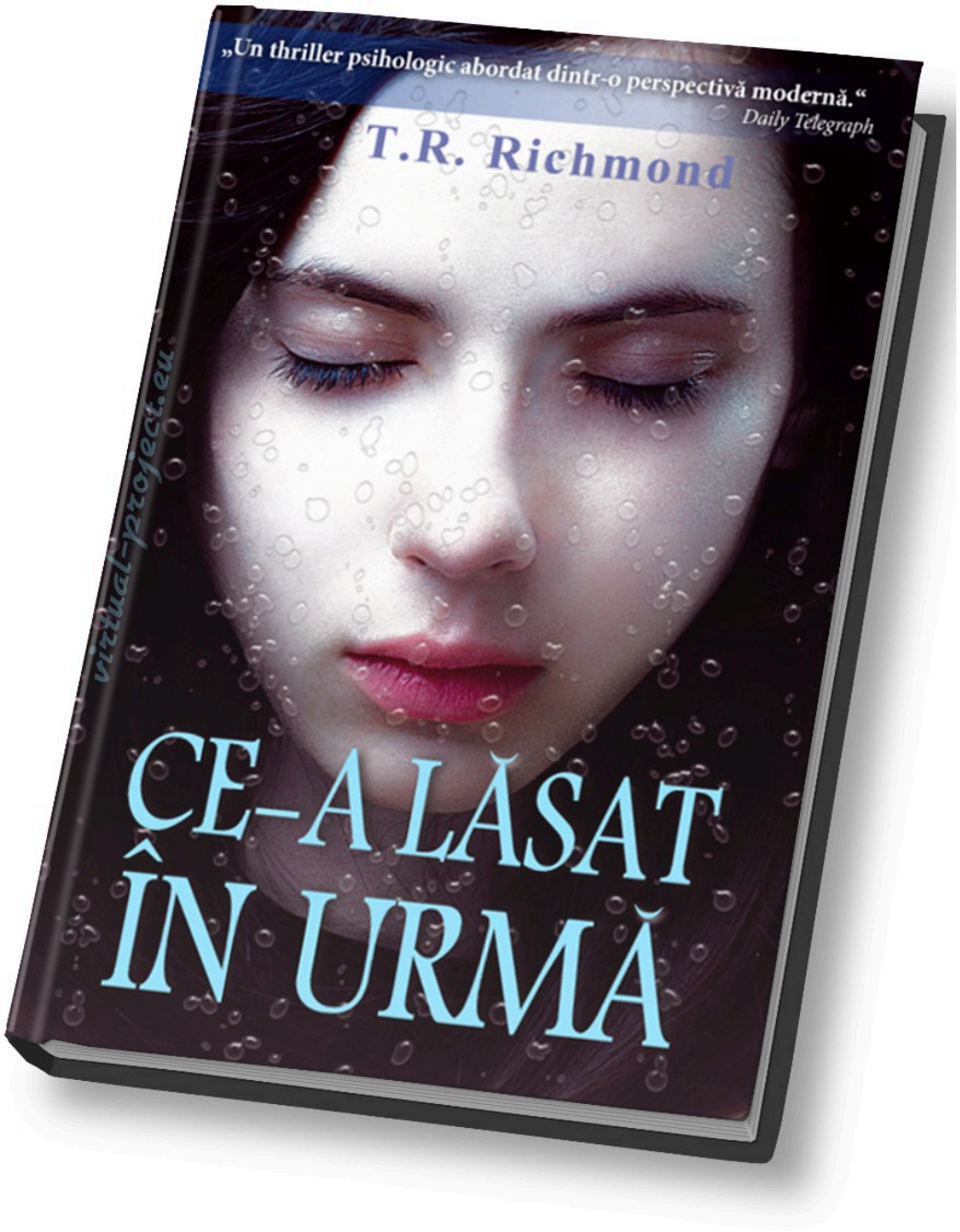
„Un thriller psihologic abordat dintr-o perspectivă modernă."
Daily Telegraph
T.R. Richmond
virtual-project.eu
CE-A LĂSAT ÎN URMĂ

virtual-project.eu

[1] Un palindrom este un șir de caractere (de obicei cuvinte, fraze sau numere) care, citit de la stânga la dreapta sau de la dreapta la stânga, rămâne neschimbat. De exemplu, *dad* (tata) în limba engleză (n.tr.).

[2] Referire la serialul TV *Dawsons Creek* (1998) (n.tr.).

[3] Păduche (n.tr.).

[4] Șoareci (n.tr.).

[5] Răutate (toate cuvintele rimează în original cu numele personajului, Alice) (n.tr.).

[6] Numele de familie al lui Alice este Salmon – somon (n.tr.).

[7] Aluzie la una dintre variantele piesei *Living Next Door to Alice,* lansată de trupa Smokie în 1972 (n.tr.).

[8] Silință, strădanie (n.tr.).

[9] RIP – prescurtare de la *rest în peace* = odihnească-se în pace (n.tr.).

[10] Nume generic pentru limbile vorbite în nordul Norvegiei, Suediei, Finlandei și în nord-vestul extrem al Rusiei de către populația sami (n.tr).

[11] Fotograf de origine franceză, considerat a fi părintele foto-jurnalismului (n.tr.).

[12] În cultura chineză tradițională, *chi* este un principiu activ care face parte din orice organism viu. I se mai spune „forță naturală", „energia vieții" și „fluxul de energie". (n.tr.).

[13] Joc pentru două persoane (n.tr.).

[14] Emisiune-concurs din Marea Britanie (n.tr.).

[15] Imn religios (n.tr.).

[16] Nu regret nimic (în franceză în original) (n.tr.).

[17] Ordinul Imperiului Britanic (n.tr.).

[18] Placă marcată cu literele alfabetului, cu numerele de la 0 la 9, cuvintele DA și NU, precum și cu alte semne grafice, folosită pentru invocarea spiritelor în timpul ședințelor de spiritism (n.tr.).

[19] *De la bărbat la bărbat* (n.tr.).

[20] *Acolo unde trupul devine creier* (n.tr.).

[21] *Pictând trecutul* (n.tr.).

[22] Criminal Investigation Departament – Departament de Investigare a Infracțiunilor (n.tr.).

[23] Crime Scene Investigation – Anchetă la locul crimei (n.tr.).

[24] Special Security Team – Echipă de securitate specială (n.tr.).

[25] Omul liber e liber (n.tr.).

[26] Dispozitiv de identificare individuală (n.tr.).

[27] Băutură obținută din malțul unei singure distilerii (n.tr.).

[28] Desmond – termen argotic pentru media 2.2 în învățământul britanic (n.tr.).

[29] LOL este un acronim de la „Laughing Out Loud", expresie în limba engleză folosită pe Facebook, Messenger și Twitter; în română se traduce cu „râd în hohote" sau „ce amuzant". (n. red.).

[30] Șerpi și scărițe – joc care îmbunătățește abilitățile matematice. (n.tr.).

[31] Diagramă care arată toate relațiile logice posibile dintr-un număr finit de seturi. (n.tr.).

[32] Penis (n.tr.).

[33] X înseamnă „te pup” în limbajul social-media. (n. red.).

[34] Mașină a timpului din serialul de televiziune *Doctor Who* difuzat în Marea Britanie (n.tr.).

[35] *Look* (a privi, a se uita) și Luke (nume propriu) au pronunție identică în limba engleză. (n.tr.).

[36] Noi (n.tr.).

[37] Monumentul aflat pe locul unde s-au prăbușit turnurile gemene de la World Trade Center pe 11 septembrie 2001. (n.tr.).

[38] *Istoria secretă* (n.tr.).

[39] *Nu poți să primești mereu ceea ce vrei* (n.tr.).

[40] Armata Republicană Irlandeză (n.tr.).

[41] Convict – deținut (în limba engleză); denumire provenită de la aspectul dungat al peștelui (n.tr.).

[42] OMG este un acronim de la „Oh My God”, expresie din limba engleză folosită pe Facebook, Messenger și Twitter; în română se traduce cu „Doamne Sfinte!” (n. red.).

[43] Cuvânt sau expresie precedată de semnul #, care marchează începutul unei postări (n.tr.).

[44] Lanț de magazine de jucării, în traducere liberă: *Jucăriile suntem noi;* în sens argotic: o slujbă prost plătită (n.tr.).

[45] Joc de cuvinte sugerat de *Toys R Us; Toys We Be* = noi suntem jucării (n.tr.).

[46] Anagramă a cuvântului Facebook (n.tr.).

[47] Joc de cuvinte; în limba engleză, anul bisect se numește *leap year,* de la verbul *to leap = a sări (peste ceva)* (n.tr.).

[48] British Summer Time = ora de vară în Regatul Unit al Marii Britanii (n.tr.).

[49] Mai dulce în urma greutăților (în latină în original) (n.tr.).

[50] Website cu oferte turistice, unde utilizatorii pot lăsa comentarii legate de condițiile de cazare în diverse locații (n.tr.).

[51] *Omida foarte flămândă* de Eric Carie (n.tr.).

[52] *Copacul magic din depărtare* (n.tr.).

[53] Cursuri universitare pentru pensionari (n.tr.).

[54] Ass – măgar, în limba engleză (n.tr.).

[55] Plantă halucinogenă (n.tr.).

[56] Amestec de plante care produce halucinații (n.tr.).

[57] Referire la *The Last Post,* cântec tradițional în armata Marii Britanii (n.tr.).

[58] *Never Let Me Go* de Kazuo Ishiguro; în limba română a apărut cu titlul *Să nu mă părăsești* (n.tr.).

[59] *Dear Me: A Letter to My Sixteen-Year-Old Self (Dragă Eu: o scrisoare pentru mine la șaisprezece ani)* de Joseph Galliano, 2009 (n.tr.).

Table of Contents

PROLOG
PARTEA ÎNTÂI
PARTEA A DOUA
PARTEA A TREIA
PARTEA A PATRA
PARTEA A CINCEA
PARTEA A ȘASEA
EPILOG

Table of Contents

PROLOG	2
PARTEA ÎNTÂI	5
PARTEA A DOUA	33
PARTEA A TREIA	81
PARTEA A PATRA	136
PARTEA A CINCEA	179
PARTEA A ȘASEA	211
EPILOG	247